

Markku Särelä

Pastori, teol. tri h.c.

"Rauha teille!"

Saarnakirja

osa 3

**Pyhän Kolmiykseyden päivästä
mikkelinpäivään**

Kansi: Kimmo Pälikkö

**Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
Rajakatu 7, 15100 Lahti
www.luterilainen.com
2008**

Julkaisija. Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko ©

ISBN 978-951-9318-39-4

ISBN 978-951-9318-42-4

Painopaikka: Gummerus Kirjapaino Oy

SISÄLLYS

Lukijalle	10
Tutkimaton ja ilmoitettu Jumala	
Pyhän Kolmiykseyden päivänä	Room. 11:33–36 11
Uudestisyntyminen	
Pyhän Kolmiykseyden päivänä	Joh. 3:1–15 17
Katsokaa Jumalan rakkautta	
Pyhän Kolmiykseyden päivänä	1 Joh. 3:1–9 24
Kristuksen asema Jumalan maailmanhallinnassa	
Pyhän Kolmiykseyden päivänä	Kol. 1:14–23 29
Elävinä oksina Jeesus-viinipuussa	
Pyhän Kolmiykseyden päivänä	Joh. 15:1–9 35
"Menkää kaikkeen maailmaan!"	
Pyhän Kolmiykseyden päivänä	Matt. 28:15–20 ... 40
Ole laupias	
1. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	Luuk. 16:19–31 ... 46
Evankeliumin ihmeellinen voima	
1. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	Room. 1:16–17 ... 51
Usko antaa rikkaan elämän	
1. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	1 Tim. 6:6–12 56
Ota ristisi ja seuraa Jeesusta	
1. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	Matt. 16:24–27 ... 60
Kääntykää elävän Jumalan puoleen	
1. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	Hes. 3:17–19 65
"Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala!"	
2. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	Ps. 36:6–11 71
Kutsu suurille illallisille	
2. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä	Luuk. 14:16–24 ... 76

Jumalan viha ilmestyy

2. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 1:18–25 81

"Kavahtakaa kaikkea ahneutta"

2. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 12:13–21 85

"Jumala, joka masentuneita lohduttaa"

2. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 2 Kor. 7:5–11 90

Mihin varamme ja voimamme riittävät

2. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 14:25–35 94

Saarnavirka ja Jeesuksen seuraaminen

2. sunn. Kolmiykseyden päivästä Luuk. 9:51–62 98

Johdata minua totuutesi tiellä

3. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä. Ps. 25:1–7 103

Neuvoja ja kehotuksia uskontielle

3. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Piet. 5:5–11 107

Ilo syntisestä, joka kääntyy

3. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 15:1–10 114

Oletko varma autuudestasi

3. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 2 Tim. 2:11–14 ... 119

Oletko hengellisesti elävä

3. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Ef. 2:1–10 125

Millaista jumalanpalvelusta Herra tahtoo

3. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Matt. 9:9–13 130

Pyhä Henki auttaa meitä**heikkoudessamme**

4. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 8: 26–28 ... 136

"Olkaa armahtavaiset!"

4. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 6:36–42 140

Jeesus ja syntinen

4. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Joh. 8:1–11 145

Oikeasta tuomitsemisesta⁹

4. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Matt. 7:1–6 149

Oikea parannus

4. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Moos. 50:15–21 154

Luota Raamattuun, sen joka sanaan!

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Apt. 24:14 159

"Ei yli sen, mikä kirjoitettu on"

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Kor. 4:6 162

**Tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen
ristiinnaulittuna**

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Kor. 2:1–5 166

**Kieltäjästä tunnustajaksi –
apostoli Pietari uskon esikuvana**

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Matt. 16:16 170

Kuinka saan syntini anteeksi

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Apt. 26:14–18 176

Varma pelastuksen sana

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Tim. 1:12–17 181

**Uskovat ovat omaisuuskansa
ja pyhä pappisvaltakunta**

5. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 2 Moos. 19:3–6 ... 186

**Johannes Kastajan syntymä
ja pyhä kasteemme**

Johannes Kastajan päivänä Luuk. 1:57–66 ... 192

**"Kaikkien ihmisten kaikkialla
on tehtävä parannus"**

Johannes Kastajan päivänä Apt. 17:29–30 197

Onko sinulla omantunnon rauha

Johannes Kastajan päivänä Jes. 48:22 200

Jumalan rauhanliitto ei horju

Johannes Kastajan päivänä Jes. 54:7–10 207

Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa

6. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Matt. 5:20–25 211

Olemme uskosta vanhurskaita

6. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 3:28–31.... 215

Onko uskosi toimielias vai kuollut

6. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Jaak. 2:14–26 222

Onko jumalanpalveluksemme aitoa

6. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä. 1 Sam. 15:22–29 ... 229

Viesti kirkastusvuorelta

Kirkastussunnuntaina Matt. 17:1–8 236

Elämän Sana antaa elämän**ja synnyttää yhteyden**

Kirkastussunnuntaina 1 Joh. 1:1–7 240

Kirkkauden Herra seurakuntansa keskellä

Kirkastussunnuntaina Ilm. 1:9–18 245

Kristuksen kirkkauden tunteminen

Kirkastussunnuntaina Jes. 6:1–9 251

Väärät profeetat

8. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä ... Matt. 7:15–21 257

Ahdas portti ja kaita tie

8. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä..... Matt. 7:13–14 261

Jumalan lapsen turva viettelysten keskellä

9. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Ps. 119:97–105 264

Tehkää itsellenne ystäviä**väärällä mammonalla**

9. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 16:1–12 270

"Seuraa minua!"

9. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Mark. 1:16–20 274

Jeesus itkee paatumusta

10. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 19:41–47.... 279

Saanko syntini anteeksi

10. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 5:6–11 282

Rauha Jumalan kanssa

10. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 5:1–11 288

Jumalan aika sinua varten on nyt

10. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Hebr. 3:12–19 294

Lain kova määräys, evangeliumin suloinen lohdutus

10. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Hebr. 9:27–28 297

Jumala vanhurskauttaa syntisen yksin uskosta

11. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 3:21–31 299

Miten käymme Jumalan huoneeseen

11. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 18:9–14 307

Yleinen lankeemus, yleinen vanhurskaus

11. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 5:12–21 ... 311

Jumalan viinitarhassa olisi töitä

11. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Matt. 21:28–31 315

Ikääntyvän rukous

12. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Ps. 71:16–20 318

Laki ja evangeliumi

12. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 2 Kor. 3:4–9 322

"Hyvin hän on kaikki tehnyt"

12. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Mark. 7:31–37 328

Oikea usko antaa kunnian Jumalalle ja rauhan syntisen omalletunnolle

12. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Joh. 2:13–25 332

Tunnetko Jumalan rakkauden

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Joh. 4:16–21 338

Onko Vapahtaja sinulle rakas

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 10:23–24 ... 344

Osoita laupeutta

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 10:30–37 ... 346

Lain vai armon alla

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 7:1–6 ... 350

Voinko olla varma autuudestani

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Tim. 1:15 354

Vapaaksi omantunnon taakoista

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Matt. 11:25–30 360

Rakkauden ylistys

13. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Kork. V. 8:6–7 364

**Veisatkaa kiitosta Herralle,
sillä hän kokoaa Kirkkonsa**

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Ps. 147:1–11 369

Kristus, ihmeellinen auttaja

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 17:11–19 ... 373

Kenelle elämme

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Room. 14:1–9 378

"Ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi..."

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Joh. 5:1–14 383

**Suhteemme seurakuntaan tulee levätä
rehellisesti Jumalan lupauksen varassa**

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 2 Tim. 2:19–21 389

Lohdullinen ja velvoittava sinetti

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 2 Tim. 2:19 396

Ketä voi uskoa

14. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Luuk. 4:23–30 399

Vainotun rukous

15. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Ps. 86:4–11 404

Vaeltakaamme Hengessä

15. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Gal. 5:25–6:10 407

Raittiin kristityn puku

15. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Tess. 5:8–10 412

Armahdettuina syntisinä pyhän Jumalan edessä

15. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Jer. 31:21 415

**Kuljemme pyhien riemusaatossa Kristuksen
askelissa Jumalan kaitselmuksen alla**

15. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä Ilm. 5:8–14 423

Koettelemusten siunaus

15. sunn. Pyhän Kolmiykseyden päivästä 1 Kun. 17:8–16 ... 430

Voittajina sodasta

Mikkelinpäivänä Ilm. 12:7–12 437

Jeesuksen hemmoteltavina

Mikkelinpäivänä Matt. 18:1–11 443

Lapset kuuluvat kirkonpenkkiin

Mikkelinpäivänä Mark. 10:13–16 ... 451

Mikä on suurinta Jumalan valtakunnassa

Mikkelinpäivänä Mark. 9:33–40 455

Anna kunnia Jeesukselle

Mikkelinpäivänä Matt. 21:14–16 460

Tule taivaan portille

Mikkelinpäivänä 1 Moos. 28:10–22 465

Herran enkeli

Mikkelinpäivänä 2 Moos. 23:20–23 473

Armon valoa elämän synkkiin vaiheisiin 478

"Emme lannistu" 1 Kor. 4:1 479

Saarnatekstien kohdat 480

LUKIJALLE

Puhutulla ja kirjoitetulla saarnalla on eronsa. Puhuttaessa on mahdollista tuoda asia esille tavalla, johon kirjoitetun tekstin täytyy hakea omia keinojaan. Kirjoitetulta tekstiltä lukijalla on lupa odottaa jäntevyyttä ja selkeyttä. Kirjoitetunkin saarnan pitäisi kuitenkin olla lämminhenkinen, puhutteleva, uskoon kutsuva ja uskoa vahvistava. Saarnan – olkoon puhuttu tai kirjoitettu – ei pitäisi jättää kuulijaansa tai lukijaansa kylmäksi ja välinpitämättömäksi, vaan sen pitäisi olla hetki Jeesuksen seurassa. Sanankuulosta lähtiessämme meidän pitäisi voida sanoa: "Eikö sydämemme ollut palava, kun hän puhui meille." Pieneksi julistaja tuntee itsensä tämän tehtävän edessä.

Jumalan sanassa on kuitenkin voima. Se vaikuttaa uskoa ja jumalanpelkoa kuulijoissa julistajan puutteista huolimatta, kunhan hän pysyy Jumalan sanassa eikä opeta omia sanasta poikkeavia käsityksiä. Tähän luottaen rohkenen jatkaa saarnejeni julkistamista.

Toivon, että saarnani voisivat olla vaikka edes vähäisenä herätteenä näkemään saarnan mahdollisuudet Kristuksen Kirkon rakentamisessa ja sielujen ravitsemisessa Jumalan sanan terveellä opilla. Liian usein hengelliset puheet ovat elämäkertakuvauksia ja tunteitten esiin nostattamista. Seurakunnan opettajan tehtävä on avata kuulijoille Jumalan sanan aarrearkku ja tuoda sieltä esiin Jumalan armon moninainen rikkaus. Seurakunnalla on lupa odottaa pastorinsa suusta armon ja totuuden sanoja.

Nykyisin kansankirkossa laskevat kirkkovuoden jälkipuoliskon sunnuntaipäiviä helluntaista eikä enää Pyhän Kolmiykseyden päivästä. Tätä uutta tapaa ei ole syytä seurata, sillä loppuvuoden sunnuntait liittyvät koko Kolmiykseyden toimintaan. On vaara, että oppia Pyhästä Kolmiykseydestä aliarvioidaan ja se vähitellen sivuutetaan. Lännen kirkko laskee näitä sunnuntaipäiviä Pyhän Kolmiykseyden päivästä. Idän kirkko ei vietä helluntaita itsenäisenä juhlanä, vaan Pyhän Kolmiykseyden päivän, trooitsan, osana. Vanha luterilainen käytäntö pitää helluntai ja Kolmiykseyden päivä omina juhlinä on kuitenkin hyvä.

Orivedellä Siitamajalla 22.5.2008
tekijä

Tutkimaton ja ilmoitettu Jumala

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. I vuosikerta. Epistolateksti.

Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti! Amen. Room. 11:33–36.

Pyhän Kolmiykseyden päivä kuuluu kristikunnan suurimpiin juhliin, vaikka emme ehkä ole sitä aina sellaiseksi tiedostaneet. Se ei saa aiheuttansa mistään erikoisesta tapahtumasta, vaan se koskee Jumalan iankaikkista, muuttumatonta olemusta. Opilla Pyhästä Kolmiyksestä on kuitenkin suuri merkitys, sillä se erottaa kristityt kaikista eikristityistä ja asettaa uskomme kohteeksi todellisen, elävän Jumalan, joka ei ole kättemme tekoa eikä ajatustemme muovailema.

Emme voi tajuta Jumalan olemusta ja valtasuuruutta

Ehkä voimme jollakin tavoin käsittää, että Jumalan täytyy olla jotakin niin suurta, ettei meidän käsityskykymme riitä tajuamaan hänen olemustansa, suunnitelmiaan eikä tekojaan. Meidän on nöyrästi myönnettävä, ettei kaikkivaltias ja kaikkietävä Jumala voi olla niin pieni, että me voisimme tajuta hänen olemuksensa ja valtasuuruutensa. Jumala on kieltänyt meitä tekemästä kuvaa itsestään. Sen sijaan hän on sitonut meidät ilmoitukseensa. Meidän tulee uskoa ja ajatella hänestä hänen Sanansa mukaan. Niinpä uskomme Raamatun mukaan, että Jumala on yksi ja samalla kolme persoonaa. Hän on Isä ja Poika ja Pyhä Henki.

Siinä määrin kuin ymmärrämme Jumalan ilmoituksen hänestä itsestään, voimme tajuta hänen olemustaan, mutta emme yhtään enempää. Emme saa erehtyä ajattelemaan, että voisimme tajuta hänen koko olemuksensa ja kaikki hänen tekonsa. Meistä ei ole hänen

neuvonantajikseen. Emme myöskään kestäisi nähdä häntä hänen valtasuuruudessaan.

Tällä kertaa puhumme aiheesta tutkimaton Jumala ja ilmoitettu Jumala. Ei niin, että olisi kaksi eri Jumalaa, toinen salattu ja tutkimaton ja toinen ilmoitettu. On vain yksi Jumala, joka on sekä salattu että ilmoitettu. Jumala on salattu olemuksensa, aivoitustensa ja tekonsa puolesta kaikessa siinä, mitä hän ei ole ilmoittanut. Hän on ilmoitettu Jumala kaikessa siinä, mikä on Raamatusta luettavissa ja mikä hänestä on nähtävissä hänen teoistaan. Ihmisellä on myös omassatunnossa vielä syntiinlankeemuksen jälkeenkin jokin käsitys Jumalasta, hänen olemassaolostaan, voimastaan ja tahdostaan lain alueella. Tämä on kuitenkin hämärtynyt. Ihmisellä ei ole luonnostaan mitään käsitystä Jumalan armosta Kristuksessa ja hänen armahtavasta rakkaudestaan. Luonnollisen ihmisen jumalakuva on epätäydellinen, harhainen ja lakimainen, jonka varassa kukaan ei voi pelastua.

Tekstissämme apostoli Paavali ylistää Jumalaa ja hänen tutkimattomia tuomioitaan. Edellä hän on käsitellyt Jumalan armovalintaa ja kysymystä, miksi kaikki ne, jotka ovat israelilaisia lihan mukaan, eivät pelastu, vaan vain jäännös. Hän sanoo: "Ei kaiketi tehty sano tekijälleen: 'Miksi minusta tällaisen teit?' Vai eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa käyttöä varten? Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat valmiit häviöön, ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on edeltä valmistanut kirkkauteen?" (Room. 9:20–23). Paavali käsittelee tässä kysymystä, miksi toiset pelastuvat, miksi toiset eivät pelastu. Hän vastaa siihen vain osaksi, kysymyksen tapaan. Hän vie meidät savenvalajan huoneeseen oppimaan, että savenvalaja saa tehdä savesta mitä haluaa. Ihmisen on siihen tyytyminen. Tämä on tekstimme tärkeä opetus. Se opettaa nöyryyttä majesteetin edessä.

Jo profeetat Jesaja ja Jeremia puhuivat Jumalan tutkimattomista tuomioista. He asettivat ihmisen Jumalan eteen tyytymään kuuliaisena hänen tuomiopäätöksiinsä. Ihmisen on turha kapinoida Jumalaan vastaan. Hän on kuin savi savenvalajan kädessä (Jes. 29:16, Jer. 18:2–6)). Savi ei sano valajalleen: miksi minusta tällaisen teit?

Myöskään ihmisellä ei ole oikeutta sanoa sitä Jumalalle. Jumala haluaa asettaa ihmisen eteensä sille paikalle, jolla ihminen ei syyllistä Jumalaa, vaan näkee syntinsä ja oman syyllisyytensä ja iloitsee osaksensa tulleesta armosta Kristuksessa.

Jumala ei ole mielivaltainen hirmu, vaan rakkaus. Voidaksemme omaksua tämän totuuden, tarvitsemme nöyrän hengen Jumalan edessä. Kovia kokenut Job sanoi Herralle: "Minä tiedän, että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi ole sinulle mahdoton toteuttaa... Siis on niin: minä puhuin ymmärtämättömästi asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset minun käsittää. Kuule siis, niin minä puhun; minä kysyn, opeta sinä minua. Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt. Sen tähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja tuhassa." (Job 42:2–6.)

Jumalan tuomiot ovat tutkimattomia

Jumalan tuomiopäätökset ovat tutkimattomia, kuten Paavali tekstissämme sanoo. Ne ovat tutkimattomia kahdessa merkityksessä.

Ensiksikään niitä ei voi tutkia niiltä osin, kuin Jumala ei ole ilmoittanut niiden saloja. Vain Jumalan sana on valo meidän tiellemme. Siellä, missä ei ole Jumalan sanan ilmoitusta, on pimeää. Sitä, minkä Jumala on salannut, ei voi tutkia. Jumalan tiet ovat "käsittämättömiä", siis sellaisia, joiden alkuja ja jälkiä on mahdotonta tutkia.

Toiseksi Jumalan salatut tuomiot ovat tutkimattomia, koska ihmisellä ei ole lupa niitä tutkia. Niissä tulemme sellaiselle alueelle, jolle emme saa astua.

Jumalan sanasta tiedämme, että ihminen joutuu kadotukseen omasta syystään, mutta pelastuu yksin Jumalan armosta. Tämän Jumala on ilmoittanut. Ihminen kuitenkin kyselisi mielellään yhtä ja toista tähän liittyvistä asioista. Jumala ei kuitenkaan vastaa niihin kysymyksiin, joilla haluamme tietää sellaista, mistä hän vaikenee.

Paratiisissa Jumala oli kieltänyt ihmistä syömästä hyvän ja pahan tiedon puusta. Se oli keskellä paratiisia, kuten myös elämän puu (1 Moos. 2:9,17). Ne olivat keskeisellä paikalla, sillä ne olivat tärkeitä ja niiden piti ulottaa vaikutuksensa ihmisen toimintaan kaikkialla pa-

ratiisissa. Toinen puu oli tarkoitettu kuuliaisuuden koettelemiseksi, toinen elämän antajaksi. Raamattu ei kerro lähemmin elämän puun tarkoitusta. Johdonmukaista on ajatella, että jos ihminen olisi kestänyt kiusaukset, hän olisi saanut syödä elämän puusta ja Jumala olisi samalla vahvistanut hänet kuuliaisuuden tilaan lankeamattomaksi. Niille, jotka turvautuvat Kristuksen kuuliaisuuteen ja pesevät vaatteensa hänen sovintoveressään, luvataan Ilmestyskirjassa valta syödä elämän puusta. He saavat elää taivaassa iankaikkisesti. "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!" (Ilm. 22:14.) Sieltä ei koskaan heitetä pois.

Kiusauksen kärki paratiisissa suuntautui Jumalan sanan syrjäyttämiseen ja tottelemattomuuteen Jumalan käskyä kohtaan. Mutta siihen sisältyi samalla vielä eräs hyvin katala seikka. Ihminen halusi tutkia sellaista, mistä Jumala oli vaiennut ja mikä liittyi salattuun Jumalaan. "Tulette tietämään niin kuin Jumala hyvän ja pahan." Siihen tietoon ihminen pääsisi ainoastaan rikkomalla saamansa kiellon. Tämä oli kiusaajan kavala valhe. Kokemukseen liittyisi tieto, mutta sen saisi vain olemalla tottelematon. Houkutus sisälsi sekä valheen että murhan, sekä totuuden että elämän menettämisen.

Salattua Jumalaa ei voi tutkia rikkomatta Jumalan tahtoa ja vetämättä päällensä hänen tuomionsa: "Sinun on kuolemalla kuoltava." Tottelemattomuuden tiellä ei tulla tuntemaan Jumalaa ja hänen salaisuuksiaan, vaan menetetään oikea jumalantuntemus ja elämä. Sen sai Aadam katkerasti kokea.

Välistä älykkäät nuoret ajautuvat pohtimaan pahan alkuperää tavalla, jolla he menettävät uskonsa Jumalaan. Heidät johtaa siihen halu elää maailman tavoin tai pyrkimys taata urakehitys. He eivät kuitenkaan huomaa, ettei heillä ole selitystä tai vastausta hyvän ja pahan olemassaoloon ja niiden väliseen taisteluun sen paremmin kuin pahan omantunnon tosiasiaan.

Herra lupasi lähettää vaimon siemenen, joka murskaa käärmeen pään. Herra ajoi ihmisen pois paratiisista, niin ettei hän söisi elämän puusta ja eläisi tilassaan ikuisesti. Jumala halusi rakkaudessaan ihmisen tulevan autuaaksi. Perkeleen teot piti tehdä tyhjiksi. Jumalan ja

ihmisen välille piti syntyä oikea Isä – lapsi -suhde. Lapsen tuli turvautua Isäänsä ja elää hänen valtakunnassaan hänen alamaiseenaan. Jumalan suunnitelmiin kuului, että armosta pelastetut kulkevat uskossa kuuliaisuuden tietä ja jättävät pois kysymykset, jotka eivät edistä uskoa ja jumalaisuutta.

Jumala haluaa synnyttää meissä kiitollisen mielialan. Kun apostoli Paavali puhui Jumalan tutkimattomista teistä, hän puhkesi kiitokseen: "Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! ... Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti!" Vieläpä hän päättää kiitoksensa uskon varmuutta uhkuvalla sanalla "amen". Kun tulemme tuntemaan Jumalan rakkauden Kristuksessa ja saamme omistaa armon hänen lahjanaan, kiitollisuus täyttää sydämemme.

Sen sijaan kun ihminen luulee olevansa älykäs ja lähtee kyselemään asioita, joihin meille ei ole annettu vastausta, hän menettää lapsenomaisen uskonsa Jumalaan. Sillä tiellä monesta on tullut jumalankieltäjä, joka rienaa ja pilkkaa sitä elävää Jumalaa, josta Raamattu meille puhuu ja johon kristityt uskovat. Sellaisen ihmisen sydän ei ole kiitollinen. Hänellä ei ole myöskään sisäistä rauhaa.

Uskonpuhdistajamme käsitti hyvin ne kiusausten koukerot, jotka liittyvät salatun Jumalan tutkimiseen ja varoitti niistä. Hän sanoo: "Järki pyrkii kaiken aikaa mestaroimaan Jumalaa, ikään kuin sillä olisi oikeus arvioida Jumalaa omien lakiansa ja ajatustensa mukaan. Jumalan tulisi toimia siistimmin eikä sillä tavoin pelotella, vaan tehdä niin ja niin. Järki haluaa määrätä Jumalalle lain. Mutta Jumalasta puhuessasi sinun ei pidä laskea sellaista päähäsi. Sinun ei pidä panna Jumalalle mitään lakia tai määrää, sillä hän ei ole jokin luotu. Hän on mittaamaton." (Selitys Toisen Mooseksen kirjan johdosta. Saarna 2 Moos. 9:6. W2 III,811.)

Jumala ja aika

Pyhä Raamattu puhuu Jumalasta, joka on ollut ennen aikojen alkua ja joka on iankaikkisesta iankaikkiseen. Se lausuu: "Sinun valtaistuimesi on vahva aikojen alusta, hamasta iankaikkisuudesta olet sinä" (Ps. 93:2). "Ennen kuin vuoret syntyivät ja sinä loit maan ja

maanpiirin, iankaikkisesta iankaikkiseen olet sinä, Jumala." (Ps. 90:2).

Raamattu puhuu taivaallisesta elämästä olotilana, jossa ei ole aikaa. Se sanoo: "Enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, kohotti oikean kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei enää ole oleva aikaa (Ilm. 10:5–6).

Sen sijaan tästä maailmasta Raamattu puhuu maailmanaikana, aioonina, jolla on alku ja jolle tulee loppu. Aika alkoi luomisesta. Aika on kaikessa mukana, mikä kuuluu tähän maailmaan, eikä mikään siitä ole enää niin kuin se oli alussa. Aika on ulottuvuus, jota ei voi kiivetä taaksepäin. Aika tuo kaiken, mitä ikinä tähän maailman-aikaan kuuluvaa on olemassa, eteemme vanhana ja vanhenevana. "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niin kuin vaate, ja niin kuin vaipan sinä ne käärit, niin kuin vaatteen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu" (Hebr. 1:10–12).

Jumala on ajan yläpuolella, sillä hän ei ole osa tätä maailmaa. Jumala on iankaikkisuudessa. Me ajattelemme kaikkea tämän maailman ulottuvuuksilla. Sen sijaan sitä iankaikkisuutta, jossa Jumala valtasuuruudessaan on, emme voi tajuta. Meillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin uskoa Jumalan ilmoituksen mukaan se, mitä Jumala on meille ilmoittanut itsestään ja iankaikkisuuteen liittyvistä asioista. On turvallista pysyä Raamatun sanassa. Se varjelee meitä eksymästä.

Raamattu ilmoittaa, että kun aika täyttyi, Jumalan Poika tuli ihmiseksi. Hän tuli aikaan, niin että hän iän mukana varttui ja hänelle laskettiin elinvuosia. Hän uhrasi itsensä meidän edestämme, että meillä olisi pääsy Isän tykö. Hänen kauttansa opimme tuntemaan Jumalan ja hänen rakkautensa meitä syntisiä kohtaan.

Uudestisyntyminen

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Mutta oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä. Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: "Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa." Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa." Nikodeemus sanoi hänelle: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?" Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt." Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle: "Kuinka tämä voi tapahtua?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä! Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme. Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos minä puhun teille taivaallisista? Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa. Ja niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä." Joh. 3:1–15.

Nikodeemus tuli yöllä Jeesuksen luo ja halusi puhella hänen kanssaan hänen opettajaksi tulemisestaan. Jeesus käänsi keskustelun uudestisyntymiseen. Päästäkseen Jumalan valtakuntaan Nikodeemuksen piti uudestisyntyä. Asia oli Nikodeemukselle kuitenkin aivan outo, niin että hän kysyi: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?" Hän ajatteli asiaa

järkensä mukaan eikä Jumalan sanan mukaan ja oli aivan eksyksissä.

Oletko sinä uudestisyntynyt? Tiedätkö, mitä uudestisyntyminen raamatullisessa merkityksessä on?

Mitä uudestisyntyminen on

Jeesus nuhteli Nikodeemusta siitä, ettei hän, vaikka oli Israelin opettajia, tiennyt, mitä uudestisyntyminen on ja miten se tapahtuu. Tämä merkitsee sitä, että Vanhassa testamentissa oli sitä koskevaa opetusta. Nikodeemuksen olisi pitänyt se tuntea. Vanha testamentti ei kuitenkaan käytä lainkaan termiä "uudestisyntyminen", vaan muita käsitteitä, kuten "kääntyä", "palata", "luoda uudeksi", "antaa uusi sydän", "antaa uusi henki" sekä "saada elää". Olennaista ei ole kulloinkaan käytetty sana, vaan asia, josta on puhe. Asia voidaan ilmaista monin eri sanoin, ja niin Raamattu myös tekee.

Kun synteihinsä kuollut ihminen Jumalan voimasta palaa elävän Jumalan yhteyteen, hän saa uuden, hengellisen elämän. Silloin Jumala luo hänet uudeksi ja antaa hänelle uuden sydämen ja uuden hengen. Uudestisyntyminen on samaa kuin uudeksi luominen, hengellisesti kuolleen herättäminen henkiin ja hänen saattamisensa jälleen Jumalan yhteyteen. Se on paluuta siihen tilaan, joka Aadamilla oli ennen lankeemusta. Se on kääntymistä epäuskosta uskoon. Se on elämän saamista elämän lähteestä. Tätä opettavat sekä Vanha että Uusi testamentti.

Profeetat julistivat uudestisyntymistä esimerkiksi näillä sanoilla: "Etsikää Herraa, niin saatte elää" (Aam. 5:6). "Vanhurskas on elävä uskosta" (Hab. 2:4). "Katso, minä teen uutta" (Jes. 43:19). "Sillä katso, iloksi luon minä Jerusalemin, riemuksi sen kansan" (Jes. 65:18). "Sillä ei ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää" (Hes. 18:32). "Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää" (Hes. 33:11). "Tulkaa, palatkaamme Herran tykö, sillä hän on raadellut meitä, ja parantaa meidät, hän on lyönyt meitä ja sitoo meidät. Hän tekee meidät eläviksi kahden päivän kuluttua, kolmantena päivänä hän meidät herättää, ja me saamme elää hänen edessänsä." (Hoos.

6.1–2). "Sinun armosi olkoon minun lohdutukseni, niin kuin sinä olet palvelijallesi luvannut. Tulkoon minulle sinun laupeutesi, että minä eläisin." (Ps. 119:76–77.)

Uuden elämän saaminen ja herääminen hengellisestä kuolemasta perustuu syntien anteeksisaamiseen Kristuksessa ja hänen ylösnousemukseensa. Uusi elämä on lahja. Sen voi vain saada. Sitä ei voi ansaita. Sen voi saada häneltä, joka on sen meille ansainnut ja joka itse on iankaikkinen elämä ja elämän lähde. "Palauta minut, niin minä palajan", rukoilee Jeremia (Jer. 31: 18).

Uudestisyntyminen on Pyhän Hengen työ. Jeesus sanoi Nikodeemukselle, että meidän pitää syntyä uudesti, ylhäältä. Uudestisyntyminen on uuden hengellisen elämän syntymistä, sen alulle panoa. Jokainen joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on Jumalasta syntynyt. Uskovalla on uusi hengellinen elämä. Se on hänellä kuitenkin vain niin kauan kuin hän on uskova. Jos hän on uskonut vain ajaksi, hän on uskosta langetessaan samalla menettänyt hengellisen elämän eikä ole lankeemuksensa tilassa uudestisyntynyt. Hän ei elä, vaan on kuollut. Jeesus sanoo tekstimme lopuksi: "Niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä."

Jeesus puhuu Nikodeemukselle uudestisyntymisestä tapahtumana, joka vie sisälle Jumalan valtakuntaan. Se ei voi siis tarkoittaa vain autuuden lahjan objektiivista saamista ilman uskoa, vaan siihen sisältyy myös sen omistaminen. Ihminen, joka on uudestisyntynyt, on sisällä Jumalan valtakunnassa. Hänellä on uusi, hengellinen elämä. Hän ei ole erossa Jumalasta, vaan hän elää hänen yhteydessään.

Uskonpuhdistajamme Martti Luther kuvaa uudestisyntymistä näin: "Kuinka uudestisyntyminen on tapahtunut? 'Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta', sanoo Pietari, ikään kuin hän sanoisi: Isä Jumala on uudestisyntyttänyt meidät, ei katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, nimittäin totuuden sanalla. Se on Jumalan voima, joka synnyttää uudesti, tekee eläviksi ja autuaiksi kaikki ne, jotka sen uskovat, Room. 1:16. Mikä se sana on? Juuri se sana, jota teidän keskuudessanne saarnataan, Jeesuksesta Kristuksesta, joka on kuollut teidän ja koko maailman edestä ja noussut kuolleista

kolmantena päivänä, jotta hän hyvittäisi kuolemallaan synnin koko maailman edestä ja toisi ylösnousemuksellaan vanhurskauden, elämän ja autuuden. Siinä, joka tämän saarnan uskoo, nimittäin sen, että Kristus on kuollut ja ylösnoussut hänen hyväkseen, Kristuksen ylösnousemus on osoittanut voimansa. Hän syntyy uudesti sen kautta eli hänet luodaan uudestaan Jumalan kuvan mukaan, hän saa Pyhän Hengen, hän tuntee Jumalan armollisen tahdon, hänellä on sellaiset sydän, mieli, tahto ja ajatukset, joita tekoihinsa luottavilla ja teeskentelijöillä ei ole, nimittäin, ettei hän tule vanhurskaaksi ja autuaaksi omassa vanhurskaudessaan, vaan Kristuksen kärsimyksen ja ylösnousemuksen kautta." (1 Piet. selitys, Zweite Bearbeitung W² IX, 1119–1120.)

Mikä vaikuttaa uudestisyntymisen

Uudestisyntymiseen tarvitaan ensiksikin ne välineet, jotka tuovat, tarjoavat ja lahjoittavat meille pelastuksen Kristuksessa ja synnyttävät uuden elämän. Jumala vaikuttaa uudestisyntymisen armonvälineillä.

Tarvitsemme toiseksi uskon, joka ottaa vastaan armonvälineiden tarjoaman lahjan. Ilman armonvälineitä usko ei voi syntyä, eikä ilman uskoa kukaan pelastu. Jeesus sanoo: "Joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä" (Joh. 6:47). Luther todistaa: "Se, joka uskoo Kristukseen, että hän on meidän edestämme syntynyt, kuollut ja haudattu, myös noussut ylös kuolleista, on uudestisyntynyt" (W² VII, 1862).

Kun uudestisyntymme kasteen ja uskon kautta, uusi hengellinen elämä viriää meissä. Syntyy uskontila. Tämän alku on yksi hetki. Se ei ole pitkä prosessi. Ihminen on joko uudestisyntynyt tai ei ole. Hän on joko hengellisesti elävä tai kuollut. Välitilaa ei ole.

Ne, jotka kieltävät kasteen uudestisyntyttävän, ovat korostaneet sitä, että uudestisyntyminen tapahtuu uskon kautta. Sillä he luulevat voivansa todistaa, ettei kaste uudestisyntytä. Uskoa ja armonvälineitä ei saa kuitenkaan asettaa toistensa vastakohdiksi. Raamattu ei niin tee. Kummallakin niistä on oma tärkeä tehtävänsä ihmisen pelastuksessa. Kukaan ei synny taivaallisen Isän lapseksi ilman armonvälineitä eikä ilman uskoa.

Pyhä Henki saa aikaan uudestisyntymisen evankeliumilla. Apostoli Pietari kirjoittaa: "Te... olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta... Tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu" (1 Piet. 1:23,25). Sama evankeliumi tarjotaan meille kasteessa, joka lahjoittaa syntien anteeksisaamisen ja synnyttää uudesti. "Ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi" (Apt. 2:38). Ananias sanoi Paavalille Damaskossa: "Anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi" (Apt. 22:16). Kaste pesi pois synnit, sillä kaste lahjoitti anteeksisaamisen. Apostoli Paavali nimittää kastetta "uudestisyntymisen pesoksi" (Tiit. 3:5). Kaste ei ole nimittäin vain pelkkää vedellä kastelemista, vaan siihen liittyy Jumalan sana ja lupaus. Siten kaste on "uudestisyntymisen peso", toisin sanoen sellainen vedellä kastaminen, joka vaikuttaa uudestisyntymiseen. Se antaa uuden hengellisen elämän ja tekee meistä Jumalan lapsia.

Uudestisyntyminen tavalliseen syntymiseen verrattuna

Uudestisyntymisellä on vertauskohtia luonnolliseen syntymiseen. Kumpikin syntymä vaikuttaa elämän, toinen ajallisen, toinen hengellisen. Molemmissa tapauksissa syntyneellä lapsella on isä. On maallinen isä ja on taivaallinen Isä. Luonnollisen syntymän jälkeen elämä jatkuu kuolemaan asti. Hengellisessä syntymässä elämä jatkuu niin kauan kuin usko on käsillä. On nimittäin niin, että heti kun ihminen lakkaa uskomasta, ei uudesta ihmisestä ole mitään jäljellä. Uusi ihminen on olemassa vain silloin, kun ihminen uskoo. Uudestisyntyminen on käsillä aina, kun ihminen uskossa turvautuu Kristukseen. Ajallista syntymää ja hengellistä syntymää ei voi verrata toisiinsa kuitenkaan siinä suhteessa, että ajallinen syntymä tapahtuu vain kerran, kun taas hengellinen syntymä voi – Jumalalle kiitos! – tapahtua useammin ja kasteensa liitosta luopunut saa palata siihen uudestaan. Luonnollisesta syntymästä ei voi puhua pitkänä prosessina, kun taas hengellisestä syntymästä Vapahtaja puhuu myös kestäväenä tapahtumana. Uskontila syntyy hetkessä, mutta sen säilyminen ei rajoitu hetkeen. Sanoohan Vapahtaja: "Siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomi-

ta Israelin kahtatoista sukukuntaa" (Matt. 19:28). Tämä uudestisyntyminen on Jumalan Seurakunnan kokoaminen täällä ajassa apostolisen sanan kautta autuuteen. Se vie pitkän ajan. Se kestää Kristuksen tuomiolle tuloon asti. Myöskään yksittäistä kristittyä ajatellen se ei ole yksi hetki, vaan koko uskossa oloaika.

Jotkut ajattelevat, että uudestisyntyminen on lähtemätön ja pysyvä ja että kasteessa syntyisi uusi ihminen, joka olisi olemassa kasteessa epäuskonkin tilassa. Tällainen ajattelu ei ole Raamatun mukaista eikä edes johdonmukaista. Kun uskosta luopunut kastettu joutuu kadotukseen, mitä tapahtuisi tuolle lähtemättömälle uudelle ihmiselle, jos se olisi yhä olemassa? Sellainen oppi ei ole luterilainen. Luther sanoo tekoihinsa luottavia munkkeja uudestisyntymättömiksi.

On tarpeen säilyttää usko

On olemassa kristittyjä, varsinkin reformoiduissa piireissä, jotka luottavat uudestisyntymiseensä. Omantunnon hädässä meitä ei kuitenkaan auta, että katselemme itseämme, vaan meidän on suunnattava uskon katseemme ristiinnaulittuun Kristukseen ja luotettava armonvälineiden lupauksiin. On evankeliumin sanan lupauksia, on kasteen armoliiton lupauksia, on synninpäästön sana, on ehtoollisen sakramentti. Ne antavat meille synnit anteeksi ja iankaikkisen elämän. Jeesus todistaa: "Minun sanani ovat henki, ja ne ovat elämä" (Joh. 6:63). Omantunnon hädässä meidän ei tule katsoa itseämme, vaan meidän on katsottava Kristusta ristillä ja turvauduttava häneen. Samoin kuin Jeesus sanalla lupasi ristin ryöväriä taivaan autuuden, me saamme omistaa armon sanan ja sakramenttien lupauksista.

Emme saa tuudittautua välinpitämättömyyden uneen ja ajatella, että kun kerran olen uudestisyntynyt, kaikki on sillä ratkaistu. On kalvinistinen, väärä oppi, ettei uskosta voi langeta. Daavid rukoili: "Älä heitä minua pois kasvojesi edestä äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi" (Ps. 51:13). Jos Daavid olisi luottanut uudestisyntymiseensä, hän ei olisi näin rukoillut. Mutta hän luotti kolmiyhteiseen Jumalaan ja siksi hän rukoili, että Pyhä Henki säilyttäisi hänet uskossa. Pyhä kasteemme on uskon elämää ajatellen Jumalan puolelta aina vahva armoliitto, jonka turviin jokainen saa palata. Se on antanut

meille Kristuksen ja hänessä uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, sillä se on armorikas elämänvesi, kuten Katekismus opettaa.

Ei kenenkään pidä lohduttaa itseään sillä, että hän harrastaa hengellisiä asioita eikä ole jumalankieltäjä. Jos hän ei ole syntynyt uudesti, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.

Uudestisyntyminen ei ole osaksikaan meidän tekoamme, vaan yksinomaan Pyhän Hengen teko meissä.

Meidän on hyvä muistaa lohdutukseksemme, mistä saamme turvan ahdistuksen hetkellä. Saammeko sen siitä, että olemme uudestisyntyneitä? Emme. Vaan siitä, että Kristus on lunastanut meidät. Kun emme katsele itseämme, vaan kiinnitämme katseemme Kristukseen, saamme rauhan. Emme pelastu uudestisyntymisemme ansiosta emmekä myöskään niiden tekojen tähden, joita uusi ihmisemme tekee. Pelastumme yksin Kristuksen ansioon kasteen, muiden armonvälineiden ja uskon kautta ja siitä johtuvaa uutta hengellistä elämää.

Se, joka on uudestisyntynyt, on noussut hengellisestä kuolemasta hengelliseen elämään. Hänellä on osa myös siihen ylösnousemukseen, jossa uskovien ruumiit nousevat kirkastettuina viimeisenä päivänä. Hän pääsee sinne, missä kaikki on uutta ja missä vanhurskaus asuu. Mutta siitä, joka on uskosta langennut, ei voida sanoa, että hän epäuskostaan huolimatta olisi osallinen iankaikkisesta elämästä. Hän ei pelastu, ellei hän palaa kasteensa varaan ja uudestisynty.

Olkoon Jumala kiitetty siitä, että hän on uskollinen armoliitosaan ja että langennut saa siihen palata. Jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata" (2 Tim. 2:13).

Katsokaa Jumalan rakkautta

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Katsokaa, millaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sen tähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on. Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. Jokainen, joka tekee synnin, tekee myös laittomuuden; ja synti on laittomuus. Ja te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä. Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä; kuka ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut. Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niin kuin hän on vanhurskas. Joka syntiä tekee, se on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiä alusta asti. Sitä varaten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot. Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt. 1 Joh. 3:1–9.

Jumalan sana, Pyhä Raamattu, opettaa ehkä kaikkein selvimmin Jumalan kolmiykseyttä pyhän kasteen yhteydessä. Kristus käski kastamaan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Jumalan kolmiykseys tulee Raamatussa jo sen ensi luvusta lähtien esiin kaikkialla joko kirkkaammin tai peitetymmin. Se on esillä myös siinä Raamatun kohdassa, jota juutalaiset käyttävät uskontunnuksenaan ja joka löytyy 5 Moos. 6:4:stä. Siinä näet sanotaan: "Kuule Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi." Siinä käytetään alkukielessä Jumalasta kolmea eri nimeä, ja samalla sanotaan, että hän on yksi.

Oppi pyhästä Kolmiykseydestä on turmeltuneelle järjellemme liian vaikea käsittää, mutta uskossa otamme sen vastaan ja uskonelämässämme huudamme avuksi Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä ja

palvelemme samalla yhtä Jumalaa. Käsitysvaikeus on teoreettinen, käytännössä ei ole mitään vaikeutta.

Tämän sunnuntain teksti mainitsee Pyhän Kolmiykseyden persoonista kaksi, nimittäin Isän ja Pojan. Vaikka se ei mainitse nimenomaisesti Pyhää Henkeä, niin se Jumalan työ, josta tekstimme puhuu ja jolla Jumala on tehnyt meistä lapsiaan, on Pyhän Hengen ominta toiminnan aluetta. Samalla se on sitä aluetta, jolla kolmiyhteinen Jumala on meitä rakastanut ja yhä rakastaa.

1. Katso Jumalan ihmeellistä rakkautta, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi

Ajatelkaamme, että pieni lapsi menettäisi jossakin luonnonmullistuksessa lähiomaisensa eikä tiedettäisi, kenen lapsi hän on. Säälien häntä ajattelisimme. Mutta vielä surkuteltavampi on sen ihmisen asema, joka ei tunnusta Jumalaa Isäkseen ja jonka Jumala joutuu hylkäämään hänen epäuskonsa tähden. Mutta miten valtava vastakohta tälle on se, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi. Eikä meitä vain kutsuta hänen lapsikseen, vaan me todella olemme hänen lapsiaan. Jumalan sana kutsuu näet uskovia, jotka ovat kristillisellä kasteella kastetut ja jotka turvaavat Jeesuksen ansioon, Jumalan lapsiksi. Se ei tee sitä pilanpäiten, vaan totuudessa. Jumala näet tarkoittaa sitä, mitä sanookin. Saamme iloita siitä, että olemme Jumalan lapsia.

Tämä on ihmeellistä Jumalan rakkautta. Rakastihan hän meitä niin suuresti, että antoi ainoan Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Tekstimme sanoo: "Te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä." Huomaa: Hän otti pois synnit. Hänen teossaan on kaikkien ihmisten vanhurskautus jo tapahtunut, niin että sen saa jokainen, suurinkin syntinen, uskolla ottaa vastaan. Ihmeellisessä rakkaudessaan hän etsi meitä, meitä, jotka vaelsimme täällä epäuskossa hänen vihollisinaan. Hän veti meitä armosanallaan tykönsä ja antoi meille uskon lahjan. Suuressa rakkaudessaan hän on ollut meitä kohtaan kärsivällinen ja on vetänyt meitä puoleensa armosta. Hän on synnyttänyt sydämiimme luottamuksen armoonsa.

Näin olemme tulleet Jumalan lapsiksi. Olemme saaneet sydämiimme Jumalan Pojan Hengen, joka huutaa: "Abba, Isä!" Emme ole

orjia, vaan olemme lapsia ja iankaikkisen elämän perillisiä.

2. Katso Jumalan rakkautta, että hän on aloittanut meissä työnsä ja vie sen päätökseen

Tekstimme jatkaa: "Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä; kuka ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut. Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niin kuin hän on vanhurskas. Joka syntiä tekee, se on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiä alusta asti. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot. Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt."

Nämä sanat voivat tehdä kipeätä ja herättää monia kysymyksiä, jos emme tunne tarkkaan Raamatun oppia ja Johanneksen kielenkäyttöä.

Tärkeä Raamatun ymmärtämisen avain on, ettei tekijä ole ristiinriidassa itsensä kanssa. Tässä samassa kirjeessä heti sen alkuluvussa Johannes kirjoittaa: "Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhette-lijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä." (1 Joh. 1:8–10)

Kun Johannes sanoo, ettei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, hän ei voi tarkoittaa sitä, että olisimme synnittömiä. Muuten hän puhuisi itsensä kanssa ristiin. Meidän on nöyrästi tunnustettava, että olemme syntisiä ja että olemme syntiä tehneet. Tunnumme uskonpuhdistajamme lausuman: Kristitty on "samalla kertaa vanhurskas ja syntinen." Synnin tekemisen Luther selittää tässä yhteydessä tarkoittavan sitä, että ihminen seuraa kiihotuksia syntiin ja synninhimoja eikä taistele niitä vastaan. Luther moittii niitä, jotka pitävät itseään kristittyinä, koska ovat kastettuja, mutta jotka eivät hillitse himojaan ja joita ei huoleta niiden voittaminen. Tässä yhteydessä niillä, jotka tekevät syntiä, tarkoitetaan siis sellaisia, jotka ovat pahennukseksi

seurakunnassa, kun vaeltavat huolettomasti syntisen lihansa mielitekojen mukaan. He eivät ole ottaneet omalletunnolleen Jumalan sanaa: "Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa" (Hebr. 12:14). He voivat olla kastettuja, mutta he eivät vaella kasteessaan.

Luther vertaa oikeita kristittyjä sotilaisiin, jotka taistellessaan saattavat haavoittua. Hän sanoo, että sotilaille on kunniaksi, jos hän kaaduttuaan nousee jatkaakseen taistelua, mutta hänelle on häpeäksi, jos hän pakenee. Tekstimme kehottaa meitä Jumalan lapsina kilvoittelemaan ja seuraamaan elämässämme Jumalan tahtoa.

Usko on kristillisyyden ensimmäinen osa, rakkaus sen toinen osa. Rakkaus ei etsi omaansa. Omansa etsiminen ei ole lähimmäisrakkautta, vaan himojen seuraamista. Oikea rakkaus taas pitää yhtä Jumalan käskyjen kanssa ja noudattaa niitä. Raamattu sanoo: "Älkää olko kenellekään mitään velkaa, muuta kuin että toisianne rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain täyttänyt. Sillä nämä: 'Älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä himoitse', ja mikä muu käsky tahansa, ne sisältyvät kaikki tähän sanaan: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.' Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Sen tähden on rakkaus lain täyttämys." (Room. 13:8–10.)

Tällaiseen elämään ja tällaiseen rakkauteen tarvitsemme sydämeemme halun. Se syntyy uskon hedelmänä. Jos siis sinulla ei ole siihen halua, sinulta puuttuu usko. Jos sinulla ei ole uskoa ja jos luulet voivasi elää miten tahansa, et tunne Kristuksen rakkautta ja olet kadotuksen tiellä.

Jumalan rakkautta on, että hän on aloittanut meissä pyhittävän työnsä ja että hän lupaa viedä sen päätökseen. Ellei hän olisi antanut meille uskoa syntien anteeksisaamiseen, emme olisi uudestisyntyneet emmekä voisi kilvoitella elääksemme hänen tahtonsa mukaan. Jos olemme lain alla, yritämme pystyttää omaa vanhurskauttamme. Se on loukkaus Kristuksen työtä kohtaan ja vastoin rakkautta.

Pyhityselämä, joka on meissä alkanut, ei ole jokin etenevä prosessi kohti täydellisyyttä, vaan vanha ihmisemme pysyy meissä sataprosenttisesti pahana kuolemaan asti, ja uusi ihminen taas puolestaan on täysin pyhä. Kasteessa vaeltaminen merkitsee sitä, että joka päivä

kuoletamme ja hautaamme vanhan ihmisemme ja että uusi ihminen nousee sijaan. Se merkitsee jatkuvaa taistelua, kunnes autuaassa ylösnousemuksessa nousemme kirkastettuina täysin pyhinä ilman vanhaa ihmistä, ilman periturmelusta ja ilman mitään syntiä.

Tekstimme antaa meille tästä ihanan lupauksen: "Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on." Jumalan Poika on iankaikkinen rakkaus, joka rakasti meitä kuolemaan asti. Hänet saamme nähdä sellaisena kuin hän on ja samalla tulemme hänen kaltaisikseen. Silloin rakkaus on oleva meissäkin niin täydellisenä ja todellisena, ettei meissä ole taivaassa enää yhtään syntiä. Tämä toivo suuresti lohduttaa meitä, kun näemme jäsenissämme synnin lain. Niinpä haluamme katsoa paitsi siihen rakkauteen, joka ilmestyi Golgatalla, myös tämän rakkauden ihaniin seurauksiin. Saamme ilmestyä Jumalan eteen kerran ilman syntiä ja rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistämme niin kuin itseämme.

Jumalan rakkaudesta osallisina kuljemme kohti ikuista autuutta,. Siitä tekstimme sanoo: "... eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee." Taivaassa Jumalan lapsi on kaikessa, sekä sielultaan että ruumiiltaan, hengellinen ja ylistää koko olemuksellaan ja kaikella tekemisellään kolmiyhteistä Jumalaa ja hänen rakkauttaan. Silloin me, jotka nyt olemme maan harmaata tomua, olemme vapaat synnistä ja loistamme kirkkautta Karitsan kiitokseksi.

Kristuksen asema Jumalan maailmanhallinnassa

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. III vuosikerta. Epistolateksti.

Hänessä meillä on lunastus hänen verensä kautta, syntien anteeksisaaminen, ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyvät ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkea, ja hänessä pysyy kaikki voimassa. Ja hän on ruumiin, se on: seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen kuolleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa ensimmäinen. Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiensä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut. Kol. 1:14–23.

Tämän päivän kristillisyyks on aneemista. Se johtuu varmasti monista tekijöistä, ei kuitenkaan vähiten siitä, ettei Kristus saa julistuksessa sitä asemaa, mikä hänellä on Jumalan Seurakunnassa ja hänen maailmanhallinnassaan.

Kristus luojana ja ylläpitäjänä sekä Seurakunnan päänä

Apostoli Paavali iloitsi suuresti Kolossan seurakunnasta, joka oli omaksunut evankeliumin totuudessa pastoriltaan Epafraalta. Se oli oppinut tuntemaan Jeesuksen Kristuksen, jossa "meillä on lunastus hänen verensä kautta, syntien anteeksisaaminen " (Kol. 1:14). Apos-

toli halusi vahvistaa heitä uskossa osoittamalla heille heidän Lunastajansa valtasuuruuden. Kun he sen ymmärtävät, heillä on kestävä pohja uskolleen ja he voivat helposti kumota esiintyvät harhaopettajat. Samalla tämä on kirjoitettu meitä varten, ettei meitäkään viskeltäisi kaikkinaisissa opintuulissa.

Aluksi apostoli sanoo Lunastajan persoonasta: "Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa." Hebrealaiskirjeen alussa Kristusta sanotaan Jumalan "kirkkauden säteilyksi ja hänen olemuksensa kuvaksi" (Hebr. 1:3). Kristus Jumalan Poikana ei ole osa tätä luomakuntaa, vaan hän on aina ollut, Jumala Jumalasta, valkeus valkeudesta, syntynyt eikä tehty. Jumalan Pojan syntyminen Isästä iankaikkisuudessa on asia, joka on meidän käsityskykymme yläpuolella. Siitä syntymisestä hän saa nimen Poika, ja kuitenkin hän on yhtä iankaikkinen kuin Isä. Tunnustamme vanhassa Atanasioksen tunnustuksessa: "Sellainen kuin Isä, sellainen on Poika, sellainen on myös Pyhä Henki: Luomaton on Isä, luomaton on Poika, luomaton on Pyhä Henki. Ääretön on Isä, ääretön on Poika, ääretön on Pyhä Henki. Iankaikkinen on Isä, iankaikkinen on Poika, iankaikkinen on Pyhä Henki. Eikä kuitenkaan ole kolmea iankaikkista, vaan yksi iankaikkinen. Niin kuin ei myöskään ole kolmea luomatonta eikä kolmea ääretöntä, vaan yksi luomaton ja yksi ääretön."

Jumalan Poika on sekä esikoinen että ainosyntyinen. Hän on ennen kaikkea luomakuntaa. Hän on ollut ennen kuin mitään luotiin. Hän on myös arvossa ensimmäinen. Koska hän on esikoinen, hänelle kuuluu sekä kuninkuus että pappeus. Hän on myös profeetta, joka saa ilmoituksen sanat suoraan Isältä ja jonka antamaa ilmoitusta kenelläkään – olkoon enkeli tai ihminen – ei ole lupa ohittaa tai muuttaa. Hänen sanansa arvovalta on riippumaton siitä, onko hän puhunut itse vai onko hän puhunut profeettojensa tai apostoliensa kautta. Hänen arvovaltansa on Jumalan arvovalta sekä hänen persoonansa että hänen profeetan virkansa kannalta.

Kun apostoli on ensiksi puhunut Kristuksen olemuksesta ja asemasta, hän sanoo sitten hänen teoistaan: "Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa."

Ihmiskunta on aina käsittänyt pienuutensa näkyvässä maailmassa, mutta harvoin sillä on ollut nöyryyttä tunnustaa sitä. Kaikki se, mikä silmään näkyy, mitä kaukoputkilla, teleskoopeilla ja avaruusluotaimilla voidaan tutkia, on Jumalan luomaa. Se on luotu Kristuksen kautta ja häneen ja pysyy hänessä voimassa. Tekstimme laajentaa tämän koskemaan "kaikkea, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväisiä ja näkymättömiä, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja". Koko luomakunta on lähtöisin hänestä ja pysyy hänessä voimassa. Siihen kuuluvat enkelit ja ihmiset, kaikki elollinen ja kaikki eloton, avaruus kaikkineen, myös valtaistuimet, hallitukset, vallat, lainalaisuudet ja järjestykset, voimat ja vaikutukset. Kristuksella on jumalallinen kaikkivaltius ja voima. Hän, iankaikkinen Sana, pitää kaiken voimassa sanallaan.

Kristus on voiman, armon ja kunnian valtakunnan kuningas. Hänessä asuu kaikki täyteys, mitä tulee luomakuntaan, lunastukseen ja kirkkauteen. Hänessä toteutuvat Jumalan aivoitukset luomakuntaan, armon valtakuntaan ja kunnian valtakuntaan nähden. Hänessä ne ovat olemassa ja hänessä ne pysyvät voimassa. Samalla hän "täyttää kaikki kaikissa" (Ef. 1:23), niin että "hänessä me elämme, liikumme ja olemme" (Apt. 17:28).

Kun Jumalan Poika syntyi ihmiseksi, hän otti ihmisluonnon osaksi omaa persoonaansa. Kun kaikki luotiin hänen kauttansa ja häneen, se ei tullut osaksi hänen persoonaansa. Jumalan olemassaolo ei ole riippuvainen luomakunnan olemassaolosta, mutta luomakunnan olemassaolo on riippuvainen Jumalasta. Kristus on ennen kaikkea luomakuntaa.

Tämän rinnalle tekstimme asettaa Kristuksen lunastustyön. Nämä kolme asiaa: valtasuuruus, rakkaus syntisiä kohtaan ja syvä alennus ovat kaikki ylittämättömyydessään vailla vertauskohtia. "Hän on ruumiin, se on: seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen kuolleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa ensimmäinen."

Kristuksen kautta ei ole syntynyt vain se, mikä syntyi ensimmäisessä luomisessa, vaan hän on myös sen alku ja esikoinen, mistä Herasano: "Katso, uudeksi minä teen kaikki" (Ilm. 21:5). Hän on näet kuolleista nousseitten esikoinen.

Kristuksen korkea asema maailman luoja, ylläpitäjä, Kirkon

päänä sekä tienä Isän tykö rohkaisee uskomaan häneen ja saattaa meidät antamaan hänelle jumalallisen kunnian uskon kuuliaisuudessa.

Kristus syntien sovittajana

Tärkeä, aivan olennainen osa Jumalan maailmanhallintaa on syntien sovitus. Siihen liittyy Seurakunnan kokoaminen taivaaseen. Sitä varten maailma on olemassa. Sitä varten Jumalan Poika tuli ihmiseksi. Sitä varten evankeliumia saarnataan kaikille kansoille. Jumalan lapsen elämän päätarkoitus on tulla tuntemaan Jeesus Kristus, ja hänet ristiinnaulittuna, ja pelastua iankaikkiseen elämään.

Tekstimme jatkaa: "Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asui ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa." Jumala, jonka ymmärrys on tutkimaton, on nähnyt hyväksi saattaa keskenään sovintoon Poikansa ristin kuoleman kautta taivas ja maa, Jumala ja ihminen. Sen, mitä ihminen luonnostaan pitää hullutuksena, Jumala jo iankaikkisuudessa arvioi niin suureksi viisaudeksi, että hän näki hyväksi toteuttaa sen Poikansa kautta.

Tätä Jumalan viisautta me emme voi tutkia hänen kaikkitietävyydestään käsin, vaan meidän on tarpeen omaksua se evankeliumista. Evankeliumi avautuu uskolle, joka etsii omantunnon rauhaa Kristukselta. Evankeliumi todistaa, että Jumala teki rauhan Kristuksen "ristin veren kautta". Kristus maksoi syntivelkamme. "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Ihminen oli kapinassa Jumalaa vastaan. Ristin kärsimyksellä ja kuoleamalla Kristus sai aikaan rauhan Jumalan ja ihmisten välille.

Evankeliumi kehottaa: "Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa." Koska Jumala on julistanut Kristuksessa rauhan, ihmisen on aika laskea aseensa ja ottaa rauhantarjous vastaan. Ihmisen taistelu Jumalaa vastaan ei johda mihinkään hyvään. Se on turhaa, sillä se, joka ei usko, tuomitaan kadotukseen. Sitä vastoin Kristus puhdistaa oman tunteemme ja antaa syytteiden tilalle rauhan sydämeen. Tämä on totta jokaisen kohdalla, joka Hengen vaikutuksesta turvautuu Kristukseen.

"Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä" (Joh. 1:12).

Edellä esittämänsä asian Paavali kohdistaa vielä aivan kuin varmuuden vuoksi lukijoihinsa sanoen: "Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta."

Kun ihminen saa omalletunnolleen rauhan syntien anteeksisämisessä Kristuksen sovitusteon nojalla, hänessä tapahtuu suuri muutos. Se koskee erityisesti hänen jumalasuhdettaan. Jumalan vihamiehestä tulee Jumalan lapsi. Kapinan ja vastustamisen tilalle tulee luottamus ja turvautuminen. Epäuskoinen, joka itse vihaa Jumalaa, tuntee, että Jumala vihaa häntä. Kun ihminen oppii tuntemaan Jumalan rakkauden ja sen, että Kristus on ottanut pois Jumalan vihan kärsimyksellään ja kuolemallaan, viha kaikkoo hänen sydämistään ja hän iloitsee siitä, että Jumala on häntä rakastanut ja antanut alttiiksi oman Poikansa hänen syntiensä edestä. Uskon seurauksena hän alkaa rakastaa Jumalaa ja ahkeroi elää hänen tahtonsa mukaan.

Jumalan maailmanhallinnan ja lunastuksen päämääränä on, että hän asettaisi "teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä". Se taas edellyttää sitä, "te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa tai vaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut".

Uskolle Jumala lukee hyväksi Kristuksen vanhurskauden ja pyhyiden. Se, joka sydämessään uskoo Kristukseen, asetetaan viimeisenä päivänä pyhänä, nuhteettomana ja moitteettomana hänen eteensä, Kristuksen verellä puhtaaksi pestynä. Pelastava usko ei ole mikä tahansa usko, vaan apostolinen usko. Seurakunta on rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle kulmakivenä itse Kristus Jeesus. Hänessä "jumaluuden koko täyteys asuu ruumiillisesti" (Kol. 2:9).

Kun uskomme Kristukseen, emme usko kehen tahansa ihmiseen, emme johonkin pikku jumalaan. Uskomme häneen, joka on tosi Jumala ja iankaikkinen elämä (1 Joh. 5:20), maailman luoja, ylläpitäjä ja lunastaja, Jumalan Poika, joka lunastuksemme tähden tuli ihmiseksi. Hänen pyhässä veressään olemme vanhurskaiksi luetut. Hänen kauttaan perimme iankaikkisen elämän. Hän on a ja o, ensimmäinen

ja viimeinen. Hän on Seurakunnan pää. Hyvä on häneen turvata.

Ne, jotka kieltävät Kristuksen jumaluuden tai rajoittavat sitä, syyllistyvät epäjumalanpalveluun eivätkä julista todellista evankeliumia. Heidän julistuksestaan kukaan ei voi tulla pelastavaan uskoon eikä saada rauhaa sydämeensä. Totuuden ja pelastuksen tähden on välttämätöntä opettaa oikein sekä Kristuksen persoonasta että hänen työstään.

6.3.2008.

Elävinä oksina Jeesus-viinipuussa

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: *Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niin kuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen. Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tullette minun opetuslapsikseni. Niin kuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessaani.* Joh. 15:1–9.

Tekstissämme Jeesus sanoo olevansa oikea viinipuu. Välistä Jeesus sanoi asiat toisin päin kuin me sanoisimme. Hän sanoi lähimmäiseksi sitä, joka osoitti laupeutta, eikä sitä, joka tarvitsi apua, vaikka tosin käskyissä sanotaan asia toistakin tietä: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Niin myös tekstissämme Jeesus sanoo olevansa oikea, todellinen viinipuu. Jeesus ei sano tavallista viiniköynnöstä oikeaksi viinipuuksi. Se on vain kuva Jeesuksesta niin, kuin monet muut ajalliset asiat olivat kuvia hengellisistä ja taivaallisista asioista, kuten Kanaanin maa Vanhan liiton aikana oli kuva taivaallisesta Kanaanista. Jeesus haluaa tällä keinoin opettaa meille, että taivaalliset ovat todellisia, koska ne pysyvät. Ajalliset eivät taas pysy. Hän opettaa meitä näkemään tämän maailman häipyvänä kuvana ja panemaan turvamme iankaikkisiin.

Vanhassa testamentissa sanotaan Israelin kansaa viinitarhaksi, mutta koska sen köynnökset kasvoivat villimarjoja, se sai kokea Heran hävitystuomion (Jes. 5:4). Sen sijaan Jeesus-viinipuu tuottaa oikeita hedelmiä.

Jeesus sanoo Isäänsä viinitarhuriksi ja opetuslapsiaan viinipuun oksiksi.

Palestiinassa viinitarhat olivat yleisiä. Viinitarhuri omisti tarhansa. Hän huolehti siitä, että köynnöksiä hoidettiin huolella. Niistä saatiin rypäleitä, joista voitiin valmistaa syötäväksi ravitsevia rypälekakkuja ja juotavaksi makeata rypälemehua. Viininä mehu säilyi ja sitä voitiin käyttää senkin jälkeen, kun rypäleiden aika oli ohi. Se viinipuun tuote, jota Jeesus käytti asettaessaan ehtoollisen, oli viiniä, sillä pääsiäisaikaan rypäleet eivät vielä olleet kypsiä. Jeesuksen viinipuuhun liittyvät havaintokuvat olivat opetuslapsille tuttuja.

1. Jeesus on viinipuu ja opetuslapset ovat oksat

Kristus on niin läheisessä yhteydessä uskoviinsa kuin viinipuu oksiiinsa. Se on hengellinen suhde. Yhteys on syntynyt sanan vaikutuksesta. "Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut", hän sanoo tekstissämme. "Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä", hän myös sanoo. Yhteys Jeesukseen syntyy ja säilyy armonvälineillä. Nämä ovat sana ja sakramentit. Pyhässä kasteessa olemme saneet pukeutua Kristukseen ja omistaa hänet vanhurskauden puvuksemme, jossa puvussa olemme puhtaita ja jumalalle kelpoisia. Sanallansa Jeesus asetti sakramentit ja liitti niihin armolupauksensa. Emme voi pysyä Jeesuksen sanassa, jos hylkäämme sakramentit tai niitä vieroksumme.

Havaintokuvassaan viinipuusta Jeesus korostaa rungon ja oksien elimellistä yhteyttä. Oksat eivät voi kantaa hedelmää ilman yhteyttä runkoon. Rungosta virtaa ravintoa oksiin, niin että ne pysyvät elävinä ja niihin kasvaa rypäleterttuja. "Ilman minua te ette voi mitään tehdä", sanoo Jeesus.

Vertauskuva ei aina kerro kaikkea, mikä asiaan liittyy, eikä siitä saa myöskään tehdä sellaisia johtopäätöksiä, jotka ovat vastoin vertauksen tähtäyspistettä. Tämä on huomattava tässäkin.

Jeesus kehottaa meitä: "Pysykää minussa!" ja "Pysykää minun rakkaudessaani!" Uskon kautta Jeesukseen virkosimme eloon, saimme elämän ja aloimme työntää hengellisiä silmuja, haaroja ja kukintoja ja tuottaa hedelmää. Jeesus haluaa, että pysymme elävinä oksina ja

pelastumme iankaikkiseen elämään. Ilman Jeesusta ei kukaan voi pelastua.

Kalvinistit opettavat, ettei se, joka on kerran tullut uskoon, voi koskaan langeta uskosta. Heidän opetuksensa ei käy yksiin Jeesuksen opetuksen kanssa. Erityisesti tämä vertaus kumoaa heidän väitteensä. Eivät kaikki, jotka joskus ovat uskoneet ja maistaneet, että Herra on hyvä, pysy uskossa. He itse ovat siihen syytä.

Jeesus haluaa meistä kahtalaisen hedelmän. Niistä toinen on pelastus ja toinen on hyvät teot. Usko saa ne molemmat aikaan, niin kuin viinipuun oksat kantavat tertuissaan rypäleitä. Pelastus on lahjaa. Se perustuu Kristuksen ansioon. Pelastuksen saamme ennen hyviä tekojamme ja niistä riippumatta. Pelastus on lahjaksi saatu syntien anteeksiantamus ja uusi elämä, Jumalan lapseus. Se tulee Kristukselta. Vain silloin, kun oksissa on elämä, ne voivat tuottaa rypäleitä. Vain silloin, kun olemme ensiksi saaneet Kristukselta uuden, hengellisen elämän, voimme elävinä oksina tuottaa hyvien tekojen hedelmiä. Armo pelastaa. ja armo vaikuttaa hyvät teot. Mutta hyvät teot eivät synnytä armoa eivätkä tee meitä eläviksi eivätkä pelasta. Niin kuin usko vaikuttaa kahtalaisen hedelmän, pelastuksen ja hyviä tekoja, niin myös armo. Sekä pelastus että hyvät teot ovat armon vaikutusta. Emme kuitenkaan pelastu kahdesta syystä; emme pelastu uskosta ja teoista, vaan yksinomaan uskosta, yksin Kristuksen tähden, yksin Jumalan armosta, joka sulkee pelastuksesta pois meidän tekemme. Pelastava armo käsittää sen, mitä Kristus lunastustyöllään sai aikaan.

2. Viinitarhuri pitää köynnöksen tuottavana

Viinipuu tarvitsee jatkuvaa hoitoa. Jos sitä ei hoideta, siihen tulee kuivia, tuottamattomia oksia, joissa ei elämä virtaa. Hoitamattomana siinä voi olla myös reheviä oksia, jotka päällepäin näyttävät elinvoimaisilta. Ne eivät tuota hedelmää tarhurille. Ne käyttävät kaiken, mitä rungosta irti saavat, omaan uhkeuteensa. Ne on leikattava pois. Usein tuottoisat oksat ovat näöltään kituliaita ja vähemmän lehteviä kuin tuottamattomat. Kun hedelmättömät oksat on leikattu, nekin kuivuvat ja ne poltetaan. Tällä Raamattu kuvaa, että Jumala kukistaa mahtavat ja korottaa alhaiset.

Jeesus sanoo: "Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän."

Puhdistaminen tekee kipeätä. Tarvitsemme lain sanaa ja kurittavaa vitsaa, jotta tuntisimme syntimme ja jotta armo meille kelpaisi. Laki ei kuitenkaan tee meistä puhtaita. Sen tekee yksin evankeliumi. Jeesus sanoo: "Niin kuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessaani."

Kun Jumala kurittaa meitä kovilla elämän kohtaloilla ja lain ruoskalla, voi mieleen nousta helposti ajatus, että Jumala olisi hylännyt meidät. Joku voi ajatella, että kuritus olisi merkki hylkäämisestä. Joku voi jopa tylästi tuomita kärsiviä heidän vaikeuksissaan. Jeesus tunsi lastensa heikkouden ja maailman karsaan katseen, siksi hän sanoo: "Niin kuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessaani."

Jeesus opettaa tässä nimenomaan, että se, joka hänessä pysyy, on turvassa. Häntä ei leikata irti viinipuusta. Tuomion sanat Jeesus lausuu niille, jotka hänet hylkäävät. Heistä hän sanoo: "Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niin kuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat."

Jeesuksen tuomio ei koske heikkouskoisia. Raamattu vakuuttaa: "Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta" (Matt. 12:20). Kunhan emme hylkää Jumalan sanaa ja sen kuulemista, Jeesus taitavana sielun lääkärinä parantaa haavamme ja liittää meidät entistä lujemmin viinipuun runkoon. Hän lupaa tehdä sen sanallaan. Hän hoitaa omiaan seurakunnassa. Niinpä hän on pyhässä kasteessa pessyt pois syntimme. Ehtoollisessa saamme ottaa vastaan suullamme hänen tosi ruumiinsa ja tosi verensä. Samalla otamme siinä uskolla vastaan syntien anteeksiantamuksen. Kaikki armonvälineet ovat elämän ja pelastuksen lähteitä sekä puhdistuslähteitä. Niiden yhteyteen tarhuri vetää meitä, niillä hän puhdistaa meidät ja saa meidät kantamaan hedelmää.

Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen. Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tullette minun opetuslapsikseni." Kun uskovat pysyvät Jeesuksessa ja hänen sanan-

sa pysyvät heissä, saamme rohkeuden anoa häneltä kaikkea, mitä hän on luvannut antaa ja käskenyt pyytää, ja uskoa sen saavamme. Tämä ei tarkoita sitä, että uskovat tahtoisivat anoa lihan ja maailman mielen mukaan. Jumala ei täytä meidän lihallisia pyyntöjämme. Uskovat ovat valmiita tyytymään siihen elämänosaan, minkä Jumala näkee hyväksi kullekin suoda. Tällainen tyytyminen on myös osa hedelmän kantamista.

Uskova haluaa antaa kunnian Jumalalle. Kun pysymme Jeesuksen opetuslapsina ja tuotamme runsaan hedelmän kärsivällisyydessä, Jumala saa kunnian.

13.4.2008. Virret VK 1938: 102:1–3; 396:6–8; 354:1–4; 296; 306.

"Menkää kaikkeen maailmaan!"

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. III vuosikerta. Evankeliumi.

Ne yksitoista opetuslasta vaelsivat Galileaan sille vuorelle, jonne Jeesus oli käskinnyt heidän mennä. Ja kun he näkivät hänet, niin he kumartaen rukoilivat häntä, mutta muutamat epäilivät. Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskinnyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Matt. 28:15–20.

Jeesus sanoo: "Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennen kuin kaikki on tapahtunut." (Matt. 5:18) Tällä vakavuudella haluamme tänään tutkia saarnatekstiämme ja painaa sen sanoman syvälle, syvälle sydämiimme.

Rakkaat Ukrainan evankelisluterilaisen kirkon kristityt!

Olen puhunut teille tällä ensimmäisellä vierailullani paljon siitä, mitä hyvää Kristus on teille tehnyt, kun hän on lunastanut teidät ja Pyhän Henkensä kautta uudestisyntyttänyt teidät elävään toivoon ja tehnyt teistä taivasten valtakunnan kansalaisia ja Jumalan lapsia. Nyt pyytäisin saada muistuttaa teidän pyhää mieltänne siitä, että hän on tehnyt teidät samalla kuninkaalliseksi papistokseen, että te omalta osaltanne olisitte täyttämässä äsken lukemaani lähetyuskäskyä, jotta moni ihminen kääntyisi elävän Jumalan puoleen ja löytäisi iankaikkisen elämän Kristuksessa teidän todistuksenne kautta. Sanoohan apostoli Pietari uskovista: "Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen 'ette olleet kansa', mutta nyt olette 'Jumalan kansa', jotka ennen 'ette olleet armahdetut', mutta nyt 'olette armahdetut.'" (1 Piet. 2:9–10).

Nämä sanat kirjoitti yksi niistä yhdestätoista, Pietari, joka oli kuulemassa, kun Jeesus antoi lähetyskäskynsä. Apostoli Pietari siis ilmiselvästi halusi, että Jeesuksen antama lähetyskäsky ymmärretään siten, ettei sitä annettu poissulkevasti vain apostoleille, vaan koko kristikunnalle kaikiksi ajoiksi, ja että kristityt kaikkialla ymmärtäisivät, että tässä on heillä pyhä, kallisarvoinen tehtävä.

Kun Jumala on kirkastanut teille, rakkaat uskovat Ukrainan evankelisluterilaisessa kirkossa, pyhän evankeliuminsa, on hänen tahtonsa, – sallikaa minun vielä toistaa mitä jo edellä sanoin – että tekin osaltanne olette mukana tässä suuressa tehtävässä Kristuksen johdolla opastamassa ihmisiä Jumalan armon tuntemiseen. Olette kutsutut toimimaan sen hyväksi, että "pakanain täysi luku tulee sisälle" (Room. 11:25) ja kaikki valitut neljältä ilmalta ovat kootut (Matt. 24:31) ja viimein Kristuksen morsian, koottuna yhteen kaikista kansoista, kielistä ja kansanheimoista (Ilm. 7:9) ilmestyy ilman tahraa ja ryppyä (Ef. 5:27), täydellisenä, valkeaan vaatteeseen puettuna (Ilm. 7:13) viimeisenä päivänä ylistääkseen iäti Jumalan Karitsaa, joka on teurastettu ja joka on "arvoinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen" (Ilm. 5:12), ja viettääkseen taivaallisia Karitsan häitä (Ilm. 19:7). Saatte kutsua kaikkia ja sanoa: Tulkaa, sillä kaikki on valmiina.

Jeesus antoi alun perin nämä sanat apostoleilleen. Siihen oli tärkeä syy. Hän oli antanut sanansa apostoleille ja halusi, että hänen Kirkkonsa tulee olemaan apostoleitten ja profeettojen perustukselle rakennettu. Apostolit olivat hänen toimintansa, opetuksensa, kärsimyksensä, kuolemansa ja ruumiillisen ylösnousemuksensa silminnäkijätodistajia. Heidän tuli panna Kristus-perustus Kristuksen Kirkolle. Näin Kristuksen Kirkko toimii Pyhän Raamatun perustalla Jumalan antamalle sanalle uskollisena opettaen kaikkea niin kuin Kristus on säätänyt. Apostolinen kirkko löytää apostolisesta sanasta Jeesuksen sanat ja julistaa ja opettaa niitä maailman loppuun asti. Ne, jotka hylkäävät apostolit, eivät ole apostolinen kirkko, vaan lahko, olkoon miten perinteikäs tahansa.

Mistä nousee oikea asenne lähetystyöhön

Kristuksen lähetyskäsky avaa eteemme valtavat mahdollisuudet.

Ylösnousseen edessä on yksitoista arkaa ja pelokasta miestä ja heidän ympärillään on koko maailma kaikkine valtakuntineen, kaikkine valtiaineen, kaikkine uskontoineen ja kaikkine viisaineen, ja hän vain sanoo: Menkää ja tehkää heidät minun opetuslapsikseni. Muutamat opetuslapsista vielä jonkin aikaa epäilivät, niin kuin moni epäilee nytkin. Mutta toiset kumartaen rukoilivat häntä.

Sille, joka luottaa ihmisvoimaan ja ihmisviisauteen, lähetyskäskey on mahdoton. Niin monet ovat alkaneet kysellä ihmisiltä, millaista evankeliumia he haluaisivat kuulla. Monet ovat alkaneet mukauttaa evankeliumia tämän maailman ajatustavan mukaiseksi ja ovat vääristäneet evankeliumin niin, ettei se todellisuudessa enää ole mikään evankeliumi, vaan kuoleman saarna ihmisten kadottamiseksi.

Mutta se, joka on saanut sen pyhille kerta kaikkiaan annetun uskon (Juuda 3), että Pyhän Raamatun ilmoittama Jeesus on Messias eli Kristus, elävän Jumalan Poika (Matt. 16:16), kumartuu polvilleen hänen edessään ja ihmetellen, mutta uskoen, kuuntelee tämän Kaikkivaltiaan sanoja, kun hän lausuu: "Menkää!" Usko voittaa vaikeudet. Se tekee mahdottomasta mahdollisen. Usko pyytää vain uskollisesti täyttää Kristuksen tahtoa ja julistaa kaiken, minkä hän on käsenyt pitää ja jättää vastuu tuloksista Jumalalle.

Se, joka on rakkaan Herransa ja Vapahtajansa edessä polvillaan, näkee hänen voimansa ja aivan kuin unohtaa oman heikkoutensa ja kertoo Vapahtajastaan, kuten samarialainen nainen Syykarin kaivolla meni ja kertoi kylässä, mitä Jeesus oli hänelle sanonut (Joh. 4:28–29,39). Samarialaiset olivat uskoneet vuosisatojen ajan, että Messias tulee heistä, mutta nyt nainen tuli ja kertoi Jeesuksesta, joka oli juutalainen, että tämä olikin Messias. Kaiken lisäksi naisen mainekin oli huono. Mutta monet uskoivat naisen todistuksen. "Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista" (Matt. 19.26). Lähetystyön menestys perustuu Kristuksen kaikkivaltaan ja siihen voimaan, joka on hänen sanassaan. "Sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?" (1 Joh. 5:4–5.)

Maailma tarvitsee Vapahtajaa

"Armahdetut" julistavat Jumalan "jaloja tekoja" (1 Piet. 2:9–10). Kun olemme oppineet tuntemaan oman kadotuksenalaisen tilamme ja saaneet armosta lahjana uskoa syntimme anteeksiannetuiksi Kristuksessa, toivomme sydämestämme samaa muillekin. Emme katsele tätä maailmaa ylhäältä käsin ikään kuin olisimme muita parempia, vaan tunnustamme itsemme suurimmiksi syntisiksi, kuten apostoli Paavali, ja iloitsemme siitä, että Kristus tuli syntisiä pelastamaan (1 Tim. 1:15). Kun Jumala on päästänyt meidät armosta osallisiksi, meillä on hyvä, onnellinen osa, verrattomasti parempi osa kuin epäuskossa ollessamme, ja haluamme, että se sama autuas osa olisi muillakin.

Ilman uskoa Kristukseen ihminen hukkuu. Maailma tarvitsee Vapahtajaa. Kristittyinä ja kristillisenä kirkkona meidän tehtävämme on viedä pelastuksen sanaa maailmaan.

Mitä on julistettava

Lähetyskäskyssään Kristus sanoo, millä tavoin lähetystyötä on tehtävä: "kastamalla Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaikki", mitä Kristus on käskennyt heidän pitää. Kun luemme Apostolien teoista, millä tavoin apostolit täyttivät tätä käskyä, havaitsemme, että he julistivat mm. näin: "Kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus" (Apt. 17:30). Tai näin: "Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Moosesen lain kautta vanhurskaiksi tulla" (Apt. 13:38–39). Tai näin: "Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa" (Apt. 20:27). "Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettu laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekkin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin" (Apt. 24:14–15).

Apostolit julistivat kaikkea Jumalan sanaa ja pitivät keskeisenä syntien anteeksisaamisen ja pelastuksen. He tähdensivät sitä, että

Jumalan hyvä tahto on, että kaikki kääntyvät. Olihan Kristus sanonut: "Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu" (Matt. 24:14). Ja: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesssänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat." (Luuk. 24:47–48.)

Minne uskovat kootaan

Jumala on järjestyksen Jumala. Kun apostolit tekivät lähetystyötä, syntyi paikallisia seurakuntia. Niihin kutsuttiin ja asetettiin paimenet eli pastorit, jotka vastasivat julkisesta saarnasta, opettamisesta sekä sielunhoidosta. Niistä, jotka kääntyivät lähetystyön tuloksena, tuli kastettaessa seurakunnan jäseniä. Apostolien teoissa kerrotaan Jerusalemin seurakunnan kasvusta ja mainitaan sen jäsenmääriäkin.

Kun Jeesus opettaa Matteuksen evankeliumin 18. luvussa rikkooneen veljen voittamisesta, hän puhuu seurakunnasta, joka hoitaa tämän sielua. Tämä seurakunta on sellainen, että sen puoleen voidaan kääntyä, sille voidaan asia ilmoittaa ja se voi kokoontua asiaa käsittelemään ja tekemään päätöksen. Kun Korintossa oli eräs kirkkokurittapaus, se käsiteltiin Korinton seurakunnassa eikä esimerkiksi Jerusalemissa tai Roomassa.

Uskovat ovat siis paikallisten seurakuntiensa jäseniä ja niissä Hyvä Paimen hoitaa saarnaviran kautta heidän sielujaan Jumalan sanalla ja sakramenteilla. Kun teemme lähetystyötä, emme jätä sieluja oman onnensa nojaan, vaan syntyy paikallisia seurakuntia, joissa sielut hoidetaan. Tämäkin kuuluu kaikkeen Jumalan armolliseen ja hyvään tahtoon.

Kun pastoriinne saarnaa puhtaasti ja oikein Jumalan sanaa, olkaa uskollisia kuulijoita. Muistakaa pyhä sana: "Pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen; ja valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin teoihin; alkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon (viimeisen) päivän lähestyvän" (Hebr. 10:23–25).

Kutsukaa omaisianne, ystäviänne ja myös aivan outoja kuulemaan ilosanomaa. Kertokaa, kuinka hyvä teillä nyt on, kun saatte uskoa syntyinne anteeksiannetuiksi. Työnne ei ole turha Herrassa, "sillä ei mikään estä Herraa antamasta voittoa harvojen kautta yhtä hyvin kuin monien" (1 Sam. 14:6).

*

"Mutta hänelle, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen, hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen." (Juuda 24–25.)

Toukokuussa 2002 Ukrainan ev.lut. kirkossa.

Ole laupias

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesus sanoi fariseuksille: *"Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoihin pellavavaatteisiin ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti. Mutta eräs köyhä, nimeltä Lasarus, makasi hänen ovensa edessä täynnä paiseita ja halusi ravita itseään niillä muruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Ja koiratkin tulivat ja nuolivat hänen paiseitansa. Niin tapahtui, että köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Ja rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin. Ja kun hän nosti silmänsä tuonelassa, vaivoissa ollessaan, näki hän kaukana Aabrahamin ja Lasarusen hänen helmassaan. Ja hän huusi sanoen: 'Isä Aabraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen ja jäähdyttämään minun kieltäni, sillä minulla on kova tuska tässä liekissä!'* Mutta Aabraham sanoi: *'Poikani, muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi, ja Lasarus samoin sai pahaa; mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa. Ja kaiken tämän lisäksi on meidän välillemme ja teidän vahvistettu suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän luoksenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.'* Hän sanoi: *'Niin minä siis rukoulen sinua, isä, että lähetät hänet isäni taloon – sillä minulla on viisi veljeä – todistamaan heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan.'* Mutta Aabraham sanoi: *'Heillä on Mooses ja profeetat; kuulkoot niitä.'* Niin hän sanoi: *'Ei, isä Aabraham; vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen.'* Mutta Aabraham sanoi hänelle: *'Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.'*" Luuk. 16:19–31.

Jeesus kehotti luottamaan Jumalaan, joka pitää meistä hyvän huolen. Hän, joka ruokkii taivaan linnut ja vaatettaa kedon kukat, huolehtii myös lapsistaan. Jeesus sanoi myös: *"Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?"* (Matt. 16:26.) Tekstissämme Jeesus opettaa meitä olemaan sydämel-

tämme laupiaita lähimmäisiämme kohtaan ja antamaan tarvitsevalle. Samalla hän lohduttaa kärsiviä iankaikkisella autuudella, joka on tuleva uskoville tämän kurjan elämän jälkeen.

1. Mitä varten Jumala antaa meille ajallista omaisuutta

Kristillinen usko säilyttää oikeuden yksityisomistukseen. Pietari sanoi Ananiakselle: "Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja katkit osan maatilain hinnasta? Eikö se myymätönnä ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkin sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle." (Apt. 5:3–4). Aabraham teki maakaupan, Sebedeuksella oli kalastusyritys, ja Lyidia oli purppuranmyyjä. Työmiehellä, joka on palkkansa ansainnut, on oikeus käyttää palkkansa esimerkiksi hyödykkeiden ja kiinteistöjen hankintaan sekä yritysten perustamiseen. Näissä kohdin kristinuskko ei eroa perinteisestä kapitalismista. Kristillinen usko sallii myös sen, että kristityt voivat pitää omaisuuttaan yhteisenä, mutta se ei vaadi sitä. Jerusalemin alkuseurakunnasta sanotaan: "Kaikki, jotka uskoivat, olivat yhdessä ja pitivät kaikkea yhteisenä, ja he myivät maansa ja tavaransa ja jakelivat kaikille, sen mukaan kuin kukin tarvitsi" (Apt. 2:44–45). Tämä perustui kunkin omaan vapaaehtoisuuteen. Toinen ei määrännyt toiselle, mitä tämän piti tehdä.

Vapahtajamme ei kiinnitä tekstissämme kuitenkaan varsinaisesti huomiota omistusoikeuteen, vaan sydämen mielentilaan. Rikas mies pukeutui purppuraan ja hienoihin pellavavaatteisiin ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti. Tämän vastakohta on köyhä Lasarus, joka makasi hänen ovensa edessä täynnä paiseita ja halusi ravita itseään niillä muruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Vapahtaja kiinnittää huomion kummankin miehen sydämen asenteisiin sekä lopulliseen kohtaloon.

Rikas mies on itsekäs ja kovasydäminen. Hän nauttii elämästään ja rikkaudestaan, mutta ei huomaa Lasaruksen kärsimystä, joka tuskinsaan makaa hänen ovensa edessä. Kuolemansa jälkeen rikas mies käsittää elämänsä asenteensa olleen väärä ja haluaa varoittaa veljiään, että he tekisivät parannuksen. Häneltä itseltään sydämen kääntymys oli jäänyt tekemättä, eikä hänelle löytynyt lohdutusta.

Lasarus taas tyytyi osaansa. Luther kuvaa Huonepostillassaan Lasarusta näin: "Tämä oli kurjan Lasaruksenkin lohdutuksena. Hänellä oli ruumiissansa niin kovat kivut, että hänen usein täytyi itkeä ja valittaa. Ja kaikei hänen sydämensäkin usein heltyi itkemään ja vaikeroimaan, kun hän sairautensa ohessa oli niin hyljätty, ettei kukaan valmistanut hänelle ruokaa ja juomaa, kun taas jumalaton rikas mies sai elää kaikenlaisessa yllellisyydessä. Tuskaa, sanon vieläkin, se tuotti hänelle; sillä mahdotonta on ihmissydämen sellaisessa tilassa olla murheelliseksi käymättä. Mutta hän säilytti kuitenkin sydämessänsä lohdutuksen; hän saattoi sanoa: minä ymmärrän taivaan Jumalan tätä tahtovan, minä tahdon siis häntä palvellakseni näitä mielelläni kärsiä, ja tiedänhän minä, etteivät ne kestä iäti, ne kestävät vain vähän aikaa ja sitten kaikki kivut ja tuskat päätyvät, ja tapahtuu autuaallinen muutos: ajallisten kärsimysten sijaan tulee iankaikkinen ilo ja lohdutus. Onhan minulla se lupaus, että Jumala Poikansa Kristuksen tähden on minulle armollinen, antaa syntini anteeksi, pelastaa minut kirouksesta ja ottaa minut armoihinsa. Käyköön siis, kuinka käyneekin, vaikka ihmiset eivät minusta huoli eivätkä minulle suo leivänpalaa — niitä he jakavat koirillensa — niin minun lohdutukseni on se, että Jumala korjaa minut eikä anna minun iankaikkisesti kärsiä puutetta. Tahdon siis vähän aikaa nöyrästi kärsiä odottaen parempia aikoja." (S. 482.)

Enkelit veivät Lasaruksen Aabrahamin helmaan, sinne, minne tulevat ne, jotka ovat siunatut Aabrahamin siemenessä ja joilla on Aabrahamin usko. Usko Kristukseen antoi Lasarukselle voiman kestää.

Kun sydän on oikeassa suhteessa Jumalaan, se ei tee mammonasta itselleen epäjumalaa. Silloin ihminen on vapaa käyttämään omaisuuttaan palvellakseen sillä lähimmäisiään, keitä he ovatkin. Silloin ymmärrämme, ettei Jumala ole siunannut meitä ajallisilla lahjoilla pönkittääkseen itsekkyyttämme, vaan hän on antanut meille mahdollisuuksia osoittaa rakkautta tarvitseville. Itsekäs ihminen usein ymmärtää vielä olla hyvä lapsilleen tai niille, joilta voi toivoa vastapalveluksia. Kun pääsemme käsittämään uskon asian, sydämemme aukeenee myös Kristuksen Seurakunnalle ja hänen evankeliuminsa levittämislle. Kristus muistuttaa meitä tästä ja sanoo: "Minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda; minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseen-

ne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa." (Matt. 25:42–43). Hän haluaa, että me otamme omiksemme hänen Seurakuntansa tarpeet.

2. Sydämen kiintyminen ajallisiin ei ole irrallinen asia

Rikkaalla miehellä oli omat käsityksensä uskon asioista. Hän ei ollut saanut niitä uskovilta, vaan hän seurasi oman sydämensä ajatuksia. Vaivassa ollessaan hän kääntyi Aabrahamin puoleen ja pyysi tätä lähettämään Lasaruksen häntä palvelemaan. Olihan Aabraham hänen kunnioitettu esi-isänsä. Aabraham puhuttelee häntä tässä kertomuksessa pojakseen myöntäen sukulaisuuden, mutta sukulaisuus ei auta rikasta miestä.

Rikkaan miehen omallatunnolla ovat hänen veljensä. Eläessään hän ei ollut antanut heille oikeata uskon todistusta. Hän oli tottunut itse ajattelemaan oman järkensä mukaan uskon asioista. Niin hän tekee nytkin ja pyytää lähettämään Lasaruksen viemään todistusta hänen veljilleen. Lasarus, jolle rikas mies ei ollut antanut leipäpalaa, kelpaisi nyt hänen palvelijakseen. Tämän Aabraham torjuu: "Heillä on Mooses ja profeetat; kuulkoot niitä." Rikas mies pysyy ajatuksessaan ja väittää: "Ei, isä Aabraham; vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen." Mutta Aabraham sanoi hänelle: "Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös." Luonnollinen ihminen uskoo milloin minkäkin ihmeellisen asian kääntävän epäuskoisia. Tapasin kerran erään karismaattisiin lukeutuneen kirkkoherran, joka uskoi hypnoosilla edistettävän Jumalan valtakunnan asiaa. Se on paha erehdys. Hypnoosi ei ole Pyhän Hengen väline. Jos ihmiset eivät usko kirjoitettua Raamatun sanaa ja siihen perustuvaa saarnaa, he eivät usko mitään muutakaan. Usko, joka nousee vääristä perusteista, ei rakenna Kristukselle.

Kun sydän tekee ajallisista itselleen epäjumalan, uskonasiat vääristyvät. Ihminen kuvittelee pelastuvansa ohi evankeliumin saarnan ja sakramenttien. Hän pitää itseään niin viisaana, että voi neuvoa kaikkia pyhiä, Aabrahamista, profeetoista ja apostoleista alkaen, jopa Jumalaa. Luonnollinen, kääntymätön ihminen on pahin hurmahankei.

Jos ihmisen Jumala on epäjumala, hänen koko uskonsa on vääristynyt, vaikka siinä olisi joitakin oikeita opillisia yksityiskohtia. Hänen uskonsa ei kohdistu Jumalan armoon Kristuksessa eikä Jumalan sanan ja sakramenttien armollisiin lupauksiin. Hän on itsensä varassa. Hänen omat tekonsa, järkensä, ajatuksensa, kokemuksensa ja tunteensa määräävät hänen uskonsa sisällön. Ihminen ei voi palvella Jumalaa ja mammonaa.

Tekstimme opettaa uskoa Jumalan laupeuteen Kristuksessa. Köyhyys, maailman halveksunta, nälkä ja sairaus eivät estä käymästä sisälle taivasten valtakuntaan. "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi" (Ef. 2:8–9).

Tekstimme opettaa myös laupeutta lähimmäisiämme kohtaan ja teoissa ilmenevää rakkautta Kristuksen asialle. Herra sanoo: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria" (Hoos. 6:6).

Olkoon Jumalan laupeus saarnamme ja uskomme keskus. Olkoot myös tekomme laupeuden tekoja.

7.3.2008.

Evankeliumin ihmeellinen voima

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Epistolateksti.

Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: "Vanhurskas on elävä uskosta." Room. 1:16–17.

Kun Kristus täytti työnsä ja nousi ruumiillisesti kuolleista, hän lähetti apostolit julistamaan lohdullista armon evankeliumia kaikkeen maailmaan. Siitä lähtien evankeliumin julistus on ollut kristillisen Kirkon maailmanlaajuinen tehtävä ja on oleva edelleen siihen asti, kunnes Kristus tulee. Se on siis myös meidän tehtävämme ja sinunkin tehtäväsi. Tähän työhön Jeesus kutsui myös apostoli Paavalin. Hän kirjoittaa tekstimme aivan kuin koko Roomalaiskirjeen teemaksi.

Koko kristillisen uskomme pääkohta on se, minkä luemme niin sanotusta pikku Raamatusta: "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Tämä on evankeliumin sisältö. Sen evankeliumi tarjoaa meille uskolle omistettavaksi. Sitä varten apostoli Paavali, kaikkien meidän pakanakristittyjen ikioma apostoli muiden apostolien ohella, kirjoitti kirjeensä. Nyt tekstinämme oleva Jumalan sana kertoo meille tästä ihmeellisestä evankeliumista ja sen voimasta.

1. Evankeliumi pelastaa

Sanoilla "minä en häpeä evankeliumia" Paavali aloittaa evankeliumin ylistämisen. Jumalan evankeliumi on yksinkertainen ja samalla varma pelastuksen väline sekä juutalaiselle että pakanasyntyiselle. Vaikka Kristus kuoli ristillä ihmiskunnan syntien sovituksesi, kukaan ei pelastuisi, ellei Jumala olisi antanut meille evankeliumia. Nyt pelastus on mahdollinen, koska evankeliumi on Jumalan voima jokaiselle uskovalle pelastukseksi.

Evankeliumi on yksinkertainen siinä merkityksessä, että se on joko pelkkä Jumalan sana tai sakramenteissa sana, joka liittyy näkyvään aineeseen. Se ei näet ole jokin ihmissuoritus, ei myöskään jokin inhimillinen ajatusrakennelma tai päätelmä, vaan Jumalan antama tieto tahi sanoma siitä, mitä Kristus teki ja mitä se meille merkitsee.

Evankeliumi on hyvä sanoma siitä, että Kristus sovitti koko maailman synnit ja siten lepytti vanhurskaan Jumalan vihan syntisiä kohtaan. Evankeliumi on sanoma siitä, että Kristuksen teon tähden Jumala on antanut meille kaikki syntimme anteeksi ja on meitä kohtaan aivan rakastava ja leppyinen.

Joku saattaa ajatella ja kysyä: "Mitä tuosta, sehän on vain sana, kuinka se voi auttaa?" Mutta katso maailmaa, miten se käyttää sanaa. Katso vaikuttajia lähes millä alalla tahansa! Sanaa he käyttävät. Jos joku odotti sinulta asiaan vaikuttamista, mutta olitkin hiljaa, niin mitä hän sanoi? Eikö näin: "Olisit nyt edes sanonut jotakin?" Jos näin on jo ihmisten puheen laita, niin paljoo enemmän, kun on kysymyksessä Jumalan sana. Apostoli sanookin tekstissämme: "Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi."

Sanallansa Jumala loi pienen sokerimuurahaisen, jonka pää on hädin tuskin nuppineulan pään kokoinen. Silti se tietää, mistä löytää ruokaa ja osaa tulla sisälle sitä noutamaan, kun sopivaa ruokaa on jäänyt esille. Ihmisen mittoihin sovellettuna sokerimuurahaisen ruoanhaku voisi olla samaa kuin ihminen asetettaisiin pari kilometriä pitkän rakennuksen eteen ja hänen olisi ymmärrettävä, että rakennuksen takaseinällä olevassa kolmesataa metriä korkeassa kaapissa on oven takana syötävää. Miten niin pienessä oliossa voi olla myös kyky toimivaan sosiaaliseen yhteiselämään? Se on mahdollista, koska Jumala antoi sanallansa kuolleelle materiaalille monimuotoisen elämän. Sanallansa Jumala loi avaruuden kaikkine ihmeellisyyksineen. Mutta hän loi sanallaan myös näkymättömät enkelivallat ja antoi ihmiselle kuolemattoman sielun ja hengellisen elämän yhteydessään ja erotti hänet siten omaksi eläinkunnasta poikkeavaksi lajikseen.

Jumala on näyttänyt sanansa voiman sekä siinä, mikä on pientä, että siinä, mikä on suurta, sekä siinä, mikä on materiaa ilman elämää, että siinä, missä on elämä. Hän on näyttänyt sanan voiman myös ihmisen luomisessa tehdessään hänestä oman kuvansa ja tarkoittaes-

saan hänet elämään yhteydessään. Katso Jumalan ja uskovan ihmisen yhteyttä! Jumala, joka ei mahdu taivasten taivasiin, asuu uskovan ihmisen sydämessä! Uskova ihminen, joka on Jumalaan nähden mittattoman pieni ja kaiken lisäksi syntinen, heijastaa Jumalan kuvana Jumalan olemusta! Jumalan voimalla ei ole rajoja. Hänen hyvästä tahdostaan evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi.

Kun evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi, meille on annettu yksinkertainen, selkeä väline, joka tuo meille Jumalan armon Kristuksessa. Sillä on suuri merkitys. Se tuo iankaikkisen pelastuksen. Sanoihan Jeesus: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen" (Mark. 16:15–16). Kysymyksessä on pelastus taivaalliseen elämään. Se on samalla pelastus Jumalan vihasta, joka ilmestyy viimeisenä päivänä "taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan" (Room. 1:18). Suuri on evankeliumin voima. Vielä suurempana sen näemme, kun muistamme, että se on rauhan sanoma meille suurille syntisille.

Minulla on eräs miellyttävä kokemus evankeliumin voimasta. Poikkesin erääseen matkamuistomyymälään Israelissa. Keskustelin yhtä ja toista omistajan kanssa. Sain hänelle sitten Raamatun heprealla tähän tapaan: "Kuule, Israel. Herra, Jumala, Herra, on yksi. Jeesus on tämä Jumala, Messias, joka on lunastanut meidät synneistämme. Vanhurskas on elävä uskostansa." Mitä kauppias teki? Hän toisti sanat: "Vanhurskas on elävä uskostansa." Sitten hän haki minulle pienen lahjan takahuoneesta. Evankeliumilla oli voima ilahduttaa tämän eräässä muslimimaassa paljon kärsineen juutalaisen sydäntä, ja hän halusi kiittää minua siitä.

Kun evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi, tehkäämme, kuten Herra meitä kääntää: "Kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuin enemmän näette tuon [viimeisen] päivän lähestyvän." (Hebr. 10:25.) Mitä kehoittaisimme? Tätä: "Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme!" (Hebr. 10:25). Mikä siihen on syynä? Se, että siellä julistetaan evankeliumia, sitä sanomaa, jossa on Jumalan voima sinulle pelastukseksi.

Kun seurakunnalla on sanankuulemisen aika, olkoon se meille suurenmoinen hetki, jossa saamme kuulla evankeliumia ja josta em-

me mitenkään halua jäädä pois. Miten katkerasti saavatkaan viimeisenä päivänä katua ne, jotka armonajassa halveksivat evankeliumin saarnaa eivätkä halunneet sitä kuulla, vieläpä estivät esimerkillään ja ehkä sanoillaankin lapsiaan ja muita sitä kuulemasta ja jotka kuolivat siinä mielentilassa. Heille ei ole oleva lohdutusta. Sen sijaan muistut-takaamme toisiamme ja pitäkäämme sydämessämme tällainen iloi-nen vire: nyt saan kuulla evankeliumia, joka on Jumalan voima pe-lastukseksi.

2. Evankeliumissa ilmestyy se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa

Toinen syy siihen, miksi evankeliumi on Jumalan voima, on sen sisällössä. Olemukseltaan evankeliumi on Jumalan sanaa, kuten kuu-limme, mutta se ei ole Jumalan sanaa vain mistä asiasta tahansa, vaan sillä on selkeä, rajattu sisältö. Se on sanoma siitä, mitä Kristus on tehnyt, ja samalla siinä on sisällä kaikki se, mitä Kristus on mei-dän edestämme tehnyt eli hänen meille hankkimansa Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus. Se on samaa kuin syntien anteeksisaaminen.

Tekstimme puhuu siitä, että evankeliumissa Jumalan vanhurska-us ilmestyy. Toisin sanoen, siinä se ilmoitetaan, siinä se ilmaantuu, tulee ilmi, siitä se on löydettävissä ja on ikään kuin nähtävissä uskon silmille. Usko ei ole kuitenkaan ennen evankeliumia, vaan evanke-liumi synnyttää uskon, joka Kristuksessa omistaa Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden. Evankeliumi, joka edellyttää uskoa, myös synnyttää ja antaa sen. Evankeliumin lahja on Kristuksen vanhurs-kauden omistava usko. Niinpä tekstimme sanoo, että Jumalan van-hurskaus ilmestyy "uskosta uskoon".

Sanat "uskosta uskoon" vaativat selityksen. Ne eivät tarkoita "toisen henkilön uskosta toisen henkilön uskoon", ikään kuin usko siirtyisi ihmisestä toiseen, vaan kysymys on seuraavasta. Ensiksikin Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus omistetaan uskolla ja yksin-omaan sillä. Toiseksi tämä vanhurskaus on ja pysyy yksistään uskol-le käsillä. "Ilman uskoa on mahdotonta olla Jumalalle otollinen" (Hebr. 11:6). Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus on olemassa Kristuksen hankkimana jo ennen evankeliumin saarnaa ja uskoa. Mutta evankeliumi tuo sen meille, ja usko ottaa sen vastaan. Evanke-

liumi on armonväline, Pyhän Hengen kulkuneuvo. Sanat "uskosta uskoon" voitaisiin paremmin kääntää "uskosta uskolle". Jumalan vanhurskaus näet ilmestyy vain uskosta ja vain uskolle.

3. Evankeliumi antaa synteihinsä kuolleelle elämän

Kun Raamattu puhuu evankeliumista, se ei useinkaan rajoita sitä pelkkään sanaan, vaan sisältää sakramentit, kuten esimerkiksi Markuksen evankeliumin lopussa lähetyskäskyssä ja myös tässä tekstisämme. Näillä kaikilla armonvälineillä on uutta hengellistä elämää luova, uudestisyntyttävä ja vahvistava voima. Tekstimme lausuu profeetta Habakukia lainaten: "Vanhurskas on elävä uskosta."

Myös tässä mielessä evankeliumi on ihmeellinen Jumalan voima. Kun evankeliumi tuo meille Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden ja synnyttää uskon, joka sen omistaa, se samalla antaa meille uuden, hengellisen elämän. Se herättää meidät hengellisestä kuolemasta. Se siirtää meidät pimeydestä valoon, saatanan vallan alta Kristuksen valtakuntaan ja Jumalan lasten vapauteen. Sikäli kuin usko on käsillä, iankaikkinen pelastus ja iankaikkinen elämä ovat sen välttämättömiä seuralaisia. Joka uskoo, se pelastuu (Mark. 16:17). Joka uskoo, on siirtynyt kuolemasta elämään (Joh. 5:24). Joka uskoo, sitä ei tuomita (Joh. 3:18). "Sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme." (1 Joh. 5:4). Näin Pyhä Raamattu vakuuttaa.

Kun siis olet saanut sen armon, että uskot Jeesukseen, sinulla on pelastus omanasi ja omistat autuudekseen ja iankaikkiseksi elämäksi sen vanhurskauden, jonka Kristus sinulle ansaitsi. Olet Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Tämän lahjan on tuonut sinulle evankeliumi. Pidä evankeliumi arvossa. Älä sitä halveksi, vaan kätke iloiten sydämeesi autuudekseen ja tutkistele sitä siellä. Evankeliumi antaa sinulle iankaikkisen siunauksen.

Usko antaa rikkaan elämän

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Epistolateksti.

Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä; mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta. Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä. 1 Tim. 6:6–12.

Apostoli nuhtelee voimakkaasti niitä, jotka pitävät jumalisuutta keinona voiton saamiseen. He ovat mieleltään turmeltuneita ja ovat menettäneet totuuden. Apostoli kuitenkin myöntää, että jumalisuudesta on paljon hyötyä, kunhan se on oikeata. Se on näet suuri voitto.

Mekin haluamme armolapsina panna pois vanhan ihmisemme häpeälliset pyyteet ja suunnata mielemme siihen, mikä Jumalan edessä on hyvää, vanhurskasta ja hänelle mieleen.

1. Usko antaa tyytyväisen mielen

Apostoli sano: "Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä; mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin."

Sana 'jumalisuus' on sisällökäs sana. Se tarkoittaa jumalanpelkoa, johon yhdistyy turvallinen luottamus ja usko Jumalaan. Se on jumalanpalvelusta Hengessä ja totuudessa oikean opin ja puhtaan Jumalan sanan mukaisesti. Siihen kuuluvat sydämen tosi hurskaus ja sen mukaiset teot.

Jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa on suuri voitto. Tyytyminen on usein pakon sanelemaa, mutta tyytyväisyys on onnellinen sydämen tila. Meidän on tyytyminen oloihimme silloin, kun emme voi niihin saada korjausta Jumalan käskyjä rikkomatta. Usko vaikuttaa kuitenkin meissä sellaisen mielen, ettemme tyydy niihin pakosta, vaan olemme iloisia vaikeuksienkin keskellä ja otamme elämämme rakkaan taivaallisen Isän kädestä. Tällainen tyytyväisyys karkottaa katkeruuden ja antaa hyvän mielen.

2. Usko varjelee rikkauden viettelyksiltä

Ihminen voi, jos Jumala sallii, rikastua asettamalla rikastumisen elämänsä tavoitteeksi ja pyrkimällä siihen tarmokkaasti. Jos hän saa hankituksi rikkautta, hän ajattelee itse hankkineensa sen ahkeruudellaan ja viisaudellaan. Mutta välistä varallisuutta saattaa karttua jollekulle ilman, että se olisi ollut hänen päämääränsä. Jumalan siunaus ja varjelus ovat olleet hänen toimiensa myötä, ja hän näkee sen Jumalan lahjaksi.

Halu rikastua tuo mukanaan monia vaaroja, joiden olemassaoloa ihminen ei useinkaan tiedosta, ei ainakaan riittävän selkeästi. Apostoli muistuttaa meitä: "Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla."

Sananlaskuissa on rukous: "Älä köyhyyttä, älä rikkautta minulle anna; anna minulle ravinnoksi määräosani leipää, etten kylläisenä tulisi kieltäjäksi ja sanoisi: 'Kuka on Herra?' ja etten köyhtyneenä varastaisi ja rikkoisi Jumalani nimeä vastaan" (Sananl. 30:8–9).

Siunauksen rinnalla kulkee varjelus. Niinhän olemme oppineet Herran siunauksesta, jossa sanotaan: "Herra siunatkoon ja varjelkoon teitä." Vähänkin varassa on hyvä elää, kun sille on Jumalan varjelus.

Eräs viettelys on tyytymättömyys Jumalan suomaan elämäänsä. Se tekee mielen katkeraksi, eikä ihminen osaa iloita eikä olla kiitollinen siitä hyvästä, mitä Jumala suo hänelle runsaasti joka päivä. Jumalisuus sen sijaan antaa tyytyväisen mielen. Usein se paljo hyvä, mistä saamme iloita ja kiittää, muodostuu elämän pienistä asi-

oista. Usko ottaa kiitollisena vastaan sen, mitä Jumala suo, ja ymmärtää, että pahimmillaankin elämänosamme on parempi kuin mitä olemme ansainneet.

Usko Jumalan rakkauteen Kristuksessa ja hänen isälliseen huolenpitoonsa on vahva elämänvoima. Se puuttuu niiltä, joilla ei ole uskoa. Kuitenkin monet epäuskoiset pakanat saattavat meidät nurisovat kristityt tyytyväisyydessään ja vähässään monasti häpeään. Vanha ihmisemme on näet ahneudessaan estämässä meissä Jumalan pyhittävää työtä. Tähänkin sopii apostolin sana: "Teidän häpeäksenne minä tämän sanon" (1 Kor. 6:5).

Samalla kun kuoletamme ahnasta, nurjaa mieltämme, muista-kaamme niitä monia iloisia kristittyjä, jotka ovat ilolla jakaneet omastaan tarvitseville ja voidelleet kallisarvoisella voiteella Jeesuksen jalkoja. He säteilevät tyytyväisyyttä ja tartuttavat sitä myös toisiin. Heidän elämässään näkyy ihmeellinen siunaus ja varjelus, vaikkei heidän elämänsä aina helppoakaan ole. Heitä ei omaisuus orjuuta, on sitä vähän tai runsaammin. Olkoon heidän vapautensa ja iloinen mielensä esikuvana jokaiselle Jumalan lapselle.

3. Usko antaa elämällemme oikeita tavoitteita

Tekstimme jatkuu: "Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta. Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä."

Elämälle ovat ominaista tavoitteet ja päämäärät. Usko asettaa ne oikeisiin uomiin. Se tuo myös mukanaan sellaisia tavoitteita, joita puuttuu epäuskoisilta tai joiden motiivit epäuskoisilla eivät ole oikeat.

Apostoli Paavali puhuttelee tekstissämme Timoteusta sanoen: "sinä, Jumalan ihminen", siten sulkien tästä pois kaikki epäuskoiset. "Jumalan ihminen" on sama kuin "Jumalan mies", jota sanaa Vanha testamentti käyttää profeetoista, jotka olivat saaneet kutsun palvella Jumalaa hänen sanansa ilmoittajina ja julistajina, kuten Mooses, Samuel ja Daavid. Kun Timoteus opetti Jumalan sanaa, minkä apostoli Paavali oli hänelle uskonut, hänellä oli "Jumalan

miehen" virka. Tässä tehtävässä hänen tuli olla kaikille uskoville hyvä esikuva. Hänellä tuli olla uskon mukaiset tavoitteet.

Timoteuksen tuli paeta mielettömiä ja vahingollisia himoja, myös rahan himoa, joka on kaiken pahan alku ja juuri. Kaiken sellaisen sijaan hänen tuli asettaa hurskaat, Jumalan mielen mukaiset tavoitteet. Ei ole epäilystäkään siitä, että Timoteus paloi intoa toimia tässä Herralle mieliksi.

Tällaisia tavoitteita apostoli meille antaa: vanhurskaus, jumalisuus, usko, rakkaus, kärsivällisyys, hiljaisuus. Kristityn tavoitteena on noudattaa elämässään sitä, mikä Jumalan silmissä on oikeata, sekä olla itse oikeassa suhteessa Jumalaan. Usko taas tarttuu kaiken aikaa Kristuksen vanhurskauteen, lohdutautuu armolla ja Jumalan avulla kaikessa hädässä. Usko osoittautuu todeksi rakkaudessa, kärsivällisyydessä ja hiljaisuudessa monenlaisten vastusten, vainojen ja kärsimysten alla. Sana, joka on käännetty hiljaisuudeksi, tarkoittaa sävyisää mieltä.

Lopuksi apostoli asettaa kristityille tavoitteeksi uskon päämäärän. Hän sanoo: "Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä." Virressä veisaamme:

*Taivaaseen, ah taivaaseen
Sydämeni halajaapi,
Taivaan halu turhuuden
Mielestäni vieroittaapi.
Taivaaseen mun sieluni
Ikävöitsee, pyrkiipi.*

Benjamin Schmolck. VK 1938 nro 620:7.

8.3.2008.

Ota ristisi ja seuraa Jeesusta

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen. Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi? Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan. Matt. 16:24–27.

Taivaallinen Isä oli kirkastanut apostoleille, että Jeesus on Jumalan Poika ja luvattu Vapahtaja. He olivat täynnä intoa, ja halusivat seurata Jeesusta minne ikinä hän meneekin. Onhan sinullekin selvinnyt, että Jeesus on sinun Vapahtajasi ja syntivelkasi maksaja. Haluathan sinäkin häntä seurata? Kuule siis, kun Jeesus sanoo: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua."

1. Jeesuksen seuraaminen merkitsee kieltäymyksiä

Kun opetuslapset olivat tunnustaneet Jeesuksen luvatuksi Messiaaksi ja Jumalan Pojaksi, Jeesus alkoi ilmoittaa heille tulevasta kärsimyksestään ja kuolemastaan. Tätä opetuslapset eivät heti ymmärtäneet. Pietari ensimmäisenä ehti sanomaan: "Herra, älköön se sinulle tapahtuko." Sillä hetkellä Pietari unohti uskon perusasiat ja ajatteli asioista ajalliselta kannalta sitä, mikä hänelle itselleen olisi mukavaa. Pietari ei muistanut, ettei hän voi pelastua, ellei Jeesus sovita hänen syntejään. Pietarin sydämellä ei ollut myöskään muu maailma, jonka tähden Jeesus myös oli kärsivä, eikä apostolinvirka, johon Jeesus oli hänet kutsunut. Pietari ajatteli tuona hetkenä lihallisesti Jumalan valtakunnasta ja olisi halunnut Jeesusta seuraamalla päästä osalliseksi sen maallisesta kunniaista.

Jeesus haluaa kerta kaikkiaan torjua sellaiset ajatukset, että hänen seuraamisensa merkitsee hyviä, kunniakkaita päiviä tässä maailmassa. Jos luulet Jeesusta seurattavasi saavuttavasi maailman arvostusta ja ajallisia etuja, et ole käsittänyt oikein uskon asiaa. Jeesuksen seuraaminen merkitsee kieltäymyksiä ja ristin kantamista.

Jeesuksen tarkoittamat kieltämykset eivät ole joitakin itsevalit-tuja tekoja, kuten paastoja, luostarielämää tai luopumista muulla tavoin normaalista elämänmuodosta. Raamattu nimenomaan varoittaa meitä itse valitusta jumalanpalveluksesta. Sillä, mitä teemme tai jätämme tekemättä, tulee olla selvä Jumalan sanan perusta. Jeesus ei kāske meitä kieltäytymään vain joistakin yksittäisistä vääristä asioista, vaan hän kāskee meitä kieltämään itsemme. Niin hän tulee asian ytimeen. Koko sille mielelle ja ajatusmaailmalle, joka lähtee meidän omasta perisynninalaisesta, turmeltuneesta sydämestämme meidän on sanottava: "Ei!" Se koskee jumalakuvaamme, luonnollista käsitystämme pelastuksesta ja hurskaudesta. Se koskee sekä ihmisen omaa järkeä että hänen tunnemaailmaansa uskon asioissa.

Itsensä kieltäminen merkitsee ensinnäkin luopumista sellaisista mielihaluista, mitkä itsessään ovat syntiä. Tämän me yleensä käsittämme. Mutta on myös muita asioita, joista meidän tulee luopua Jumalan valtakunnan tähden. Tämä asia on vaikeasti opittavissa. Emme voi syntiin syylistymättä esimerkiksi laiminlyödä yhteistä jumalanpalvelusta harrastusten vuoksi. Se on vakava synti, joka vahingoittaa sieluamme. Se on myös huono esimerkki muille.

Jeesus kertoo myös sellaisista, jotka tähän elämään kuuluvien asioiden tähden jättivät uskon asiat sikseen: "Illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina.' Mutta he rupesivat kaikki järjestään estelemään. Ensimmäinen sanoi hänelle: 'Minä ostin pellon, ja minun täytyy lähteä sitä katsomaan; pyydän sinua, pidä minut estettynä.' Toinen sanoi: 'Minä ostin viisi paria härkiä ja menen niitä koettelemaan; pyydän sinua, pidä minut estettynä.' Vielä toinen sanoi: 'Minä otin vaimon, ja sen tähden en voi tulla.' Ja palvelija tuli takaisin ja ilmoitti herralleen tämän. Silloin isäntä vihastui ja sanoi...: minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka olivat kutsutut, ole maistava minun illallisiani.'" (Luuk. 14:17–24.) Sellaiset asettavat ajallisen elämän asiat ensisijalle ja Jumalan armokutsun vasta niiden jälkeen. Synti ei ole

siis niissä ulkonaisissa teoissa, joita he tekevät, vaan sydämessä, joka ei välitä Jumalan valtakunnasta.

Jeesus asettaa arvot oikeaan järjestykseen sanomalla: "Mitä se ihmistä hyödyttää, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Tai mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?" Jos Kristuksen uhri kelpaa sielumme lunnaiksi, se näkyy siinä, että rakastamme hänen sanaansa ja elämme siitä. Jos itsekkyydessämme ja epäuskossamme etsimme tämän maailman hyvää ja hylkäämme Jeesuksen, menetämme elämämme. Siitä, mitä olemme tavoitelleet, meille ei jää mitään, kun se kaikki on kerran jätettävä. Jos hylkäämme Jumalan armon, tavoittelemme tuulta, ja sekin karkaa meiltä.

Sen sijaan se, joka Jeesuksen tähden kadottaa elämänsä, löytää sen. Hän ei menetä mitään todella tärkeätä, Vieläpä hän saa menettämänsä tilalle paljon, paljon muuta, menettämänsä arvokkaampaa. Ennen kaikkea hän säilyy uskossa.

Se, joka seuraa Jeesusta, kulkee tämän elämän ajan niissä Jeesuksen askelissa, jotka veivät hänet Golgatalle. Se merkitsee meille ristin kantamista, halveksuntaa, pilkkaa ja kärsimistä Jeesuksen nimen tähden. Tästä Jeesus ei meitä vapauta, vaan hän sanoo: "Se, joka tahtoo minun perässäni kulkea, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua." Jeesus on kuitenkin armollaan ja kaikella avullaan kanssamme, niin ettei ristin kantaminen ole raskasta.

Usein ristillä tarkoitetaan elämän vaivalloisuutta. Raamattu käyttää sitä kuitenkin toisessa, aivan määrättyssä merkityksessä. Raamattu tarkoittaa ristillä kärsimystä Jeesuksen nimen tähden. Kanna tätä ristiä, ja kiitä Jumalaa, että hän on katsonut sinut arvolliseksi sitä kantamaan. Risti on kristityn kunnia. Sitä emme aina muista. Niinpä Pietari lausuu: "Sillä se on armoa, että joku omantunnon tähden Jumalan edessä kestää vaivoja, syyttömästi kärsien" (1 Piet. 2:19).

2. Jeesus palkitsee seuraajansa

Maailma mittaa uskovien elämänosaa omalla suhtautumisellaan ja ajattelee, että heidän elämänsä on tosi kurjaa. Maailma ei osaa arvostaa uskovien sisäistä tunnonrauhaa eikä iloista autuaallisen ylös-

nousemuksen ja iankaikkisen elämän toivoa, jonka suojassa he kulkevat tietänsä. Onhan Kristus jo maksanut heidän syntivelkansa eikä heiltä itseltään vaadita sen maksamista taivaaseen pääsyn ehtona. On onnellista saada olla uskova.

Se, että saamme omistaa uskolla syntien anteeksiantamuksen armosta, on valtava Jumalan lahja. Se jo sinänsä kannustaa meitä Jeesuksen seuraamiseen. Jeesus lupaa seuraajilleen kuitenkin vielä jotakin. Hän sanoo: "Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan."

Kaikki saavat jotakin. Epäuskoiselle se ei ole tilipäivä, vaan "vihan päivä kauhistava". Apostoli sanoo: "Kovuudellasi ja sydämesi katumattomuudella sinä kartutat päällesi vihaa vihan ja Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päiväksi" (Room. 2:5). Ilmestyskirja kuvaa epäuskoisten kauhuissaan sanovan: Vuoret, "langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta!" Sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?" (Ilm. 6:16–17.)

Se palkka, jonka Jeesus lupaa rakkaille uskovilleen, on ihana armopalkka. Hän lohduttaa heitä tulevissa ahdistuksissa tällä sanalla: "Iloitkaa sinä päivänä, riemuun ratketkaa; sillä katso, teidän palkkanne on suuri taivaassa; sillä näin tekivät heidän isänsä profeetoille." (Luuk. 6:23.) Tämä on ahdistetuille lohdullinen ja riemullinen sana.

Tälläkin kohdalla meidän on kuoletettava vanha ihmisemme. Emme saa luulla, että noudattaessamme Jumalan tahtoa, olisimme jotakin ansainneet. Jeesus muistuttaa meitä: "Niin myös te, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän on käsketty tehdä, sanokaa: 'Me olemme ansiottomia palvelijoita; olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään'" (Luuk. 17:10).

Kun palvelemme Herraa hänen valtakunnassaan, emme voi vaatia palkkaa emmekä edes sitä pyytää, vaan olkoon meillä sellainen mieli, että voimme sanoa: "Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua, tai janoisena ja annoimme sinulle juoda? Ja milloin me näimme sinut outona ja otimme sinut huoneeseemme, tai alastonna ja vaatetimme sinut? Ja milloin me näimme sinun sairasta-

van tai olevan vankeudessa ja tulimme sinun tykösi?" (Matt. 25:37–39.)

On lohdullista, ettei pelastukseen tarvita meidän ansioitamme. Jeesuksen ansio ja armo riittävät. Niiden varassa voimme turvallisesti odottaa suuren Kuninkaamme ja Vapahtajamme tuloa.

10.6.2007. Virret VK 1938: 524:1-4; 504:4; 415:1-5; 306:1-5; 365.

Kääntykää elävän Jumalan tykö

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vanhan Testamentin teksti.

"Ihmislapsi, minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani. Jos minä sanon jumalattomalle: sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et häntä varoita etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen jumalattomasta tiestänsä, että pelastaisit hänen henkensä, niin jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta ja hän ei käänny jumalattomuudestansa eikä jumalattomalta tieltänsä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut. Hes. 3:17–19.

Profeetta Hesekiel sai Herralta kutsun toimia profeettana. Jumala asetti hänet Israelin heimon vartijaksi. Niin kuin Aadamin tuli vartioida paratiisia kaikelta vahingolta ja pahalta, niin Hesekielin tuli vartioida Israelin heimoa, jotta se pysyisi uskossa, pelastuisi ja varjeltuisi kiusaajan tuhotöiltä. Samalla tavoin nyt jokaisen seurakunnan pastoriin tulee vartioida laumaansa, että sen kaikki jäsenet vaeltaisivat Herran pelossa hänen kasvojensa edessä.

Herra oli käskenyt profeettaa: "Ja nyt mene pakkosiirtolaisten tykö, kansasi lasten tykö; puhu heille ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra – kuulkooot he tai olkooot kuulematta." (Hes. 3:11). Samoin seurakunnan pastorille Herra sanoo apostolinsa kautta: "Saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtelee, varoita, kehota, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella." (2 Tim. 4:2).

Herra sanoi Hesekielille: "Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani." Jumala on antanut meille Vanhan ja Uuden testamentin sanan eli Pyhän Raamatun. Kun pastori julistaa Jumalan sanaa, hän tekee sen Jumalan nimessä eli hänen puolestaan. Kun pastori tuo saarnassaan esille oikean Jumalan sanan, sinun tulee halukkaasti kuulla sitä ja kätkeä se sydämeesi. Tällaisen tien Jumala on valinnut, jolla hän lähestyy sinua ja puhuu sinulle.

Emme saa halveksia Jumalan asettamaa, oikeaa saarnavirkkaa.

Muuten halveksimme Jumalaa. Jeesus sanoi apostoleilleen: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähettän, se ottaa vastaan minut; mutta joka ottaa vastaan minut, se ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt" (Joh. 13:20). Vielä Jeesus on sanonut: "Joka kuulee teitä, se kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt" (Luuk. 10:16).

Aivan eri asia on, jos julistaja opettaa vastoin Pyhän Raamatun oppia. Sitä sinun ei pidä kuulla eikä seurata. Siihen soveltuu tämä Jumalan sana: "Vetäytykää pois heistä!" (Room. 16:17).

1. Miksi Jumala lähestyy meitä sanallaan?

Luonnollisella ihmisellä on sellainen käsitys pahan omantuntonsa tähden, että Jumala haluaa rangaista häntä hänen synneistään. Sen vuoksi hän yrittää välttää joutumasta Jumalan sanan kohteeksi. Luonnollinen ihminen pyrkii piiloutumaan Jumalalta, niin kuin Aadam lankeemuksensa jälkeen lymysi paratiisin puiden sekaan. Mutta Jumalaa ei voi paeta. Hän on kaikkialla ja näkee kaiken.

Jumalaa paossa olevan ihmisen piilopaikkoja voivat olla itsessään oikeat asiat kuten työ, harrastukset ja viattomat nautinnot, mutta aivan erityisesti sellainen piilo on karkea syntielämä, jonka harjoittamisesta ihminen saattaa tosin nauttia, varsinkin ensi alkuun. Hän saattaa pelätä sekä hiljaisuutta että Jumalan sanan julistusta. Kaikessa ihmisellä on silloin pyrkimyksenä tukahduttaa omantuntonsa ääni. Kun omatunto vaimenee, ihminen luulee päässeensä Jumalaa pakoon.

Sanotaan, että jänis piiloutuu panemalla päänsä pensaaseen. Tällainen jänis on ihminen, joka pakenee Jumalaa piiloihinsa. Jumala haluaa vetää hänet sanallaan ulos epäuskon pensaasta, – ei kuitenkaan tuhotakseen hänet, vaan pelastaakseen hänet. Jumala ei ole langenneen ihmisen vihollinen, vaan ystävä. Niinpä Jeesus halusi vielä viime hetkillä palauttaa kavaltajansa Juudaksen oikealle tielle ja sanoi hänelle: "Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?" (Matt.26:50).

Tätä ihminen ei luonnostaan ymmärrä. Hän joko ajattelee Jumalan haluavan rangaista häntä tai hän kuvittelee Jumalan leppoiseksi

vanhukseksi, jolle on sama, kuinka ihmiset elävät ja mitä he uskovat. Mutta sellainen hän ei ole.

Jotta voisimme uskoa Jumalan rakkauteen, Jumalan täytyy pysähdyttää meidät ja tehdä meille tiettäväksi, että jos olemme epäuskossa, olemme väärällä, vaivaan johtavalla tiellä. Hän näyttää meille sen lain saarnalla. Hän osoittaa meille, ettemme voi kelvata hänelle epäuskossa, ilman Kristusta, vaan että tarvitsemme uskon syntiemme sovittajaan Jeesukseen, joka on kärsinyt meidän edestämme. Sen vuoksi hän osoittaa meille, että olemme syyllisiä hänen tahtonsa rikkomiseen.

Syntimme on niin suuri, että vain armo auttaa. Omilla teoillamme emme voi pelastua.

Tekstimme sanoo meitä "jumalattomiksi" luonnollisessa tilassamme. Sana "jumalaton" ei tarkoita vain jumalankieltäjiä, vaan kaikkia ihmisiä sellaisina, kuin he ilman uskoa luonnostaan ovat. "Jumalaton" on sellainen ihminen, joka ei elä Jumalan yhteydessä eikä vaella hänen kasvojensa edessä. Jumalaton on vanhurskaan vastakohta. Häneltä puuttuu Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus, usko ja jumalanpelko. "Jumalaton" on langenneen Aadamin jälkeläinen, hänen kuvansa, hengelliseltä kannalta synteihinsä täysin kuollut, periturmeluksen alainen. Hän ei ole uudestisyntynyt eikä hänessä ole iankaikkista elämää. Hän ei ole Jumalalle otollinen – ei olemuksensa eikä tekojensa puolesta. Hän on ansainnut Jumalan vihan ja iankaikkisen kadotuksen.

"Jumalaton" voi kyllä olla hyvinkin uskonnollinen, kuten Kain ja fariseukset. Todellisuudessa hän ei kuitenkaan tunne tietä Jumalan tykö eikä elä evankeliumista. Hän pyrkii pystyttämään omaa vanhurskauttaan. Sellaisena hän on kapinassa Jumalaa vastaan ja halveksii Kristuksen toimittamaa lunastusta. Hänen koko uskonnollisuutensa on täysin väärää. Hänellä ei ole nöyrä tunto Jumalan sanan edessä, vaan hän ajattelee omien tunteittensa tai järkensä mukaan. Hänen uskonnolliset käsityksensä eivät perustu Jumalan sanaan. Hän on mielestään oikeassa ja Jumalan sana on väärässä. Hänen maailmaansa ei sovellu Jumalan sana, ei siinä pysyminen eikä sen noudattaminen. Siksi hän vastustaa Herran kutsumia, Sanalle uskollisia paimenia. Sellaisesta ihmisestä Raamattu käyttää sanaa, joka on suomennettu

sanalla "jumalaton" [hepreaksi *rāšā`*, kreikaksi *asebē*].

Miten on sinun laitasi? Tunnetko syntisyytesi? Onko Kristus sie-lusi turva?

Jumala on vanhurskauttanut uskovat ja ottanut heidät yhteyteensä lapsikseen. He ovat vanhurskaita, jotka elävät uskosta, siis armosta. Heidän hyväkseen on luettu uskon kautta Kristuksen vanhurskaus. Mitä heidän vanhaan ihmiseensä tulee, se pysyy jumalattomana hau-taan asti. Sen vuoksi uskovat saavat jatkuvasti suuren lohdutuksen siitä, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman eli antaa meille kado-tuksen ansainneille synnit armosta anteeksi Kristuksen sovitustyön tähden. Uskovien vanhurskautena on Herra Kristus, ja hänessä he ovat Jumalalle otollisia.

Jumala lähestyy meitä sanallaan sitä varten, että hän vanhurs-kauttaisi meidät uskosta eli antaisi meille synnit anteeksi. Uskon myötä hän lahjoittaa meille uuden, hengellisen elämän, niin että me synnymme hänen lapsikseen. Hänen sydämellinen halunsa on armah-taa meitä.

2. Mitä asiaa Jumalalla on meille?

Jumalalla on selkeä sanoma meille. Tekstimme sanoo: "Jos minä sanon jumalattomalle: sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et häntä varoita etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen jumalatto-masta tiestänsä, että pelastaisit hänen henkensä, niin jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi." Sananpalvelijan tulee varoittaa kuulijoitaan epäuskosta ja sen teoista. Vaikka ihmiset eivät mielellään kuuntele varoituksen sanoja, on ne silti lausuttava, koska se on Jumalan tahto. Jos heitä ei varoiteta ja he hukuvat, pastori joutuu siitä tilille.

Seurakunnassa tulee saarnata kaikkea Jumalan tahtoa. Koskaan ei näet tiedä, mitkä nimenomaiset asiat voivat kulloinkin olla ihmisille lankeemukseksi ja mikä seikka milloinkin voi ohjata heidät pelastuk-sen tielle tai sillä varjella. Voi olla myös uskonoppiin liittyviä asioita, jotka sillä hetkellä eivät ole erikoisen ajankohtaisia, mutta niistä voi puhjeta kiistoja myöhemmin. Ajallaan annettu oikea opetus varjelee harhoihin joutumiselta, kun niitä alkaa esiintyä.

Erityisesti nyt, kun tietyt väärät, synnilliset virtaukset saavat jalansijaa yleisessä mielipiteessä tai jopa lainsäädännössä, asioista on puhuttava ja osoitettava oikea tie, mitä Jumala tahtoo kansansa vael-tavan. Erityisesti siveyttä eli kuudetta käskyä koskevat asiat ovat sel-laisia. On pidettävä kiinni siitä, että sukupuoliyhteys on syntiä mie-hen ja naisen välisen avioliiton ulkopuolella, ja siitä, että sellaisen harjoittaminen on kadottava synti, josta on tehtävä parannus.

Nykyaikana on tarpeen kiinnittää huomiota myös lasten kasva-tukseen, että lapset oppisivat kunnioittamaan vanhempiaan ja totte-lemaan heitä. Näistä asioista täytyisi yhteisesti keskustella tai ehkä oikein pitää kursseja. On hyvä, että lapsi kasvaa itsenäisyyteen kehi-tystasonsa mukaisesti, mutta ei ole hyvä, että hän saa tehdä sellaisia valintoja, joihin hän ei ole vielä kypsä. Hänen tulee kasvaa hyväk-symään luonnollisena asiana vanhempiensa ohjaus. Laiminlyönnel-lämme kasvatamme lapsemme kieroön. Se on suuri synti. Ennen kaikkea meidän tulee rukouksin ja puhein istuttaa lastemme sydämiin jumalanpelko ja rakkaus hänen sanaansa. Muistakaa, rakkaat lapset, pitää Jumalan käskyt mielessänne ja elää niiden mukaan. Siihen kuu-luu vanhempien kunnioitus ja totteleminen.

Tekstimme sanoo: "Mutta jos sinä varoitat jumalatonta ja hän ei käänny jumalattomuudestaan eikä jumalattomalta tieltänsä, niin hän kuolee synnissäänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut." Parannuksen saarnalla tulee kehottaa ihmisiä kääntymään elävän Jumalan puoleen. On kaksi asiaa, joista on parannus tehtävä. Toinen on jumalattomuus. Se on epäuskon tila, jossa ihminen on erossa Jumalasta ja on kääntä-nyt hänelle selkänsä. Toinen on jumalaton tie. Se on väärä usko ja epäuskon teot, maailman mielen mukaan elämistä. Se on elämäntapa, jossa Jumalan sana ei saa ratkaista sitä, mikä on oikein ja mikä on väärin, ja jossa se ei saa ohjata omaatuntoa ja elämän ratkaisuja. Her-ra sanoo: "Minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä" (Jes. 66:2).

Parannukseen kehottaa ja antaa voimaa pyhä kasteemme. Olem-me siinä saaneet vastaanottaa Jumalan armon, kun Herra Kristus pu-ettiin siinä vanhurskaudeksemme ja meidät uudestisyntyttiin. Siinä olemme samalla kuolleet synnille elääksemme vanhurskaudelle.

On suuri Jumalan lahja, jos olemme saaneet armon elää uskossa

ja nöyrytyä hänen väkevän kätensä alle. Apostoli Pietari kirjoittaa: "Nöyrytykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, ja 'heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen'" (1 Piet. 5:6–7).

On suuri siunaus, että saamme kulkea Jumalan teitä ja vaeltaa hänen polkujansa. Profeetta sanoo: "Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemistä Herran sana." (Jes. 2:3; Miika 4:2.) Muistakaamme: Siunaus on kätkettynä Jumalan sanaan ja siitä löydettävissä, sillä hänen sanansa ovat elämä ja ne ovat henki.

Siitamaja 18.6.2006. Virret VK 1938: 290; 525:1–3,8; 485:1–5; 558:1,4,5; 557.

"Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala!"

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä. Psalmiteksti.

Herra, sinun armosi ulottuu taivasiin, sinun totuutesi pilviin asti. Sinun vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret, sinun tuomiosi niin kuin suuri syvyys, ihmistä ja eläintä sinä autat, Herra. Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala! Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa. Heidät ravitaan sinun huoneesi lihavuudella, sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta. Sillä sinun tykönäsi on elämän lähde; sinun valkeudessasi me näemme valkeuden. Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat, ja vanhurskautesi oikeamielisille. Ps. 36:6–11.

Herrassa Kristuksessa rakastettu konfirmaatioseurakunta, erityisesti te, rakkaat nuoret, jotka tänään teitte konfirmaatiolupauksenne!

On riemullinen ja suurenmoinen asia, että on nuoria, jotka sydämensä halusta tunnustautuvat kasteensa liittoon ja haluavat elää Jumalan lapsina ja vaeltaa hänen kasvojensa edessä. He yhtyvät psalmimme ylistykseen ja sanovat: "Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala!"

1. "Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa"

On Pyhän Hengen armoteko, että ihminen alkaa etsiä sielulleen turvaa Jumalalta. Tosin on paljon sellaisia etsijöitä, jotka luulevat löytävänsä turvan sielulleen omista teoistaan tai tähän maailmaan kuuluvista asioista. Mutta kun Jumala sitä katselee, hän sanoo: "Ei ole ketään, joka etsii Jumalaa." Se ei ole Jumalan etsimistä. Luonnollinen ihminen ei todellisuudessa etsi Jumalaa eikä löydä häntä. Kun nimittäin Jumala ilmoittaa itsensä, niin ihminen haluaa sanoa: "Ei Jumala voi olla sellainen." Mutta kun ihminen alkaa etsiä sielulleen turvaa armolliselta, todelliselta Jumalalta ja haluaa uskoa Jeesukseen, se on Pyhän Hengen työtä ihmisessä. Se etsiminen on uskoa. Siitä Jumala saa kunnian.

Jeesus sanoi kerran Jerusalemla: "Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipien-

sä alle!" (Luuk. 13:34). Kananpojat ovat turvassa emonsa siipien alla. Kun vaara uhkaa, emo kokoaa ääntelyllään poikasensa siipiensä suojaan. Niin myös Jumala pitää huolta lapsistaan ja sanallaan kutsuu heitä luoksensa armonsa turviin. Kun ihmiset etsivät tätä suojaa, silloin eletään erityisiä etsikon aikoja. Jumala kokoaa Seurakuntaansa ja vaikuttaa Hengellään parannusta, uskoa ja kilvoitusta. Silloin seurakunnan elämä elpyy ja Jumalan sana löytää tiensä sydämiin. Oi jospa näin olisi meidän kaikkien kohdalla!

Herra antakoon meille virvoituksen ajat, sellaiset ajat, että me Jumalan vaikutuksesta etsimme iankaikkisia asioita. Jumala antakoon meille sen armon, että kun etsimme, emme etsi turhaan, vaan myös löydämme Jumalan varman ja lujan armon. Silloin voimme tunnustaa Raamatun sanoilla: "Mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista." (Gal. 2:16). Voimme sanoa apostolin kanssa uskon varmuudessa: "Siitä syystä minä myös näitä kärsin, enkä sitä häpeä; sillä minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu" (2 Tim. 1:12). Näin voimme sanoa jopa silloin, kun risti painaa.

2. "Sinun tykönäsi on elämän lähde"

Jumala jyrisee meille pyhässä laissaan ja sanoo: "Sinun on kuolemalla kuoltava." Kun tämä sana tavoittaa omantuntonne, leikki on kaukana. Tunnemme Jumalan vihaa. Opimme näkemään oman kelvottomuutemme, josta emme pääse eroon, vaikka kuinka yrittäisimme. Jumala ei kuitenkaan halua vihastua meihin pysyvästi, vaan vain sitä varten, että ymmärtäisimme tarvitsevamme armoa. Herra sanoo: "Ylitsevuotavassa vihassani minä peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi" (Jes. 54:8). Lain saarnan viha kestää täällä vain silmänräpäyksen, mutta armo on iankaikkinen.

Lain murjomalle, omantunnon kauhuissa olevalle sielulle Jumala sanoo lohduttavasti: "Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen

lähteistä" (Jes. 12:3). Pelastuksen lähteet ovat sana ja sakramentit. Ilolla saamme niistä ammentaa. Jumala ei ole kitsas. Hän ei ole haluton armahtamaan, vaan armahtaminen ja anteeksi antaminen on hänen varsinainen työnsä. Jeesus sanoo: "Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys" (Joh. 10:10).

Kun uskomme, että Jumalan armo koskee meitäkin, kiitämme Jumalaa hänen armostaan ja voimme sydämeistämme sanoa tekstimme sanoilla: "Sinun tykönäsi on elämän lähde."

Jumalan armo Kristuksessa antaa elämän, nimittäin sen todellisen hengellisen elämän, joka kestää yli ajallisen kuoleman. Jumalan tykönä on tämä elämä ja sen lähde. Hän on avannut tämän lähteen tänne alas, kuten hän sanoo meitä alhaalla olevia tarkoittaen: "Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä." Nämä lähteet ovat evankeliumin ulkonainen sana, kaste ja ehtoollinen. Evankeliumin sana on Pyhässä Raamatussa luettavana ja siitä muisteltavana, se on ripissä synninpäästönä henkilökohtaisesti sovellettuuna, saarnassa kuultavana, virsissä ja lauluissa yksin ja yhteisesti veisattavana ja sakramenteissa aineeseen yhtyneenä, niin sanottuna näkyvänä sanana. Kaikkia näitä lähteitä saamme käyttää. Niissä on armo tarjolla ja uskolla omistettavana. Hyvä on Jumalan huolenpito laumansa lampaista. Saamme kiittää Jumalaa tekstimme sanoilla: "Sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta."

3. "Sinun valkeudessasi me näemme valkeuden"

Jumalasta vieraantunut ihminen ei ole koskaan epäuskonsa tähden päässyt varmuuteen totuudesta. Tunnumme Pilatuksen kysymyksen: "Mikä on totuus?" Se ilmentää epäuskoisen maailman käsityksiä hengellisistä asioista. Ajatellaan, että jos olisikin jokin totuus, ihminen ei kuitenkaan voisi päästä siitä selville. Olisi suurta röyhkeyttä sanoa tuntevansa totuuden, ja vielä suurempaa röyhkeyttä olisi väittää, että joku on omissa käsityksissään ehdottomasti väärässä. Tätä sovelletaan vieläpä kristilliseen kirkkoon ja ollaan sitä mieltä, että erilaisten opillisten käsitysten täytyy saada elää yhdessä samassa kirkossa. Tämä on luonnollisen ihmisen väärä ja synnillinen käsitys totuudesta.

Tekstimme sanoo: "Sinun valkeudessasi me näemme valkeuden."

Tämä on jotakin aivan muuta kuin luonnollisen ihmisen käsitykset. Kun pääsemme Jumalan valkeuteen ja hän valaisee sydämemme sannallaan ja Pyhällä Hengellä, tulemme tuntemaan aivan varmalla tavalla jumalallisen totuuden. Se on totuus siitä, kuinka pelastumme iankaikiseen elämään, ja kaikki siihen liittyvät asiat. Tiedämme, että Jumala on olemassa, että hän on ilmoittanut itsensä Raamatun sanassa ja että hän vihaa syntiä ja on vaatinut sovitushinnan koko ihmiskunnan synneistä. Edelleen totuuteen kuuluu, että Jumala rakasti ihmistä ja antoi ainokaisen Poikansa alttiiksi kuolemaan uhriksi ihmiskunnan syntien edestä, niin että kuka ikinä nyt häneen uskoo, se saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta. Siihen kuuluu edelleen se, että hän on antanut evankeliumin ja käskenyt julistaa sitä kaikille ihmisille, jotta he uskoisivat, kääntyisivät ja pelastuisivat iankaikkiseen elämään.

Evankeliumi on totuus, todellinen valo ja valkeus. Se syrjäyttää epäjumalat, kaikki nuo ihmisielen muovaamat kuvat ja käsitykset jumaluudesta ja perimmäisestä totuudesta, nuo, jotka eivät voi pelastaa eivätkä antaa rauhaa omalletunnolle. Kun pääsemme Jumalan valkeuteen, saamme varmuuden autuuden tiestä ja voimme sanoa apostoli Paavalin kanssa: "Minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu" (2 Tim. 1:12). Tähän Jumalan lupaukseen pane turvasi ja toivosi.

Sinä nuori, joka tänään annoit pyhät konfirmaatiolupauksesi, et voi täyttää niitä omin voimin. Mutta Jumalan armon avulla, jota emme ole ansainneet, se tapahtuu. Siksi rukoilemme

4. "Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat, ja vanhurskautesi oikeamielisille"

Tämä rukous on esirukous uskovien puolesta. Sillä ne, jotka tuntevat Herran, ovat samalla oikeamielisiä eli he ovat suhteessaan Jumalaan vilpittömiä. He eivät kulje epäuskon koukeroissa, vaan vaeltavat suoraan totuuden tietä. He ovat tehneet tiliä synneistään Jumalan edessä hänen sataprosenttisen lakinsa mukaan ja he ovat panneet turvansa Jumalan armoon ja sen antamaan sataprosenttiseen armahdukseen.

Saamme suuresti kiittää Jumalaa siitä, että vielä löytyy sellaisia nuoria, jotka ehyin sydämin tekevät konfirmaatiolupauksensa ja joille

Jumalan sana on pyhä ja jotka osaavat antaa arvon sille, että seurakunta ja kirkko, johon he haluavat kuulua, pysyy Jumalan sanassa.

Olkaamme me vanhemmat uskovat heille hyvänä esimerkkinä muistaen myös Vapahtajan varoituksen sanaa: "Joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen" (Matt. 18:6).

Jumalan Seurakunnassa lapset, nuoret ja vanhemmat kuuluvat samaan joukkoon. Sanoohan Raamattu Johannes Kastajasta: "Hän on kääntävä jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata, vihkisi sitä tuhon omaksi." (Mal. 4:6). Kuljemme yhteistä armon ja pelastuksen tietä. Tarvitsemme toinen toistamme. Siksi pyydämme psalmimme kanssa: "Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat ja vanhurskautesi oikeamielisiille."

Tästä leviää edelleen siunaus laajemmalle, sillä "Herra, sinun armosi ulottuu taivaisiin, sinun totuutesi pilviin asti". Taivaisiin asti ulottuvalla armolla Jumala etsii kaikkia, ja sillä hän osoittaa todeksi Raamatun sanan: "Jumala on rakkaus" (1 Joh. 4:8).

Siitamaja juhannuksena 24.6.2006. Virret: 227; 228; 215; 220:1,4-6; 427; 239:1,4,5; 233; 242.

Kutsu suurille illallisille

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumi.

Jeesus sanoi: "Eräs mies laittoi suuret illalliset ja kutsui monta. Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina.' Mutta he rupesivat kaikki järjestyään estelemään. Ensimmäinen sanoi hänelle: 'Minä ostin pellon, ja minun täytyy lähteä sitä katsomaan; pyydän sinua, pidä minut estettynä.' Toinen sanoi: 'Minä ostin viisi paria härkiä ja menen niitä koettelemaan; pyydän sinua, pidä minut estettynä.' Vielä toinen sanoi: 'Minä otin vaimon, ja sen tähden en voi tulla.' Ja palvelija tuli takaisin ja ilmoitti herralleen tämän. Silloin isäntä vihastui ja sanoi palvelijalleen: 'Mene kiiruusti kaupungin kaduille ja kujille ja tuo köyhät ja raajarikot, sokeat ja rannat tänne sisälle.' Ja palvelija sanoi: 'Herra, on tehty, minkä käskit, ja vielä on tilaa.' Niin Herra sanoi palvelijalle: 'Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä tulemaan sisälle, että minun taloni täytyisi; sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka olivat kutsutut, ole maistava minun illallisiani.'" Luuk. 14:16–24.

Kun Jeesus oli erään fariseusten johtomiehen talossa aterialla, hän varoitti ensimmäisten sijojen etsimisestä ja kehotti kutsumaan sellaisia, joilta ei voi odottaa vastapalveluja. Silloin eräs pöytävieraista sanoi: "Autuas se, joka aterioi Jumalan valtakunnassa!" Tämä on johdantona tekstimme sisältämälle Jeesuksen puheelle.

1. Kutsu valmiiseen pöytään

Pöytävieras piti suurena onnena olla aterialla Jumalan valtakunnassa. Nyt Vapahtaja haluaa kuvata hänelle ja meille kaikille, millainen evankeliumin saarna on ja kuinka sen käy maailmassa. Voisi näet luulla, että jokainen pitäisi suurena kunniana saada aterioida Jumalan valtakunnassa ja että kaikki heti kohta rientäisivät näihin pitoihin.

Jeesus sanoo: "Eräs mies laittoi suuret illalliset ja kutsui monta. Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: "Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina." Oli tullut illallisaika. Toisin sanoen, oli tullut tämän maailman viimeinen aika, kun Messias oli tullut ja tehnyt kaiken mitä lunastukseemme tarvitaan. Ratkaisutaistelu oli käyty. Rauha oli tullut. Oli evankeliumin aika. Kaikki oli valmista kenen tahansa syntisen käydä sisälle Jumalan valtakuntaan.

Pitojen isäntä lähetti palvelijansa viemään illalliskutsuja. Isäntä ei säästellyt kutsuja, vaan kutsui monta. Tämä kutsu meni kaikille juutalaisille. Se ei sulkenut heistä ketään pois. Alkuteksti puhuu yhdestä palvelijasta, jonka isäntä lähetti. Tämä palvelija on Kristuksen Kirkko, joka saarnaviran ja yleisen pappeuden kautta vei kaikille samansisältöisen kutsun kuin yhden miehen suusta käydä sisälle Jumalan valtakuntaan. Sillä tässä kutsussa kuuluu sen Paimenen ääni, joka on yksi ja jonka lauma on yksi.

Oli ilta ja työt olivat päättyneet. Turha raadannan aika, joka ei antanut leipää suuhun eikä lupaa käydä suurelle illalliselle, oli ohi. Nyt kaikui ystävällinen kutsu: "Tulkaa, sillä kaikki on valmiina." Sellainen on Jumalan valtakunta. Sellainen se on juutalaiselle, sellainen se on meille. Se on valmiin armon valtakunta, valmiin juhlapöydän ravitseva ateria. Se on armoateria. Sille ei käydä ansiosta eikä arvollisuudesta. Se on syntisiä varten, heille syntien anteeksiantamiseksi ja iankaikkiseksi elämäksi.

Vaikka oli niitäkin, jotka noudattivat kutsua, niin useimmat hylkäsivät sen. Kohteliaasti, mutta sitäkin päättävämmin he kieltäytyivät. Kuka oli ostanut pellon, kuka härkiä, kuka ottanut vaimon, "päteviä" esteitä oli loputtomiin, yleisinhimillisiä verukkeita, joilla Jumalan edessä ei ole mitään arvoa. Sellainen on juutalainen, samanlainen on suomalainen, samanlainen jokainen ihminen kansallisuudesta riippumatta. Apostoli Johannes muistuttaa niistä, jotka uskovat: "Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi" (Joh. 1:12).

Evankeliumissa loukkaa ihmisen ylpeyttä se, että pelastus on pelkkää armoa, että se on niin valmis, ettei siihen voi mitään lisätä. Jumalan valtakunnassa on kuitenkin armon pitopöytä. Sille pääsee vain kutsusta, ei ansiosta. Kutsu nojaa Jumalan laupeuteen Kristuk-

sessä. Kaikki on täysin valmista syntisen armahtamista varten. Meidät puetaan Kristuksen vanhurskauteen ja ravitaan hänen armollaan.

*Oi Jeesus, kuinka riemuitsen
Mä sulta puvun sain.
Näin kelpaan sulle taivaaseen,
Mä jonne matkustan.*

*En tahdo siihen ommella
Mä itse lankaakaan,
Käyn aina eteen Jeesuksen
Vain vanhurskaudessaan.*

Lina Sandell. SK 1961 nro 252:1,6.

2. Kutsu kaikille

Kun Kristus oli noussut kuolleista, evankeliumi julistettiin ensiksi juutalaisille, mutta heti myös pakanoille. Jeesus käski julistaa sen kaikille kansoille ihmisiä erottelematta. Viesti oli vietävä köyhille ja raajarikoille, sokeille ja rammoille. Sen tuli antaa kuulua kaupungissa, sen kaduilla ja kujilla. Kun viesti oli kaikunut juutalaisten keskuudessa, vielä oli tilaa. Valittujen täysi luku ei ollut vielä tullut sisälle. Siksi oli mentävä myös teille ja aitovierille. Evankeliumi oli vietävä pakanoille, että nekin, jotka eivät olleet Jumalan kansa, kuulisivat kutsun, uskoisivat ja tulisivat sisälle Jumalan valtakuntaan.

Jumalan armotahto on yleinen. Yksikään ihminen ei voi sanoa, ettei Jumala halua hänen pelastuvan. Jumala näet tahtoo, että "kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" (1 Tim. 2:4). Kun Raamatun nojalla olemme tästä vakuuttuneita, rohkenemme soveltaa Kristuksen sovitustyön ja Jumalan armolupaukset myös itseemme. On lohdullista, että kaikki on sulaa armoa eikä meidän tarvitse etsiä syytä pelastukseen itsestämme.

Uudestikastajapiirit ovat omaksuneet kalvinistisen epävarmuusopin. Sen mukaan Jumalan armotahto ei ole yleinen, vaan koskee vain valittuja. Nämä piirit korostavat ihmisen omaa ratkaisua ja osuutta kääntymyksessä. Kääntymys ei ole niille yksin Jumalan teko, vaan ihmisellä on siinä oma panoksensa. Tällainen oppi vie ihmisen pois Kristuksesta itsensä varaan, niin että juuri siinä mikä viime kä-

dessä ratkaisee ihmisen pelastumisen, ihminen on oman ratkaisunsa varassa. Sellainen oppi ei anna jumalallista pelastusvarmuutta.

Jumala kutsuu valikoimatta kaikkia valmiille armoaterialle.

3. Vakava, todella vastaanotettavaksi tarkoitettu kutsu

Tekstimme sanoo lopuksi: "Niin Herra sanoi palvelijalle: 'Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä tulemaan sisälle, että minun taloni täyttyisi; sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka olivat kutsutut, ole maistava minun illallisiani.'"

"Pakota heitä tulemaan sisälle." Nämä sanat ilmentävät selkeästi Jumalan armotahtoa. Ne myös osoittavat, ettei Jumalan valtakuntaan tulemista ole jätetty ihmisen oman tahdon ja ratkaisun varaan. Kutsu on tarkoitettu vastaanotettavaksi. Se on vakavassa mielessä esitetty.

Meidän on kuitenkin kysyttävä, millaisesta pakottamisesta tässä on kysymys. Kristikunnan historian aikana on usein ymmärretty väärin ne keinot, joilla Jumalan valtakunnan työtä tehdään. Käännäntämisessä on käytetty ulkonaisia pakkokeinoja. On tartuttu miekkaan, käyty sotia ja pakotettu kuoleman uhalla ottamaan kristillinen kaste. Sellaista Vapahtaja ei tarkoittanut. Sellainen on välittänyt väärän kuvan kristillisyydestä.

Apostoli Paavali kirjoittaa: "Vaikka me vaellammekin lihassa, emme kuitenkaan lihan mukaan sodi; sillä meidän sota-aseemme eivät ole lihalliset, vaan ne ovat voimalliset Jumalan edessä hajottamaan maahan linnoituksia" (2 Kor. 10:3–4). Jumala on antanut meille välineiksi sanan ja sakramentit. Lain ja evankeliumin saarnalla Jumala tuo kutsunsa sydämelle ja asettaa sinne sisäisen pakon kääntyä. Niin Pyhä Henki vetää ihmisen Kristuksen turviin ja tekee sellaisesta, joka ei tahdo kääntyä, sellaisen, joka haluaa käydä sisälle Jumalan valtakuntaan. Se, joka haluaa, on jo kääntynyt.

Edelleen on havaittava, ettei tämä pakottaminen ole lain piiskalla sisälle ajamista. Laki herättää omantunnon toimintaan Jumalan edessä ja syyttää synneistä. Se ei kuitenkaan vedä ihmistä sisälle Jumalan valtakuntaan, vaan ihminen tuntee päinvastoin lain vaikutuksesta olevansa siitä kaukana. Sen sijaan evankeliumi asettaa hätäntyneen ihmisen eteen Jumalan valtakunnan valmiin pitopöydän ja kutsuu

syömään. Ihminen saa luvan syödä siitä. Niin hän käsittää, että siinä on se, mitä hän tarvitsee. Hänellä on armon nälkä ja nälän tähden pakottava tarve syödä, ja hän käy armon pöytään ja syö. Pakko, eikä kuitenkaan pakkoa. Sillä, jolla ennen ei ollut halua siitä syödä, nyt on aivan oma halu. On tapahtunut kääntymisen ihme Jumalan yksin-omaisesta vaikutuksesta. Siinä syntinen saa syntinsä anteeksi ja löytää rauhan, Jumala saa kunnian. Sellainen on Jumalan valtakunta ja evankeliumi.

Jumala osoittaa suurta kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä kutsu-essaan meitä valtakuntaansa. Emme saa kuitenkaan vetää siitä vääriä johtopäätöksiä. Jumalan sana neuvoa meitä ottamaan kutsun vastaan silloin, kun sen kuulemme. Se, joka kutsun hylkää eikä lopultakaan ota sitä vastaan, ei ole maistava näitä illallisia. Hän jää armon ulkopuolelle, sen armon, joka häntä varten oli valmiina ja jota hänellekin oli tarjoamalla tarjottu. Haluamme sanoa:

*Nyt armon sana kajahtaapi
Jo yli maiden, merien,
Ja kaikki kansat kuulla saapi
Nyt Herran kutsun armoisen,
Hän huutaa
Kaikki tulkaa tänne
Jo häihin suuriin Karitsan!
Nyt teitä kutsuu ystävänne
Vieraiksi armoatrian.*

*On Herra rakkaudessansa
Jo suonut synnit anteeksi;
Hän niitä laupeudestansa
Ei lue meille kanteeksi,
Vaan tarjoo armiaasti aivan
Näin Kristuksessa lahjana
Nyt autuuden ja koko taivaan
Kaikille yksin armosta.*

F.G. Hedberg. SK 1961 n:ro 123:2–3.

Jumalan viha ilmestyy

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Epistolateksti.

Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa, sen tähden että se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltaan turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevaisten kuvan kaltaiseksi. Sen tähden Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa, nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen. Room. 1:18–25.

Ateistinen maailmankatsomus ja epäjumalanpalvelus ovat syntyneet samasta lähteestä. Ihminen, joka ei ole halunnut alistaa järkensä päätelmiä Jumalan ilmoituksen alle, on ne keksinyt. Turmeltuneen järjen valossa Jumalan omaan ilmoitukseen perustuva usko on näyttänyt mahdottomalta. Kun ihminen ei ole tyytynyt käyttämään järkeään sen omalla alueella, hän on ulottanut sen käytön uskon alueelle ohi Jumalan ilmoituksen. Järjen oma alue on ajallinen elämä. Siinä järki voi tehdä ihmiskuntaa hyödyttäviä löytöjä luonnon ja sen lainalaisuuksien nojalla.

Kun maailman viisaat ovat ajatelleet Jumalan ilmoitukseen perustuvaa Jumala-uskoa, he eivät ole voineet sovittaa yhteen Jumalan ilmoitusta itsestään ja järkensä päätelmiä. Niin he ovat keksineet

mielestään paremman maailmanselityksen. He ovat voineet esittää nokkelia päätelmiä, joilla he mielestään osoittavat, ettei Jumalaa ole tai ettei hän voi olla sellainen kuin kristityt sanovat. Yhtäkkiä ajattelun jotkin heidän väitteensä saattavat tuntua aivan perustelluilta, mutta kun katsotaan seurauksia, niiden onttoisuus paljastuu.

1. Jumala tuomitsee ulkokultaisuuden

Apostoli Paavali käy rohkeasti vastustamaan aatemaailmaa, joka vallitsi silloisessa Roomassa ja myös sen ulkopuolella. Sitä luonnehtivat jumalattomuus, vääryys ja ulkokultaisuus.

Jumalattomuus tässä tarkoittaa sitä, ettei ihminen kunnioita Jumalaa eikä mikään ole hänelle pyhää. Ihminen ei hyväksy yläpuolelleen jumalallista auktoriteettia, joka sanoisi hänelle mikä on totuus. Ihminen haluaa olla vapaa ja itse valita jumalansa ja päättää moraalistaan. Niinpä siihen aikaan oli keisarin palvontaa, tähtien palvontaa, saatanan palvontaa ja kuunneltiin ennustajia. Karkeimmillaan kultit sisälsivät ihmisuhreja, tapettiin sairaita lapsia ja tempeleissä harjoitettiin epäjumalien nimessä haureutta. Vieläpä samaa sukupuolta olevat yhtyivät toisiinsa. Voimakas Rooman maailmanvalta heikentyi ja tuhoutui moraalisen rappionsa vuoksi. Se koki Jumalan vihan jumalattomuutensa tähden.

Nykyinen maailma kulkee Rooman jälkiä eikä voi välttää seurauksia.

Apostoli kiinnittää huomion siihen, että jumalattoman maailman perustelut jumalattomuudelleen ovat teeskentelyä. Hän sanoo: "Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevaisten kuvan kaltaiseksi." Tämän he ovat tehneet vastoin parempaa tietoaan. Apostoli sanoo: "Se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut." Jumalan olemassaolo ja valtasuuruus voidaan päätellä Jumalan luomisteoista. Joka puhuu toisin, paa-duttaa sydäntään vastoin sitä Jumalan ilmoitusta, mikä on luomisteoista saatavissa.

Myös moraalin alalla on teeskentelyä. Jumala on kirjoittanut la-

kinsa jokaisen ihmisen omaantuntoon. Se on siellä vielä jäljellä, niin että kaikilla ihmisillä on yhteinen yleinen siveyslaki, minkä varaan kaikki kansat voivat perustaa lainsäädäntönsä. On kuitenkin niin, että Jumalan yhteydestä vieraantunut ihminen voi teeskennellä ja olla olevinaan tuntematta yleistä siveyslakia ja vaatia lainsäädäntöön tai kirkon sisälle hyväksyttäväksi luonnottomuutta. Yleinen siveyslaki itse asiassa sisältyy kymmeneen käskyyn. Raamattu sanoo pakanoista, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötätodistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä (Room. 2:15).

Ihmisellä ei ole mitään puolustusta, jos hän kieltää yhden ainoan Jumalan ja Luojan tai pitää sallittuna ja oikeana yleisen siveyslain vastaista elämää. Vieläpä Raamattu sanoo, että sellaisen jumalattomuuden tähden Jumalan viha ilmestyy taivaasta.

2. Jumala tuomitsee tahallisen totuuden vääristelyn

Kun maailman viisaat vastustavat Jumala-uskoa, kysymyksessä ei ole pelkkä tietämättömyys. Onhan tosin heillä paljon tietämättömyyttä siitä, mitä kristillinen usko todella on. Mutta on heillä siitä tietoaakin. Tekstimme sanoo: "He pitävät totuutta vääryyden vallassa." Tämä on tahallista ja harkittua. Jos jossakin on jokin hartaustilaisuus, he eivät sille korvaansa kallista. Ne loppuvat aikanaan, kunhan ensiksi saavat lapset, nuorison ja opiskelijat kasvatetuksi jumalattomuuteen ja moraalittomuuteen. He käyttävät hyväkseen yhteiskunnan instituutioita saadakseen kansakunnan ajatustensa taakse. He varjelevat viimeiseen asti keinoja kaihtamatta niitä alueita, joilla he ovat saaneet ylivallan, ettei heidän jumalanvastaisuutensa ja moraalittomuutensa menetä valta-asemaansa. Kyllä heistä älykkäimmät hyvin tajuavat sen, että jos Jumala tunnustetaan, se ei jää siihen, vaan sillä on myös seurauksia, ja niitä he eivät halua.

Jumalaa ei kuitenkaan voida pettää. Kerran valhe on tuleva julki. Silloin ne, jotka pitivät totuutta vääryyden vallassa, kokevat suuren häpeän, kun heidän viisautensa osoittautuu arvottomaksi. Kun tahatonkin totuuden vääristely on synty Jumalan edessä, on tahallinen vääristely sitä monin verroin. Raamattu kehottaa meitä vaeltamaan suoraan totuuden mukaan.

3. Jo siinä ilmenee Jumalan viha, etteivät ihmiset käänny pois epäuskostaan

Jumala tahtoo rakkaudessaan vetää ihmisen luoksensa. On kuitenkin ihmisiä, jotka paaduttavat sydämensä. Toisilla se tapahtuu jo luonnollisen tiedon alueella. Usein näilläkin on ollut jokin kosketus evankeliumiin. He ovat tietoisesti hylänneet Jumalan armokutsun. Monilla kristillisen uskon avoimilla vastustajilla on ollut uskovia omaisia, ja heillä itselläänkin on ollut etsikköaika. Heistä on tullut luopioita ja jyrkkiä vastustajia.

Tekstimme sanoo: "Sen tähden Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa, nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti." Niitä, jotka hylkäävät Jumala-uskon, voi olla elämäntavoiltaan sekä moraalisia että moraalittomia. Kuitenkin Jumala-uskon hylkääminen poistaa pidäkkeitä elää vastoin siveyslakia ja vaikuttaa aikaa myöden moraalin höltymiseen.

Apostoli tuo opetuksessaan esille, että moraaliton elämä on merkki siitä, että Jumala on hyljännyt heidät saastaisuuteen. Maailman mainetta he tosin saavat, mutta Jumala on heidät hyljännyt, niin etteivät he tule kääntymykseen. Ehkä joku heistä voi vielä saada armon uskoa Jeesukseen. Mutta harvoin ne kääntyvät, jotka toimivat Jumala-uskon vastaisten ajatusten profeettoina.

Apostoli haluaa tekstissämme varoittaa kristittyjä maailmallisesta epäuskon asenteesta. Hän jättää voimaan Jumalan ilmoituksen itsensä, teoistaan ja tahdostaan. Näistä asioista hän puhuu, jotta näkisimme, kuinka suuri lahja on evankeliumi, joka antaa meille Jumalan armon ja päästää Jumalan vihan alta armon alle.

"Kavahtakaa kaikkea ahneutta"

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle: "Opettaja, sano minun veljelleni, että hän jakaisi kanssani perinnön." Mutta hän vastasi hänelle: "Ihminen, kuka on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?" Ja hän sanoi heille: "Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudesta, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." Ja hän puhui heille vertauksen sanoen: "Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mietti mieles sään ja sanoi: 'Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?' Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvyyteni; ja sanon siehulleni: siehu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.' Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä." Luuk. 12:13–21.

Jeesus tiesi, mitä ihmisessä on, eikä hän tarvinnut kenenkään todistusta (Joh. 2:25). Jeesus tiesi myös sen miehen motiivit, joka tahtoi häntä jakamaan kanssaan perinnön. Miehen motiivi oli ahneus. Hän halusi saada Jeesuksen ahneutensa tueksi. Siihen Jeesus ei suostunut. Jeesus ei anna siunaustaan maailman ahneudelle eikä suostu pönkitämään meidänkään ahneuttamme.

Jeesus ei myöskään ryhtynyt sellaisiin puuhiin, jotka eivät kuuluneet hänen kutsumukseensa. Onhan niin, että perinnönjaon toimitaminen ja siinä auttaminen ovat aivan oikeita maallisia asioita, kunhan kaikki tapahtuu oikeutta noudattaen. Jeesus ei ollut kuitenkaan tullut auttamaan meitä maallisten asioiden hoidossa, vaan hän oli tullut lunastamaan meidät. Se oli hänen virkansa. Hän pysyi kutsumuksessaan raittiisti eikä sekaantunut hänelle kuulumattomiin. Samalla hän tällä kannanotollaan opetti, ettei Kirkon pidä sekaantua maalli-

siin asioihin, vaan sen tulee pysyä omalla alueellaan. Kirkon oma alue on Jumalan sanan opettaminen ja sillä sielujen hoitaminen sekä rakkaudenpalvelu. Yritys repiä kirkkoa irti sen omasta kutsumuksesta lähtee vääristä motiiveista, kuten ahneudesta ja vallanhimosta.

1. Kavahtakaa ahneutta, sillä elämä ei riipu omaisuudesta, vaikka sitä olisi paljonkin

Sodan jälkeen maassamme elettiin hyvin puutteellisissa oloissa. Lapsuuteni maisemissa oli talollisia, pientilallisia ja mökkiläisiä ja muutama ammatinharjoittaja, kuten kauppias, ompelija, seppä, kirvesmies, taksi ja tinuri. Nyt he ovat kaikki jo kuolleet, jopa monet heidän lapsistaankin. Kaikki he elivät varallisuudesta riippumatta, kuka lyhyemmän, kuka pidemmän elämän. Siihen sopii Jeesuksen sana: "Ei ihmisen elämä riipu omaisuudesta, vaikka sitä paljonkin olisi."

Nykyisin voi tosin näyttää siltä, että rikas voi hankkia terveyspalveluja ja pelastaa henkensä, kun taas köyhällä ei ole siihen varaa. Kuitenkin, jos ihminen on kuollakseen, rahalla ei lisäpäiviä voi ostaa. Ihmisen elinikä riippuu siitä, minkä Jumala on hyväksi nähnyt. Jumalan asettaman rajan yli ei kukaan pääse.

Elämä on lyhyt. Sillä on kaikille sama perustarkoitus. Se on armonaika, jotta oppisimme tuntemaan Vapahtajan ja pelastuisimme. Jumalan vakava tahto on, että jokainen tulisi tuntemaan Vapahtajansa ja pelastuisi iankaikkiseen elämään. Elämän tarkoituksena ei ole kerätä omaisuutta. Sillä ei voi ostaa pääsylippua taivaan juhliin. Se jää tänne, eikä Jumala sitä tarvitse. "Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä; mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin" (1 Tim. 6: 7–8).

Taivaaseen pääsemme niillä lunnailla, jotka Herra Kristus antoi meidän edestämme. Raamattu sanoo: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaeluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Tämä aarre on katoamaton. Se on voimassa jokaista varten. Siihen saamme iloiten panna sielumme turvan sekä eläessämme että kuoleman hetken tullessa.

2. Kavahtakaa ahneutta, sillä se on epäjumalanpalvelusta

Jeesus puhui vertauksen sanoen: "Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mietti mielessään ja sanoi: 'Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?' Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvytyeni; ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.'"

Rikkaus oli miehen epäjumala. Hän rakensi sen varaan tulevaisuutensa ja elämän turvansa. Hän halusi itselleen hyviä päiviä. Sen tähden hän ahnehti itselleen lisää ja lisää. Hän sai osakseen Jumalan siunausta, mutta hänelle ei tullut mieleen ajatella, miksi Jumala häntä siunasi. Hänellä eivät olleet mielessä köyhät eikä Jumalan valtakunta. Hänen ajatuksensa rajoittuivat häneen itseensä. Hän sanoi sielulleen: "Nauti lepoa, syö, juo ja iloitse."

Ahneus on hyvin vaarallista epäjumalanpalvelusta. Ahneen jumala on raha ja omaisuus. Ahneuden vallassa ihminen unohtaa elävän Jumalan, pelastuksensa asian, evankeliumin levittämisen ja köyhät lähimmäisensä. Ahneus supistaa ihmisen maailman. Matkusteluun ei avarra ahneen sydäntä avoimeksi Jumalalle ja hänen maailmalleen. Ahneus tekee ihmisestä itsekkään. Ahneus tekee ihmisestä rahan orjan. Jos ahneudesta tulee ihanne, se turmelee elämän kaikilla alueilla, niin yhteiskunnassa, kirkossa kuin perheessäkin.

Raamattu kehottaa uskovia: "Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, sillä niiden tähden tulee Jumalan viha" (Kol. 3:5). Jeesus käskää katsomaan eteensä ja kavahtamaan ahneutta. On kuin hän näin sanoessaan varoittaisi meitä edessämme vaanivasta kyystä. Ahneus on todella vaarallinen synty. Se on vaarallinen sielullemme. Se on vaarallinen Jumalan valtakunnan työlle. Se on vaarallinen rakkaudelle seurakunnassa. Se on tuhoisa luonnolle, yhteiskunnalle ja isänmaalle. Ahneus on usein turmellut myös sisarusten, yrittäjien, jopa valtioitten välit. Ahneus on ollut syynä murhiin ja sotiin. Kuka voisi kertoa kaiken sen pahan, mitä ahneus on saanut aikaan. Siitä huolimatta vain harva osaa sitä varoa.

3. Tavoitelkaa tyytyväistä mieltä ja taivaallisia aarteita

Jumalan lapselle on ensisijaista omistaa Jumalan armo ja saada olla hänen lapsensa. On verrattomasti parempi olla taivastenvallakunnan perillinen kuin kadottaa ahneuden tähden sielunsa. On paljon onnellisempaa säilyttää hyvä omatunto kuin joutua eksyksiin uskon tieltä ja lävistää itsensä monella tuskalla rikkautta himoiten.

Kommunismin luhistuttua itäblokin maissa oli havaittavissa uuden ajatustavan irti pääsemistä. Ei niinkään ajateltu, että nyt voi vapaasti palvella Jumalaa ja levittää evankeliumia, vaan ajateltiin: nyt on mahdollista rikastua. Ahneus on niin syvällä ihmisluonnossa. Se on niitä syntejä, joista Raamattu varoittaa usein ja jonka se lukee niiden syntien joukkoon, joiden tähden tulee Jumalan viha. Ahneus ei anna ihmiselle pysyvää onnea eikä sisäistä rauhaa.

Kahden kysymyksen avulla voimme paremmin käsittää, kuinka ahneus on piintynyt ihmisluontoon. Ne ovat: Kuinka vähän ihmisen pitää omistaa, ettei häntä vaivaisi ahneuden synty? Kuinka paljon ihmisellä täytyy olla, ettei hän haluaisi lisää?

Jumala on antanut lapsilleen suuret hengelliset aarteet. Ne ovat meille tarjona armon ja pelastuksen välineissä, sanassa ja sakramenteissa. Jumalan edellytyksetön armo tarjotaan niissä meille uskolla omistettavaksi. Niistä saamme rauhan ja autuuden ilon sydämeen. Usko Jeesukseen tuo turvallisuuden, kun saamme elää taivaallisen Isän lapsina. Hän ei kiellä meiltä armoaan.

Jumalan lapsi saa kiittää Jumalaa myös ajallisista lahjoista. Saamme yhtyä Paavali Gerhardtin virteen:

*Maan tään kaiken aarteinensa
Herra haltuumme soi,
Luonnon kaiken luotuinensa
Hyödyksemme meille loi.
Silmä minne katsoneepi,
Runsaasti on lahjoja,
Joita Herra armosta
Luoduillensa tarjoileepi.
Kaikki loppuu aikanaan,
Armonsa ei milloinkaan.*

Kun Gerhardt kiittää Jumalaa ajallisista, hän muistuttaa niiden katoavaisuudesta ja sanoo, että kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan. Gerhardt eli 30-vuotisen sodan jaloissa ja joutui luterilaisen uskonsa ja oikean oppinsa tähden paljon kärsimään. Siitä huolimatta ja ehkä juuri siitä johtuen hänen virtensä ovat uskon virsiä, jotka uhkuvat rohkeata uskoa ja kiitollista mieltä Jumalaa kohtaan.

Pankaamme siis taivaalliset ja maalliset aarteet keskenään oikeaan arvojärjestykseen. Silloin voimme elää onnellista elämää. Taivoitteenamme ei ole maallinen rikkaus, vaan Jumalan kunnia, sielun pelastus sekä levollinen, tyytyväinen ja kiitollinen mieli.

14.4.2008. Virret VK 1938: 326; 193; 348; 355; 295:1,4–7.

"Jumala, joka masentuneita lohduttaa"

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.

Vapaa epistolateksti.

"Sillä ei Makedoniaan tultuammekaan lihamme saanut mitään rauhaa, vaan me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin pelkoa. Mutta Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla, eikä ainoastaan hänen tulollansa, vaan myöskin sillä lohdutuksella, jonka hän oli teistä saanut, sillä hän on kertonut meille teidän ikävöimisestänne, valittelustanne ja innostanne minun hyväkseni, niin että minä iloitsin vielä enemmän. Sillä vaikka murehdutinkin teitä kirjeelläni, en sitä kadu, ja jos kaduinkin, niin minä – kun näen, että tuo kirje on, vaikkapa vain vähäksi aikaa, murehduttanut teitä – nyt iloitsen, en siitä, että tulitte murheellisiksi, vaan siitä, että murheenne oli teille parannukseksi; sillä te tulitte murheellisiksi Jumalan mielen mukaan, ettei teillä olisi mitään vahinkoa meistä. Sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu; mutta maailman murhe tuottaa kuoleman. Sillä katsokaa, kuinka suurta intoa juuri tuo Jumalan mielen mukainen murehtimisenne on saanut teissä aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä pelkoa, ikävöimistä, kiivautta, mitä kurittamista! Olette kaikin tavoin osoittaneet olevanne puhtaat tässä asiassa." 2 Kor. 7:5–11.

Tämä aika on vaikeata aikaa uskoville, koska on niin paljon jumalattomuutta, välinpitämättömyyttä, harhoja ja muuta masentavaa. Itsekin olemme heikkoja. Sen sijaan meistä välistä tuntuu, että piristäviä ilon aiheita on kovin vähän. Tarvitsemme lohdutusta, ei vain inhimillistä ymmärtämystä, vaan taivaallisen Isän lohdutusta, sitä kun hän sanansa ja sakramenttiansa välityksellä ottaa lapsensa ikään kuin polvelleen, silittää päätä, kuivaa kyyneleet ja sanoo: Älä itke, pienokaiseni.

Paavalikin tarvitsi lohdutusta

Apostoli Paavali oli saanut ensiksi surullisia tietoja Korintosta. Siellä oli monenlaisia vaikeuksia. Oli syntynyt puolueita. Oli elämään liittyvää pahennusta, jopa sellaistaakin, mitä pakanoillakaan ei ollut. Seurakunnan kokoontumisissa ei ollut rauhan ja oikean järjes-

tyksen henki. Paavali oli syvästi huolestunut. Hän oli laskenut oikean perustuksen. Hän oli saarnannut ristiinnaulittua Kristusta, ja tämä saarna oli synnyttänyt uskoa. Sen seurauksena oli syntynyt seurakunta Korinton miljoonakaupunkiin. Mutta menisikö kaikki vaivannäkö hukkaan? Tästä Paavali lausuu: "Sillä ei Makedoniaan tultuamme-kaan lihamme saanut mitään rauhaa, vaan me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin pelkoa." Ajatelkaa, mitä nämä sanat merkitsevät. Ajatelkaa, millainen myllerrys kävi apostolin sisikunnassa. Hän itse oli niitä, joka tarvitsi Jumalan lohdutusta. Sitä tarvitsi Timoteus, joka oli hänen kanssaan. Sitä tarvitsivat myös ne, jotka jakoivat apostolin huolen. Ei ihme, jos me, jotka emme voi verrata uskoamme lujudessa suuren apostolin uskoon, huokaamme sisimmässämme ja toivomme saavamme lohdutusta.

Mitä löydämme lohdutukseksi?

Usein me katselemme asioita omalta vähäiseltä, alhaiselta paikaltamme, josta näköalat supistuvat omaan uskonelämäämme ja lähiomaisiimme. Mutta niissäkin on tarpeeksi. Minkä lohdutuksen löydämme omaa syntisyyttämme ja elämämme heikkoutta ajatellen? Löydämme Jumalan sanan ihanat armolupaukset sanassa ja sakramenteissa. Raamattu sanoo: "Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille... Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta." Tiit. 2:11, 3:4–5. Armo tulee avuksemme.

Kun pastori Väinö Salonen saapui tervehtimään seurakuntalaisiaan, hänellä oli tapana sanoa: "Ei meitä surulla ruokita, ilo se on, joka elättelee." Jumalan sanalla hän pyyhki pois omantunnon ahdistuksen ja autteli kuulijoitaan autuuden iloon sekä kestäämään elämän vaivoja.

Jumalan sanan voima

Apostoli Paavali oli saanut suurta, Jumalan antamaa lohdutusta Tiituksen kautta. Hän oli kertonut Paavalille, mitä tämän ensimmäinen kirje oli Korintossa vaikuttanut. Ei ollutkaan kysymys kaiken pirstaleiksi menemisestä, vaan korinttolaiset olivat ottaneet Paavalin kirjeen vastaan uskon mielin. Jumalan sana oli tavoittanut omattun-

not. Korinttolaiset olivat tehneet parannusta siitä, mistä oli parannusta tehtävä. "Sillä katsokaa, kuinka suurta intoa juuri tuo Jumalan mielen mukainen murehtimisenne on saanut teissä aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä pelkoa, ikävöimistä, kiivautta, mitä kurittamista!" Seurakunta ei hyväksynyt mitään väärää, vaan oli valmis toimintaan Jumalan sanan mukaan. Tämä lämmitti ja ilahdutti apostolin sydäntä.

Mekin löydämme tästä suurenmoisen ilon aiheen. Se on oikean, apostolisen, puhtaan Jumalan sanan voima. Asioihin seurakunnassa voidaan vaikuttaa tehokkaasti, jos on oikea väline eikä sen käyttöä estetä. Se on Jumalan sana. Kun inhimilliset keinot pannaan syrjään ja rohkeasti tartutaan sanaan, tulee tuloksia. Ne, jotka ovat Jumalan omia, seuraavat sanaa. Ne, jotka eivät ole, saattavat paljastaa teeskentelynsä, kun hylkäävät sanan. Asiasta on kahdenlainen hyöty. Uskovat tulevat Jumalan mielen mukaiseen murheeseen, joka koituu parannukseksi. Jumalattomat eivät kestä Jumalan seurakunnassa (Ps. 1), ja seurakunta puhdistuu ja voi tehdä työtä oikeassa hengessä.

Raamattu ei turhaan puhu Jumalan sanan voimasta. Se sanoo: "Sillä niin kuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee, ei sinne palaja, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin" (Jes. 55: 10–11).

Jumalan sanan voimasta seurakunta syntyy, sen voimasta se pysyy pystyssä, sen voimalla se voittaa uusia jäseniä, sen voimalla se palauttaa langenneita, sen voimasta seurakunta kestää vainoissa, ahdistuksissa ja masentavissa oloissa. Jesaja jatkaakin: "Sillä iloiten te lähdette, ja rauhassa teitä saatetaan; vuoret ja kukkulat puhkeavat riemuun teidän edessänne, ja kaikki kedon puut paukuttavat käsiänsä" (Jes. 55:12). Näin riemullista on, kun evankeliumin julistajat kiidättävät eteenpäin evankeliumin riemuviestiä: Lunastus on tapahtunut. Kristus on voittanut. Tie taivaaseen on auki. Nyt sanotaan: "Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahaa, ilman hintaa viiniä ja maitoa. Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä. Kallis-

takaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot." (Jes. 55:1–3.)

Mitä tapahtuu?

Raamattu kuvaa luonnosta otetuin vertauskuvin, mitä tapahtuu kun evankeliumia saarnataan: "Orjantappurain sijaan on kasvava kypressejä, nokkosten sijaan on kasvava myrttipuita; ja se tulee Heran kunniaksi, iankaikkiseksi merkiksi, joka ei häviä" (Jes. 55:13).

Niin siis sinä, joka nyt uskot, et ole enää pistävä orjantappura, vaan olet kaunis syppesi, et polttava nokkonen, vaan myrttipuu, "suloinen tuoksu Jumalalle", sillä sinut on puettu Kristuksen vanhurskauteen. Kristuksessa Jumalan Seurakunta on näet Jumalan edessä puhdas ja hänelle otollinen. Olet uskon kautta jäsen Kristuksen Seurakunnassa, ja samoin kuin koko Seurakunta on Kristuksessa pyhä, niin olet sinäkin. Sillä sitä pyhyyttä, jonka Jumala sinulle Kristuksessa lahjoittaa, ei käy moittiminen eikä Jumala näe siinä mitään vikaa.

Miten irti masennuksesta?

Masennumme, jos katselemme itseämme lain peilistä, mutta jos katselemme itseämme evankeliumin mukaan, Kristukseen kastettuina ja hänessä olevina, riemu valtaa mielen. Siis kääntäkäämme katseemme pois omasta syntisyydestämme; sen tuijottaminen on masentavaa. Sen sijaan katsokaamme Kristusta; se rohkaisee ja ilahduttaa sekä karkottaa masennuksen.

"Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla." Olkoon meille lohdutuksen hetki jokainen seurakunnan kokoontuminen, sen lohdutuksen, jolla Jumala itse meitä lohduttaa.

Mihin varamme ja voimamme riittävät

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesuksen mukana kulki paljon kansaa; ja hän kääntyi ja sanoi heille: "Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoaan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kannu ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni. Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä sanoen: 'Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi'? Tahi jos joku kuningas tahtoo lähteä sotimaan toista kuningasta vastaan, eikö hän ensin istu ja pidä neuvoa, kykeneekö hän kymmenellä tuhannella kohtaamaan sitä, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella? Ja ellei kykene, niin hän, toisen vielä ollessa kaukana, lähettää hänen luoksensa lähettiläät hie-romaan rauhaa. Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni. Suola on hyvä; mutta jos suolakin käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se kelpaa maahan eikä lantaan; se heitetään pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulukoon!" Luuk. 14:25–35.

Kristitty tarvitsee varoja rakentaakseen valmiiksi sellaisen tornin, joka kestää tämän maailman myrskyissä ja joka ulottuu taivaaseen asti. Hän tarvitsee suojakseen vahvat sotajoukot käydäkseen hengellisiä taisteluja ja saadakseen sen, mikä luvattu on. Turhaa on rakentaminen, jos rakennus jää varojen puutteessa keskeneräiseksi eikä sitä voi käyttää. Turhaa on taisteluun ryhtyminen, jos vihollinen on meitä väkevämpi ja nujertaa meidät.

On tarpeen laskea varamme ja mitata voimamme. Siihen Jeesus kehottaa meitä tekstissämme.

1. Paljonko meillä on varoja?

Kun laskemme varojamme, on otettava huomioon sekä omat varat että lahjavarat. Ne meidän on osattava laskea yhteen. Laskutaitoa meidän on opittava Pyhän Hengen koulussa. Hengellisissä asioissa, pelastuksemme kalliissa kysymyksessä meillä itsellämme on vain velkoja. Rukoilemmehan: Anna meille anteeksi meidän velkamme. Olemme oppineet Jeesuksen vertauksesta armottomasta palvelijasta, että syntivelkamme on niin suuri, ettemme voi sitä maksaa. Velkainen on perintömme, velkainen elämämme saldo. Olemme konkurssi-tilassa. Meillä ei ole varoja voidaksemme itse rakentaa tornin, johon suojautua ja joka ulottuisi turvallisesti taivaaseen asti.

Monet luulevat, että heillä on positiivinen elämän saldo ja että Jumala ottaa heidät vastaan taivaaseen. Kuitenkin Jumala arvioi toisin kuin ihminen. Hän edellyttää täydellistä puhtautta ja pyhyyttä. Jumalan edessä ihmisellä ei ole ansioita, vain velkoja. Sellaisia me kaikki olemme. Jos tämä ei ole tullut meille selväksi, meillä on suuret luulot itsestämme. Viimeisenä päivänä, kun todellisuus paljastuu, luulot karisevat. Se, joka on luottanut omiin tekoihinsa, joutuu häpeään.

Vaikka meillä itsellämme ei ole varoja, niin niitä on saatavana aivan ilmaiseksi, lahjana. Ne eivät ole toisten ihmisten ylimääräisiä ansioita. Sellaisia ei ole. Saatavilla olevat varat ovat Veljemme jättämiä perintövaroja. Kristus tuli veljeksemme, ja kun hän kuoli, hän jätti meille perinnön. Hänen ansionsa on puhdas, täydellinen elämä, Jumalan pyhän lain täydellinen täyttämys. Hänen ansionsa on syntivelkamme täydellinen hyvitys viimeistä ropoa myöten. Hän on maksanut edestämme lunnaat, ja me olemme vapaat velkavankeudesta, vapaat käymään taivaan iloon. Raamattu sanoo: "Ette ole millään kaatoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19).

Jokaiselle on riittävästi varoja ja kaikkia rakennustarpeita, kunhan emme hylkää olemassa olevia ja käytämme niitä, mitkä Jumala on meille pelastusta varten Pojassaan lahjoittanut. Uskon rakennuksemme ei jää keskeneräiseksi, kun se kaikessa perustuu ja rakentuu Kristuksen varaan. Hän on tie Isän tykö iankaikkiseen elämään.

2. Kuinka suuret sotavoimat meillä on?

On kansoja, jotka joutuvat elämään jatkuvassa valmiustilassa. Vihollinen voi hyökätä sekä sisältä että ulkoa. Kansan tulee olla varautunut kaikenlaisiin tilanteisiin. On kuitenkin kansoja, jotka ovat saaneet elää pitkään rauhassa ja joita ei näytä sota uhkaavan. Kertomuksella kuninkaasta, joka laskee sotavoimansa ennen taisteluun ryhtymistä, Vapahtaja opettaa meille hengellistä sodankäyntiä. Siinä nimittäin ei vallitse rauhan tila, eikä sitä tässä ajassa voida saavuttaa.

Kuningas, jonka voimat eivät riitä vihollisen lyömiseen, pyrkii taisteluun ryhtymisen sijasta saamaan aikaan rauhan neuvotteluteitse. Mutta miten ihminen, joka luonnostaan on Jumalan vihollinen, voi saada rauhan?

Jeesus antaa tämän neuvon: "Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni." Joukkomme eivät riitä Jumalan nujertamiseen. Parasta on antautua kokonaan ja jäädä Jumalan päätöksen ja ratkaisun varaan. Kuitenkaan ihminen ei luovu eikä voi luopua vastustuksestaan omilla päätöksillään, vaan Jumalan täytyy kääntää hänen mielensä ja voittaa hänet puolelleen.

Jumalalla on neuvo meitä varten. Kristuksesta Raamattu sanoo, että hänen päällään lepää "neuvon ja voiman Henki" (Jes. 11:2). Hänellä on sellainen sanoma, jossa on sekä neuvo että voima. Hän on kukistanut vihollisemme ja hän on jo tehnyt rauhan. Hänessä saamme syntimme anteeksi ja pääsemme sovintoon Jumalan kanssa. Hän neuvoo meitä omistamaan uskolla aikaansaamansa rauhan. Hän sanoo: "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen" (Joh. 3:18). Uskon kautta Jeesukseen pääsemme sovintoon Jumalan kanssa ja saamme rauhan sydämeemme.

Silloin emme taistele enää Jumalaa vastaan, vaan olemme samalla puolella. Vihollisiamme ovat kiusaaja, maailma ja oma paha lihamme. Voimavarana meillä on Kristuksen pyhä veri, armonvälineet ja Jumalan kirjoitettu sana. Ei ole olemassa sellaista voimaa, joka pystyisi niitä vastaan. Saamme sanoa: "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa" (2 Kor. 2:14).

Kiusaaja hyökkää Kristuksen Kirkkoa ja hänen omiaan vastaan

kaikilla rintamilla. Se ei rajoitu siihen, mikä koskee uskoa, oppia, tunnustusta ja pelastusta, vaan se koskee myös ajallista elämää, ruumista, terveyttä, toimeentuloa ja kirkon ulkonaisia toimintamahdollisuuksia, kuten kokoontumista, uskonnonvapautta, mainetta ja ulkonaista moraalia. Myös näitä asioita varten Jumala on antanut omilleen suojautumiskeinoja ja voimia puolustautua. Usein maallinen esivalta antaa suojaa, kuten Ilmestyskirjassa sanotaan: "Maa auttoi vaimoa: maa avasi suunsa ja nieli virran, jonka lohikäärme oli syönyt kidastansa" (Ilm. 12:16). Esivallan lisäksi on olemassa kaikki ajallista elämää suojaavat ja ylläpitävät keinot. Nekin omalla tavallaan auttavat evankeliumin julistusta ja mahdollisuutta kuulla elämän sanaa ja toimia sen hyväksi.

Varsinkin silloin, kun esivalta on turmeltunut ja uskovia estetään käyttämästä sen suomaa apua, heillä on vielä jäljellä apuna ja voimanlähteenä Jumalan kaitselmus ja sen toteutuminen enkelivaltojen kautta. Niiden avulla Jumala pelastaa uskoviaan monista vaaroista ja avaa ovia evankeliumille. Vihollisvoimat ovat väkevät, mutta Jumalamme on niitä väkevämpi. Me olemme heikot, mutta Jumalan voima tulee ilmi heikkoudessa.

*Raivotkoon viha siis aaltojen
Tai henkien taikkapa ihmisten,
Ei hätää kun tullut vain laivahan On
Valtias maan, meren, taivahan!
"Saan kaikki mä tahtooni taipumaan.
Rauhaa vaan, rauhaa vaan!"*

Mary A Baker. SK 304:1.

8.5.2008.

Pyhä saarnavirka ja Jeesuksen seuraaminen

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.

III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kun Jeesuksen ylösottamisen aika oli täyttymässä, käänsi hän kasvonsa Jerusalemia kohti, vaeltaaksensa sinne. Ja hän lähetti edellän­sä sanansaattajia; ja he lähtivät matkalle ja menivät erääseen sama­rialaiden kylään valmistaakseen hänelle majaa. Mutta siellä ei otet­tu häntä vastaan, koska hän oli vaeltamassa kohti Jerusalemia. Kun hänen opetuslapsensa Jaakob ja Johannes sen näkivät, sanoivat he: "Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittääköön heidät?" Mutta hän kääntyi ja nuhteli heitä. Ja he vaelsivat toiseen kylään. Ja heidän tietä vaeltaessaan eräs mies sanoi hänelle: "Minä seuraan sinua, mihin ikinä menet." Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi." Toiselle hän sanoi: "Seuraa minua." Mutta tämä sanoi: "Herra, salli minun ensin käydä hautaamassa isäni." Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Anna kuolleitten haudata kuolleensa, mutta mene sinä ja julista Jumalan valtakun­taa." Vielä eräs toinen sanoi: "Minä tahdon seurata sinua, Herra; mutta salli minun ensin käydä ottamassa jäähyväiset kotiväeltä­ni." Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Ei kukaan, joka laskee kätensä auralle ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan." Luuk. 9:51–62.

Saarnavirassa tarvitaan kärsivällisyyttä ja ristin ottamista

Jeesus kulkee opetuslastensa kanssa Galileasta Samarian kautta kohti Jerusalemia. Hänen kärsimisensä aika lähestyy. Se on Jeesuk­sen viimeinen matka Samarian halki. Vielä tuolla Samarian kylällä on mahdollisuus kuulla evankeliumia Jeesuksen suusta. Mutta hänel­le ja opetuslapsille ei kylässä anneta yömajaa, varsinkin kun saavat tietää, että Jeesus on matkalla Jerusalemiin. Samarialaiset olivat näet lahkoutuneet oikeasta uskosta ja katsoivat, että Jumalaa tuli palvella heidän vuorellansa eikä Jerusalemissa.

Silloin Johannes ja Jaakob kiivastuvat ja sanovat: "Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittääkään heidät?" He tietävät, että he voivat tehdä mitä tahansa, jos se vain on Jeesuksen tahto ja jos hän antaa siihen käskyn. Mutta nyt he seuraavat lihallista mieltään, ja Jeesus nuhtelee heitä. Jeesus oli antanut heille nimen Boanerges, "ukoksen jylinän pojat". Tämä ominaisuus näkyi nyt heidän käytöksessään.

Rakkaat ystävät, kun seuraamme Jeesusta, meidän kaikkien ja varsinkin sananjulistajien tulee olla valmiita kantamaan ristiämme ja meillä tulee olla halu pelastaa sieluja. Jos tuli olisi hävittänyt samarialaiset, heiltä olisi samalla sulkeutunut ovi evankeliumille. Jeesus oli sen sijaan vielä kärsivällinen ja pidensi samarialaisten armonaikaa. Aika pian tämän jälkeen, kun Jeesus oli noussut ylös taivaaseen ja evankeliumia vietiin eteenpäin, muun muassa evankelista Filippus saarnasi Samariassa. Monia ihmisiä tuli uskoon ja pelastui ja sinne syntyi lukuisia kristillisiä seurakuntia. Myös Johannes kävi siellä Pietarin kanssa vahvistamassa syntyneitä seurakuntia.

Vaeltaessaan tietä eteenpäin Jeesus tapaa kolme miestä ja keskustele heidän kanssaan. Keskustelun aiheena on Jeesuksen seuraaminen pyhässä saarnavirassa.

Jeesuksen seuraaminen ei tarkoita maallisen hyödyn tavoittelua

Ensimmäinen näistä miehistä on innokas lähtemään seuraamaan Jeesusta. Hän sanoo: "Minä seuraan sinua, minne ikinä sinä menet." Jeesus kuitenkin koettelee häntä sanomalla: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi." Evankeliumin palvelijaksi tuleminen voi vaatia vaikeita olosuhteita, kun täytyy olla valmis menemään sinne, minne Herra kutsuu, eikä ole varmuutta siitä, millaisissa olosuhteissa joutuu elämään. Ilmeisesti mies ei halunnut jättää elämäänsä uskon varaan, koska Jeesus ei häntä kutsunut emmekä me kuule hänestä tämän jälkeen.

On ihmisiä, jotka innostuvat uskon asioista ja lupaavat tehdä monenlaista asian hyväksi, mutta jättävät asian sikseen. Jumala ei tahdo, että uskomme vain ajaksi. Hän ei tahdo, että vaikeuksien tullen jätämme kaiken, vaan hän haluaa, että juurumme Jumalan sanaan ja

kestämme vaikeissakin oloissa Jumalan armon voimalla.

Mitä muuta opimme tästä? Opimme, että toiminta saarnavirassa ja evankeliumin julistustyö on arvokas ja pyhä asia. Siihen ei pidä pyrkiä maallisen hyödyn takia. Ne, joille Jumala on sen tarkoittanut, saavat luottaa siihen, että Jumala huolehtii työmiehistään. Kun Jeesus ruokki ihmeteolla viisituhatta miestä ynnä naiset ja lapset, jäi ruokaa kaksitoista vakallista, siis yksi kori kutakin apostolia kohti. Se kertoo siitä, että evankeliumin tähden Jumala siunaa ihmisten elämää ja antaa ruoan kaikille ihmisille. Kansa on kuitenkin monta kertaa epäuskoista ja kiittämätöntä. Niinpä ne, jotka julistavat evankeliumia, saavat tyytyä niihin jätteisiin, mitä ihmisten liiasta jää, mutta Jumalan siunauksesta tulevat silläkin toimeen. Kun Jeesus kutsuu seuraamaan itseään, tulee luottaa siihen, että hän pitää huolen palvelijoistaan.

Seurakunnan jäsenet saavat rukoilla Jumalalta sellaisia paimenia, jotka ajallisia etuja etsimättä pitävät huolta sieluista puhtaalla Jumalan sanalla. Uskovat saavat luottaa siihen, että Jumala antaa sellaisia paimenia, kun pysymme hänen sanassaan. Toteutuu vaikeissakin olosuhteissa Psalmin 23 sana: "Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisteni silmien eteen" (Ps. 23:5). On Herran pöytä. On taivaallinen ruoka. On ajallinenkin huolenpito hiuskarvaa myöten.

Evankeliumin julistaminen on ensiarvoinen asia

Toinen mies, jonka Jeesus tapasi, sen sijaan sai Jeesukselta kutsun: "Seuraa minua." Mies kuitenkin esteli ja sanoi: "Salli minun ensin käydä hautaamassa isäni." Ilmeisesti isä olisi vastustanut sitä, että poika lähtee seuraamaan Jeesusta. Vasta sen jälkeen, kun isä olisi poissa, mies oli valmis seuraamaan Jeesusta. Hänelle Jeesus sanoi: "Anna kuolleitten haudata kuolleen, mutta mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa." Jeesuksen asia oli asetettava ensi sijalle. Evankeliumin julistuksen ja Jeesuksen tahdon tulee olla arvostuksessamme ensi sijalla. Muut asiat kyllä järjestyvät.

Raamattu ei kerro enempää tästä miehestä. Ehkä mies otti vastaan Jeesuksen ojennuksen, ehkä ei. Tämäkin tapaus tähdentää meille evankeliumin julistuksen tärkeyttä. Sen, jolle Jeesus antaa varmuuden siitä, että hän haluaa hänet saarnavirkaan, tulee seurata Jeesuksen tahtoa. Saamme luottaa siihen, että vaikeatkin asiat Jeesuksen

johdattamina järjestyvät lopulta parhain päin.

Se, joka seuraa Jeesusta, ei voi elää maailmassa

Oli myös kolmas mies. Hän sanoi: "Minä tahdon seurata sinua, Herra; mutta salli minun ensin käydä ottamassa jäähyväiset kotiväeltäni." Hänelle Jeesus sanoi: "Ei kukaan, joka laskee kätensä auran ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan." Kun lähdetään kyntämään ja kylvämään evankeliumin vainioita, jotta aikanaan voitaisiin korjata satoa, työtä ei sovi jättää kesken. Mies oli valmis seuraamaan Jeesusta, ei kuitenkaan eheällä mielellä. Hän ymmärsi kyllä sen verran, ettei hän voi jatkaa Jeesuksen seurassa samalla tavoin, kuin hän epäuskossa ollessaan oli elänyt. Hän halusi kuitenkin jättää kunnon jäähyväiset entiselle elämäntavalleen ehkä jotenkin samaan tapaan, kuin nykyisin maailman ihmiset toimivat ennen häitä.

Jeesuksen seuraaminen tarkoittaa kuitenkin lopullista selän kääntämistä maailmalle ja sen synnilliselle menolle. Kysymys ei ole vain elämän ulkonaisesta mukauttamisesta uskovalle soveliaaksi, vaan sydämen uudestisyntymisestä ja sisäisestä uudistumisesta. Sen vuoksi Jeesus sanoo: "Ei kukaan, joka laskee kätensä auran ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan." Toisin sanoen, se joka ryhtyy tekemään työtä Jumalan valtakunnassa, ei voi elää kahdella tavalla; ei hän voi sekä olla kristitty että elää maailman mukaan.

Uskollisia työntekijöitä tarvitaan

Jumalan valtakunnassa tarvitaan työntekijöitä. On monenlaisia tehtäviä, joista uskovat huolehtivat, sekä miehet että naiset. Mutta aivan erityisesti tarvitaan paimenia eli pastoreita. Pastorin elämäntehtävään Jeesus kutsuu seurakunnan kautta siihen kykeneviä ja soveltuvia miehiä. Tekstistämme käy ilmi, että heitä on vaikea saada. Voi olla virkaan halukkaita, jotka eivät virkaan sovi ja joita Jeesus ei ole siihen tarkoittanut. Jos heitä kuitenkin tulee virkaan, he tekevät suurta vahinkoa Jeesuksen asialle. Sen vuoksi on tärkeätä, että ne, jotka haluavat virkaan, alistuvat siihen, että seurakunta huolella opettaa ja tutkii heidät. On sellaisiakin halukkaita saarnavirkaan, jotka eivät siihen sovellu, koska he esimerkiksi ovat liian mukavuudenhaluisia

tai heidän päämääränsä ja arvostuksensa ovat ajallisia. On myös niitä, joille Jumala antaa varmuuden siitä, että hän haluaa valmistaa ja kutsua heidät pyhään saarnavirkaan ja joista myös tulee uskollisia Herran palvelijoita. Voi olla myös sellaisia nuoria miehiä, jotka ovat arkoja ja ajattelevat, ettei heistä ole niin vaativaan virkaan. Joku ymmärtäväinen kristitty tai kokenut pastori voi nähdä, että hänestä tulisi Herralle uskollinen työntekijä ja voi rohkaista häntä saarnaviran kutsumukseen.

Meidän on syvästi tajuttava se, että on Jumalan tahto, että hänen Seurakunnallaan on paimenia. Silloin voimme myös uskoa, että hän heitä antaa ja antaa heille voimia viran hoitamiseen ja huolehtii heistä.

Sellaisia nuoria, joilla ei ole kiinnostusta lukea Raamattua eikä vartuttuaan harrastaa teologiaa, ei pidä kehottaa saarnavirkaan. Mutta sellaisista uskovista nuorista miehistä, jotka tutkivat Raamattua, lukevat mielellään hyvää hengellistä kirjallisuutta ja ovat kiinnostuneita uskonopin asioista, löytyy niitä, joita Jeesus kutsuu seuraamaan itseään saarnavirassa. Siinä meillä kaikilla onkin tehtävä kehottaa ja rohkaista sellaisia ajattelemaan asiaa Jumalan edessä. Mutta ei tässä kaikki: muistakaa, että suurin rohkaisu on se, että jokainen seurakuntalainen on uskollinen, vilpitön uskova ja että hän ilolla ja halulla kuulee Jumalan sanaa. Silloin hänen osallistumisensa seurakuntansa tilaisuuteen ei ole poikkeus, vaan hänen poissaolonsa on poikkeus.

Kaikessa kristillisen kirkon toiminnassa on ensisijaisesti kysymys sielujen pelastumisesta, omastamme ja toisten. Meille on annettu evankeliumi, sanoma siitä, että kaikki on tehty mitä pelastukseen tarvitaan. Evankeliumi kuuluttaa: Syntisi ovat sovitetut ja Jumala on ne Kristuksessa anteeksiantanut. Ota tämä lahja vastaan ja niin se sinulla on, aivan sulasta armosta, pelkkänä lahjana, ilman tekojasi. Jotta evankeliumi kaikuisi ja sielumme sillä hoidettaisiin, Jumala on perustanut paimenviran. "Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."

Johdata minua totuutesi tiellä

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
(Toisen paastonajan sunnuntain) psalmiteksti.

Daavidin virsi. Sinun tykösi, Herra, minä ylennän sieluni, Jumalani, sinuun minä turvaan; älä salli minun joutua häpeään, älkööt viholliseni saako riemuista minusta. Ei yksikään, joka sinua odottaa, joudu häpeään; häpeään joutuvat ne, jotka ovat syyttä uskottomat. Herra, neuvo minulle tiesi, opeta minulle polkusi. Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua, sillä sinä olet minun pelastukseni Jumala. Sinua minä odotan kaiken päivää. Muista laupeuttasi, Herra, ja armonasi, sillä ne ovat olleet hamasta iankaikkisuudesta. Älä muista minun nuoruuteni syntejä, älä minun rikoksiani; muista minua armonsi mukaan, hyvyytesi tähden, Herra. Ps. 25:1–7.

Kun pieni lapsi kulkee isän kanssa vaikeassa maatossa, hän voi pyytää päästä ”reppuselkään”. Silloin matkanteko on lapselle suurta huivia. Tekstissämme kuningas Daavid ylentää sielunsa Jumalan puoleen ja anoo häneltä lapsenomaisesti: ”Johdata minua totuutesi tiellä.” Onnellinen se, joka on saanut armon päästä totuuden tielle ja voi pyytää sillä kulkiessaan itselleen ja elämäänsä Jumalan johdatusta.

1. Rukoilemme, ettemme joutuisi matkallamme häpeään

Häpeää on monenlaista. On häpeää, mitä me itse tunnemme sisällämme. On häpeää, mitä ihmiset pitävät häpeänä joko oikein tai väärin perustein. On vielä sellaista häpeää, johon ihminen voi joutua Jumalan edessä joko ajassa tai iankaikkisesti. Sen häpeän, jota Raamattu sanoo ”Kristuksen pilkaksi”, saamme kantaa ilolla. Tiedämme, ettei se johda iankaikkiseen häpeään.

Daavid rukoilee, ettei hän joutuisi omasta syystään häpeään vihollistensa edessä. Hän oli Israelin kansan johtaja sen teokraattisessa hallinnossa. Israelin kansa oli kutsuttu olemaan Jumalan kansa, ja Herra itse oli sen oikea kuningas. Niin kuin nyt Uudessa liitossa Jeesus on hyvä paimen ja pastorit ovat työssään hänen alipaimeniaan, samoin Vanhassa liitossa Herra oli Israelin oikea Kuningas ja Daavid alikuningas. Daavidilla oli hyvin vastuullinen kutsumus hallita niin, että hän tuottaisi kunniaa Herralle eikä häpäisisi hänen nimeään. Hän

oli paitsi kuningas myös Jumalan kansan jäsen, uskova ihminen matkalla taivaan autuuteen. Oli kysymys myös siitä, että hän oman persoonansa puolesta vaeltaisi totuuden tietä, säilyttäisi uskon ja saavuttaisi sen, mikä on luvattu. Koska hän oli kuningas, hänen uskonkilvoituksensa oli määrä tapahtua uskollisena kuninkaan kutsumukselle.

Israelin viholliset olivat kahdenlaisia. Oli niitä, joita nousi omasta keskuudesta. Usein nämä halusivat Israelin pois siitä kansainvälisestä eristäytyneisyydestä, johon se uskonsa tähden joutui. Oli ympäristökansoja, jotka pitivät pilkkanaan Israelin Jumalaa ja Israelin uskontoa. Ne tahtoivat tuhota sekä Israelin että sen uskon. Nämä asiat tulivat voimakkaasti esille myöhempien kuninkaiden aikana.

Niin myös meillä on kahdenlaisia taisteluja on yhteisiä seurakunnan taisteluita ja kunkin omia uskontaisteluja. Vihollisia tulee sekä sisältä että ulkoa. On tärkeätä, ettemme joudu häpeään näissä koettelemuksissa. Apostoli sanoo: ”Meitä herjataan, mutta me siunaamme: meitä vainotaan, mutta me kestämmme; meitä parjataan, mutta me puhumme lempeästi; meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti” (1 Kor. 4:12–13). Turha ei ollut Daavidin rukous, kun hän pyysi: ”Älkööt viholliseni saako riemuja minusta.”

Kun joudumme vaikeisiin koettelemuksiin, saamme rukoilla tätä psalmia, muistaen, että se on kirjoitettu Jumalan nimenomaisesta tahdosta Pyhän Hengen innoituksesta. Se on kirjoitettu ristinalaisia uskovia varten, etteivät he menehtyisi, vaan saisivat voimia kestää.

Daavid antaa meille tässä ihanan Jumalan lupauksen: ”Ei yksikään, joka sinua odottaa, joudu häpeään; häpeään joutuvat ne, jotka ovat syyttä uskottomat.” Ihmiset voivat parjata ja joksikin aikaa tuottaa häpeää uskoville, jotka pysyvät uskollisina. Mutta aikanaan Herra palauttaa seurakunnan maineen ja saattaa häpeään ne, jotka ovat olleet syyttä uskottomia. Koskaan ei ole todellista syytä olla uskon Herralle. Kaikki selittelyt, joilla puolustellaan omaa epäuskoa, ovat Jumalalle läpinäkyviä ja valheellisia.

2. Rukoilemme: ”Opeta minulle polkusi”

Kulkeaksemme totuuden tiellä eräs asia on äärettömän tärkeä. Sen Daavid sanoo näin: ”Neuvo minulle tiesi, opeta minulle polkusi. Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua, sillä sinä olet minun pelastukseni Jumala.” On tarpeen saada Jumalan sanasta kattava ope-

tus. On sellaisia, jotka uskovat olevansa viisaita uskon asioissa, vaikka eivät tunne Raamattua eivätkä sen oppia. Niinpä he mielellään väittävät totuutta vastaan. Heille riittää, että he itse ovat sitä mieltä, mitä sanovat olevansa. He eivät kysy, mitä mieltä Jumala on.

Tarvitsemme itse Jumalan opettajaksemme. Hän Henkensä kautta opettaa sydämelle totuuden tien. Tämä totuus ei ole filosofien totuus, vaan pelastuksen Jumalan totuus. Se on saarna ristiinnaulitusta Jeesusesta Kristuksesta, joka on syntimme sovittanut. Tämä on kaiken keskus. On kysymys armon tiestä ja syntien anteeksisaamisesta. Kun tämän tunnustamme, emme kiellä sitä, mitä muuta Jumala on meille uskottavaksi antanut, vaan uskomme kaiken, mikä on Raamatussa kirjoitettu. Apostoli sanoo: ”Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo” (Room. 15:4). Sen uskominen säilyttää meidät toivossa ja varjelee häpeältä.

Joillakin tahoilla opiton kristillisyyks on muotia ja opillisuutta vastustetaan, väliin kiihaastikin. Siten uskovia ei johdeta totuuden tiellä eikä silloin voida sydäimestä rukoilla tätä psalmia.

3. Rukoilemme: ”Muista armoasi, Herra”

Tekstimme lopussa Daavid rukoilee: ”Muista laupeuttasi, Herra, ja armoasi, sillä ne ovat olleet hamasta iankaikkisuudesta. Älä muista minun nuoruuteni syntejä, älä minun rikoksiani; muista minua armoasi mukaan, hyvyytesi tähden, Herra.” Miten tahansa elämämme on sujunut, tämä rukous on tarpeen. Me näet olemme syntisiä. Meidän on tarpeen rukoilla tätä rukousta, pyytää armoa ja syntiemme anteeksiantamista. Siitä uskonelämä alkaa, sitä se on ja siihen se päättyy. Tarvitsemme armoa aamulla, armoa päivällä ja armoa illalla, myös elämän ehtoolla.

Daavid ei ole enää aivan nuori, mutta nuoruuden synnit muistuvat hänelle mieleen. Vaikka Daavid oli nuorena hurskas ja vaikka hän vasta nuoruutensa päivien jälkeen lankesi pahoihin raskaisiin synteihin, hän rukoilee, ettei Jumala muistaisi hänen nuoruutensa syntejä. Ihminen on näet sellainen, että vasta iän myötä saatuaan opetusta Jumalan sanassa hän tajuaa, että hänen olisi nuoruudessaan pitänyt monessa asiassa toimia toisin.

Mihin käskyyn arvelisitte nuoruuden syntien erityisesti liittyvän? Ehkä moni sanoisi niiden liittyvän kuudenteen käskyyn. Olkoon

niinkin. Mutta neljäs käsky, joka sisältää vanhempien ja Jumalan asettaman järjestyksen kunnioittamisen, on nuorille hyvin vaikea. Itsenäistyessään nuori ajattelee omilla aivoillaan ja on mielestään vähintään useimmiten oikeassa ja kokee vääryyttä muiden taholta. Hänen oikeudenmukaisuuden tuntonsa antaa luvan toimia niin kuin hän toimii ja rikkoa Jumalan järjestystä tajuamatta sitä synniksi..

Oli sitten kysymys minkä käskyn rikkomisesta tahansa, niin Jumalan sanan valaistessa ymmärrystämme, käsityksemme syntisyydestämme syvenee. Meille tulee tarve rukoilla Daavidin kanssa: ”Älä muista minun nuoruuteni syntejä.”

Kiusaaja näet näkee vanhoissa synneissämme oivan tilaisuuden käydä kimppuun. Sen vuoksi Daavid pyytää armoa hyvin monisanaisesti. Hän rukoilee: ”Muista laupeuttasi, Herra, ja armoasi, sillä ne ovat olleet hamasta iankaikkisuudesta. Älä muista minun nuoruuteni syntejä, älä minun rikoksiani; muista minua armosi mukaan, hyvytesi tähden, Herra.” Hän pyytää Jumalaa muistamaan armoaan, laupeuttaan ja hyvyttään. Hän vetoaa siihen, että Jumalan laupeus ja armo ovat olleet olemassa ikuisista ajoista. Kaikki edesmenneet uskovat sukupolvet ovat turvautuneet armoon. Daavid pyytää, että hänkin saisi muiden syntisten kanssa osakseen Jumalan laupeuden.

Kun kiusaaja käy päälle, ainoa turvapaikka löytyy Jumalan armosta Kristuksessa. Se löytyi Daavidillekin. Raamattu sanookin armoa ”lujiksi Daavidin armoiksi”. Nämä armot avasivat ryövärille paratiisin portit. Niissä taivas on avoin meillekin. Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa kaikesta synnistä. Silloin ei jää tahraiseksi lapsuutemme, ei nuoruutemme, ei aikuisuutemme eikä vanhuutemme. Vaikka syntimme ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi, vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi. Niin Jumala vakuuttaa ja antaa sydämellemme rauhan ja johdattaa meitä totuutensa tiellä. Hän kantaa lapsiaan ”reppuselässä”.

Virret VK 1938: 429: 111; 285:1,3–5; 317:1,5–6; 238:1–3; 6–9; 237; 236.

Neuvoja ja kehotuksia uskontielle

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

I vuosikerta. Epistolateksti.

Samoin te, nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon." Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, ja "heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen." Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien, kenet hän saisi niellä. Vastustakaa häntä lujina uskossa, tietäen, että samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää. Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen. 1 Piet. 5:5–11.

Kallis juhलaseurakunta ja erityisesti te nuoret, jotka tänään astutte ensimmäisen kerran Herran pöytään! Apostoli Pietari puhuu tekstisämme siitä, että kestäisimme uskossa ja säilyisimme siinä loppuun saakka. Tämän sunnuntain tekstin aihe on erittäin sopiva meille ajattellessamme näitä nuoria ja myös meitä, jotka jo olemme rippikoulun käyneet, sekä lapsia, jotka pyhässä kasteessa on otettu Jumalan armoliittoon. Onhan meillä tänään sydämellämme lähinnä se, että nuoret voisivat säilyttää hyvässä ja puhtaassa omassatunnossa sen sanan, joka heihin on rippikoulussa kylvetty ja että se kantaisi täyden hedelmän.

Elämämme on armonaikaa. Jumala on antanut sen meille sitä varten, että tulisimme tuntemaan sen ihanan, suurenmoisen autuuden, jonka Kristus on valmistanut meitä varten ja että säilyisimme uskossa sekä sitten yhdessä Jumalan seurakuntana tunnustaisimme Vapahdamme Kristuksen kallista nimeä täällä maailmassa.

Kun apostoli Pietari puhuu meille näistä asioista, hän on tullut kirjeensä loppupuolelle. Edellä hän on jo opettanut tästä aiheesta ja haluaa vielä lopuksi antaa lukijoilleen muutaman lyhyen ohjeen, jotta

he painaisivat ne tarkasti mieleensä. Tekstimme edellä hän on muistuttanut seurakunnan vanhimpia eli pastoreita siitä, että he kaitsisivat heille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta ollen laumalle esikuvina. Sen jälkeen hän sanoo: "Samoin te nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen." Näin hän lähestyy niitä, jotka kuulevat sanaa. Hän näet sanoo tämän asian kaikille seurakunnan jäsenille, mutta ai-
van erityisesti nuorille, että hekin muistaisivat nämä kehotukset.

Tekstissämme on kolme tarpeellista ohjetta.

1. Nöyrytkää Jumalan väkevän käden alle

Ensiksi apostoli sanoo: "Nöyrytkää Jumalan väkevän käden alle. että hän ajallansa teidät korottaisi." Hän kiinnittää huomiomme nöyryyteen. Hyvin usein ihminen ajattelee: "Minä menen, minne itse haluan; minä teen, mitä tahdon; tiedän kyllä, mikä on oikein, mikä väärin". Tai sitten ajattelemme: "Olen jo niin vanha, ettei minua sovi enää ohjata, minulle ei sovi antaa neuvoja eikä muistuttaa." Taikka joku vanhempi ihminen saattaa ajatella: "Olen kokenut kristitty, en tarvitse toisten neuvoja, en papin saarnaa, en seurakunnan yhteyttä, en Jumalan sanan opetusta, tiedän kaiken ennestään jo tarpeeksi hyvin." Tämä pohjautuu ihmisen ylpeyteen. Ihminen ei halua tunnustaa itseänsä viheliäiseksi syntiseksi, joka oman järkensä ja tietonsa valossa on kokonaan pimeässä ja Jumalan valtakunnan ulkopuolella.

Jos seurakunnassa on nuori pastori, häntä vanhemmilla voi olla vaikeuksia taipua Jumalan järjestyksen alle, jos he eivät ole oppineet nöyrytymään Jumalan edessä. He saattavat halveksia nuorta opettajaansa. Tekstissämme Raamattu kuitenkin sanoo kaikkia pastoreita, nuoriakin, vanhimmiksi – ei heidän ikänsä tähden – vaan heidän asemansa vuoksi. Siksi seurakunnan esikuvalliset vanhat jäsenet kuuntelevat nuorenkin pastorin opetuksia. Kaikkien tulee antaa kun-
nia Jumalalle ja nöyryä hänen järjestyksensä alle, etteivät Jumalan nimi ja hänen sanansa tule pilkatuksi.

Apostoli Pietari tiesi mistä puhui, kun hän kehotti nöyryyteen. Hänellä itsellään oli karvaita kokemuksia siitä, että hän oli ollut ylpeä. Pietari oli sanonut: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin

minä en koskaan loukkaannu" (Matt. 26:33). Mutta ei kestänyt kauaakaan, kun hän oli kieltänyt Vapahtajansa kolme kertaa. Ehkä tekin saatatte ajatella: "Olemme oppineet kaikki Jumalan sanan pääasiat, kaikki on selvää tästä lähtien." Mutta ei niin.

Toki meidän tulee kiittää Jumalaa siitä, että hän on kirkastanut meille armonsa ja totuutensa. Meidän on kuitenkin tarpeen kasvaa Sanan tuntemisessa, uskossa ja rakkaudessa. Samalla meidän tulee pysyä nöyrinä Jumalan edessä. Jumalan käsi on väkevä. Nöyrytyä siis Jumalan väkevän käden alle. Jumala rakkaudessaan näyttää meille voimansa. Hän antaa usein meidän nähdä elämässämme kätensä voiman. Hän voi estää meidän oman tahtomme toteutumisen, että hänen hyvä, armollinen tahtonsa toteutuisi.

Jumala ohjaa asioita ihmeellisellä tavalla. Tämän väkevän käden alla on hyvä olla, jos olemme nöyriä. Kun olemme Vapahtajamme armon turvissa, Jumalan käsi ei murskaa meitä, vaan suojaa. Mutta jos olemme ylpeitä, muistakaamme, miten voimallinen tämä käsi on. Ei kukaan voi kestää sen alla. Kun ihminen ylpistyy, niin Jumala voi joskus nähdä hyväksi sallia meidän langeta niin selvästi ja niin syvästi, että ihminen näkee kurjuutensa. Monen, joka on elänyt kristillisessä kodissa, oppinut kunnollisille tavoille, mutta ei kuitenkaan ole omaksunut evankeliumia, vaan on luottanut omaan kelvollisuuteensa ja omiin töihinsä, on käynyt niin, että hän on langennut ulkonaisesta kunnollisuudesta äkkiä ja langennut syvälle.

Nuoret, muistakaa pysyä nöyrinä. Muistakaa, ettemme omien tekojemme avulla voi ansaita mitään Jumalan edessä. Muistakaa, että kaikki on Jumalan armoa. Kaikki riippuu siitä, että Jumala antaa meille sanansa ja sakramenttinsa, että hän synnyttää meidät uudesti ja pitää meidät tiellänsä.

2. Heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä

Meitä voi vaivata myös pelko. Saatamme pelätä, kestämmekö uskon tiellä. Tuntemme heikkoutemme. Toveripiiri voi olla voimakas. Maailma on taitava ohjaamaan nuoria mielipiteidensä taakse. Kestääksemme uskossa tarvitsemme Jumalan voimaa. Apostoli antaa meille tämän neuvon: "Heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen." Tämä on aivan jotakin toista kuin se,

että ihminen on ylpeä, luottaa omaan itseensä ja kulkee omia teitään. Se, että heitämme kaikki murheemme Jumalan päälle, on uskon tiellä kulkemista. Tiedämme, että hän jaksaa ne kantaa. Saamme jättää kaikki elämämme vaiheet ja koko tulevaisuutemme Jumalan käteen. Hän tietää antaa meille sitä, mikä on meille oikeata ja hyvää. Ennen kuin voimme näin tehdä, meillä täytyy olla luottamus Jumalaan, usko siihen, että syntimme ovat anteeksi annetut. Emmehän me muuten rohkene niin luottaa Jumalaan, että karistamme kaikki murheet pääl-tämme hänen päälleen.

Rippikoulussa olemme käsitelleet Jumalan sanan kaikkia opin-kohtia. Aivan erityisesti teille on korostettu sitä, että Vapahtajamme Kristus on kärsinyt teidän edestänne ja sovittanut teidät Jumalan kanssa. Tämä sovitus on jo valmis. Varmasti Pyhä Henki on vetänyt teitä tykönsä. Olette kuulleet hänen kutsunsa sanassa ja sitten omasatunnossanne. Olette myös tunnustaneet uskonne Herraan Kristukseen. Te kaikki vapaaehtoisesti halusitte lausua sen julki tämän seurakunnan edessä. Se autuus, joka teille on valmistettu, on jotakin sel-laista, jota me emme pysty edes käsittämään. Me voimme siitä kyllä iloita, ja Raamattu kehottaa meitä siitä iloitsemaan. Juuri se, että Kristus on meidät sovittanut, on avannut tien taivaallisen Isän tykö. Se antaa meille rohkeuden heittää kaikki murheemme hänen pääl-lensä.

Epäuskoinen ihminen mittaa elämää ja maailmaa ajallisilla asi-oilla. Jos ei ole ajallisia kärsimyksiä, hänestä kaikki on hyvin. Hän tarvitsee Jumalaa vain tämän maailman asioita varten. Kristitty taas katsoo kohti iankaikkisuutta. Hän tietää, että elämä on lyhyt. Vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, mutta saisi sielullensa va-hingon, hän ei voittaisi mitään iankaikkisuuden näkökulmasta katso-en. Mutta on tavattoman lohdullista, että saamme turvata Jumalaan ja heittää kaikki murheemme hänen pääl-lensä. Vieläpä meille annetaan lupaus: "Hän pitää teistä huolen."

3. Olkaa raittiit ja valvokaa

Apostoli Pietari antaa tekstissämme vielä kolmannen, kultaa kal-liimman neuvon. Hän sanoo: "Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastus-tajanne perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, kenet

hän saisi niellä. Vastustakaa häntä lujina uskossa."

Apostoli kehottaa meitä raittiuteen. Hengellinen raittius ei ole ainoastaan pidättäytymistä juopumisesta, vaan se tarkoittaa raittiutta uskossamme Jumalan edessä. Se taas merkitsee uskon rakentamista Jumalan ilmoitukselle eli Pyhän Raamatun sanalle. Vapahtajamme voitti kiusaukset vetoamalla Raamatun sanaan. Samoin, jos me mielimme valvoa ja olla raittiit, merkitsee se sitä, että kätkemme Jumalan sanan puhtaana sydämeemme, tutkimme jatkuvasti Raamattua, yhdymme siihen, valvomme itseämme, ajatuksiamme ja tekojamme ja ojennamme ne Jumalan sanan mukaan.

Maailma vetää nuoria puoleensa monenlaisin keinoin, joihin sisältyy erilaisia Jumalan sanan vastaisia aatevirtauksia ja pyrkimyksiä. Nuoria revitään irti raittiin uskon pohjalta. Mieleemme nousee pelko, olisiko maailma sittenkin niin voimakas, ettemme voi antaa heille riittäviä eväitä tähän tilanteeseen. Heidän kestämisensä riippuu Jumalasta. Hän taas tekee sen armonvälineittensä kautta. Nuoret tarvitsevat oman uskon ja lujan vakaumuksen, jonka Pyhä Henki antaa Sanalla. Heille tulee saada opetetuksi Jumalan sana ja ohjatuksi heitä siinä, että he sitten voivat soveltaa sitä erilaisiin tilanteisiin.

Se rippikoulu, mikä nyt on käyty, on antanut paljon hyviä virikkeitä ja ohjeita. Täällä on myös paljon esitetty kysymyksiä, kuinka Jumalan sanan mukaan mihinkin asiaan pitää suhtautua. Maailma pyrkii kuitenkin esittämään teille uusia kysymyksiä, joihin ette ole vielä tottuneet. Sen tähden on tarpeen, että pysytte jatkuvasti Jumalan opetuslapsina, todella tutkitte Raamattua, paneudutte siihen ja rukoillette Jumalalta Pyhän Hengen apua ja voimaa, että myös käsittäisitte Sanan. Sitä varten seurakunta on olemassa ja seurakunnassa sielunhoitaja, että sen kautta meitä varustettaisiin kestävään kilvoitukseen ja torjumaan maailman kiusaukset.

Apostoli varoittaa tässä sielunvihollisesta, joka käy ympäri kuin kiljuva jalopeura etsien, kenet hän saisi niellä. Ajatelkaa tätä kuvaa: Nälkäinen, kiljuva leijona kulkee ympäriinsä. Ei sellainen hukkaa hetkeäkään, jos sillä on tilaisuus saada meidät saaliikseen. Meidän pitää olla niin varustautuneita, että aina varomme, ettemme vain jouduisi tämän jalopeuran saaliiksi. Apostoli Pietari sanoo: "Tämä on teidän vastustajanne." Jos te nuoret menette maailman mukana,

kuinka silloin kiusaaja on teidän vastustajanne? Jos te seuraatte sitä, mitä kiusaaja tahtoo, silloinhan te olette hänen talutusnuorassaan. Mutta kun te seuraatte Kristusta, kiusaajan täytyy pakosta olla teidän vastustajanne ja teidän täytyy pelätä, ettette joutuisi hänen saaliik-sensa.

Vanhemmilla on suuri vastuu näistä nuorista. Olemme varmoja siitä, että se Jumalan sana, joka on täällä kylvetty, on tehnyt suuria heidän sydämissänsä. Nyt he tulevat kotiin. Oletteko te heidän tuke-naan, oletteko te johdattamassa heitä esimerkillänne ja käytöksellän-ne oikeaan seurakuntaelämään, Jumalan sanan tutkiskeluun, perhe-hartauteen, kristilliseen kilvoitukseen? Ajatelkaa vastuutanne. Kan-takaa se niin, kuin Jumalan lapsen kuuluu. Emme voi tehdä sitä omasta voimastamme, vaan yksin Jumalan voimasta. Muistakaa Va-pahtajamme sana: "Jos joku viettelee yhdenkin näistä pienimmistä, jotka uskovat minuun, niin olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisi-n siin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen."

Apostoli Pietari kehottaa meitä vastustamaan kaikkia kiusauksia ja sanoo: "Vastustakaa häntä lujina uskossa." Hän vetoaa siihen, että uskossa meidän täytyy käydä taistelua ja kehottaa meitä tässä ole-maan lujia. Toisin sanoen hän käskee meitä pitämään kiinni Jumalan sanasta ja Kristuksen armosta, näytti miltä näytti ja tuntui miltä tun-tui. Olemme itse miten heikkoja tahansa, olemme itse miten viheliäi-siä tahansa, niin pysykäämme Sanassa. Pysykäämme syntisyytemme tunnustaen siinä, mitä Kristus on meidän edestämme tehnyt ja pitä-käämme siitä kiinni. Silloin kestämmme, kestämmme ristin alla, kärsi-myksissä ja myös kiusauksissa. Apostoli muistuttaa: "Samat kärsi-mykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää."

Teillä, nuoret, on hyviä esimerkkejä siitä, mitenkä toiset, jotka ovat jo vanhemmiksi tulleet, ovat kestäneet uskossa ja taistelleet hy-vän kilvoituksen. Eivät he ole voineet sitä tehdä omasta voimastaan. He ovat olleet aivan yhtä heikkoja kuin tekin olette. Heillä on ollut samoja pelkoja, samoja ongelmia, ja kuitenkin he ovat kestäneet. Kyllä kiusaaja on aina ollut yhtä väkevä. Uskossa voimme häntä vas-tustaa. Jumala on näyttänyt voimansa ja näyttää yhä. Jumalan käsi ei ole ollut lyhyt auttamaan. Hän ei ole uupunut eikä väsynyt. Siihen turvaten he ovat kestäneet. Niin Jumala tekee teidänkin kanssanne.

Lopuksi apostoli sanoo: "Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava." Näin Jumala lupaa, että hän pitää meistä huolen. Tosin meillä voi olla ristiä ja kaikenlaisia vaikeuksia, mutta Jumala valmistaa, tukee, vahvistaa ja lujittaa siihen saakka, kunnes tulee se päivä, jolloin kilvoituksemme päättyy ja Jumala omalla ajallaan meidät korottaa. Muistakaamme nämä apostoli Pietarin hyvät ohjeet ja kilvoitelkaamme niiden avulla. Nöyrtykäämme Jumalan väkevän käden alla. Heittäkäämme kaikki murheemme hänen päällensä ja olkaamme raittiit ja valvokaamme. Jääkäämme Jumalan armon suojaan. Se peittää syntimme. Sen uskoen olemme Jumalan edessä Kristuksessa vanhurskaita ja autuaita.

Konfirmaatiojuhlassa 1972. Virsiä: VK 1938: 229:1–6 ja 649.

Ilo syntisestä, joka kääntyy

Kolmantena Sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kaikki publikaanit ja syntiset tulivat Jeesuksen tykö kuulemaan häntä. Mutta fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: "Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan." Niin hän puhui heille tämän vertauksen sanoen: "Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa iloiten. Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.' Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Tahi jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää? Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.' Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen." Luuk. 15:1–10.

Jeesus esitti kolme vertausta kertoakseen siitä suuresta ilosta, mikä on taivaassa, kun syntinen tulee kääntymykseen ja palaa Jumalan tykö. Ne olivat vertaus kadonneesta lampaasta, hukkaan joutuneesta rahasta ja tuhlaajapojasta. Näistä kaksi ensimmäistä on otettu tekstiksi tälle sunnuntaille.

Jeesuksen aikana juutalaisten keskuudessa lain julistuksella oli vahva asema. Sitä piti yllä fariseusten ja kirjanoppineiden lakihurskaus ja hurskasteleva elämänasenne, jolla he tuomitsivat publikaaneja ja julkisyntiin langenneita. Vaikka fariseukset eivät laskeneet Jumalan lakia omaan sydämeensä, heidän vaikutuksensa näkyi siinä, että monet julkisyntiin langenneet ja publikaanit tunsivat syvää syyllisyyttä ja häpeää. Jeesuksen toiminta ja julistus veti heitä parannukseen. Olihan Jeesus

kutsunut erään publikaanin, Matteuksen, apostolikseen, ja tämä taas oli kutsunut tovereitaan kotiinsa kuulemaan Jeesuksen opetusta.

Jo Johannes Kastajan opetus oli vedonnut syntisiin. Jeesus sanoo hänestä: "Sillä Johannes tuli teidän tykönnne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet" (Matt. 21:32). Jeesusta sanottiin "syntisten ystäväksi", sillä hän ei torjunut heitä, vaan kutsui heidät luoksensa. Hän päästi lain alaiset lain alta armon alle.

1. Jeesus etsii kadonneita

Näillä vertauksilla Jeesus on asettanut perusvireen Kirkkonsa toiminnalle. Kirkon tulee olla ilosanoman kirkko. Sen tulee etsiä syntisiä. Sen tulee iloita, kun syntinen kääntyy ja tulee tuntemaan Jumalan armon. Farisealainen ynseys ja torjuva asenne ei saa leimata evankeliumin julistusta.

Jeesus sanoo virastaan: "Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on" (Luuk. 19:10). Hän tuli etsimään kadonneita, Jumalasta pois poikennutta ihmiskuntaa, meitä kaikkia. Se vaati hänen ihmiseksi tulonsa ja hänen ristin kuolemansa. "Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä" (Joh. 10:11). Etsimiseen kuuluu edelleen evankeliumin saarna kaikessa maailmassa. Siihen kuuluu myös Jumalan johdatus ensimmäisen uskonkappaleen alueella, jotta tulemme kosketuksiin evankeliumin kanssa. Näillä eri tavoilla Vapahtaja etsii meitä.

Vertauksessa kadonneesta lampaasta on huomattava, että lammas ei etsi isäntäänsä, vaan lampaan omistaja etsii lammastaan. Siinä isäntä jättää turvassa olevat lampaat ja keskittää kaiken huomionsa kadonneeseen. Löydettyään kadonneen hän nostaa sen iloiten olalleen ja kantaa kotiin. Niin Jeesus teki ja tekee. Hän jätti taivaan vanhurskaat enkelit ja tuli etsimään eksyksiin joutunutta ihmistä. Kun hän evankeliumilla synnyttää uskon, hän nostaa olalleen ja kantaa perille taivaaseen asti. Hän ei jätä meitä oman onnemme nojaan. Herra toteuttaa lupauksensa: "Kuulkaa minua, te Jaakobin heimo, te kaikki Israelin heimon tähteet, te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti, nostaa hamasta äidinhelmasta. Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne

saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan." (Jes. 46:3–4.)

Raamattu sanoo niistä, jotka Jeesus on löytänyt ja nostanut olalleen: "Sillä te olitte eksyksissä niin kuin lampaat, mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö" (1 Piet. 2:25).

Jeesus etsii kaikkia syntisiä. Niitä, jotka eivät tajua eksymystään ja jotka eivät välitä armokutsusta, Jeesus etsii sekä lain saarnalla että pysähdyttävillä elämän kohtaloilla. Niitä, jotka tulevat synnintuntoon, hän lohduttaa evankeliumilla. Se on Jumalan voima pelastukseksi. Ne, joiden omatunto ei herää, ne, jotka pysyvät suruttomina, jäävät vaille lohdutusta. Heistä Jeesus itkien totesi: "Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet" (Luuk. 13:34). Niitä taas, joihin laki on jo tehnyt vaikutuksensa, Jeesus etsii evankeliumilla ja vetää heidät sillä luoksensa. Heissä Jeesuksen etsiminen tuottaa tuloksen.

Vertauksessa kadonneesta rahasta nainen etsii rahaansa tarkasti joka paikasta, kunnes löytää sen. Niin myös Jeesus etsii kadonnutta tarmolla ja hellittämättä.

Opimme evankeliumistamme sen, minkä Herra sanoi profeetta Hesekielin kautta: "Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää" (Hes. 33:11).

2. Jeesus armahtaa syntistä

Jeesus ei hylännyt yhtään syntistä sen tähden, että hän oli suuri syntinen. Pyhä Raamattu ei missään kohden aseta anteeksiannettavien syntien määrälle rajaa. Rajaa ei ole armon määrässä, kun syntinen ensi kerran kääntyy epäuskosta uskoon. Rajaa ei ole tuhlaajapojan palatessa kotiin. Rajaa ei ole, kun ihminen maailmassa ryvettyään elämänsä viime hetkinä kääntyy ristin ryöväriin tavoin. Jumalan armo peittää kaikki synnit.

Jeesus halusi kantaa koko maailman synnit ruumiissaan ristin puulle ja myös teki sen. Sen nojalla Jumala julisti koko maailman synneistään päästetyksi ja sinetöi sen herättämällä Poikansa kuolleista.

Kun Jeesus löytää kadonneen lampaan, hän ei toljota häntä vihaisilla

silmillä ja sano: "Ole siinä, minne olet mennyt. Saat ansiosi mukaan, kun pedot tulevat ja syövät sinut suuhunsa." Ei niin, vaan Jeesus nostaa hänet heti paikalla olalleen ja lähtee viemään häntä kotiin. Jo se seikka, että hän etsii lammasta, kertoo siitä, että hän on antanut anteeksi lampaan eksymyksen. Kun Jeesus löytää eksyneen syntisen, hän puhuu tälle aivan suloisesti niin, ettei se pelästy ja pakene. Jeesus lohduttaa hankkimallaan syntien anteeksiantamuksella.

Vertaus kadonneesta lampaasta puhuu yhdestä lampaasta, samoin vertaus kadonneesta rahasta puhuu vain yhdestä rahasta. Se ei tarkoita, että Jeesus etsisi vain yhtä ja unohtaisi muut kadonneet. Se päinvastoin kertoo siitä, että yksikin on Jumalalle rakas ja että kaikki perustuu Jumalan suureen rakkauteen ja sulaan armoon, joka ei kysy arvoa eikä arvolisuutta.

3. Jumala ottaa syntisen ilolla vastaan

Synnintuntoiselle on ominaista arkuus Jumalan edessä. Hän kyslee huonoutensa tunnossa epäroiden: "Saako tällainen heikko, suuri syntinen tosiaan syntinsä anteeksi? Pääsenkö taivaaseen?" Jos nyt Jumala sanoisi hänelle harmistuneena: "Tule nyt, että pääsen sinusta rauhaan, mutta pysy syrjässä, ettei minun tarvitse hävetä sinua pyhien keskellä", mahtaisiko syntisestä tuntua mukavalta ja antaisiko se hänelle rohkeutta käydä sisään? Tuskin. Jumalalle kiitos, hän ei toimi sillä tavoin.

Kun mies löysi kadonneen lampaan, hän nosti sen iloiten olalleen. Kun nainen löysi kadottamansa rahan, hän kutsui ystävänsä iloitsemaan kanssaan. Kun tuhlaajapoika palasi, isä järjesti juhlat ja sanoi vanhemmalle veljelle: "Pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt" (Luuk. 15:32).

Jeesus ottaa syntisen vastaan iloiten. Hän sanoo: "Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse." Kun yksi kadonnut löytyy, enkelit riemuitsevat suuresti taivaassa. Myös Jumalan lapset iloitsevat, kun joukkoon tulee uusia armolapsia.

Kun Jeesus antaa synnit anteeksi syntiselle ja syntinen ottaa armon

uskolla vastaan, syntinenkin saa iloita. Kun sydän vapautuu taakoista, sen täyttää ilo, jopa riemu. "Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat." (Jes. 35:10.)

Julistettakoon Jumalan seurakunnissa ilon evankeliumia. Päästettäkään taakanalaiset vapaiksi raskaista kantamuksistaan Jumalan rauhaan. Olkoon seurakunnan kokoontuminen kaikkien armon osakseen saamien ilojuhla. Väistykööt karsastavat katseet ja sanottakoon: "Pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt" (Luuk. 15:32). Kuulutettakoon kaikkialla Herran kutsua: "Sanokaa kutsutuille: Katso, minä olen valmistanut ateriani, minun härkäni ja syöttilääni ovat teurastetut, ja kaikki on valmiina; tulkaa häihin."

10.3.2008.

Oletko varma autuudestasi

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

II vuosikerta. Vapaa epistolateksti.

Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita; jos kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät; jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata. Muistuta tästä, ja teroita heille Jumalan edessä, etteivät kiistelisi sanoista, mikä ei ole miksikään hyödyksi, vaan niiden turmioksi, jotka kuulevat. 2 Tim. 2:11–14.

Kun Jumalan laki osuu tuntoon, tulee synnintunto ja sydän ahdistuu Jumalan edessä. Silloin on leikki kaukana.

Eräs nuori oli tullut vakavaan synnintuntoon. Hän meni tunte-mansa kansankirkon pastorin puheille etsien apua. Hän oli lukenut ahkerasti Raamattua ja löytänyt sieltä kohdan, jossa puhuttiin varmuudesta. Hänelle oli tärkeätä tietää, miten hän voi olla varma syntiensä anteeksi saamisesta. Pastori ei pitänyt koko kysymystä tarpeellisena. Nuori kuitenkin sanoi, että hän oli Raamatusta lukenut pelastusvarmuudesta. Pastori kysyi, missä siellä siitä puhutaan, mutta nuori ei muistanut tarkkaa kohta. Pastori ei voinut häntä tässä asiassa auttaa, koska hänellä ei ollut vastausta kysymykseen.

Oletko sinä löytänyt vastauksen kysymykseen, miten voit olla varma syntiesi anteeksisaamisesta? Onhan sinullekin tämä kysymys tärkeä. Onhan sinunkin tarpeen kestää Jumalan edessä sekä tänään että tuomiolla. Katsokaamme tekstiämme, mitä se sanoo.

1. Autuuden varmuus perustuu Jumalan lupauksiin

Tekstimme alkaa sanoilla: "Varma on tämä sana." Kaikki Jumalan sanat ovat niin ja amen. Jumala ei valehtele. Hän ei ole kaksimielinen. Hän ei halua johdattaa harhaan. Hän sanoo sanastaan: "Viisaitten sanat ovat kuin tutkaimet ja kootut lauseet kuin isketyt naulat; ne ovat saman Paimenen antamia" (Saarn. 12:11). Tutkain ohjasi härän kulkua haluttuun suuntaan. Niin myös Jumalan sana johdattaa var-

masti taivaaseen. Profeetta Hoosea lausuu: "Niin tuntekaamme... Herra: hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan" (Hoos. 6:3). Apostoli Paavali lausuu: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin" (1 Tim. 1:15). Ei tässä ole epävarmuuden häivääkään.

Miten voit olla varma Jumalan armosta? Jumalan lupauksen nojalla. Tartu niihin uskossa: Pidä niistä kiinni. Pidä kiinni, vaikka kuinka oma järkesi ja omat tunteesi olisivat vastaan. Eikö olekin lohdullista, että vapiseva omatunto saa tarttua Jumalan omiin lupauksiin? On todella. Kun olemme Jeesuksen seurassa, saamme kokea samanlaista, mitä eräs synagogan esimies sai kokea. Jeesus ei kuunnellut estelevien ihmisten puheita, vaan sanoi hänelle: "Älä pelkää, usko ainoastaan" (Mark. 5:36). Niin hän lausuu myös meille, jokaiselle, jonka tuntoa laki on satuttanut: "Älä pelkää, usko ainoastaan."

Tekstissämme on lupaus, joka koskee pyhää kastetta. Apostoli nimittäin sanoo: "Jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää." Miten tämä puhuu kasteesta? Jos vertaat tätä toiseen Raamatun sanaan, niin ymmärrät. Se sana kuuluu: "Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman." (Room. 6:3–4.) Tässä sanotaan selvästi, että olemme kastetut Kristuksen kuolemaan ja siinä yhdessä hänen kanssaan haudatut kuolemaan. Jos siis olemme kastettuja, olemme kuolleet yhdessä Kristuksen kanssa, ja saamme myös elää, sillä Kristus ei ole enää haudassa.

Pyhässä kasteessa olemme saaneet osaksemme Jumalan armon. "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet" (Gal. 3:27). Kasteessa Kristus on annettu meille vanhurskauden puvuksi peittämään syntisyytemme.

Älä epäile armoa, joka on tullut osaksesi pyhässä kasteessa, vaan tunnon syyttäessä, kuoleman ja tuomion pelottaessa tartu sitä lujemmin kiinni siihen lupaukseen, joka on sinulle kasteessasi annettu.

Raamattu sanoo: "yksi kaste" (Ef. 4:5). Kerran saamaasi kastetta ei voida sinulta riistää. Se on Jumalan teko, joka pysyy. Koska Jumala ei peru lupauksiaan, niin pysyy myös kasteeseesi liittyvä lupaus. "Jos kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät; jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata", vakuuttaa tekstimme.

Jumalan edessä et voi rakentaa heikolle ja huojuvalle elämällesi. Mutta vertaapa nyt omaa huojuvaisuuttasi Jumalan uskollisuuteen. "Jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata." Tällaista uskollisuutta on Jumalan uskollisuus. Saat joka päivä palata parannuksessa kasteesi liittoon ja olla varma autuudesta. Jumalan uskollisuuden voimasta ovat tuhlaajapojat palanneet epäuskon retkiltään Isän kotiin, vironneet kuolemasta elämään ja löytäneet uuden elämän suunnan, taivassuunnan, ja saaneet rauhan tunnon ja ilon sydämeen. Saat ilolla muistaa kasteesi liittoa. Jumala itse on tehnyt sen sinun hyväksesi. Hänen uskollisuutensa ei horju ja hänen sanansa on varma.

Kun Jumalan lupaukset ovat vuorenvarmoja, mistä sitten ihmiseen tulee epävarmuutta ja epäilyjä? Ne nousevat omasta lihasta ja kiusaajasta. Kiusaaja sen sijaan on ollut valehtelija alusta asti. Totuutta hänessä ei ole. Kiusaajan luonteeseen kuuluu sekoittaa valhetta totuuteen. Sekoituksen lopputulos on aina valhe. Kiusaaja lähestyy meitä kiinnittämällä huomiomme synteihimme, lankeemuksiimme, huonouteemme. Niihin vetoamalla hän haluaa saada meidät valtaansa. Totta on se, että olemme syntisiä. Totta ei ole se, että Kristukseen pukeutuneina olisimme Jumalan edessä syntisiä, kun hänen vanhurskautensa peittää syntimme. Siitä kiusaaja tykkäänsä vaikenee. Mutta kun kiusaaja vaikenee Jumalan armosta Kristuksessa ja uskottelee, ettei se kuulu meille tai ei riitä, niin hän valehtelee. Niin kiusaaja, vaikka tekeytyykin valkeuden enkeliksi, on sielujen murhaaja, jota meidän on varottava. "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan" (Gal. 5:9). Kiusaaja valehtelee meille uskotellen, että pelastuisimme, jos vapaudumme synneistämme. Hänen oppinsa mukaan meidän olisi hurskaudella ansaittava autuus. Sen sijaan me pidämme kiinni Jumalan varmoista lupauksista ja puhtaasta evankeliumista, jossa pelastuksemme rakentuu yksin Jumalan armolupausten varaan.

2. Mikä tekee Jumalan lupaukset niin varmoiksi?

Kun nyt olemme saaneet kuulla Jumalan sanan oman todistuksen Jumalan uskollisuudesta ja luotettavuudesta, kysymme vielä: Mikä tekee Jumalan lupaukset niin varmoiksi? Mikä tekee niin varmaksi, että syntimme ovat anteeksiannetut.

Riittäisihän siihen jo se, että lupauksen antaja on Jumala itse. Pyhä Raamattu kuitenkin yhdistää autuuden varmuuden paitsi Jumalan totuudellisuuteen myös siihen, mihin armo perustuu.

Tekstimme lausuu: "Jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää." Kenen kanssa? Kristuksen kanssa. Kristus on siis kuollut, mutta hän myös elää, sillä hän on noussut voittajana ylös.

Syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä perustuvat Kristuksen tekoon. Jumala antaa anteeksi täyden edestämme maksetun hyvityksen nojalla. Jumala luki Kristukselle syyksi meidän syntimme, teki hänestä "syntipukin" ja velkoi häneltä maksun syntivelastamme. Tämä koski kaikkia ihmisiä, kuten Johannes Kastaja lausui: "Katso, Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnin" (Joh. 1:29).

Yhdenkään ihmisen synnit eivät jääneet kantamatta. Kun Kastaja osoitti Kristusta, olivat sinunkin syntisi hänen päällensä, ne, jotka jo olet tehnyt, ja nekin, jotka vielä tulet tekemään. Myös kaikkien tekosyntiemme äiti, perisyntimme, oli hänen päällensä. Hän täytti elämällään koko lain meidän sijassamme ja saattoi työnsä päätökseen antamalla edestämme henkensä kirouksen puulla Golgatalla. "Se on täytetty" ovat Kristuksen omat sanat varmaksi vakuutukseksi ja lohdutukseksi meille kaikille. Ei ollut niin vähäistä syntiä, jonka tähden Kristus ei olisi kärsinyt, ei niin suurta rikosta eikä niin häpeällistä lankeemusta, jota hän ei olisi sovittanut. Kaikki synnit, tahalliset ja tahattomat, tavanomaiset ja epätavalliset, kaikki, mitä niitä onkin, tulivat maksetuiksi ja sovitetuiksi. Kun Jumala antaa anteeksi, hän ei armahda tyhjän päälle, vaan Kristuksen täytetyn työn nojalla.

Jos Jumala olisi armahtanut ilman Kristuksen sovitustekoa, hän olisi toiminut vastoin omaa, antamaansa lakia. Sillä se vaati sekä kuuliaisuutta että rikkojan rankaisemista. Nyt kun Jumala on armahdanut Kristuksen täytetyn työn nojalla, täytetty laki ei voi meitä syyttää eikä kiusaajalla ole aseita meitä vastaan.

Tekstimme puhuu paitsi Kristuksen kuolemasta, myös siitä, että hän elää. Kristuksen herättäminen kuolleista ja hänen ruumiillinen ylösnousemuksensa ovat syntivelan kuittaus ja tae siitä, että kuolema, tuo synnin palkka, on kukistettu. Kristus on noussut kuolleista esikoisena. Hän on raivannut tien täältä kuoleman varjosta sinne, missä ei ole kuoleman tuomaa pimeyttä, taivaan autuaalliseen kirkkauteen Isän tykö. Hänen sanansa lohduttaa: "Minä olen tie, totuus ja elämä", ja hän lisää varoituksen: "Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6). On yksi tie, ja se tie on varma. Se tie vie perille.

Pyhä kasteemme ei vain anna meille osallisuutta Kristuksen autuuttavaan kuolemaan, vaan myös hänen ylösnousemukseensa. "Saamme hänen kanssaan elää", loputtomasti, ikuisesti, sillä Kristus ei koskaan kuole. Kaste uudestisyntyyttää, koska se antaa kuolleelle elämän. Siinä synteihinsä kuollut virkoaa eloon. Jos joku on langennut uskosta, hän saa parannuksessa palata kasteessa samaansa armon ja virkoaa taas hengelliseen eloon.

Miten suuri lohdutus sisältyykään siihen, että Vapahtajamme on elävä Vapahtaja, ei vain elävä henki, vaan ruumiillisesti haudasta noussut. Hän voi näyttää haavansa osoituksena siitä, että kaikki perkeleen teot kuolemaa myöten ovat kukistetut. Tämä todellinen, elävä Vapahtaja on omiensa luona lupauksensa mukaan: "Minä olen teidän kanssanne maailman loppuun asti" (Matt. 28:20).

3. Meitä vahvistavat autuudenvarmuuteen myös lupaukset, jotka liittyvät uskovien kuninkaallisiin tehtäviin

Tekstimme lausuu: "Jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita." Kristus on kuningas. Hänellä on valtakunta. Hän on sanonut: "Älä pelkää sinä piskuinen lauma, sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan" (Luuk. 12:32). Miten onnellista on saada olla tässä valtakunnassa, joka on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Siihen sisältyy myös jalo tehtävä. Totta näet on, mitä tekstimme sanoo: "jos kärsimme yhdessä" Kristuksen kanssa, "saamme myös hänen kanssaan hallita".

Kristuksen asia on täällä maailmassa halveksittu ja vainottu. Palvelija ei ole Herraansa suurempi, ja niin uskovat joutuvat kulkemaan

Herransa askelissa kaiken sen ulkopuolelle, mitä yleensä pidetään kunniallisena ja pyhänä, kuten Hebrealaiskirje sanoo: "Niin menkäämme siis hänen tykönsä ulkopuolelle leirin, hänen pilkkaansa kantaen, sillä ei meillä ole täällä pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme" (Hebr. 13:13–14).

Jos autuutemme olisi jotenkin epävarma, ei apostoli puhuisi siitä, että saamme Kristuksen kanssa hallita. Mutta kun pelastus on varma, niin voimme rohkeasti jo täällä ajassa hallita Kristuksen kanssa. Voimme katuville julistaa synnit anteeksi Kristuksen käskystä hänen nimessään, ja samoin pidättää syntien anteeksiantamuksen katumatomilta siksi kunnes katuvat eli sitoa heidät synteihinsä. Olemme kuninkaita, kuningasten Kuninkaan apulaisia ja käytämme sitä hengellistä valtaa, jonka hän on Seurakunnalleen antanut maan päällä sen rakentamista varten. Kun ymmärrämme, että tämä valta on tarkoitettu sielujen pelastukseksi, iloitsemme kaikesta siitä, mitä Jumala sanallaan tekee – myös meistä riippumatta – muistaen, että "Jumalan sana ei ole kahlehdittu" (2 Tim. 2:9).

Tämä hallinta ei rajoitu vain tähän aikaan, vaan Raamattu sanoo, että pyhät tulevat tuomitsemaan enkeleitä ja maailman (1 Kor. 6:2,3) ja että taivaassa sielut hallitsevat Kristuksen kanssa (Ilm. 20:4). Ajattele näitä valtavia asioita, ja sitä, että sinäkin tulet toisten kanssa näin hallitsemaan Kristuksen johdolla. Kyllä silloin autuuden asia on varma. Se olisi epävarma, jos se rakentuisi ihmiselle itselleen, mutta se on varma ja luja, koska se rakentuu Kristuksen ja hänen työnsä varaan ja riippuu kiinni Jumalan armollisissa lupauksissa.

Keski-Suomi 12.–13.2.1999. Helsinki 7.3.1999. Virret VK 1938: 301:1–4; 412:2–4; 326; 422:11–3; 216.

Oletko hengellisesti elävä?

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Epistolateksti.

Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja syn-teihinne, joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, il-mavallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan, mukaan, joka nyt tekee työ-tään tottelemattomuuden lapsissa, joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mieliteko-ja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin; mutta Ju-mala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikok-siimme, eläviksi Kristuksen kanssa – armosta te olette pelastetut – ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asetta-nut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevi-na maailmanaikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hyvytydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä armosta te olette pelaste-tut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette teko-jen kautta, ettei kukaan kerskaisi. Sillä me olemme hänen tekonsa, luo-dut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edel-täpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme. Ef. 2:1–10.

Jumalan sanan kuuleminen on sekä lohdullinen että vakava asia. On lohdullista, kun Hyvä Paimen seurakunnissa kutsuu, hoitaa ja ravitsee sieluja sanallaan, lääkitsee omiatuntoja ja johdattaa heitä taivaa-seen. Sanan kuuleminen on vakava asia, koska on kysymys meidän iankaikkisesta kohtalostamme ja seurakunnan pastorin on tehtävä tili toiminnastaan. Hän joutuu vastaamaan siitä, että on hoitanut hänelle uskotut sielut totuudessa ja on julistanut heille pelastuksen evan-geliumin.

Tekstissämme apostoli Paavali lohduttaa uskovia sillä tosiasialla, että Jumala on tehnyt heidät hengellisesti eläviksi ja että he ovat pelas-tetut uskon kautta. Tämä esittää meille tärkeän kysymyksen: Olemme-ko me hengellisesti eläviä vai kuolleita? Olemmeko osallisia pelastuk-sesta vai kuljemmeko kohti iankaikkista kadotusta?

Elämällemme on ajallinen tarkoitus ja iankaikkinen päämäärä. Ajallisen elämämme tarkoitus riippuu ajallisesta kutsumuksestamme. Sen avulla emme saavuta iankaikkista määränpäättämme. Vaikka ajallinen kutsumuksemme on tärkeä ja omantunnon mukaan hyvin hoidettava ja vaikka uskossa eläessämme palvelemme sillä Jumalaa, se ei kuitenkaan pelasta meitä eikä vie meitä Jumalaa lähemmäksi eikä anna meille hengellistä elämää. Toisin on asianlaita Jumalan meille antaman taivaskutsun. Tarkastelemme sitä nyt tekstimme valossa.

1. Jumala tekee eläväksi

Jokainen ihminen on luonnostaan hengellisesti kuollut. Tätä ihmisen ei tahdo ymmärtää. Sen käsittämiseen tarvitaan Pyhän Hengen valaisu. Pakanauskonnot lähtevät siitä, että ihminen voi omilla pyrkimyksillään päästä Jumalan yhteyteen tai saavuttaa jonkinlaisen onnellisuuden tilan. Molemmat katoliset kirkot ovat hyvin kiihkeästi sillä kannalla, ettei ihminen ole luonnostaan hengellisesti kuollut. Heidän mielestään ihmisellä on vapaa tahto ja hän voi myötävaikuttaa kääntymissäään. Uudestikastajaliikkeet korostavat ihmisen omaa ratkaisua. Ne eivät pidä ihmistä perisynnin alaisena eikä luonnostaan hengellisesti kuolleena. Raamatun todistus on kuitenkin selvä: "Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne, joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan." Tämä on tekstimme ja lukemattomien muiden raamatunkohtien todistus. Sen vahvistaa oikea kristillinen kokemus.

Miten paljon tuskaa monet ovatkaan kokeneet sen tähden, että julistajat ovat panneet heidät tekemään omaa ratkaisua, jota he eivät ole voineet tehdä. Kristuksesta ja hänen armostaan he ovat hyvinkin voineet puhua, mutta ovat panneet sen ihmisen oman ratkaisun taakse eivätkä ole saarnanneet sitä vapaasti uskolla omistettavaksi.

Muista, rakas kuulijani, että Jumala tekee eläväksi. Kuollut ei herätä itseään henkiin. Se on evankeliumia, että Jumala kääntää ihmisen. Se, että ihmisen olisi itse itsensä käännettävä, on vääristynyttä lakia eikä lainkaan evankeliumia. Jumala lähetti Kirkkonsa julistamaan sellaista sanomaa, jossa ihminen löytää levon sielulleen.

Jos olet joutunut painimaan tämän asian kanssa, niin selvitä itsellesi Raamatun oppi perisynnistä ja usko, ettet sinä itse voi itseäsi kääntää.

Tekstimme lausuu: "Me olimme vihan lapsia niin kuin muutkin." Siis kaikki ovat suljetut saman tuomion alle. Kaikki olivat luonnostaan syn-teihinsä kuolleita ja sen tähden vihan lapsia. Pelastuksemme ei ole siinä, että me itse käännämme itsemme. Se on tässä: "Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa." Jumala tekee eläväksi. Hän kääntää ihmisen. Hän antaa uskon. Hän säilyttää uskossa. Hän vie perille. Tästä löydät rauhan, kuten laulussa sanotaan:

*Vaan sana kallis yksinään
Se tuntoon rauhan tuopi;
Se tyyntää rinnan myrskysään
Ja kaiken uudeks luopi.*

*Se kertoo: Taivas auki on
Myös mulle, kurjimmalle,
Kun Jeesus käynyt kuolohon
On tuskain Golgatalle.*

*Se tieto sielun rauhoittaa
Ja rinnan tuskat lientää;
Hän yksin lohdun varman saa,
Ken sanan luokse rientää.*

Martti Malmgren. SK 1961 nro 98:2-4.

Apostoli ylistää Jumalan armoa siksi vaikuttavaksi syyksi, jonka ansiosta uskovat ovat tulleet eläviksi ja pelastuneet. Hän sanoo: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi."

Ilmeellinen on Jumalan armo. Se antaa rauhan. Se tekee eläväksi. Se ei vaadi. Se lahjoittaa ilmaiseksi sen, minkä Kristus on meille hankkinut.

2. Eläväksi tekeminen tapahtuu armonvälineiden vaikutuksesta

Jumala on asettanut erityisen järjestyksen, jolla hän tekee hengelli-

sesti kuolleista hengellisesti eläviä. Tämä järjestys on armonvälineet, evankeliumin sana ja sakramentit. Missä ne ovat käytössä, siellä Pyhä Henki toimii, saa hengellisesti kuolleet virkoamaan ja säilyttää heidät hengissä. Se on hyvin erikoinen järjestys. Ihminen voi tosin paaduttaessaan sydämensä elämän sanalta jäädä hengelliseen kuolemaansa ja epäuskonsa tähden joutua omasta syystä kadtukseen. Mutta evankeliumi voi tunkeutua ihmeellisiä teitä mitä ihmeellisimpiin paikkoihin. Jumalalla voi olla lapsia sielläkin, mistä me emme ehkä voi odottaa heitä löytyvän. Kuitenkin Jumala haluaa, että hänen ilosanomaansa julistetaan avoimesti ja julkisesti kaikkialla kaikkien uskottavaksi ja että sitä varten Jumalan lapset kokoontuvat seurakuntina ja ylläpitävät julkista saarnavirkkaa, todistavat uskostaan ja kutsuvat toisiakin kuulemaan eläväksi tekevää sanaa.

Mitäpä kristikunta olisi ilman kastetta? Mitä se olisi ilman rippiä ja ehtoollista? Mitä se olisi ilman säännöllisiä jumalanpalveluksia ja sananjulistusta? Kun nämä käyvät vähiin tai vääristyvät, häämöttää loppu. Silloin ei näy taivaalla vanhurskauden aurinkoa, Kristusta, Silloin kuu, Kristus-valoa heijastava evankeliumi, ei valaise tätä maailman yötä. Silloin tähdet, sananjulistajat, tippuvat taivaalta eivätkä tee virassaan mitä pitäisi, vaan häärivät maallisissa, julistavat eksytystä ja puhuvat omiaan. Herätäksemme kuolleista ja pysyäksemme elossa tarvitsemme sanan ja sakramentit. Luterilainen kristitty on oppinut antamaan niille arvon.

Tekstissämme apostoli Paavali ei varsinaisesti käsittele sanaa ja sakramentteja. Hän puhuu niistä erityisesti tämän kirjeensä toisen luvun lopussa ja varsinkin neljännessä luvussa. Hän todistaa, että niin kuin Jumala on yksi, kastekin on yksi. Hän puhuu apostoleista, profeetoista, evankelistoista, paimenista ja opettajista, jotka Jumala on antanut Seurakunnan rakentamiseen. Monin muinkin sanoin hän tuo tämän esiin.

Koska Jumala tekee eläväksi, seurakunnassa tarvitaan Jumalan toimintaa. Ihminen ei voi mitään tehdä. Jumala toimii lupauksensa mukaan sanassa ja sakramenteissa. Kun seurakunnan toiminta tapahtuu niiden alla, olemme Pyhän Hengen vaikutuspiirissä. Jumalan sana on Jumalan antama ja lähettämä. Sillä on se lupaus, ettei se palaa Jumalan työ tyhjänä, vaan saa menestymään sen, mitä varten Jumala sen lähetti. Näin profeetta Jesaja todistaa kirjansa 55. luvussa.

Ne, jotka halveksivat sanaa ja sakramentteja ja niitä muuttavat, eivät voi toivoa pelastuvansa. Kristus sanoo: "Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä" (Joh. 6:63). Kun tämä ei kaikille kelvannut, Vapahtaja kysyi: "Tahdotteko tekin mennä pois." Siihen haluamme vastata koko Jumalan Seurakunnan ja uskovan Pietarin kanssa: "Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat; ja me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä" (Joh. 6:68–69).

Evankeliumi on tuonut meille omantunnon rauhan ja herättänyt meidät kuolleista elävään toivoon. Rakastamme Jumalan puhetta. Kiitämme häntä autuuden sanasta, jonka hän on kirkastanut meille. Eräille se on selvinnyt vaikeiden taistelujen jälkeen, kun Jumala on johdattanut heidät ulos harhojen ryteiköstä ja ihmisteoista autuuden lohdulliseen ja varmaan omistamiseen Kristuksessa. Heikkouttamme peläten, mutta Jumalan voimaan luottaen pyydämme: "Sinun tykönäsi on elämän lähde; sinun valkeudessasi me näemme valkeuden. Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat." (Ps. 36:10–11.)

15.10.2003.

Millaista jumalanpalvelusta Herra tahtoo

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Sieltä kulkiessaan ohi Jeesus näki miehen, jonka nimi oli Matteus, istumassa tulliasemalla ja sanoi hänelle: "Seuraa minua." Niin tämä nousi ja seurasi häntä. Ja kun hän aterioi hänen kodissaan, niin katso, tuli monta publikaania ja syntistä, ja he aterioivat Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa. Ja kun fariseukset sen näkivät, sanoivat he hänen opetuslapsilleen: "Miksi teidän opettajanne syö publikaanien ja syntisten kanssa?" Mutta kun Jeesus sen kuuli, sanoi hän: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria.' Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä." Matt. 9:9–13.

Jos jumalanpalvelusta uudistetaan taitamattomasti, helposti käy, että Vapahtajamme Jeesus Kristus saa väistyä temppelistään ja tilalle tulee ihmisten pystyttämä kultti.

Väärä jumalanpalvelus Israelissa ja Juudassa

Israelin yhtenäinen valtakunta jakaantui kuningas Salomon jälkeen kahtia Etelävaltakuntaan eli Juudaan ja Pohjoisvaltakuntaan eli Israeliin. Pohjoisvaltakunta oli omaksunut ihmisperäisen kultin. Jo profeetta Hoosea oli tuonut Israelille Herran sanan: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria." Herra halusi sellaisen jumalanpalveluksen, jossa kaikki perustuu hänen sanaansa ja armoonsa. Jumala halusi, että kansa hylkää ihmisten itse pystyttämän tekojen jumalanpalveluksen ja rakentaa pelastuksen yksin Jumalan armon varaan. Niin Israel ei kuitenkaan halunnut tehdä. Se oli ottanut mallia pakanoiden epäjumalanpalveluksesta. Se oli palvellut Jumalaa itse keksimillään paikoilla eikä Jerusalemissa. Se ei ollut luottanut Herraan, vaan se oli etsinyt apua pakanakansoilta ja liittoutunut niiden kanssa. Se luuli omalla tekemisellään uhreja toimittamalla miellyttävänsä Jumalaa ja ansaitsevasa armon. Kun se ei halunnut tehdä parannusta väärästä jumalanpalveluksesta, sen armonaika meni umpeen ja koko valtakunta

hävitettiin ja siinä asuneet kymmenen Israelin heimoa hajosivat muiden kansojen sekaan. Kun se hylkäsi armon, se koki lopulta kovan Jumalan tuomion.

Myös Juudan heimon keskuuteen pesiytyi vähitellen monenlaisia ihmisten itse keksimiä jumalanpalvelusmenoja, jotka vääristivät sekä lain että evankeliumin. Ei ollut kysymys vain yksittäisistä perinnäissäännöistä, vaan koko farisealaisen hurskauden takana oli väärä käsitys sekä ihmisen syntyisyydestä että siitä, miten syntinen voi pelastua. Farisealaiset eivät käsittäneet, että ihminen on paha sydänjuuriaan myöten ja että hän tarvitsee syntien sovittajan. He eivät odottaneet Messiasta syntyisyytensä tähden, vaan saadaakseen maallisen kunnia-aseman kansojen joukossa.

Jeesus uudisti jumalanpalveluksen

Jeesus uudisti jumalanpalveluksen. Tosin se ei saanut virallista eikä edes epävirallista asemaa Jerusalemin temppelissä ja synagogissa, mutta se oli voimassa siellä, missä Jeesus liikkui ja opetti. Apostolit jatkoivat hänen alkamaansa toimintaa. Siihen kuului Raamatun lukemista, opetusta eli saarnaa, rukousta, virsilaulua, sielunhoitoa sekä sakramentit. Raamatussa kerrotaan myös paimenien kutsumisesta ja virkaan asettamisesta, lähetystyöstä sekä rakkaudenpalvelusta. Kaikkea tätä oli kuitenkin fariseuksillakin. Jeesuksen tuoma uudistus ei koskenut näitä toimintoja sinänsä, vaan niiden ydintä, sisältöä. Kysymys oli siitä, miksi ulkonainen jumalanpalvelus kaikkine toimintoineen on olemassa ja miksi siihen osallistutaan.

Helluntain jälkeen tuli tietysti se ero, mikä on Vanhalla ja Uudella liitolla. Silloin Vanhan liiton sakramentit jäivät pois ja tilalle tulivat Uuden liiton kaste ja ehtoollinen. Mutta jo ennen Uuden liiton voimaan astumista Jeesus uudisti jumalanpalveluksen sisällön. Itse asiassa se ei ollut jokin uutuus, jonka vasta Jeesus olisi ottanut käyttöön, vaan se oli paluu vanhaan, jo profeettojen julistamaan jumalanpalvelukseen. Se ei ollut myöskään jokin välivaihe, vaan pysyvä. Sellainen jumalanpalveluksen tulee aina olla, myös meillä. Sen sisältö on profeetta Hoosean kirjoittama Herran sana, jota Jeesus tekstisämme lainaa. Se kuuluu: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria."

Jeesus osoittaa laupeutta syntisille

Tämä tuli erityisesti ilmi, kun Jeesus kutsui Matteuksen apostoliin. Matteus oli ammatiltaan publikaani, tullimies, veronkantaja. Juutalaiset pitivät publikaaneja julkisyntisinä, koska nämä kantoivat veroa juutalaisilta Rooman keisarin hyväksi. Raamatussa ei ole kuitenkaan mitään viittausta siihen, että Matteus olisi tehnyt jotakin erityistä syntiä tai elänyt syntisesti. Matteuksen toiminta tullimiehenä antoi hänelle kokemusta kansainvälisistä asioista. Siitä oli varmasti myöhemmin yhtä ja toista hyötyä, kun hän toimi apostolina vierailla mailla.

Kun Matteus sai kutsun Jeesuksen apostoliksi, hän järjesti pidot. Hän kutsui sinne Jeesuksen opetuslapsineen, työtovereitaan ja "syntisiä". Tämä ei sopinut kuitenkaan yhteen sen käsityksen kanssa, mikä juutalaisilla oli oikeasta Jumalan palvelemisesta ja hurskaudesta. Heistä oli sopimatonta, että Jeesus aterioi syntisten kanssa. Jeesuksen toiminta taas ei ollut satunnaista, vaan ohjelmallista. Hän halusi nimenomaan toimia tuolla tavoin tehdäkseen selväksi, millaista jumalanpalveluksen tulee olla. Hän meni omalla ohjelmallaan Matteuksen kotiin ja hallitsi sillä tilanteen. Sitä varten Matteus oli hänet kutsunutkin. Matteuksen kodissa ei vallinnut paha meno, vaan Jeesuksen syntisiä kutsuva armon evankeliumi sävytti koko tilaisuutta. On aivan eri asia liittoutua epäuskoiseen tai harhauskoiseen maailmaan ja omaksua sen uskonnolliset käsitykset ja väärät elämäntavat kuin lähestyä oikealla tavalla uskosta osattomia ja kutsua heitä Jumalan valtakuntaan.

Armon sanan tulee kaikua

Sanan Jumalan laupeudesta tulee kaikua etsivänä ja kutsuvana kirkon jumalanpalveluksessa. Jumala on laupias ja armahtavainen. Sen vuoksi hän haluaa, että syntisille evankeliumia julistamalla osoitetaan laupeutta. Tällöin jumalanpalvelus on ensisijaisesti sitä, että Jumala palvelee meitä syntisiä. Se ei ole sitä, että meidän täytyisi uhreillamme palvella Jumalaa ja ostaa niillä hänen suosionsa. Se on väärän jumalanpalveluksen henki. Toissijaisesti jumalanpalveluksemme on kiitosta saamastamme Jumalan laupeudesta.

Väärästä jumalanpalveluksesta seuraa armoton mieliala lähim-

mäistä kohtaan. Sen vallassa lähimmäiseltä vaaditaan elämän puhtautta ja hänet tuomitaan, kun se häneltä puuttuu. Armottoman mielialan vallassa ihminen ei näe omaa syntisyyttään, vaan korottaa itsensä toisten yläpuolelle ja Kristus tulee hänelle tarpeettomaksi. Sen sijaan saamme sanoa:

*Armoon, armoon ainoastaan,
Suojaan suuren sovinnon,
Jeesus rakas, otat vastaan;
Annoit armotuomion.
Siihen tahdon turvata.
Jeesus, muista minua.*

Juho Valve. SK 1961 n:ro238:3

Oikea henki

Jumalanpalveluksemme tulee perustua armoon. Sen hengen tulee toiminnassamme vallita. Se koskee sekä yksityistä uskonelämäämme että yhteistä julkista kirkon toimintaa. Käymme sanan kuulossa ja sakramentilla saadaksemme Jumalta vakuutuksen syntiemme anteeksi saamisesta ja uskossa vahvistuaksemme. Sitä varten muistellemme Jumalan armollisia lupauksia ja käytämme hartaudeksemme hänen sanaansa.

Siitä hengestä, että Jumala palvelee meitä armosta armollansa, nousee rakkaudenpalvelu. Autamme, koska lähimmäinen tarvitsee apua – ajattelematta palkituksi tulemista. Jos harjoitamme laupeutta, emme sillä osta itsellemme Jumalan armoa emmekä aseta lähimmäiselle velvollisuutta vastapalveluun.

Evankeliumin lohdutusta ei pidä soveltaa katumattomille, vaan syntinsä tunteville

Fariseukset nurisivat Jeesuksen toiminnasta hänen opetuslapsilleen. Kun Jeesus kuuli siitä, hän sanoi: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat... En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä." Ne, jotka ovat mielestään vanhurskaita ja terveitä, eivät halua käydä armon ovesta sisälle Jumalan valtakuntaan. Heidän on ensiksi tultava tuntemaan syntinsä, vasta sitten heille voi kelvata evan-

keliumi. Evankeliumin helmiä ei pidä ojentaa itsevarmoille.

Jeesus kyllä tuli koko maailmaa varten ja sovitti kaikkien synnit. Mutta kun evankeliumia sovelletaan sydämille, asia on niin, että vain syntinsä tähden pelästyneille ja lain murtamille tulee kohdistaa anteeksiantamus. Niitä, jotka eivät pidä itseään Jumalan vihan ansainneina, ei tule lohduttaa evankeliumilla.

Jeesus sanoi eräällä toisella kerralla fariseuksille: "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tyköenne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet." (Matt. 21:31–32.)

Kun laupeuden ja armon sana kaikuu keskellämme ja joku syntiensä tähden ahdistunut tulee kuulemaan, Jeesus puhuu hänelle rakkaasti ja kutsuu häntä Jumalan valtakuntaan. Kun fariseus-tyyppi tulee sanaa kuulemaan, sana voi sattua ja hän saattaa saada piston sydämeensä, niin että hän kysyy: "Mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin." Silloin hänelle maistuu myös armo. Mutta jos ihminen hylkää lain ja evankeliumin saarnan Kristuksesta, hän ei omassa varassaan voi pelastua, olkoon miten hieno persoona tahansa. Vain syntiset, ne, jotka Jumalan laki on tuominnut ja jotka sen tähden ovat ahdistuneita, käyvät sisälle Jumalan valtakuntaan; muut jäävät ulkopuolelle.

Tekstimme on hyvin lohdullinen syntinsä tunteville. Se on aivan edellytyksetön kutsu omistaa Jumalan armo ja hänen iankaikkinen valtakuntansa sellaisina kuin olemme. Syntisyys ei ole este armon saamiselle, sillä Jeesus tuli parantamaan syntisairaita ja etsimään kadonneita. Sitä varten hän antoi meille evankeliumin ja käski viedä sen kaikkien maailmaan.

Saarna antaa sisällön koko jumalanpalvelukselle

Jumalanpalveluksen liturgiset muodot ovat ehdonvallan asioita edellyttäen, että niiden oppi on oikea ja etteivät ne ole valmistamassa tietä väärään oppiin tai Sanan vastaiseen käytäntöön. Jos taas jumalanpalvelus ei ole sisällöltään ja tarkoitukseltaan evankeliumin mu-

kainen, liturgiset uudistukset ovat merkityksettömiä. Jos peltoon on kylvetty valhevehnää, siitä ei korjata satona oikeata vehnää, vaikka peltoa kuinka hyvin hoidettaisiin.

Saarna on se jumalanpalveluksen osa, joka asettaa sekä koko ulkonaisen jumalanpalveluksen että sakramentit niille kuuluviin yhteyksiin seurakunnan elämässä. Jos saarna on väärä, pian koko ulkonainen jumalanpalvelus on väärä, ja seurakunnan uskonelämä vääristyy. Pelastuksen kannalta on ehdottoman välttämätöntä, että seurakunnassa saa toteutua Herran sana: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria."

Siitamaja 1.7.2007. Virret VK 1938: 290:1–3,5; 520:7-9; 279:1,5-8; 308:9–17; 425:1.4–6.

Pyhä Henki auttaa meitä heikkoudessamme

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.

I vuosikerta. Osa epistolatekstiä.

"Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä. Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut."
Room. 8:26–28.

Tässä tekstissä apostoli Paavali esittää meille lohdullisen totuuden: Pyhä Henki rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla.

Olemme heikkoja rukoilijoita

Miten monta kertaa kristitty joutuukaan havaitsemaan itsensä huonoksi rukoilijaksi! Hän ei tiedä, mitä hän puhuisi Jumalalle ja kuinka hän esittäisi asiansa. Kaiken lisäksi havaitsemme itsessämme vaivaksi asti haluttomuutta rukoukseen. Mutta apostoli Paavali sanoo, että Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla, sillä me emme tiedä, mitä meidän rukoilla tulisi.

Tunnetko kyllä sen rukouksen, jonka Vapahtajamme on meille opettanut, Isä meidän -rukouksen, ja voimme rukoilla sitä. Usein on kuitenkin niin, että sydän seuraa heikosti sanoja ja ajatukset tahtovat karata. Kun ihmiselle tulee suuria vaikeuksia ja ahdistuksia, hänen tarvitsee apua juuri siihen vaikeuteen. Hän ei aina osaa yhdistää Isä meidän -rukousta ja tarpeitansa. Isä meidän -rukoukseen sisältyy tosin kaikki, mitä meidän on tarpeen rukoilla, mutta me emme ymmärrä, että erityistarpeemme tulevat sen avulla viedyiksi Jumalan eteen. Ahdistuksessamme ja heikkoudessamme emme osaa rukoilla niin kuin meidän rukoilla tulisi.

Pyhä Henki rukoilee edestämme

Kristitty elää kuitenkin uskon elämää. Ahdistuksessaankin hän tietää, että hänen tulee kääntyä Jumalan puoleen. Heikkoutensa keskellä hän etsii apua Jumalalta. Nyt apostoli Paavali lohduttaa meitä, että kun me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoilla, niin Henki itse rukoilee puolestamme sanomattomilla huokauksilla.

Tekstimme antaa meille suuren lohdutuksen ja turvan. Se sanoo, että sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoulee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä. Henki tietää, mikä on Jumalan mieli. Hän osaa rukoilla Jumalan tahdon mukaan.

Jumala panee kaiken palvelemaan valittujensa parasta

Apostoli sanoo: "Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut."

Onhan niin, että ihminen ottaisi mielellään vastaan hyviä päiviä. Hän saattaa suunnitella: Tuota teen, tuota hankin, näin toimin. Jonakin hetkenä hän voi havaita, ettei kaikki ole mennyt suunnitelmien mukaan. Niihin on tullut muutoksia, jotka tuntuvat ahdistavilta. Joskus kristitty voi saada armon tyytyä tapahtuneeseen ja ajan päästä nähdä siinä Jumalan hyvän johdatuksen. Mutta ahdistuksen tilassa ei ole helppoa nähdä, miksi niin on tapahtunut.

Tekstimme sanoo, että kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut. Saamme todella luottaa siihen, että Jumala kääntää kaiken parhaaksemme. Hän voi myös huonojen, pahojen asioiden suhteen toimia siten, että niiden täytyy palvella hänen omia hyviä tarkoituksiaan.

Jos elämä olisi myötämäkeä ja ulkonaisesti onnellista, miten mahtaisi olla hengellisen hyvinvointimme laita? Yleinen kokemus osoittaa, että ihmisen on tavattoman vaikeata ottaa vastaan myötäkäymistä ilman, ettei hänen jumalasuhteensa kärsi jollakin tavalla. Ei niin, ettei myötäkäyminen joskus voisi syvästi puhutellakin. Puhutellihan se Pietariakin, kun hän oli saanut suuren kalansaaliin. Hän sanoi Vapahtajalle: "Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen

ihminen." Hän tosin näki omat syntinsä, mutta teki siitä inhimilliset johtopäätöksensä. Miksi ei olisi mahdollista, että me Jumalan meille osoittamasta siunauksesta ja hyvyydestä oppisimme etsimään ja kiittämään häntä? Raamattu sanoo: "Vai halveksitko hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?" (Room. 2:4.)

Aina suinkaan ei niin käy. Me otamme kaiken vastaan ikään kuin olisimme sen ansainneet ja ikään kuin se kuuluisi meille. Silloin uskonelämä kärsii, fariseus alkaa meissä voida hyvin ja Kristus joutuu meistä poistumaan. Sen tähden Jumala omassa viisaassa hallinnassaan on nähnyt hyväksi antaa meille ahdistuksia, myrskyä ja tuulta. Näiden kautta hän vetää meitä lähemmäksi itseänsä ja Vapahtajaamme sekä opettaa meitä rukoilemaan. "Onni on onnettomuutta ja onnettomuus onnea", sanotaan.

Tunnettu on kertomus viljelijästä, joka oli ilmoihin tyytymätön. Hän halusi itse järjestää ilmat. Niinpä hän saikin järjestellä niitä. Hän muisti auringon paisteen ja sateen, mutta unohti tuulen. Unohduksen vuoksi vilja ei pölyttynyt eikä jyviä kehittynyt.

Jumala ei ole unohtanut tuulta. Hän haluaa meistä hyvän sadon, uskon sadon. Hän on antanut meille vastoinkäymisiä, että pysyisimme uskossa. Sekin on Jumalan rakkautta. Raamattu sanookin, että mikä se sellainen isä on, joka ei lastaan kurita. Tarvitsemme vitsaa. Elämän vaikeilla kohtaloilla Jumala järjestää sitä meille.

Jumala on asettanut myös saarnavirkaan vitsansa, lain saarnan. Sen kuuleminen on korvillemme monta kertaa vaikeata. Me emme osaa kohdistaa lakia itseemme. Ajattelemme, että kyllä se tuolle naapurille oli oikein hyvin sanottu. Saanen kertoa esimerkin. Monasti on vedottu erääseen tohtori G. A. Ahon hyvään saarnaan, jossa hän puhui höyhentyynystä. Kun sen hajottaa, höyhenet pääsevät tuuleen niin, ettei niitä voi koota. Samantapaista on, jos toisesta ihmisestä puhuu pahaa. Puheet lentävät kuin höyhenet eikä niitä voi enää korjata. Mutta kuinka moni, joka tänäänkin on muistanut tuon saarnan, on ajatellut, keille Aho sen saarnasi? Eikö hänellä ollut syvä huoli meistä kaikista. Eikö hän juuri tässäkin nähnyt yhden helmasyntimme, johon hän kajosi. Kuitenkaan emme osanneet ottaa ojennusta vastaan. Hän puhui kauniisti terävää lakia, ja kuitenkin se meni niin

monen sydämen ohi. Ei ainoastaan silloin ollut niin, vaan me ihmiset pakkaamme aina olemaan tällaisia.

Osataksemme kohdistaa juuri omaan sydämeemme Jumalan lain Jumala antaa meille huonoja päiviä, onnettomuuksia ja myrskyjä, jotta pysähtyisimme ja kysyisimme, mikä on minun sieluni tila. Kun Jumala näin tekee, hän ei halua hylätä meitä, vaan hän haluaa vetää meidät luoksensa. Hän tekee meille Kristuksen tarpeelliseksi ja evankeliumilla kirkastaa hänet sydämelle. Ettemme tulisi toivottomiksi nähdessämme omat heikkoutemme ja oman voimattomuutemme, on kirjoitettu myös nämä sanat, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.

Niillä taas, jotka ovat herkkiä omassatunnossaan, on vaarana jäädä lain alle. Jeesus armahtaa heitä ja kutsuu heidät armon alle.

Siis: kiinni uskoon, uskossa kiinni Kristukseen ja hänen sanaansa! Niin kuljetaan iankaikkisen elämän tietä. Meitä auttaa tietoisuus, että kun me emme tiedä mitä meidän pitää rukoileman niin kuin rukouksilla tulisi, Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla.

Älkäämme tehkö murheelliseksi Pyhää Henkeä sydämissämme. Älkäämme karkottako häntä epäuskolla. Asukoon armon Henki, kaldis puolustajamme ja esirukoilijamme, sinunkin sydämessäsi todistamassa, että Kristus on sinun ja koko maailman syntien sovitus.

Hartaus Siitamajan talvileirillä.

"Olkaa armahtavaiset!"

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Olkaa armahtavaiset, niin kuin teidän Isänne on armahtavainen. Älkääkä tuomitko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta. Antakaa anteeksi, niin teillekin anteeksi annetaan. Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne; sillä millä mitalla te mittaatte, sillä mitataan teille takaisin." Hän sanoi heille myös vertauksen: "Eihän sokea voi sokeaa taltuttaa? Eivätkö molemmat lankea kuoppaan? Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi; täysin oppineena jokainen on oleva niin kuin hänen opettajansa. Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Veljeni, annas, minä otan pois rikan, joka on silmässäsi', sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä. Luuk. 6:36–42.

Ihminen, joka ei tunne evankeliumia ja Jumalan armoa, on lain alla ja katselee lähimmäisiään lain kautta. Joko hän on tuomitsevainen tai suvaitsevainen tai jotakin siltä väliltä. Mutta kaikessa hänen mittansa on laki.

Se taas, jolle Jumala on kirkastanut evankeliumin ja suuren armonsa, katselee lähimmäisiään evankeliumin valossa. Hän toivoo kaikesta sydäimestään, että hänen epäuskoiset lähimmäisensä uskoisivat Jeesukseen ja omistaisivat hänessä syntien anteeksiantamuksen. Hän ei hyväksy epäuskoista elämää. Mutta hän käsittää, etteivät epäuskoiset voi ajatella asioita muuta kuin lain kannalta. He eivät näet tunne armoa. Kun he eivät elä armon alla, he elävät ja toimivat parhaimmillaan niin kunniallisesti kuin omilla voimillaan pystyvät ja edellyttävät tietysti samaa lähimmäiseltään.

Nämä kaksi suhtautumistapaa ovat toistensa vastakohtia. Vapah-taja opettaa meille tekstissämme oikeata suhtautumistapaa.

1. Uskovatkin tarvitsevat opetusta armahtavaisuudesta

Tekisimme suuren erehdyksen, jos ajattelisimme, etteivät uskovat tarvitse opetusta armahtavaisuudesta. Jeesus puhui näistä asioista opetuslapsilleen. He olivat uskovia. Lisäksi he olivat Kirkon tulevia opettajia. Erityisesti heidän tulee tuntea nämä asiat. Sanoohan Jeesus tekstissämme: "Eihän sokea voi sokeaa taluttaa? Eivätkö molemmat lankea kuoppaan? Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi; täysin oppineena jokainen on oleva niin kuin hänen opettajansa." Jos Jeesuksen opetus armahtavaisuudesta ei ohjaa seurakunnassa sen opettajien ja jäsenten sydämiä, seurakunta ajautuu lakimaiseen ajatteluun.

Kun Vapahtaja puhui armahtamisesta, hän asetti ratkaisevaksi jotakin muuta kuin mihin oli totuttu. Opetuslapset kyselivät, kuinka monta kertaa tulee antaa anteeksi, ihanko seitsemän kertaa. Heillä oli jokin käsitys siitä, että heidän tulee antaa anteeksi. Mutta he halusivat jotenkin rajoittaa sen määrää. He ajattelivat, ettei voi antaa anteeksi loputtomiin. He kai pelkäsivät, että sillä olisi huonot seuraukset.

Jeesus taas ei laskenut kertoja, vaan hän kiinnitti huomionsa aivan toisaalle, syntiä tehneen ihmisen sydämeen. Hän sanoi: "Jos hän seitsemän kertaa päivässä tekee syntiä sinua vastaan ja seitsemän kertaa kääntyy sinun puoleesi ja sanoo: 'Minä kadun', niin anna hänelle anteeksi" (Luuk. 17:4).

Toisella kerralla Jeesus vastasi kysymykseen, kuinka monta kertaa on annettava anteeksi: "Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän" (Matt. 18:22). Siis ratkaisevaa ei ole anteeksi antamisen lukumäärä, vaan syntiä tehneen ihmisen sydämen tila. Jos hän katuu, hänelle on aina annettava anteeksi.

Katumus ei ole teko, jolla Jumalan armo ansaitaan. Armoa ei voi ihminen itse ansaita. Jeesus yksin on sen meille ansainnut. Mutta jos ihminen ei kadu syntejään, hän ei voi uskoa. Vain sillä, joka katuu, on armon tarve. Armon soveltaminen katumattomalle, omahyväiselle, itsetyytyväiselle ihmiselle on samaa kuin helmien heittäminen sikojen eteen. Jos katumattomalle julistetaan synnit anteeksi, hän kysyy: 'Mitkä synnit?' ja ajattelee: 'En ole tehnyt mitään niin pahaa. Olen tehnyt hyvääkin. Jos nyt jossakin olen vähän hairahtunut, kyllä

hyvä korvaa pahan.' Katumaton ei parahda Jumalan edessä syntiensä tähden omassatunnossaan. Hänellekään emme saa julistaa kadotustuomiota. Vaikka hän siinä tilassa on lavealla tiellä, meidän tulee ruikoilla hänelle kääntymystä. Mutta heti kun Jumalan laki on vaikuttanut hänessä omantunnon kauhuja ja kadotuksen pelkoa, häneen tulee soveltaa lohdullista evankeliumia.

On niitä, jotka syntiensä tähden ovat murheellisia Jumalan edessä. Heidät tulee auttaa pois taakan alta Jumalan lasten iloon. Jeesus on jo ottanut pois heidän syntinsä ristinsä veren kautta. Sen nojalla heille tulee julistaa synninpäästö. Siinä emme saa ajatella sitä, kuinka monta kertaa niin on jo tapahtunut, vaan vain noudattaa Jeesuksen käskyä ja iloita siitä, ettei Jumala laske kertoja.

2. Jos emme anna anteeksi, meillekään ei anneta anteeksi

Jeesus sanoo: "Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne; sillä millä mitalalla te mittaatte, sillä mitataan teille takaisin." Tällä Jeesus haluaa muistuttaa meille, että jos olemme anteeksiantamattomia, meidän käy huonosti. Jos annamme anteeksi, meillekin annetaan anteeksi. Tässäkään ei ole kysymys ansiosta Jumalan edessä, vaan vain tietystä lainalaisuudesta. Jos en armahda, ei minuakaan armahdeta. Jos armahdan, saan minäkin armon. Tätä opettelemme päivittäin Isä meidän rukouksessa, kun pyydämme: "Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet."

Tätä opetusta tarvitsemme kipeästi. Sillä helposti vihastumme, mutta hitaasti lepymme. Kun mielemme katkeroituu, on vaikeata ja lopulta mahdotonta antaa anteeksi. Sen vuoksi Raamattu muistuttaa: "Pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, ettei mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä, ja monet sen kautta tule saastutetuiksi" (Hebr. 12:15). On Pyhän Hengen vaikuttama suuri ihme saada armahtava sydän. Sellaisen sydämen Jumala antaa jokaiselle, joka uskoo. Uskovan on mahdotonta olla antamatta anteeksi. Se voi tosin olla välistä vaikeata lihamme pahuuden tähden, mutta anteeksiantamattomuus ei saa uskovassa pysyvää sijaa.

3. Millainen asenne meillä tulee olla uskonveljiin, jos he rikkovat

Lopuksi Jeesus muistuttaa meitä oikeasta asenteesta uskonveljiimme, jos he rikkovat meitä vastaan. Hän sanoo: "Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Veljeni, annas, minä otan pois rikan, joka on silmässäsi', sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä."

Näillä sanoilla Jeesus opettaa, ettemme voi nähdä rikkaa veljemme silmässä, jos meillä on iso hirsi omassa silmässämme. Jos me itse emme elä armosta, vaan ylpeydessämme elättelemme hurskaudestaamme suuria luuloja, erehdymme ryhtyessämme ojentamaan veljeämme. Voimme silloin erehtyä ensiksikin vian määrittelyssä. Saatamme suurennella toisen vikaa. Voimme pitää häntä epäuskoisena, vaikka hän ei sitä ole. Emme arvioi tapahtumia ja asioita Jumalan sanalla, vaan järjellämme ja tunteillamme. Vika voi olla myös epäuskosta johtuva, mutta erehdymme parantelemaan vain sen oireita, emme itse vikaa. Toiseksi voimme erehtyä asenteessamme. Asetumme veljemme yläpuolelle ja niin lähestymme häntä. Kolmanneksi voimme erehtyä tavoitteessa. Emme pyri voittamaan häntä Jeesukselle, vaan vain syyttämään ja tuomitsemaan. Neljänneksi voimme erehtyä työtavoissa. Emme paranna asiaa, vaan pahennamme sitä. Silmä on arka elin ja tarvitsee sille sopivan hoidon.

Kun Jeesus puhuu meille näistä asioista, hän tuo esille, että vain ne, jotka tuntevat oikealla tavalla Jumalan armon, voivat auttaa erehtyvää ja rikkovaa. Vain heillä on edellytykset ymmärtää uskovan ihmisen heikkoutta ja ajatella asioita evankeliumin kannalta. Se ei tarkoita sitä, että Jumalan sana saisi tehonsa julistajan uskosta. Sana on tehoisa julistajan uskosta riippumatta. Jos epäuskoinen vain julistaa oikein Jumalan sanaa ja jakaa asetuksen mukaan sakramentteja, se kaikki on tehoisaa eikä meidän tarvitse emmekä me saa epäillä sen voimaa. Mutta sielun lääkärinä epäuskoinen tekee vääriä diagnooseja ja käyttää vääriä hoitomenetelmiä. Jos hän soveltaisi oikein Jumalan sanaa, lakia ja evankeliumia, se vaikuttaisi hänen epäuskostaan huolimatta. Tilanne on sama, jos joku kouluttamaton ryhtyisi tekemään silmäleikkausta.

4. Kysymys on myös meistä itsestämme

On suuri Jumalan hyvä teko, kun hän suo seurakuntaamme sellaiset olosuhteet, joissa tämä Jeesuksen opetus toteutuu. Sehän tarkoittaa sitä, että saamme Jeesuksen tahtoman sielunhoidon. Kun lankeamme, meitä autetaan nousemaan. Kun erehdymme, meitä ohjataan oikeaan. Emme elä yksin erämaassa, vaan toisten kanssa Jumalan seurakunnassa. Meillä on esirukoilijoita. Meillä on lohduttajia ja rohkaisijoita. Meillä on myös lihamme heikkouden ymmärtäjiä. On näkeviä taluttajia. On saman tien kulkijoita. On toisiakin armahdettuja.

On suuri Jumalan siunaus, kun sydämessämme ymmärrämme lain ja evankeliumin eron ja kun se tulee esiin seurakunnan elämässä ja opetuksessa. Opimme kiitollisina sanomaan: "Sinä, Herra, olet laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen, suuri armossa ja totuudessa" (Ps. 86:15).

19.6.2005. Virret VK 1938: 290:1–3,5; 215; 283:1–3,6; 487:1–2,5–6; 557.

Jeesus ja syntinen

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Mutta Jeesus meni Öljymäelle. Ja varhain aamulla hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli hänen luoksensa; ja hän istuutui ja opetti heitä. Silloin kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luoksensa aviorikoksesta kiinniotetun naisen, asettivat hänet keskelle ja sanoivat Jeesukselle: "Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?" Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan. Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä." Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka seiso i hänen edessään. Ja kun Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, sanoi hän hänelle: "Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?" Hän vastasi: "Herra, ei kukaan." Niin Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee." Joh. 8:1–11.

Evankeliumimme kertoo meille katkelman erään ihmisen elämästä. Apostoli Johannes jättää hienotunteisesti hänen nimensä mainitsematta. Kirjanoppineet ja fariseukset toivat naisen Jeesuksen luo. Hänet oli otettu kiinni aviorikosta tekemästä. Se oli päivä, joka muutti naisen koko elämän. Yksi päivä voi monella tapaa muuttaa meidänkin elämämme. Toisinaan viikot ja vuodet vierivät ilman jyrkkiä muutoksia – ja sitten yhtäkkiä kaikki on peruuttamattomasti toisin.

1. Syntinen syytettynä

Emme tiedä naisen elämän taustoja, eikä niillä ole tässä merki-

tystä. Hänet on otettu kiinni häpeällisestä rikoksesta, josta Mooseksen laki langetti kuolemantuomion. Nyt nainen on Jeesuksen edessä. Tuomitseeko Jeesus hänet? Hyväksyykö Jeesus, mitä hän on tehnyt? Vai mitä hän tekee?

On ikävää joutua syytetyksi maallisen lain edessä. Mutta vielä kovempi paikka on joutua lain syyttämäksi ja tuomitsemaksi Jumalan edessä.

Israelille Mooseksen laki oli siihen aikaan sekä yhteiskunnan laki että Jumalan laki. Nainen on yhteiskunnan edessä, kun hän on fariseusten ja kirjanoppineiden kiinni ottamana. He edustavat samalla myös Jumalan lakia. Se syyttää myös naisen omassatunnossa. Vieläpä nainen tuodaan Jeesuksen eteen, joka tunnettiin profeettana ja hengellisenä opettajana. Nainen, joka oli juuri tavattu synnin harjoituksesta, tuskin vielä tunsu häntä Messiaaksi, varmaankin kyllä profeetaksi.

Naisella ei voinut olla epäselvyyttä tuomiostaan. Hetki sitten hän oli huoletonna heittäytynyt aistillisuuden valtaan, nyt hän, syntinen, on syytettynä. Tuomio voisi olla vain kivityskuolema. Kohta hänen olisi astuttava tilintekoon Jumalan eteen. Naisen on täytynyt elää kauhun hetkiä kuoleman ja tuomion pelosta omantunnon soimatessa ja syyttäessä.

Miten on sinun laitasi? Yhteiskunnan laki ei määrää vastaavasta asiasta nykyisin rangaistusta, koska haureuden synty on niin yleinen. Mutta Jumalan laki on voimassa ja sanoo: "Älä tee huorin!" Jumala on myös sanonut: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee" (Gal. 3:10). Jumala ottaa puhutteluunsa ja herättää omantunnon soimaamaan.

Jumala on kirjoittanut yleisen siveyslakinsa jokaisen ihmisen sydämeen, niin että tiedämme, mikä on oikein ja mikä on väärin. Tarvitsee vain kuulla omaatuntoaan. Ihminen voi kuitenkin harhauttaa omaatuntoaan ja paaduttaa sitä niin, ettei se toimi kunnolla eikä oikein. Täytyy julistaa Jumalan lakia, jotta meille tulisi synnintunto.

Kirjanoppineet ja fariseukset toivat naisen Jeesuksen luo ja syytivät. Evankeliumia he eivät tunteneet. Lain edessä he myös ulkokultailivat ollen myös itse syllisiä. Mutta tuomita he osasivat ja saivat

naisen kauhun valtaan. Heidän kaltaisiaan saarnaajia on maailmassa aina ollut ja on nykyisinkin. Tuomita he osaavat, mutta eivät auttaa. Jumala voi kuitenkin kääntää heidän tuomitsemisensa hyväksi, niin että he tuovat syntisen Jeesuksen luo, vaikkakin väärässä tarkoituksessa.

2. Syntinen armahdettuna

Fariseusten ja kirjanoppineiden tarkoituksena oli päästä syyttämään Jeesusta. Tilanne muuttui kuitenkin päinvastaiseksi, sillä Jeesus teki vastavedon. Hän kirjoitti maahan. Se oli merkki. Olihan kirjoitettu: "Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun" (Jer. 17:13). Kun fariseukset eivät tätä ymmärtäneet, Jeesus sanoi: "Joka teistä on synniton, se heittäköön häntä ensimmäisellä kivellä." Kun he sen kuulivat, heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, ja he menivät pois toinen toisensa jälkeen vanhimmista alkaen viimeisiin asti. Eihän Mooseksen lakia voinut panna täytántöön sellainen, jonka itse olisi pitänyt ajat sitten kärsiä kuolemantuomio.

Siihen jäivät Jeesus ja nainen. Kun Jeesus oli karkottanut naisen tuomitsijat, nainen ei pakene, vaan jää Jeesuksen luo. Jeesus kysyy häneltä: "Missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?" Nainen vastaa: "Herra, ei kukaan." Silloin Jeesus sanoo: "En minäkään sinua tuomitse."

Tapahtuu nopea käänne. Äsken syntinen oli syytettynä kuoleman partaalla omatunto soimaten. Nyt hän on Jeesuksen edessä armahdettuna, tuomiosta vapautettuna, syntinsä anteeksisaaneena.

Syntinen tulee tuoda Jeesuksen luo, ei tuomittavaksi, vaan armahdettavaksi. Jeesus on kantanut syntikuormamme ja sovittanut sen ristinpuulla. Hänen sydämellinen tahtonsa on armahtaa meitä ja antaa meille rauhansa. Tämä kertomus on antanut monelle langenneelle rohkeuden uskoa Jeesukseen. Se on ihanaa evankeliumia omassatunnossaan ahdistuneelle ja Jumalan tuomiota pelkäävälle sielulle.

3. Syntinen vapaana

Tekstimme ei vielä pääty tähän. Jeesus päästää kiinni otetun naisen menemään sanoen: "Älä tästedes syntiä tee." Uusi elämä, joka

juuri äsken oli lähellä päättää kuolemaan, odotti naista vapaudessa. Millaista tämä elämä tulisi olemaan?

Varmasti löytyisi niitä, jotka houkuttelisivat palaamaan vanhaan elämän malliin. Nainen tarvitsee tukea vaeltaakseen Jumalan lapsen valkeudessa niin, ettei tule uudestaan sidotuksi orjuuden ikeeseen. Jeesus antaa hänelle turvaksi sanansa: "Älä tästedes syntiä tee." Nyt nainen voi sanoa: "Jeesus pelasti sekä henkeni että sieluni. Hän sanoi minulle: 'Älä tästedes syntiä tee' Kuinka voisin tehdä niin suuren synnin ja rikkoisin armahtajaani ja auttajaani vastaan. Väistykää kauas, viettelijät!"

Kun Jeesus antaa anteeksi ja armahtaa, hän samalla antaa meille Jumalan lasten suloisen vapauden. Emme elä palvellaksemme syntiä, vaan haluamme elää Jumalalle ja palvella häntä hänen lapsinaan.

15.4.2008. Virret VK 1938: 308,309.

Oikeasta tuomitsemisesta

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

"Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Taikka kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Annas, minä otan rikan silmästäsi', ja katso, malka on omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, ja sitten sinä näet ottaa rikan veljesi silmästä. Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä. Matt. 7:1–6.

Kysymys tuomitsemisesta on monille kristityille ongelmallinen asia, koska asiasta opetetaan niin harvoin Raamatun mukaisesti. Jotta voimme uskoa ja toimia Jumalan tahdon mukaan, meidän on tutkittava, mitä Raamattu asiasta sanoo. Lukiessamme Raamattua voimme tehdä sellaisen havainnon, että on monia asioita, joita Raamattu sekä käskee että kieltää. Se, miten kulloinkin tulee toimia, riippuu tapauksesta ja asianhaaroista. Näin on myös tuomitsemisesta puheen ollen.

1. Mitä emme saa tuomita?

Tekstimme on Vuorisaarnasta. Siinä Jeesus opettaa apostoleja, kuinka heidän tulee toimia virassaan ja Kristuksen opetuslapsina hänen Kirkossaan. Se ei koske yhteiskunnallista elämää eikä myöskään maailmaa, joka elää ulkonaisen kirkon ulkopuolella. Yhteiskunnassa vallitsevat näet toisenlaiset lainalaisuudet kuin Jumalan valtakunnassa. Yhteiskunnassa tarvitaan tuomareita, tuomioistuimia ja niiden tuomioita. Epäuskoisia tosin koskee sama siveyslaki kuin uskoviaakin, mutta he noudattavat lakia lain alaisina eivätkä evankeliumin antamalla voimalla armon alla eläen kuten uskovat. Tämä on pantava merkille.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan." Luukkaan evankeliumissa on selventävä lisäys. Siinä sanotaan: "Älkääkä tuomitko,

niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta" (Luuk. 6:37).

Tästä ymmärrämme, että tuomitseminen kadotustuomion lausumisen merkityksessä on kiellettyä. Tähän on kaksi hyvin painavaa syytä.

Ensimmäinen syy on se, että me emme näe sydämeen emmekä tiedä ihmisen tilaa hänen viimeisenä elinhetkenään. Jos hän kuollessaan on epäuskossa, hän joutuu kadotukseen. Hänen tilansa sillä hetkellä on kuitenkin meiltä salattu.

Toinen syy, miksi emme saa lausua kadotustuomiota, on Jumalan armollinen tahto pelastaa kaikki ihmiset. Hän ei halua, että yksikään joutuu kadotukseen. Niin kauan kuin armonaikaa on, tulee toimia sen hyväksi, että ihmiset tulisivat uskoon ja pelastuisivat. Jokaisen uskovan tulee sydämessään yhtyä Jumalan yleiseen armotahtoon ja toimia sen toteutumiseksi kaikkien lähimmäistensä, jopa vihollistensa suhteen. Erityisesti, aivan viran puolesta tämä koskee pastoreita. Tuomitsevaisuus ei sovi yhteen viran luonteen kanssa.

Kun Jeesus kieltää meitä tuomitsemasta niitä, joilla on rikka silmässä, hän käskee meitä toimimaan taiten uskovien lähimmäistemme kanssa. Hän ei suinkaan tarkoita, että meidän pitäisi hyväksyä kaikki ne moninaiset heikkoudet ja raihnaisuudet, joita uskonveljissämme ja -sisarissamme on, tai että meidän olisi hyväksyttävä, jos he karkeasti rikkovat. Jeesus ei tarkoita edes sitä, ettei niistä saisi mitään mainita. Sen sijaan hän kehottaa meitä ensiksi katsomaan, onko omassa silmässämme suuri hirsi, joka estää meitä näkemästä ja joka tekee meidät tarkkaan työhön kyvyttömiksi. Emme voi auttaa lähimmäistämme tuomitsevan ja lakihenkisen mielialan vallassa. Silmä on arka elin. Myös uskon käsi on haavoittuva. Auttaaksemme lähimmäistä meidän tulee itse elää armosta ja tuntea oma tilamme. Meidän tulee käsittää, että lähimmäisellämme on meissä paljon kärsittävää ja anteeksi annettavaa.

Jos tuomitsemme lähimmäisemme epäuskoiseksi, jopa kadotukseen, sellaisesta asiasta, jonka yhteydessä pelastava usko voi olla, tuomitsemme itsemme. Jeesus sanoo: "Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan."

Jeesuksella on huoli siitä, että hänen opetuslapsensa säilyttävät evankeliumin puhtaana ja että seurakunnan toiminta tapahtuu oikeassa, evankelisessa hengessä.

2. Mitä meidän pitää tuomita?

Olisi Raamatun typistämistä ajatella, ettemme saa missään asiassa tuomita seurakunnassa. Sanoohan Jeesus: "Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio" (Joh. 7:24). Tämän Jeesus sanoi silloin, kun hän oli parantanut sokean sapattina ja juutalaiset tuomitsivat häntä siitä. Juutalaiset eivät ymmärtäneet lakia oikein. He ottivat Raamatusta yhden kohdan, joka kielsi työnteon sapattina, mutta jättivät huomiotta toisia kohtia, jotka sallivat sapattina lähimmäisen ja eläintenkin auttamisen, myös ympärileikkauksen. Kun Jeesus paransi sapattina, he olivat valmiita tuomitsemaan hänet.

On paljon sellaista uskonnollisuutta, josta puuttuu oikea evankeliumin tuntemus. Se ilmenee lakimaisuutena siten, että vaaditaan jonkin yksittäisen Raamatun ilmaiseman totuuden ulottamista kaikkialle ottamatta huomioon Raamatun muita lausumia. Jos esimerkiksi vaaditaan, ettei saa missään asiassa lausua minkäänlaista tuomiota, joudutaan ristiriitaan Raamatun kanssa. Samoin käy, jos yleisestä sovituksista ja Jumalan yleisestä armostahdosta päätellään, että kaikki pelastuvat.

Sananjulistuksen tehtävänä on sanoa väärät opit vääriksi ja ihmisten keksimä jumalanpalvelus turhaksi ja sielun pelastukselle vahingolliseksi. Jos ne opettajat, jotka kieltävät uskon perustuksen, eivät ota ojennusta vastaan, on heitä kartettava, kuten Raamattu selvästi sanoo: "Harhaoppista ihmistä karta varoitettuasi häntä kerran tai kahdesti" (Tiit. 3:10). Niitä, jotka erehtyvät jossakin kehällisessä asiassa uskon perustusta kumoamatta, voidaan ohjata oikeaan pitempäänkin, jos he ovat valmiita seuraamaan Jumalan sanaa. Mutta mitään Jumalan sanan vastaista oppia ei saa sallia, saati pitää tasaveroisena puhtaan opin kanssa.

Kristityt voivat ja heidän tuleeekin arvioida julistuksen raamatullisuutta, ottaa vastaan oikea opetus ja hylätä harha. Tällainen tuomitseminen on sallittua ja käskettyä.

Jeesus opetti myös seurakuntakurin kolmea astetta ja käski niitä noudattaen voittamaan langenneen veljen. Sellaisen tapauksen varalta, jossa rikkonut ei ota ojennusta vastaan eikä kadu, Jeesus sanoi: "Olkoon hän sinulle, niin kuin hän olisi pakana ja publikaani" (Matt. 18:17). Tämä ei ole kuitenkaan lopullinen tuomio, vaan tämän vakavan toimenpiteen tarkoituksena on saattaa rikkonut mielenmuutokseen ja takaisin uskoon.

On syntejä, joiden yhteydessä Pyhä Henki ei asu ihmisen sydämessä eikä usko säily. Raamattu sanoo: "Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, nautuus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa" (Gal. 5:19–21). Huomatkaa tarkoin: "Jotka sellaista *harjoittavat*, eivät peri Jumalan valtakuntaa." Kaikissa esiintyy viettymystä pahaan vanhan ihmisen puolesta. Mutta kun se kuuletetaan, se ei tuhoa uskoa. Mutta jos noista synneistä, esimerkiksi kateudesta ja vihan pidosta, tulee elämäntapa, usko ei säily eikä sellaisen harjoittaja peri Jumalan valtakuntaa. Tällaisen tuomion Jumalan sana lausuu, ja sen tulee kuulua myös saarnaajan suusta.

Vielä Jeesus sanoo tekstissämme: "Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä." Tämäkin on ankara tuomio. Tämän Jeesus lausui, kun hän opetti apostoleja, kuinka heidän tulee saarnata. Heidän tulee julistaessaan tehdä ero toisaalta lampaiden ja toisaalta koirien ja sikojen välillä. Lammas tuntee paimenensa äänen ja seuraa sitä, mutta vierasta ääntä se ei seuraa. Paimenen ääntä seuratessaan lampaat pysyvät oikealla laitumella ja syövät sitä ruokaa, mitä paimen antaa. Kiertelevät kulkukoirat ovat kaikkiruokaisia. Siat taas olivat saastaisia eläimiä, jotka eivät osanneet tehdä eroa pyhän ja loan eivätkä arvokkaan ja lian välillä. Nämä eläimet kuvaavat niitä, joille lihan ajatusten, pyyteitten ja tavoitteiden tyydyttäminen ja sen mukainen uskonnollisuus kelpaavat, mutta jotka saattavat jopa raivostua, jos heille tarjotaan Jumalan sanan puhdasta ravintoa ja heidän pitäisi elää siitä. Sen tähden heitä ei pidä lohduttaa evankeliumilla, vaan heille tulee julistaa lakia, että he tajuaisivat tilansa. Evankeliumin lohdutus tulee soveltaa synnintuntoisiin, lain tuomio itsevarmoihin, jotka eivät syntisyyttään tunne ja jotka luulevat voivansa pelastua ilman Kristusta omien tekojensa varassa.

Tekstissämme Jeesus kehottaa meitä toimimaan oikeassa, sielujen pelastusta palvelevassa hengessä. Siihen kuuluu kaiken sen tuomitseminen, minkä Jumalan sana tuomitsee, ja kaiken sen edistäminen, mikä Jumalan sanan mukaan on hyvää ja oikeata. Ennen kaikkea meidän tulee erottaa oikein laki ja evankeliumi toisistaan ja koh-

distaa ne oikein kuulijoihin. Jeesuksen opetuksen mukaan parannuksen tulee alkaa apostoleista ja muista paimenista ja kulkea läpi koko seurakunnan. Mielenmuutoksessa elävä seurakunta on kykenevä levittämään evankeliumia. Se ymmärtää, etteivät epäuskoiset voi tehdä kääntymiseen mitään hengellisen kuoleman tilansa tähden, vaan ainoastaan evankeliumi voi tuoda heille avun. Kristuksen Kirkko luottaa siihen, että evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi.

Siitamaja 3.7.2007. SK 1961 nrot: 150; 265.

Oikea parannus

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vanhan testamentin teksti.

Mutta kun Joosefin veljet näkivät, että heidän isänsä oli kuollut, ajattelivat he: "Ehkä Joosef nyt alkaa vainota meitä ja kostaa meille kaikesta sen pahan, mitä me olemme hänelle tehneet." Niin he lähettivät Joosefille tämän sanan: "Isäsi käski ennen kuolemaansa ja sanoi: 'Sanokaa Joosefille näin: Oi, anna anteeksi veljiesi rikos ja synty, sillä pahasti he ovat menettelleet sinua kohtaan.' Anna siis isäsi Jumalan palvelijoille anteeksi heidän rikoksensa." Ja Joosef itki kuullessaan nämä heidän sanansa. Sitten tulivat Joosefin veljet itse, lankeasivat maahan hänen eteensä ja sanoivat: "Katso, me olemme sinun orjiasi!" Mutta Joosef vastasi heille: "Älkää peljätkö, olenko minä Jumalan sijassa? Te tosin hankitsitte minua vastaan paha, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa. Älkää siis peljätkö; minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne." Ja hän lohdutti ja rauhoitti heitä. 1 Moos. 50:15–21.

Jeesus sanoo: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisuudeksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat." (Luuk. 24:46–48.) Kristillinen Kirkko on parannusta julistava kirkko. Se julistaa sitä kastamattomille, jotka eivät vielä koskaan ole maistaneet, että Herra on hyvä. Se julistaa sitä luopioille, jotka ovat kääntyneet pois Herran tieltä. Se tähdentää jatkuvan parannuksen välttämättömyyttä niille, jotka kasteen armon varassa kilvoittelevat uskon tiellä.

Patriarkka Jaakobin pojista tulivat Jumalan kansan, Israelin, sukukuntien kantaisät. Israelin piti olla esikuva Uuden liiton Jumalan kansalle. Sen tuli vaeltaa jatkuvassa parannuksessa. Voimme oppia Joosefista ja hänen veljistään paljon tästä aiheesta. Joosefille oli tullut tilaisuus johdattaa veljiänsä katumukseen ja uskoon.

1. Seurakunta julistaa parannusta

Jaakob oli uskova mies. Herra oli antanut hänelle lupauksen, että Aabrahamin siunaus oli jatkuva hänen suvussaan. Jaakobilla oli kuitenkin suuria murheita lastensa epäjumalanpalvelun ja siveettömyyden tähden. Raamattu kertoo Simeonin ja Leevin yltiöpäisestä kostonhimosta ja heidän toimeenpanemistaan hivviläisten murhista, siten myös Jaakobin poikien kateudesta Joosefia kohtaan ja heidän tappoaikestaan. Heidän sydämensä oli vieraantunut Jumalan armosta ja raaistunut. Koska heistä oli määrä tulla Jumalan kansan kantaisiä, heidän ei sopinut jatkaa itse valitsemallaan, väärällä tiellä, vaan heidän oli tultava parannukseen.

Parannuksessa meidänkin tulee vaelttaa, muuten emme pelastu ja muuten annamme aivan väärän esikuvan nousevalle polvelle siitä, mitä Jumalan kansa uskoo, kuinka se elää ja millainen mieli sillä on. Se, joka on saanut Jumalan laupeuden, on laupias lähimmäistään kohtaan, kuten Herra sanoo: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria."

Joosefin veljien rikokset olivat pöyristyttäviä. Joosef oli niistä tietoinen. Kun veljet tulivat Egyptiin ostamaan viljaa, Joosef koetteli heitä perusteellisesti. Niin myös seurakunnan on koeteltava ne, jotka ovat Jumalaa vastaan raskaasti rikkoneet ja hänen seurakuntansa jättäneet, mutta jotka sitten tulevat hakemaan siltä hengen ravintoa. Seurakunnan on katsottava, että heidän paluunsa tapahtuu oikein perustein. Vääriä perusteita ovat esimerkiksi asiat, jotka liittyvät sukuun, muistoihin, ystäviin ja tuttaviin, ajallisiin etuihin jne. Oikeita perusteita ovat Jumalan hyvä, armollinen tahto, hänen armostaan osalliseksi pääseminen sanassa ja sakramenteissa, puhdas hengen ravinto, parannuksen tekeminen, hyvälle omalletunnolle pääseminen Jumalan ja hänen seurakuntansa kanssa ja muut hengelliset asiat.

2. Luopuneita tulee parannukseen

Eräs suurimpia ihmeitä seurakunnan elämässä on uskon tieltä luopuneen paluu uskon tielle takaisin Jumalan tykö ja sovintoon Jumalan ja hänen seurakuntansa kanssa. Se, joka on uskossa, ei rohkene mennä maailmaan ja luopua uskosta. Hän ei halua murehduttaa Jumalan Henkeä. Hän muistaa Raamatun varoituksen tahallisesta, julkeasta synnin teosta: "Sillä mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat

valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osalliseksi tulleet ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia, ja sitten ovat luopuneet – taas uudistaa parannukseen, he kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät" (Hebr. 6:4–6).

Syvälle olivat Joosefin veljet langenneet. He eivät olleet kuitenkaan tehneet syntiä Pyhää Henkeä vastaan ja heidät voitiin vielä uudistaa parannukseen. Heidän kääntymyksensä on rohkaiseva esimerkki kaikille palaaville ja erehtyneille. Vanha Jaakob sai vielä nähdä poikansa Joosefin, vieläpä havaita, että Joosef oli korkeassa asemassa. Joosef oli Egyptin hyvä, isällinen valtias, aivan faraon rinnalle korotettu. Jaakob sai hengellisessä mielessä takaisin myös nuo kymmenen vanhinta poikaansa. Egyptissä he jatkoivat paimentolaisen ammattiaan. Siitä Raamattu toteaa: "Kaikki paimenet ovat egyptiläisille kauhistus" (1 Moos. 46:34). Vieraita ja muukalaisia ovat Jumalan lapset tässä maailmassa, mutta he eivät häpeä osaansa.

Ihmeellisiä ovat Jumalan tiet, ihmeellinen hänen armonsa. Omin voimin syntinen ei voi palata maailman turuilta, mutta kun Jumala hänet kääntää, hän palaa. Hengellisiä paluumuuttajia on. Joosefin veljien esimerkki antaa meille toivoa ja kehottaa meitä esirukoukseen. Toteutuu usein Joosefin sana: "Te tosin hankitsitte minua vastaan paha, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi." Kun syntinen palaa, siitä koituu suuri siunaus paitsi hänelle itselleen myös seurakunnalle.

3. Seurakunta ottaa katuivat vastaan

Joosefin veljille ei ollut itsestään selvä asia, että he saivat armon Joosefin edessä. He pelkäsivät, että Joosefin laupias käytös olisi johnutun siitä, ettei Joosef halunnut pahoittaa isänsä mieltä. Nyt kun isä oli kuollut, Joosef olisi vapaa kostamaan heille. Valtaa Joosefilla oli, niin että hän olisi voinut tuhota heidät käskyllään, yhdellä sanalla, milloin tahtoi. Joosef ei kuitenkaan hautonut kostoa.

Jumala on antanut Seurakunnalle maan päällä suuren vallan: valan päästä kaikki katuivat synneistä ja sitoa kaikki katumattomat synteihinsä. Se ei ole ihmisen mielivaltaa, ei ystävien, omaisten, sukulaisen tai vallanpitäjien suosimista, vaan toimintaa Jumalan käs-

kemällä tavalla, Jumalan valtaa. Löytäköön jokainen syntiensä tähden murheellinen lohdutuksen siitä, että itse Jumala on hänet synneistä päästänyt ja että itse taivaan ja maan Herra on avannut hänelle taivaan. Se taas, joka haluaa pysyä epäuskossa, vaviskoon, sillä Jumala itse on sulkenut häneltä taivaan siihen asti, kunnes hän katuu.

Kun Jaakob oli kuollut, Joosefin veljet ottivat yhteyttä Joosefiin ja lähettivät hänelle sanan: "Isäsi käski ennen kuolemaansa ja sanoi: 'Sanokaa Joosefille näin: Oi, anna anteeksi veljiesi rikos ja synty, sillä pahasti he ovat menetelleet sinua kohtaan.' Anna siis isäsi Jumalan palvelijoille anteeksi heidän rikoksensa." He eivät voineet vedota omiin tekoihinsa, mutta he vetoavat isän sanaan ja isän rakkauteen. Samalla he tunnustautuvat Jaakobin Jumalan palvelijoiksi. Sen jälkeen he tulevat Joosefin luo ja pyytävät päästä hänen orjikseen. Siinä ovat nuo murhamiehet ja ihmiskauppiaat nöyrinä orjaksi myymänsä miehen edessä armoa anomassa.

Kun Jumala ottaa meidät tilille synneistämme, meille ei jää mitään puolusteltavaa. Ainoa, johon voimme vedota ja johon myös saamme vedota, on Jumalan oma sana ja hänen rakkautensa hänen Pojassaan. Kristuksen uhri lepytti Jumalan vihan ja toi meille anteeksiantamuksen. Sen varassa voimme astua Jumalan tuomioistuimen eteen.

Kun veljet anovat armoa, Joosef vastaa heille: "Älkää peljätkö, olenko minä Jumalan sijassa? Te tosin hankitsitte minua vastaan pahaa, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa. Älkää siis peljätkö; minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne." Ja hän lohdutti ja rauhoitti heitä. Veljillä oli todellinen hätä ja pelko. Niin myös sillä, joka palaa maailman teiltä Herran seurakuntaan, voi olla pelkoja siitä, otetaanko hänet vastaan ja kuinka häneen paluun jälkeen suhtaudutaan. Voi olla pelko myös siitä, miten hänen käy viimeisellä tuomiolla. Sen vuoksi tarvitaan lohdutusta ja rauhoittamista.

Joosefin ympärillä on Israelin kansan alku – kymmenen rikollista. On myös hurskas Benjamin ja Joosef, joka oli vaeltanut Jumalan teitä. Kun maailman turuilta tullaan Jumalan seurakuntaan, tullaan armahdettujen joukkoon. Kullakin on takanaan omat vaihteensa, ehkä

karkeinekin synteineen. Joosef voi olla armollinen veljiään kohtaan vain siitä syystä, että hän itse oli saanut oppia tuntemaan Jumalan armon omalle sydämelleen. Vaikka hän eli hurskaasti, hän ei ollut vapaa perisynnistä eikä heikkouden synneistä. Hänellä täytyi olla selkeä kuva omasta syntisyydestään sekä Jumalan armosta. Muuten hän ei olisi toiminut niin kuin toimi. Niin myös kun palataan Jumalan armon osallisuuteen ja seurakunnan yhteyteen, tullaan niiden joukkoon, jotka elävät aivan samasta armosta, mihin palaavakin pyytää turvata.

Oikein toimivalla seurakunnalla ei voi olla suurempaa iloa kuin toivottaa katuivat syntiset tervetulleiksi joukkoonsa ja saada julistaa heille Jumalan armoa Kristuksessa ja vahvistaa ja rauhoittaa heitä myös kuoleman edessä. Kun Jumala on nyt meille armollinen, sama armo pätee myös viimeisenä päivänä Kristuksen tuomioistuimen edessä, sillä Jeesus on sanonut: "Minkä te päästätte maan päällä, se on oleva päästetty taivaassa."

Siitamaja 13.7.2003. Virret VK 1938: 526; 422;1,2,4; 164:1–4; 344; 216.

Luota Raamattuun, sen joka sanaan!

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

Vapaa teksti.

Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa. Apt. 24:14.

Apostoli Paavali oli joutunut maaherra Feeliksin eteen syytettynä muun muassa lahkolaisuudesta. Syyttäjänä oli juutalaisten ylimmäinen pappi. Hänellä oli mukanaan juutalaisten vanhimpia sekä asianajaja Tertullus. Syytteeseen lahkolaisuudesta Paavali vastasi tekstimme lauseella.

Välistä meitäkin moititaan lahkolaisiksi. Mitä sinä vastaisit siihen? Tekstimme on erinomainen vastaus tilanteessa, jossa meidän on tarpeen tunnustaa uskomme.

1. Torju lahkolaisuus

Paavali sanoo vaeltavansa sitä tietä, jota ihmiset sanovat lahkoksi, mutta joka itse asiassa on se sama tie, jota hänen isänsä ovat vaeltaneet. Se on sama tie, jota Israelin pyhät patriarkat, Aabraham, Iisak ja Jaakob vaelsivat. Se on sama tie, jota kulkivat monet kuninkaat, kuten Daavid. Sillä tiellä Paavali palvelee isiensä Jumalaa.

Sinäkin saat tunnustaa kulkevasi sitä tietä, mitä apostolit ja profeetat vaelsivat, samaa tietä, jolle luterilainen uskonpuhdistus meidät opasti ja jolla myös monet esi-isistämme ovat kulkeneet. Emme halua olla emmekä ole jokin uusi kirkko, vaan olemme ikivanhaa apostolisprofeetallista Kirkkoa. Siihen Kirkkoon ja sen uskoon tosi luterilainen pitäytyy pysyessään luterilaisessa opissa.

Apostoli Paavali käyttää hyvin havainnollista ja paljon puhuvaa kuvaa sanoessaan vaeltavansa tietä, kun hän uskoo Raamatun mukaan. Kysymyksessä on tietty oppi, jota hän edustaa. Se ei ole teoreettinen ajatusrakennelma tai filosofia, vaan hyvin käytännöllinen asia. Se on tie. Sillä on tarkoin rajattu sisältönsä, suuntansa ja määränpänsä. Joko olet tällä tiellä tai et ole. Se ei ole jokin harrastus, vaan sitä kuljetaan koko elämän ajan alkaen uskon saamisen lahjasta

aina kuolemaan asti. Kysymyksessä on usko, sydämen turva, joka antaa suunnan, sisällön ja tarkoituksen koko elämälle. Paavali lausuikin heti perään: "Pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekkin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin." Merkitseehän sinullekin usko Kristukseen ja oikea luterilaisuus näin valtavaa asiaa?

Kun Paavali tunnustautui pyhiin isiin, hän ikään kuin sanoi: Jos pidätte minua lahkolaisena, silloin teette lahkolaisia myös isistänne. Toisin sanoen, jos pidätte todellista luterilaisuutta lahkona, silloin teette lahkolaisen myös uskonpuhdistaja Martti Lutherista ja lahkon Suomen ev. lut. kirkosta silloin, kun se vielä pitäytyi luterilaiseen tunnustukseen ja opetti sen mukaan.

2. Pitäydy Raamattuun

Tekstissämme apostoli antaa yhden tärkeän tuntomerkin oikeasta uskosta. Hän sanoo: "Minä uskon kaiken, mikä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa." Juutalaiset jakoivat Vanhan testamentin kolmeen osaan: lakiin, profeettoihin ja psalmeihin. Lyhyiden vuoksi he käyttivät näistä Pyhistä Kirjoituksista nimitystä Laki ja profeetat tai vain Laki, joka varsinaisesti oli Mooseksen kirjojen yhteisnimitys.

Kun maaherra Feeliksin edessä ylimmäinen pappi syytti Paavalia, tämä tunnusti uskovansa kaiken, mikä Vanhassa testamentissa on kirjoitettu. Olisi ollut lahkolaisuutta uskoa siitä vain osa tai uskoa toisin. Mutta Paavali ei ollut lahkolainen, koska hän uskoi kaiken, mikä Raamatussa on kirjoitettu. Samalla tavalla sinäkin uskoessasi koko Raamattuun saat torjua syytökset lahkolaisuudesta.

Raamattu on yhtenäinen kokonaisuus. Turmeltuneella järkiparallamme tarkasteltuna se voi vaikuttaa hajanaiselta ja vaikeasti ymmärrettävältä, jopa ristiriitaiselta. Mutta raitis usko näkee sen toisessa valossa. Siinä on tuotu esiin se tie, jota Jumala haluaa meidän kulkevan. Se esittää tämän yhden uskon tien monin sanoin, kuvin ja esimerkein. Raamatun yhtenäisyyden takeena on se, että se on syntynyt yhden ja saman Pyhän Hengen vaikutuksesta. Pyhä Henki taas on totuuden Henki, joka kirkastaa Kristusta ja jakaa meille hänen omastaan sanassa ja sakramenteissa.

Tämä seikka tekee Raamatun yhtenäiseksi ja samalla luotettavaksi. Jumala ei erehdy eikä voi valehdella. Psalmin kirjoittaja sanoo: "Sinun sanasi on kokonansa totuus" (Ps. 119:160). Sananlasku-

jen kirjassa Messias sano: "Vanhurskaat ovat minun suuni sanat kaikki, ei ole niissä mitään petollista, ei väärää" (Sananl. 8:8).

Voimme luottaa Raamatun joka sanaan samalla tavalla kuin luotamme Jumalaan. Luottaessamme Raamattuun luotamme näet Jumalan sanaan.

Mikä sitten on Raamatun pääsisältö ja tarkoitus? Mikä on se uskon tie, jolle se meitä vetää ja jolla se meitä kuljettaa. Apostoli Johannes lausuu sen näin: "Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään" (Joh. 20:31).

Siitamaja 2.9.2005 nuorten päivillä.

"Ei yli sen, mikä kirjoitettu on"

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
eli apostolien päivänä. Vapaa epistolateksti.

Tämän olen, veljet, sovittanut itseeni ja Apollockseen, teidän tähtenne, että meistä oppisitte tämän: "Ei yli sen, mikä kirjoitettu on", ettette pöyhkeillen asettuisi mikä minikin puolelle toista vastaan. 1 Kor. 4:6.

Uskonpuhdistuksen toinen pääperiaate

Uskonpuhdistuksen toinen pääperiaate kuuluu: Pyhän Raamatun, sekä Vanhan että Uuden testamentin kaikki kanoniset kirjat ovat Jumalan erehtymätön sana ja ilmoitus, joka on kristillisessä kirkossa kaiken opin ja elämän ylin ohje. Yksimielisyyden ohje lausuu: "Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeettalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava. Kirjoitettu on: 'Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni' (Ps. 119:105.) Pyhä Paavali sanoo: (Gal. 1:8) 'Vaikka tulisi taivaan enkeli ja julistaisi toisin, hän olkoon kirottu'. Muita vaikka kuinka nimekkäiden vanhojen ja uusien opettajien kirjoituksia ei ole pidettävä Pyhän Raamatun vertaisina, vaan ne on kaikki tyynni alistettava sen alaisiksi. Niitä tulee käyttää yksinomaan todistajina, jotka kertovat, millaisena ja millä paikkakunnilla profeettojen ja apostolien oppi on säilytetty apostolien ajan jälkeen." (TK 1990, s. 427.)

Olemme riippuvaisia Jumalan ilmoituksesta

Pyhän Raamatun mukaan perisynnin alainen ihminen on Jumalasta "poispoikennut", "kelvoton" ja "ymmärtämätön", joka ei tunne "rauhan tietä" ja jonka "kurkku on avoin hauta" (Room. 3:11–17). "Jokainen ihminen on valhettelija"; Jumala yksin on totuudellinen (Room. 2:4). Ihmisen synnynnäinen turmelus on niin syvä, ettei hän alkuunkaan tunne evankeliumia. Se, että ihmisellä on omassatunnossa vielä jäljellä jotakin tietoa Jumalasta, hänen olemassaolostaan ja hänen käskyistään (Room. 1:20), ei kuitenkaan tee häntä kykeneväksi noudattamaan oikein ja täydellisesti Jumalan lakia, niin että se

kelpaisi Jumalalle. Tämä tieto laista ei myöskään anna hänelle syntejä anteeksi, se ei vie häntä Jumalaa lähemmäksi eikä hän sen nojalla opi tuntemaan syntisten Vapahtajaa. Raamattu sanoo: "Me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkeytyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen maailmanajoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut – sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet – vaan, niin kuin kirjoitettu on: 'mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.' Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin." (1 Kor. 2:7–10.) Ihmisestä lähtevä puhe on "avoin hauta"; Jumalan sanat "ovat Henki ja ovat elämä" (Joh. 6:63). Jumalan sana on annettu meille sitä varten, että oppisimme tuntemaan Jumalan, pelastuisimme ja saisimme iankaikkisen elämän. Apostoli kirjoittaa: "Mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään" (Joh. 20:31).

Perisynninalaisesta tilastamme johtuu, että olemme pelastuksen asiassa täysin riippuvaisia siitä Jumalan suuresta hyvyydestä, että hän on ilmoittanut meille itsensä ja on antanut meille sanansa "jalakaimme lampuksi ja valoksi tiellemme" (Ps. 119:105).

Pyhä Raamattu on kristillisen uskon ainoa opin lähde

Ainoa luotettava, totuudellinen kristillisen uskon ja opin lähde on Pyhä Raamattu. Kaikkien muiden kristillisten kirjojen luotettavuus riippuu viime kädessä siitä, onko niiden oppi Raamatusta otettu. Tunnustamme, että Luterilaisen kirkon tunnustuskirjojen oppi on oikea. Emme tee sitä siitä syystä, että katsoisimme niiden kirjoittajien olleen erityisen pyhiä miehiä, jotka olisivat ymmärtäneet, mitä Jumalan sydämessä liikkuu. Luterilaisten tunnustuskirjojen oppi on oikea, koska (*quia*) se on oikein ja väärentämättömästi otettu Pyhästä Raamatusta. Näin Pyhä Raamattu on ylin ohje (*norma normans*). Luterilaiset tunnustuksetkin ovat ohjeita, mutta eivät itsenäisiä, vaan niiden ohjeellisuus johtuu niiden raamatunmukaisuudesta. Sanomme, että luterilainen tunnustus on ohjattu ohje (*norma normata*). Näin Pyhä Raamattu säilyy ylimpänä ohjeena ja ainoana opin lähteenä.

Tarvitsemme kristillisen opin normin

Luontomme paha ominaisuus on, että haluamme olla viisaampia kuin Jumala. Meitä ei tyydytä se Jumalan viisaus, minkä hän on nähnyt hyväksi meille ilmoittaa, vaan me pyrimme suurempaan ja täydellisempään tietoon (1 Moos. 3:4–5) ja jopa luulemme sellaista saavuttaneemme.

Raamattu kuvaa kiusaajan viettelystä ja esi-isiemme lankeemusta paratiisissa tällä tavoin: "Niin käärme sanoi vaimolle: 'Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan.' Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi ja antoi myös miehellensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin söi." (1 Moos. 3:4–6).

Luulemme, että Jumala olisi peittänyt silmämme näkemästä kaikkea. Kuvittelemme voivamme saavuttaa syvempää tietoa kuin mitä saamme, kun yksinkertaisesti, lapsenomaisesti uskomme Raamatun sanan. Tässä erehtyivät ensimmäiset ihmiset, Adam ja Eeva. Tässä erehtyivät apostolisen ja alkukirkon ajan gnostikot. Tässä ovat erehtyneet lukemattomat harhaopettajat heidän jälkeensä. Raamattu sanoo painokkaasti: "Ei yli sen, mikä kirjoitettu on" (1 Kor. 4:6). Säilyksemme oikealla tiellä, oma järki on pantava syrjään, ja meidän on seurattava Jumalan viisautta.

Apostoli Paavali puhuu näistä asioista monin paikoin kirjeissään. Hän sanoo esimerkiksi: "Vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu" (Gal. 1:8). Hän sitoo meidät apostoliseen Raamatun sanaan, joka ei ole lähtöisin ihmisestä, vaan joka on kirjoitettu Pyhä Hengen vaikutuksesta. Hän viittaa harhaopettajien uskotteluihin ja kirjoittaa: "Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi" (Kol. 2:23).

Tarvitsemme Jumalan oman ilmoituksen oppiaksemme tuntemaan rakkaan Vapahtajamme ja Herramme Kristuksen, hänet, jossa "asuu koko jumaluuden täyteys ruumiillisesti" (Kol. 2:9), hänet, joka on lunastanut meidät kaikista synneistämme, hänet, jossa meille on Jumalan armo uutena joka aamu, hänet, joka on iankaikkinen Juma-

lan Sana ja Viisaus, hänet, joka yksin on tie Isän tykö (Joh. 14:6), Olemme kiitollisia siitä, että Jumala on antanut meille pyhän sanansa.

Säilyäksemme taivaan tiellä Jumala on antanut meille Raamatun sanan kirjoitettuna. Sillä voimme koetella ja arvioida kaikki opit, kumota harhat ja opettaa oikeata oppia. Pyhä Raamattu on uskomme ja oppimme ylin ohje.

"Viisaitten sanat ovat kuin tutkaimet ja kootut lauseet kuin iskeytyt naulat; ne ovat saman Paimenen antamia" (Saarn. 12:11).

"Sen tähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi" (Matt. 7:24.)

Ukrainassa toukokuussa 2002.

Tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen ristiinnaulittuna

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

II vuosikerta Epistolateksti.

Niinpä, kun minä tulin teidän tykönnne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. 1 Kor. 2:1–5.

Apostoli Paavali esittelee itsensä Ensimmäisessä Korinttolaiskirjeessään sanoilla "Kristuksen Jeesuksen kutsuttu apostoli Jumalan tahdosta". Tällä arvovallalla hän käsittelee kirjeessään kysymystä siitä, millaisella sanomalla tulee lähestyä ihmisiä, jotta he pelastuisivat. Ihmisten pelastumisen tulee näet olla jokaisen seurakunnan ja sananjulistajan ensisijainen huolenaihe.

1. Ihmissana ei pelasta

Korinton seurakunnan henki ei ollut hyvä. Siellä oli keskinäisiä riitoja ja puolueimielisyyttä. Toiset olivat Pietarin puolta, toiset Apollon ja toiset Paavalin puolta, vaikka nämä kaikki olivat Jumalan palvelijoita ja kaikilla oli sama oppi ja sama evankeliumi. Seurakunnan jäsenet mittasivat asioita inhimillisin perustein. Vaikka julistajat olivat kaikki Jumalan asialla, ihmiset kiinnittivät huomionsa julistajien persoonallisiin asioihin, joilla ei ollut mitään tekemistä itse evankeliumin kanssa ja löysivät niistä tekosyitä hajottavalle toiminnalleen. Apostoli joutui valittaen sanomaan: "Täytyyhän teidän keskuudessanne olla puolueitakin, että kävisi ilmi, ketkä teistä kestävät koetuksen" (1 Kor. 11:19).

Kokemus on, että tämänkaltaisissa koetuksissa ne, jotka ojentautuvat Sanan mukaan, vahvistuvat totuuteen. Ne taas, joille inhimilliset asiat ovat ensisijaisia, eivät saa Sanasta kiinni ja lopulta menettä-

vät yhteytensä seurakuntaan, joka pysyy sanassa, ja mikä pahinta ka-dottavat uskon.

Apostoli halusi ilmaista Korinton seurakunnalle, ettei hän halua tukea heidän puoluemielisyyttään. Apostoli halusi tehdä heille selväksi, ettei ihmissana pelasta ketään. Jumalan sanalla ja ihmissanalla on pelastuksen asiassa niin suuri ero kuin taivaalla ja helvetillä.

"Niinpä" – apostoli sanoo – "kun minä tulin teidän tyköenne, vel-jet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan." Apostolin tarkoituksena ei ollut tehdä vaikutusta puhe-
taidolla eikä inhimillisellä viisaudella, vaikka antiikin Kreikka oli kuuluisa puhujistaan ja filosofiastaan. Paavalin pyrkimyksenä ei ollut voittaa heitä heidän taidoissaan. Hän halusi julistaa Jumalan viisautta siitä huolimatta, että pakanat pitivät sitä hullutuksena.

Inhimillisesti ajatellen Paavalin mahdollisuudet saada jotakin aikaan Korintossa tuollaisella menetelmällä olivat surkeat. Lisäksi Paavalia vaivasi ruumiin heikkous. Hän sanoo: "Ollessani teidän ty-könänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavis-tuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja." Kuitenkin Paavalin toiminnan tuloksena Korinttoon syntyi elävä, voimakas seurakunta. Tosin sillä oli alkuun suuria vaikeuksia. Mutta samalla menetelmällä millä seurakunta syntyi, sen vaikeudet-kin korjaantuivat.

2. Jumalan sana tuo pelastuksen

Jos seurakunnassa halutaan saada jotakin kestäväää aikaan, sen voi tehdä vain Jumalan viisaus ja Jumalan sana. Vain se synnyttää seurakunnan ja rakentaa sitä. Vain se pelastaa sieluja. Pysymällä Ju-malan sanassa ja välttämällä inhimilliset keinot apostoli samalla osoitti, että Jumalan sanassa on voima ja että se saa aikaan käänty-myksen. Se synnyttää seurakunnan. Se korjaa epäkohdat.

Apostoli Paavalilla oli selkeä työnäky. Hän oli saanut kutsun saarnata evankeliumia. Tässä kutsumuksessa hän pysyi kuolemaansa asti. Sama työnäky oli muillakin apostoleilla ja koko apostolisella al-kukirkolla. Heidän työnäkynsä ei näet ollut inhimillinen, vaan se oli Jumalan tahto ja käsky, Kristukselta suoraan saatu. Se on Jumalan antama työnäky maailman loppuun asti.

Työnäky sisälsi neljä eri näkökohtaa. Ne ovat kaikki ensisijaisen tärkeitä. Niistä kaksi tulee nimenomaan esille tekstissämme, mutta

otamme puheeksi myös nuo toiset kaksi.

Ensimmäinen näkökohta oli se, että apostoli julisti Jumalan sanaa, sitä sanaa, jonka Jumala oli ilmoittanut ja joka on ihmiskeksintöjen ja -oivallusten vastakohta. Apostoli sanoo: "Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut" (1 Kor. 2:12). Ja: "Me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkettyä, jonka Jumala on edeltä määrännyt ennen maailmanajoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut – sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet – vaan, niin kuin kirjoitettu on: 'mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat'." (1 Kor. 2:7–9). Jumalan Henki ilmoitti apostolille, mitä hänen tuli puhua. Se oli sellainen evankeliumi, jota ihminen ei voinut itse keksiä. Paavali nimittääkin sitä Jumalan evankeliumiksi. Kristillinen Kirkko, joka on rakennettu apostolien perustukselle, kulmakivenä Herra Kristus, noudattaa tätä työnäkyä. Se rakentaa Jumalan sanalle ja saarnaa sitä. Se pysyy puhtaassa Jumalan sanassa. Silloin kestää sekä perustus että rakennus.

Toinen tärkeä näkökohta Jumalan valtakunnan työssä on saarnata ristiinnaulittua Kristusta. Apostoli sanoo: "... tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna." Lakihenkiset juutalaiset saarnasivat seremonialain säädöksiä. Kreikkalaiset siveysopettajat julistivat etiikkaansa. Kummatkin puhuivat siitä, mitä ihmisen täytyy tehdä kelvataksaan Jumalalle. Mutta apostoli julisti sitä, mitä Jumala on tehnyt meidän hyväksemme ja mitä hän on meille lahjoittanut, ja siinä kaiken keskuksena oli Herra Kristus ristiinnaulittuna. Kyllä apostoli julisti myös Jumalan lakia, ja osoitti sillä ihmiset syntiseksi ja armoa tarvitseviksi. Se ei kuitenkaan ollut hänen varsinainen viestinsä, vaan apusanoma. Apostoli opetti myös tekemään oikeita, hyviä tekoja uskon hedelmänä.

Kun lain kirkkaus ja evankeliumin kirkkaus asetetaan rinnakkain, evankeliumi on niin kirkas, että laki on "kirkkautta vailla" (2 Kor. 3:10). Kun selvästi saarnataan evankeliumia ja pidetään Kristus keskipisteenä, sielut löytävät lohdutuksen omantunnon kauhuissa ja elämän raihnaisuudessa. Niin ihminen voi säilyttää autuuden ilon ja löytää lohdutuksen kaikissa vaiheissaan.

Kolmas tärkeä asia on – ei ainoastaan pitää Kristus keskuksena – vaan myös samalla erottaa laki ja evankeliumi oikein toisistaan. Näin Raamattu tekee kaikkialla. Se edellyttää sananpalvelijoilta, että he jakavat sanaa oikein. Messiaasta sanotaan: Hän "jakaa oikein oikeutta maan nöyryille" (Jes. 11:4). Apostoli Paavali kehottaa Timoteusta osoittautumaan sellaiseksi, "joka oikein jakelee totuuden sanaa" (2 Tim. 2:15). Samoin kuin ruokia tarjoillaan tietyllä tavalla ja tietyssä järjestyksessä, niin myös tulee tarjoilla Jumalan sanaa, lakia ja evankeliumia. Ei riitä, että julistaa oikeata Jumalan sanaa, vaan sitä on myös jaettava oikein. Niitä, jotka eivät halua tehdä synneistään parannusta, ei tule lohduttaa evankeliumilla. Niitä, jotka ovat vaikeissa omantunnon vaivoissa Jumalan lain kauhistamina, ei pidä lyödä lisää lain moukarilla, vaan heille kuuluu evankeliumi.

Neljäs tärkeä asia oli se, että apostoli julisti koko totuutta. Se, että hän saarnasi Kristusta kaiken keskuksena, ei merkinnyt sitä, että hän olisi vaiennut muusta, minkä Jumala oli hänelle ilmoittanut ja käskenyt julistaa. Hän sanoo: "Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa" (Apt. 20:27). Ja vielä hän sanoo: "Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta" (2 Tim. 4:17). Jumalan sanaa tuli opettaa valikoimatta ja sen päämääränä oli tämä: "... tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arappelissa ja eksytyksen kavalissa juonissa" (Ef. 4:12–14). Oikea Jumalan sanan saarna sisältää koko lain ja täyden evankeliumin. Evankeliumiin taas kuuluvat sekä armon sana että sakramentit.

Olethan oppinut tuntemaan nämä asiat? Onhan sielusi turvana Jeesus Kristus ristiinnaulittuna? Hän on maksanut syntivelkasi. Hänessä sinulla on syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus.

Kieltäjästä tunnustajaksi – apostoli Pietari uskon esikuvana

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä eli apostoleitten päivänä. II vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä.

Simon Pietari vastasi ja sanoi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Matt. 16:16.

Pietari, Simon Joonaan poika, Galilean kalastajia, oli uskova mies, jonka Jeesus kutsui ensimmäisenä apostolikseen seuraamaan itseään. Hän oli luonteeltaan innostuva ja valmis tekemään nopeita ratkaisuja. Hän tajusi usein muita nopeammin, mitä tilanne kulloinkin vaati. Mutta aina hän ei tehnyt ratkaisujaan uskon mukaan, vaan välistä myös lihan mukaan. Se taas johti hänet lankeemuksiin, jopa Herransa kieltämiseen.

Pietarin lankeemuksia ja kompastelua

Pietari on erikoinen siinä, että hänen lankeemuksensa eivät kestäneet pitkään. Ne eivät olleet harkittuja, vaan tilanteen synnyttämiä. Hän alkoi vajota veteen, kun hän unohti Jeesuksen sanan ja katseli myrskyävää järveä (Matt. 14:29–30). Kun hän kuuli Jeesuksen puhuvan suuresta kärsimyksestään, hän ajatteli asiaa inhimillisesti eikä Jumalan sanan kannalta. Hän nuhteli Jeesusta ja toivoi, ettei se tapahtuisi (Matt. 16:22–23). Kun hän uhosi kestävänsä, vaikka kaikki muut kieltäisivät, hän ei luottanut Jumalan apuun ja voimaan, vaan itseensä (Joh. 13:37–38). Getsemanessa Pietari tarttui omavaltaisesti miekkaan (Matt. 26:51–52). Kun Jeesus oli vangittu, Pietari kielsi tuntevansa häntä. Kun hän Antiokiassa ulkokullaili lakihenkisten juutalaiskristittyjen tähden (Gal. 2:11), varmaan sielläkin tilanne johdatti hänet niin tekemään. Hän ehkä ajatteli hyödyttävänsä Kristuksen asiaa, kun myötäili lakihenkisiä. Hän ajatteli omalla järjellään eikä ottanut oppaakseen Jumalan sanaa.

Tässä oli luetteloa erilaisista törmäilevän Pietarin kompastumista. Ehkäpä se, kun hän kielsi Vapahtajan kolme kertaa, on niistä kaikkein vakavin. Siitä Raamattu kertoo seuraavasti: "Mutta Pietari

istui ulkopuolella esipihassa. Ja hänen luoksensa tuli muuan palvelijatar ja sanoi: 'Sinäkin olit Jeesuksen, galilealaisen, seurassa.' Mutta hän kielsi kaikkien kuullen ja sanoi: "En ymmärrä, mitä sanot.' Ja kun hän oli mennyt ulos portille, näki hänet toinen nainen ja sanoi siellä oleville: 'Tämäkin oli Jeesuksen, Nasaretilaisen, seurassa.' Ja taas hän kielsi valalla vannoen: 'En tunne sitä miestä.' Vähän sen jälkeen tulivat ne, jotka siinä seisoivat, ja sanoivat Pietarille: 'Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä kielimurteesikin ilmaisee sinut.' Silloin hän rupesi sadattelemaan ja vannomaan: 'En tunne sitä miestä.' Ja samassa lauloi kukko. Niin Pietari muisti Jeesuksen sanat, jotka hän oli sanonut: 'Ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kielsit.' Ja hän meni ulos ja itki katkerasti." (Matt. 26:69–75).

Samankaltaisuutta ja erilaisuutta kieltämisissä nykyaikana

Kukapa ei löytäisi itsestään samankaltaista lihallisuutta kuin Pietarilla. On kuitenkin suuri ero sillä, pidämmekö näitä Pietarin kielteisiä ominaisuuksia hyveinä ja tuleeko niistä pysyviä toimintaperiaatteita vai otammeko Jeesuksen nuhteen vastaan, kadummeko niitä ja torjummeko ne, niin etteivät ne saa määrätä toimintamme suuntaa.

Voimme nähdä Pietarin lankeemuksissa muutaman piirteen, joista kristittyjen uskossaan ja kristillisen kirkon toiminnassaan on saouduttava irti.

Ensiksi. Pietari ei ajatellut sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten. Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois minun edestäni, saattana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten." Pietari pani syrjään Jumalan sanan ja seurasi omaa järkeänsä ja tunteitansa. Kristityn on rakennettava uskonsa Jumalan sanalle, ja sitä kristillisen kirkon on julistettava.

Toiseksi. Pietari ei ajatellut, minkä varassa hänen autuutensa on ja mitä hänen lunastuksensa edellyttää. Lankeemustensa hetkinä hän ei tarvinnut Jeesusta eikä hänen kärsimystään. Kristityn uskon katse tulee olla kiinnitettynä meidän edestämme kärsineeseen, syntimme sovittaneeseen Vapahtajaan, muuten emme pelastu. Jeesus on ainoa tie Isän tykö. Kristillisen Kirkon tulee julistaa syntien sovitusta ja anteeksiantamusta Kristuksessa, kuten Raamattu sanoo: Me "saar-

naamme ristinnaulittua Kristusta" (1 Kor. 1:23).

Kolmanneksi. Todellinen Kristuksen Kirkko ei kasva eikä pysy koossa inhimillisin laskelmin sivu Jumalan sanan totuuden, toishenkisiin liittymällä ja ihmisiä mielistelemällä, vaan Kirkon synnyttää, ylläpitää ja sitä kasvattaa yksinomaan oikea, puhdas evankeliumi. Apostoli sanoo: "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu" (Gal. 1:8).

Ajallemme on ominaista seurata Pietarin lankeemuksia ja tietten tahtoen tehdä niissä ilmenneistä Jumalan sanan vastaisuuksista kirkolle toimintaperiaatteita.

Pietarin katumus

Kun Pietari oli kieltänyt Jeesuksen, Vapahtaja katsoi häneen ja Pietari muisti Jeesuksen sanat: "Ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät." Silloin Pietari meni ulos ja itki katkerasti. Pietari ei paatunut kieltämiseensä eikä myöskään muihin töppäilyihinsä. Hän otti vastaan nuhteen, minkä näemme siitä, että hän pysyi Jeesuksen seurassa ja seurakunnassa. Jeesus asetti ylösnousemuksensa jälkeen hänet uudestaan paimenvirkaan ja kysyi häneltä vielä kolmannenkin kerran: "Olenko minä sinulle rakas". Silloin Pietari vastasi: "Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas" (Joh. 21:17). Siinä oli Pietarilla sekä synnintunnustus että uskontunnustus.

Pietari tunnustaa uskoa

Me löydämme Pyhästä Raamatusta useita Pietarin uskontunnustuksia sen lisäksi, että hän on kirjoittanut kaksi kirjettä. Nämä molemmat kirjeet ovat erinomaisia uskon tunnustamisia. Niistä näkyy myös se, ettei hän ollut loukkaantunut siitä, kun Paavali häntä ojensi, vaan hän voi rinnastaa Paavalin kirjeet muuhun Raamattuun. Hän sanoo: "Lukekaa meidän Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, josta myös meidän rakas veljemme Paavali hänelle annetun viisauden mukaan teille on kirjoittanut; niin kuin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän niissä puhuu näistä asioista, vaikka niissä tosin on yhtä ja toista vaikeatajuista, jota tietämättömät ja vakaantumattomat vääntä-

vät kieroön niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotuksekseni" (2 Piet. 3:15–17).

Kerran Jeesus kyseli opetuslapsiltaan, kenen ihmiset sanovat hänen olevan ja kenen hänen opetuslapsensa sanovat hänen olevan. Tästä Raamattu kertoo näin: "Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan sanoen: 'Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?' Niin he sanoivat: 'Muutamat Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan tahi jonkun muun profeetoista.' Hän sanoi heille: 'Kenenkä te sanotte minun olevan?' Simon Pietari vastasi ja sanoi: 'Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.' Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: 'Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.'" (Matt. 16:13–19.)

Tämä tunnustus oli aivan toisenlainen kuin ihmisten arvelut. Se poikkesi niistä sekä sisältönsä että tietolähteensä puolesta. Pietarin tunnustuksen sisältö oli, että Jeesus on Jumalan Poika, luvattu Messias. Tietolähteenä hänellä oli taivaallisen Isän ilmoitus, eivät oman sydämen tai järjen erehtyvät arvelut. Jeesus sanoi rakentavansa Seurakuntansa tämän Kristus-tunnustuksen varaan, ja lupasi sitä varten taivasten valtakunnan avaimet Pietarillekin, kuten hän sitten antoi ne kaikille opetuslapsilleen Pietaria erikseen mainitsematta. Siten hän antoi avaimet koko Kirkkonsa ja sen saarnaviran käyttöön (Matt. 18:18; Joh. 20:23). Pietarin tunnustus ei ollut vain hänen henkilökohmainen tunnutuksensa, vaan vastaus kysymykseen: "Kenenkä te sanotte hänen olevan", siis kaikkien apostolien yhteinen tunnustus.

Tapaamme Pietarin helluntaina rohkeasti saarnaamassa. Hän julisti lakia ja sanoi: "Hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristille ja tapoitte" (Apt. 2:23). Kuulijat saivat piston sydämeensä, hätääntyivät ja kysyivät: "Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Niin Pietari sanoi: "Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän

Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Apt. 2:38–39.) Kun tämän tapahtuman jälkeen juutalaisten johtomiehet halusivat estää evankeliumin julistuksen ja kielsivät heitä saarnaamasta, Pietari sanoi: "Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä" (Apt. 5:29).

Tunnustuksensa ja toimintansa tähden Pietari vangittiin, mutta enkeli vapautti hänet, niin että hän saattoi jatkaa työtään.

Pietarin uskon tunnustamisessa voimme havaita muutaman tärkeän peruspiirteen. Hän tunnusti Jeesuksen Raamatun ennustamaksi Messiaaksi ja Jumalan Pojaksi, minkä seikan juutalaiset hengelliset kansan johtajat kielsivät. Hän tunnusti, että Jeesuksesta "kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta" (Apt. 10:43). Hän julisti: "Ja että hän herätti hänet [Jeesuksen] kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot'" (Apt. 13:34). Hänen julistuksensa peruspilareina olivat nuo meille luterilaisina tutut yksin Raamattu sekä yksin Kristus, yksin armosta ja yksin uskon kautta –periaatteet. Hänelle Kristuksen ruumiillinen kuolleista nouseminen oli varma armon tae.

Samalla tähän tunnustukseen yhdistyi toiminta. Hän pysyi vastustuksista ja rististä huolimatta saamassaan apostolin kutsumuksessa ja julisti Kristusta. Hän ei erkautunut seurakunnasta, vaan eli kaikesa sen mukana. Hän oli toisten apostolien ja muun seurakunnan kanssa valitsemassa apostolia Juudaksen tilalle. Hän oli Jerusalemin seurakunnan kokouksessa yhdessä toisten kanssa käsittelemässä Antiokian seurakunnan esittämää kysymystä seremonialakiin liittyvistä asioista. Mutta vaikka hän yhä edelleen oli luonteensa mukaisesti sanavalmis ja esille tuleva, hän ei kuitenkaan esiintynyt johtajana, jonka sanaa muiden olisi ollut seurattava hänen persoonansa vuoksi. Hän ei asettunut Raamatun yläpuolelle sen erehtymättömäksi tulkiksi, vaan hän seurasi kirjoitettua sanaa ja opetti sitä. Jerusalemin kokouksessa hän yhtyi Paavalin, Barnabaan ja Jaakobin sekä koko koontuneen seurakunnan yhteiseen tahtoon veljenä veljien joukossa (Apt. 15).

Jeesus oli ennustanut Pietarista: "Totisesti, totisesti minä sanon

sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo" (Joh. 21:18). Apostoli Johannes eli vanhaksi ja kirjoitti evankeliuminsa Pietarin kuoleman jälkeen. Varmasti hän oli saanut kuulla Pietarin ristiinnaulitsemisesta. Johannes sanookin: "Mutta sen hän [Jeesus] sanoi antaakseen tietää, minkä kaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa" (Joh. 21:19). Perimätiedon mukaan Pietari oli toivonut, että hänet ristiinnaulittaisiin pää alaspäin, koska hän ei ollut sen arvoinen, että hänet ristiinnaulittaisiin samalla tavoin kuin Jeesus. Joka tapauksessa Pietari pysyi kuolemaansa asti uskon tunnustuksessa ja kirkasti kuolemallaankin Jumalaa.

Ystäväni, älä seuraa horjuvaa Pietaria, vaan seuraa sitä Pietaria, joka rakensi uskonsa Kristus-kalliolle ja tunnusti Jeesuksen Jumalan Pojaksi ja Messiaaksi. Ota ohjeeksesi Raamatun sana apostolisista tunnustajista: "Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa" (Hebr. 13:7).

Kuinka saan syntini anteeksi

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Epistolateksti.

[Paavali puhui kuningas Agrippalle:] *Me kaaduimme kaikki maahan, ja minä kuulin äänen sanovan minulle heprean kielellä: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua? Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.' Niin minä sanoin: 'Kuka olet, herra?' Ja Herra sanoi: 'Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja seiso jaloillasi; sillä sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt, niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes ilmestyn. Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.'* Apt. 26:14–18.

Uskon peruskysymys on: Kuinka saan syntini anteeksi? Jos tämä kysymys on meille epäselvä, meillä ei ole lepoa omassatunnossa eikä pelastusvarmuutta. Tästä peruskysymyksestä apostoli Paavali puhui kuningas Agrippalle.

Evankeliumi tulee julistaa kaikille syntisille

Jotta ymmärtäisimme, millainen Jumalan armo on, katsomme aluksi, millainen tausta kuningas Agrippalla oli.

Agrippa oli julman Herodes Suuren pojanpojanpoika. Hän oli sukutaustaltaan idumealainen, ei siis israelilainen, vaan Eesaun jälkeläisiä. Jeesus oli syntynyt Herodes Suuren aikana, joka oli teloittanut kolme omaa poikaansa. Niiden joukossa oli ollut Agrippan isoisä. Agrippan isäkin oli tahrinut kätensä vereen. Hän oli surmannut apostoli Jaakob vanhemman. Hän oli myös pitänyt Pietaria vankeudessa. Sen ajan kuninkailla oli suuri valta, ja he olivat julmia. Tuskin Agrippakaan oli säästynyt veren vuodattamiselta.

Agrippa halusi keskustella Paavalin kanssa, ja niin maaherra Festus, jonka vankina Paavali silloin oli, järjesti heidän tapaamisensa. Tällaisen sukutaustan omaavalle miehelle Paavali halusi julistaa evankeliumia. Agrippa sanoikin Paavalille: "Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi" (Apt. 26:28). Siihen Paavali vastasi: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljon, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuun ottamatta" (Apt. 26:28–29).

Minäkin toivon, että uskon asia kirkastuisi teille kaikille.

Ensiksi Paavali kertoo omasta elämästään, kuinka hän luuli palvelevansa Jumalaa, kun hän vainosi kristittyjä ja panetti heitä vankiloihin ja äänesti heidän tappamisensa puolesta. Mutta näin tehdesään hän vainosi Jeesusta.

Näin Paavali tunnustautuu suureksi syntiseksi, joka on tahrinut kätensä pyhien verellä. On ilmeistä, että hän tällä tavalla panee Agrippan ajattelemaan omia syntejään. Paavali ei esittäydy suureksi pyhimykseksi, vaan asettuu synnintekijänä samaan joukkoon Agrippan kanssa, jopa häntä suuremmaksi syntiseksi. Tätä Paavali ei sano kerskaton, vaan murheellisenä ja katuvana.

Myöhemmin Paavali kirjoittaa: "Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän... Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin. Mutta sen tähden minä sain laupeuden, että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat uskomaan häneen, itsellensä iankaikkiseksi elämäksi." (1 Tim. 1:12–13,15.)

Tässä mielessä Paavali tuo esiin synkän menneisyytensä ja väärän intonsa. Hän haluaa voittaa Agrippan Kristukselle. Tästä havaitsemme, ettei ole olemassa niin suurta syntistä eikä niin pahaa Kristuksen vihollista, jota Kristus ei rakasta ja halua voittaa valtakuntaansa. Se on lohdutus sille, joka tuntee syntiensä raskaan painon ja on murheellinen niiden tähden. Se antaa Kirkolle tehtävän viedä evankeliumi kaikille katsomatta ihmisen syntien suuruuteen.

Kristus on ansainnut meille syntien anteeksiantamuksen

Paavali näyttää Agrippalle myös sen tien, jolla Jumalan valtakuntaan tullaan. Hän kertoo saamastaan tehtävästä. Jeesus oli sanonut hänelle: "Minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsitä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa."

Ilman evankeliumia kansat elävät hengellisessä pimeydessä ja paholaisen orjuuttamina. Ihmiset ovat pahan omantunnon vallassa syntitaakkojensa alla. Paavali oli saanut Kristukselta tehtävän toimia heidän vapauttamisekseen. Kristus, joka oli ristiinnaulittu, eli ja valaisi kirkkaasti sanallaan tätä kuoleman varjon pimeää ja lohdutonta maailmaa. Nyt oli aika kääntyä pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö.

Kun tunnet sielussasi synnin pimeyttä ja elämäsi viestittää, ettet ole vapaa, vaan vanki, katso ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta, häntä, joka on maailman valkeus ja toivo maailmalle. Hän on voittanut, ja hänen voittosaatossaan kulkee Kristuksen Kirkko sen lupauksen varassa, että Jumala on sitä varjeleva niin, että evankeliumi voi kaikua todistukseksi kaikille kansoille kaikkiin maailman ääriin aina maailman loppuun asti, – myös sinulle.

Näin apostoli asettaa vastakkain kaksi kuningasta. Agrippalla oli merkittävä valtakunta Rooman imperiumissa. Hänellä oli suuria alueita Libanonissa, Hebronissa, Genetsaretin järven länsipuolella ja Jordanin yläjuoksun itäpuolella. Kristus taas oli Jumalan valtakunnan kuningas, taivaan ja maan Herra. Niin kuin laki on kirkkautta vailla evankeliumin rinnalla, niin myös Agrippan valta oli rajallinen Kristuksen valtaan verrattuna ja koski vain ajallista elämää. Kristuksen apostolilla sen sijaan oli tuotavana Kristukselta, iankaikkiselta kuninkaalta, valo pimeyteen, voitto kuolemasta ja omantunnon rauha syntien anteeksiantamuksessa. Kristus on valo kuoleman kynnykselläkin, vieläpä ajallisen elämän viimeisessä henkäyksessä, myös sinulle.

Anteeksiantamus omistetaan uskolla

Nyt nousee kysymys: Miten syntien anteeksiantamus omistetaan? Olemassa se on, sillä Kristus on sen hankkinut. On olemassa armon valo, niin että apostoli voi kehottaa kääntymään pimeydestä valkeuteen. On jo olemassa vapautus niistä kahleista, joihin synti on vanginnut ihmisen. Saatanan valta on murrettu, siis myös hänen kahleensa ovat katkaistut. Mutta miten ihmeessä siitä pääsee syntinen osalliseksi? Kuinka Agrippa olisi voinut vapautua? Miten sinä voit sanoa hyvästit synnin orjuudelle? Mikä on se tie ja keino, jolla siihen päästään?

Kuinka synkkä, sysimusta onkaan synnin ja epätoivon pimeys, kun ihminen itse yrittää löytää valoa ja havaitsee joutuvansa yhä suurempaan toivottomuuteen! Kuinka vahvat ovatkaan kiusaajan kahleet, kun pakanat ovat vuosituhansia yrittäneet niitä katkaista kaikella sillä, mitä ikinä ovat voineet keksiä kaikki älyn voimansa ponnistaen, eivätkä ole niistä irti päässeet! Kuinka syvällä onkaan synti ihmisen sielussa ja sydämessä, kun monet vakavat kilvoittelijat ulkonaisessa kristikunnassa ovat yrittäneet päästä siitä eroon, eikä kukaan ole onnistunut! Keinon, jolla tullaan pimeydestä valkeuteen, saatanan valasta Jumalan tykö ja jolla saadaan synnit anteeksi ja joka voidaan kaikille ihmisille tarjota, täytyy olla yksinkertainen ja ihmiseltä salassa, mutta Jumalan tuntema ja hänen ilmoittamansa.

Tämän keinon ilmoittaa Kristuksen käskystä apostoli Paavali tekstissämme Agrippalle ja samalla koko maailmalle, sinullekin.

Näin se kuuluu: "Saisivat uskomalla minuun [Kristukseen] synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa." Tässä on se yksinkertainen totuus, jota maailman valtiat ja nerot eivät ole keksineet eivätkä voi keksiä. Se on usko Jeesukseen Kristukseen. Tätä julistaa koko Raamattu. Tätä julistaa aito luterilainen kirkko.

Usko Kristukseen on se tie ja keino, jolla omistamme syntien anteeksiantamuksen. Se on sama tie kaikille, niin hallitsijoille kuin hallittaville, niin orjuuttajille kuin orjille, niin rikkaille kuin köyhille, niin neroille kuin älypuutoille, niin vanhoille kuin lapsille, niin kunnon kansalaisille kuin rikollisille, niin vakaille kilvoittelijoille kuin elämän laitapuolen kulkijoille. On vain yksi evankeliumi, joka tulee julistaa kaikelle maailmalle. "Niin päätämme siis, että ihminen van-

hurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja" (Room. 3:28). Mitään muuta tietä ei ole kenellekään annettu. Ja tämä tie on hyvä, lohdullinen tie heikolle, voimattomalle syntiselle.

Olet siis kuka tahansa tai millainen hyvänsä, kun synti sinua painaa ja omatunto ahdistaa, sinulla on yksi keino saada rauha. Ota vastaan Jumalan armo Kristuksessa. Usko, että Kristus on sovittanut sinunkin syntisi, – ja niin pelastus myös sinulla on. Älä pahennu siihen, että pelastus on niin yksinkertainen asia, vaan kiitä Jumalaa siitä, että se on juuri sellainen kuin se on. Kun se on Jumalan antama tie, se toimii ja hän hyväksyy sen.

Mistä anteeksiantamus omistetaan?

Anteeksiantamus tarjotaan meille sanassa ja sakramenteissa. Ne ovat ne pelastuksen lähteet, joissa syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä on. Niistä saamme sitä ammentaa uskolla. Erityisesti voimme joka päivä muistaa lohdutukseksi pyhää kastettamme, jossa Jumala on meidät aivan nimeltä kutsunut, synnyttänyt lapsikseen ja pukeutunut Kristuksen vanhurskauteen ja päästänyt synneistä.

Kun Jeesus lähetti opetuslapsensa maailmaan, hän sanoi: "Menkää ja julistakaa evankeliumia, kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." Jeesuksen omasta toiminnasta sanotaan: "Hän saarnasi valtakunnan evankeliumia" (Matt. 4:23). Roomalaiskirjeessä sanotaan: "Evanke-liumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi" (Room. 1:16). Näin evankeliumissa tuodaan elämäsi autiomaahan virkistävä pelastuksen keidas ja sanotaan: Ammenna siitä ja juo eli usko ainoastaan, niin sinä pelastut.

Varma pelastuksen sana

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Epistolateksti.

Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä sain laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa; ja meidän Herramme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin. Mutta sen tähden minä sain laupeuden, että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat uskomaan häneen, itsellensä iankaikkiseksi elämäksi. Mutta iankaikkiselle kuninkaalle, katoamattomalle, näkymättömälle, ainoalle Jumalalle, kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti! Amen. 1 Tim. 1:12–17.

Taivas ja maa katoavat, mutta Jumalan sana ei katoa.

Rukoilemme: Rakas taivaallinen Isämme! Pyhitä meidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Amen.

Ihmisellä on eriskummallinen taipumus tehdä varmoista uskon asioista epävarmoja – omaksi vahingokseen. Vika juontaa alkunsa siitä, että ihminen meni kiusaajan asettamaan kavalaan ansaan ja alkoi epäillä, onko Jumala tosiaankin sanansa takana. "Onko Jumala todella sanonut", on kiusaajan kysymys. Kristuksen Kirkko puolestaan julistaa: "Näin sanoo Herra" (1 Sam. 2:27).

Jumala puhuu selvästi ja yksinkertaisesti. Vaikka Jumalan viisaus on niin laajaa, niin syvällistä ja niin korkeata, ettemme voi koskaan päästä sille tasolle, hän on kuitenkin puhunut meille selkeästi ja ymmärrettävästi Pyhässä Raamatussa. Sen kuin siitä luemme. Rikkaalle

nuorukaiselle Jeesus sanoi: "Kuinkas luet" (Luuk. 10:26). Fariseuksille hän lausui: "Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa" (Matt. 22:29). Apostoli Paavali tähdensi: "Sillä eihän siinä, mitä teille kirjoitamme, ole muuta, kuin mikä siinä on luettavana ja minkä te myös ymmärrätte; ja minä toivon teidän loppuun asti ymmärtävän" (2 Kor. 1:13).

Kun Martti Lutherille selvisi evankeliumi ja sen koko oppi, hän joutui suureen taisteluun kiusaajan kylvämiä epävarmuusoppeja vastaan ja korostamaan sitä, että Pyhä Raamattu on selkeä ja että Jumalan teot ja lupaukset ovat varmoja. Niinpä hän päättää jokaisen uskonkappaleen Vähässä katekismuksessa sanoihin: "Tämä on totisesti totta." Nämäkin sanat kuuluvat luterilaisen kristityn uskontunnustukseen.

Haluamme nyt tekstimme nojalla perehtyä tarkemmin varmaan pelastuksemme sanaan.

1. Kristuksen täytetty työ antaa pelastusvarmuuden

Tekstimme sanoo: "Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan." Kun Paavali haluaa vahvistaa nuorta Timoteusta uskossa ja viranhoidossa, hän tuo esiin Kristuksen sovitustyön. Jos sinäkin haluat vahvistua uskossa, sinun on kiinnitettävä katseesi Kristukseen eikä minnekään muualle. Tässä samassa kirjeessä apostoli Paavali sanoo Kristusta "meidän toivoksemme" (1 Tim. 1:1) ja lausuu hänestä: "Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikanansa" (1 Tim. 2:5–6).

Paavali korostaa tässä voimakkaasti Jumalan Pojan ihmiseksi tuloa. Se ei ollut jokin turistimatka elämyksineen ja huveineen, vaan aivan jotakin muuta. Sillä matkalla Jumalan Poika omaksui itseensä ihmisluonnon syntisen lihan kaltaisuudessa, mutta ilman syntiä. Sillä matkalla hän sälytti päälleen ihmiskunnan synnit. Sillä matkalla hän maksoi lunnaat koko maailman syntien edestä. Sillä matkalla hän ihmissilmin näki ja koki, kuinka poislangenneita, perisyntien tyystin turmelemia ihmiset ovat. Hän näki heidän paatumuksensa ja itki. Hän koki heidän ivansa, ruoskintansa, ristinnaulitsemisensa, ja hän kärsi – hän kärsi, koska hänen piti kärsimän Jumalan vihan alla suorittaessaan lunnaat meidän synneistämme Jumalalle. Siltä matkalta hän vei ihmisluonnon taivaa-

seen nousten esikoisena kuoloon nukkuneista ja tullen meille tieksi Jumalan tykö. Niin hän on meidän välimiehemme, jonka kautta meillä on pääsy Jumalan tykö.

Tämä kaikki on nyt tehty. Sitä ei voi poistaa eikä muuksi muuttaa. Se on ja pysyy. Jumalan Poika on todellisena ihmisenä täyttänyt lunastustyön kaikkien edestä, ja sellaisena hän on meidän ihmisten edustaja, puolustaja ja välimies Jumalan edessä.

Kun haluat päästä uskon varmuuteen, katso Kristusta, katso hänen täytettyä tekoaan. "Hän antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä", vakuuttaa Raamattu (1 Tim. 2:6). Kun synnit ovat sovitetut ja Kristus on kuolleista herätetty vapaana maailman syntitaakasta, on myös maailma päästetty synneistä. Siinä on myös sinunkin synninpäästösi. Olemme lunastetut, vapaiksi ostetut.

Jos Kristuksen lunastustyössä olisi jotakin puutteellista, jotakin korjattavaa, jotakin täydennettävää, emme voisi olla varmoja syntiemme anteeksisaamisesta. Mutta nyt tuo teko ei ole vain ihmisen Jeesuksen teko, vaan samalla Jumalan Pojan teko. Kun hän on siitä sanonut: "Se on täytetty" (Joh. 19:30), ei asiassa ole mitään epävarmaa. Hän jätti tuolle hirvittävälle kärsimyksen ja kuoleman tielle maailman syntitaakan ja nousi kuolleista kirkastettuna, syntien painosta vapaana Isän herättämänä. Niin lunastuksemme on Jumalan sinetöimä varmalla, verraamattomalla tavalla.

2. Saamme pelastusvarmuuden, koska pelastuksen varma sana koskee suurimpiakin syntisiä

Apostoli Paavalilla oli sydämessä hyvin kipeä muisto. Hän oli vainonnut Jumalan Seurakuntaa. Sen vuoksi hän tunnusti itsensä syntisistä suurimmaksi. Sehän jos mikä on suuri synti, että nousee sitä vastaan, minkä Jumala on asettanut kaikkein korkeimmaksi asiaksi tässä maailmassa, nimittäin Kristuksen tuntemista vastaan. Saulus halusi tukahduttaa evankeliumin. Mutta Jumala käänsi asioiden kulun. Sauluksesta tuli Paavali, jonka Jumala pani evankeliuminsa asialle. Kun Paavali sanoo: "Hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa minut, entisen pilkkaajan", hän kiinnittää huomion siihen, että apostolin työ vaati uskollisuutta niin kuin jokaisen sananpalvelijan työ vaatii. Sanotaanhan siitä Raamatussa: "Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan,

että heidät havaitaan uskollisiksi" (1 Kor. 4:2).

Koska apostolien tehtävänä oli välittää meille varma Jumalan sana, Paavali kiinnittää huomiomme vielä suurempaan asiaan. Jumala on antanut sanansa varmana ja taattuna uskollisen apostolin kautta, jonka Jumala itse teki kykeneväksi virkaansa ja siinä uskolliseksi. Lukiesamme Pyhää Raamattua, emme kiinnitä huomiota sen kirjoittajien inhimillisiin heikkouksiin ja lankeemuksiin, vaan kiinnitämme huomiomme innoituksen ihmeeseen. Jumala on antanut syntisten ihmisten välittämänä, Pyhän Hengen inspiraation alla, oman erehtymättömän, varman ja taatun sanansa. Raamatun kirjoittajien omat henkilökohtaiset puutokset, heikkoudet ja synnit eivät koske sitä sanaa, jonka Jumala on meille heidän kauttansa antanut. Apostoli sanoo: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan." Pidä sydämessäsi tämä sana varmana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoisena äläkä siinä horju, sanovat epäilijät ja kieltäjät mitä tahansa.

Tekstimme kiinnittää sitten huomiota apostoli Paavalin syntisyyteen, mutta aivan tietystä tarkoituksessa; ei sitä varten, että epäilisimme pelastuksen varmaa sanaa, vaan sitä varten, että ymmärtäisimme tämän sanan koskevan juuri meitäkin. Näinhän saamme lukea: "Mutta sen tähden minä" – syntisistä suurin – "sain laupeuden, että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat uskomaan häneen, itsellensä iankaikkiseksi elämäksi."

Oletko sinä suuri syntinen? Miten sen mittaisit? Jos katsot muita ihmisiä ja vertaat itseäsi heihin, syntisyytesi suuruus riippuu siitä, miten elävästi syntisi tunnet. Se mittari pettää, ellei sinulla ole samalla tarkempaa mittaria. Jos katsot yhteiskunnallista lakia ja kansalaiskuntoaasi, saatat olla ihmisten edessä hyvä ihminen. Mutta jos asetut Jumalan eteen ja katsot itseäsi hänen lakinsa kuvastimesta, syntisyytesi paljastuu suureksi, hävettäväksi, inhottavaksi, niin että on aivan vaikeata kuvata sen suuruutta niin, ettei sitä vähätelisi. Kun katsot syntisyyttäsi sen rangaistuksen valossa, minkä Jumalan laki siitä määrää, ei todellakaan ole kysymys mistään vähäisestä asiasta. Sillä Jumalan laki katsoo jokaisen ihmisen niin suureksi syntiseksi, että jokainen on ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan ja armottomuuden. Kun tämä kirkastuu sydämellemme, tunnemme olevamme suuria syntisiä. Emme silloin kyse-

le, onko ehkä joku toinen suurempi syntinen kuin minä itse, vaan kysymme: miten saan syntini anteeksi, kuinka pelastun.

Nyt apostoli Paavali sanoo itseään syntisistä suurimmaksi ja kuitenkin hän sanoo saaneensa armon itsellensä iankaikkiseksi elämäksi. Hän ottaa oman syntisyytensä esille sitä varten, että mekin uskoisimme, että Jumala on suurille syntisille, meillekin, armollinen Poikansa tähden. Pelastuksen varma sana koskee suurimpiakin syntisiä. Tässä Paavali on meille esikuva.

Kun apostoli Paavali oli vakuuttanut Timoteuksen näillä valtavilla armon sanoilla, hän puhkesi kiitokseen ja ylisti Jumalaa sanoen: "Mutta iankaikkiselle kuninkaalle, katoamattomalle, näkymättömälle, ainoalle Jumalalle, kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti! Amen." Hän päättää ylistyksensä varmuutta uhkuvaan sanaan "amen." Niin mekin sanomme: Amen, totisesti, kiitetty olkoon Jumalan pyhä ja kallis nimi varmasta pelastuksen sanasta.

Uskovat ovat omaisuuskansa ja pyhä pappisvaltakunta

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vanhan testamentin teksti.

Mooses nousi Jumalan tykö, ja Herra huusi häntä vuorelta ja sanoi: "Sano näin Jaakobin heimolle ja ilmoita israelilaisille: 'Te olette nähneet, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille ja kuinka minä olen kantanut teitä kotkan siivillä ja tuonut teidät luokseni. Jos te nyt kuullette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia muita kansoja; sillä koko maa on minun. Ja te olette minulle pappisvaltakunta ja pyhä kansa.' Sano nämä sanat israelilaisille." 2 Moos. 19:3–6.

Vanhan testamentin aikana Israelin kansa ja sen jumalanpalvelus olivat monella tavalla esikuvia Uuden testamentin ajasta. Israelin johtajat ja tuomarit kuvasivat tulevaa Kristusta, joka oli hankkiva kansalensa oikeuden Jumalan lain edessä ja johdattava sen autuaalliseen taivaalliseen Kanaaniin. Sen kuninkaat olivat esikuvia Kristus-kuninkaasta, joka on hallitseva iankaikkisesti yhtäläisessä kunniaassa Isän kanssa. Israelin valtakunta oli kuva taivasten valtakunnasta, johon tullaan uskon kautta, mutta jossa täällä eletään ristin alla. Taivaassa tämä valtakunta toteutuu täydellisenä vanhurskautena, rauhana ja ilona Pyhässä Hengessä.

Israelin profeetat julistivat Pyhässä Hengessä. He olivat esikuvia Kristuksesta, siitä profeetasta ja opettajasta, joka oli puhuva niin kuin se, jolla on valta. Hän oli puhuva sen, minkä kuulee Isän tykönä. Hän oli julistava tulevaiset, sillä ne ovat näkyvinä ja avoimina hänen silmiensä edessä ikään kuin jo tapahtuneina. Messiaasta ja hänen Hengestään Raamattu sanoo: "Kuka on Herran Henkeä ohjannut, ollut hänen neuvonantajansa ja opettajansa? Kenen kanssa hän on neuvotellut, joka olisi hänelle ymmärrystä antanut ja opettanut oikean polun, opettanut hänelle tiedon ja osoittanut hänelle ymmärryksen tien?" (Jes. 40:13–14.)

Ylimmäinen pappi oli esikuva siitä Ylimmäisestä papista, jonka

ei tarvitse uhrata monta kertaa, vaan joka toimittaa yhden uhrin ja sillä kerta kaikkiaan ottaa pois koko maailman synnit. Kaikki vanhatestamentilliset uhrin tavalla tai toisella, vaikkakin vajavaisesti varjokuvan tavoin, kuvasivat Kristuksen uhria. Israelin leeviläinen pappeus oli esikuva koko Jumalan kansan pappeudesta Uudessa liitossa. Vanhan testamentin sapatti oli esikuva siitä levosta, minkä usko Kristukseen antaa omalletunnolle ja joka taivaassa on oleva häiriintymätön.

Esikuvat vanhentuivat, kun niiden täyttyminen ajallaan tapahtui Kristuksen tulon myötä. Mutta ne asiat, joista ne ennustivat ja joita ne kuvasivat, pysyvät. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: "Sillä moittien heitä hän sanoo: 'Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon kanssa uuden liiton'... Sanoessaan 'uuden' hän on julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi; mutta se, mikä vanhenee ja käy iälliseksi, on lähellä häviämistään." (Hebr. 8:8,13.)

Emme ole sidottuja Vanhaan liittoon, joka on kumottu, vaan olemme Uuden, paremman liiton palvelijoita. Vanha liitto sopi niille, jotka elivät sen aikana. He pelastuivat odottaessaan tulevaa Messiasia. Meille se ei sovi, koska Kristus on jo tullut. Meidän on nyt uskominen häneen emmekä saa odottaa jotakin uutta, toista Messiasia.

1. Jumala on antanut papillisen tehtävän kansalleen

Herra käski Moosesta sanomaan kansalle: "Te olette pappisvaltakunta." Profeetta Hoosea ennusti Uuden liiton kansasta:, jolle Herra sanoo: "Sinä olet minun kansani." Ja kansa vastaa: "Minun Jumalani." (Hoos. 2:23.) Tätä ennustusta selittäen apostoli Pietari sanoo: "Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen 'ette olleet kansa', mutta nyt olette 'Jumalan kansa', jotka ennen 'ette olleet armahdetut', mutta nyt 'olette armahdetut'" (1 Piet. 2:9–10). Näin pakanat, jotka eivät olleet Israelin kansaa, pääsivät Jumalan kansan yhteyteen uskon kautta Kristukseen ja tulivat osaksi hänen omaisuuskansaansa yhdessä uskovien juutalaisten kanssa. Saimme osaksemme Jumalan armon ja pääsimme pimeydestä hänen valtakuntaansa. Samalla saimme jalon tehtävän julistaa Jumalan suuria tekoja.

Uskovat ovat todellinen Kristuksen Kirkko. He ovat Jumalan pappisvaltakunta ja papisto. Tämän pappeuden olemme saaneet jo pyhässä kasteessa, ja se koskee jokaista uskovaa.

Jumalan kansasta alkukieli käyttää sanaa *laos*. Siitä tulevat monen kielen maallikkoa merkitsevät sanat: kirkkolatinan *laicus*, ranskan *laïque*, *laïc*, saksan *Leie*, ruotsin *läkman* ja englannin *layman*, *layty*, meille läheisimpiä mainitakseni. Tämä on kunnianimi, jossa alun perin ei ole vähättelevää sävyä kuten sanassa maallikko. Sen merkitys on: Jumalan kansan jäsen.

Kuten nimi tehtäväkin on suuri ja kunniakas. Jumala on katsonut meidät arvottomat arvollisiksi kertomaan hänen suurista teoistaan ja kutsumaan ihmisiä hänen valtakuntaansa.

Vanhan liiton aikana Israel oli pappisvaltakunta. Se ilmeni seuraavilla tavoilla. Sen kahdestatoista heimosta oli Jumala määrännyt yhden, leeviläiset, hoitamaan papilliset tehtävät. Heillä ei ollut omaa maa-aluetta, vaan he saivat elantonsa kymmenyksinä muilta heimoilta. Tämän lisäksi jokainen oikea israelilainen oli uskon todistaja. Se näkyi Mooseksen lain noudattamisena ja erottautumisena pakanoista ja heidän menostaan. Se näkyi heidän kodeissaan ja heidän pukeutumisessaan. Raamattu säätää siitä: "Nämä ovat ne käskyt, säädökset ja oikeudet, jotka Herra, teidän Jumalanne, on käsenyt teille opettaa... Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi. Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi. Ja sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena sinun otsallasi. Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja portteihisi." (5 Moos. 6:1,6–9.)

Raamatussa on liikuttava esimerkki israelilaisesta työstä, joka oli joutunut Syyriaan ja siellä todisti Israelin Jumalasta sotapäällikkö Naimanille. Karkotuksessa Israel oli todistuksena pakanallisille kuninkaille ja kansoille. Profeetta Sakarja ennusti Israelin uskon leviämisestä suuressa määrin pakanain keskuuteen ennen Jeesuksen tuloa. Etiopian hoviherra, joka tuli Jerusalemiin rukoilemaan, on siitä yksi esimerkki. Niin Vanhan liiton Israel todisti uskostaan. Israel oli monella tapaa Jumalan pappisvaltakunta.

Uuden liiton myötä kristillinen Kirkko astui sille paikalle, mikä oli ollut Israelin kansalla. Esikuvista tuli toteutunutta todellisuutta.

Nyt Herramme Kristuksen ylösnousemuksen ja ensimmäisen helluntain jälkeen kaikki uskovat ovat pappisheimo, kuninkaallinen papisto. Kaikki eivät kuitenkaan hoida säännönmukaisesti papillisia tehtäviä, joita ovat julkinen saarna ja sakramentit ja jumalanpalveluksen johtaminen sekä sielunhoito. Mutta kuninkaallinen papisto, toisin sanoen seurakunta eli uskovat valitsevat ja kutsuvat paimenensa hoitamaan näitä yhteisiä tehtäviä heidän puolestaan. Samalla he tukevat saarnavirkkaa hyvin monin tavoin. Siihen kuuluvat heidän taloudellinen uhraamisensa ja panoksensa moninaisten käytännöllisten, vapaaehtoisten tehtävien suorittamisessa. Siihen kuuluu heidän uskollinen toimimisensa muun muassa pyhäkoulun opettajina, leirien ohjaajina, säestäjinä ja esilaulajina pyhän saarnaviran apuna.

Koska uskovat ovat kuninkaallinen papisto, heidän tehtäviinsä kuuluu hallitseminen. Jumala on uskonut heille avaintenvallan. Sitä he käyttävät saarnaviran välityksellä ja yksityisesti, aina sen mukaan, millaisesta asiasta on kysymys. Katuville he antavat synnin päästön Kristuksen nimessä, ja samassa nimessä he pidättävät sen katumattomilta. Lisäksi heillä on valta tutkia, valita, kutsua ja vihkiä virkaan seurakunnan palvelijoita. Tämä kuninkaallinen valta ei ole herroina hallitsemista eikä maallista valtaa. Se on hengellinen valta, valta toteuttaa uskovien papillisia oikeuksia seurakuntana. Heillä on oikeus ja valta koetella henget, erottausta väärästä opista ja sen opettajista ja liittyä yhteen niiden kanssa, joiden keskuudessa evankeliumin koko oppi saarnataan puhtaasti Pyhän Raamatun ilmoituksen mukaisena ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan.

Jokaisen tietoisien Jumalan lapsen tulee siis käsittää, että nämä ovat hänen velvollisuuksiaan ja oikeuksiaan. Kysymyksessä on sekä Jumalan lahja että Jumalan käsky. Se on lahja, jonka Jumala rakkautessaan ojentaa meille uskolla vastaanotettavaksi. Se on käsky, jolla Jumala pitää syntisen lihamme synnyttämät väärät ajatukset ja toimintamallit aisoissa, kuolettaa ne eikä anna niiden toteutua.

2. Jumalan kansa on pyhä papisto

Tekstissämme Herra sanoo: "Te olette minulle pyhä kansa." Lain hylkijät vastustavat tätä Herran sanaa tai tulkitsevat sitä väärin. On niitä, jotka eivät näe hyvällä esimerkiksi sitä, että pastori on vaelluk-

sessaan esikuvallinen. Heidän mielestään on aivan sallittua, että "uskova" juo itsensä silloin tällöin humalaan tai kuudennen käskyn vastaisesti ottaa avioeron, nai toisen puolison tai elää vihkimättömänä avioliiton kaltaisissa olosuhteissa tai vapaissa suhteissa. Mutta se kansa, jota Jumala kutsuu kansakseen, on "pyhä kansa". Tämä pyhyys ei ole itse tehtyä. Se ei ole ulkokuoren kiillottamista. Se on uskossa omistettua Kristuksen pyhyyttä, joka tuottaa hedelmiä. Sillä on vaikutus ihmisen elämään. Vaikka uskovan elämä on monessa suhteessa puutteellista eikä pyhyiden puolesta sellaista, mitä kristitty toivoisi, kristityn asenne ei ole kuitenkaan lakia halveksiva eikä sitä hylkivä tai jopa rienaava, vaan lakiin ilolla yhtyvä.

On myös toisenlaisia lain hylkijöitä. He soveltavat toisaalta sen, että Jumalan edessä olemme täysin pyhiä Kristuksessa, koskemaan sitä, että olisimme myös olemukseltamme itsessämme pyhiä. He eivät siedä sitä, että uskovaa sanottaisiin syntiseksi. He puhuvat toista kieltä kuin Raamattu ja uskonpuhdistajamme. Raamattu sanoo: "Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä." Luther korostaa, että kristitty on samalla kertaa syntinen ja vanhurskas. Suurena vaarana tällaisessa asenteessa on lihallisen mielen helliminen.

Pyhä kansa muistaa Herran sanan: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä", kuten apostoli Pietari kirjoittaa opettaessaan kuninkaallisen papiston oikeuksista (1 Piet. 1:16). Kun tulee kysymykseen Jumalan kansan tehtävä, Raamattu muistuttaa kaikkialla siitä, että se on pyhän papiston tehtävä. Olemme Jumalan armolapsia, hänen, joka on pyhä. Olkaamme Isämme kaltaisia, että olisimme hänen lapsiaan ja ettei maailma saisi aihetta pilkata.

3. Jumala kantaa kansaansa kotkan siivillä

Kun Herran omaisuuskansa toimii täällä maailmassa papillisissa ja kuninkaallisissa tehtävissä pitäessään tarjolla elämän sanaa, sen toiminta on ristinalaista. Usein risti tulee niiden taholta, jotka ovat lähellä. Jeesus sanoo haavoistaan: "Ne lyötiin minuun ystäväini huoneessa" (Sak. 13:6). Koska palvelija ei ole Herraansa suurempi, samaa tapahtuu usein uskoville. Niiltä, joilta pitäisi tulla tukea, yhteistyötä ja puolustusta, tuleekin iskuja. Luopiot ovat kaikkina aikoina

olleet kovimpia vastustajia. He voivat myös yrittää ujuttaa seurakuntaan omat väärät käsityksensä lempeydellä, ja jos kirkko ymmärtää sen torjua, he syttyvät vihaan. Apostoli Paavali sanoo: "Teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa" (Apt. 20:30). Paljon kokenut tri G. A. Aho kiinnitti eräässä kirjoituksessaan myös huomiota siihen, että risti tulee usein sisältäpäin.

On myös ulkopuolelta tulevia vaaroja. Israel koki vastustusta Egyptiltä, jolle Israelin lähtö oli menetys.

Kristitty kokee ristinalaisuutta monella tavalla yksityisessä elämässään. Lisäksi oikein opettavassa seurakunnassa, joka toimii Jumalan tahdon mukaan, sen jäsenet kokevat myötä ristiä, joka kohdistuu seurakunnan julkiseen toimintaan ja sen saarnavirkaan.

Tekstimme antaa meille ristinkantajille erityisen lohdutuksen. Se sanoo: "Te olette nähneet, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille ja kuinka minä olen kantanut teitä kotkan siivillä ja tuonut teidät luokseni. Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia muita kansoja; sillä koko maa on minun."

Kun pysymme kasteemme liitossa ja Jumalan sanassa emmekä hylkää Jumalan huolenpitoa, meillä on tämä lohdullinen lupaus. Suurimmatkaan vastustavat voimat eivät pysty kukistamaan Herran Seurakuntaa. Pahimpienkin vaikeuksien yli hän kantaa Kirkkonsa kuin kotkan siivillä. Ja minne hän kantaa? Hän sanoo: "Luokseni."

Meidän ei siis tarvitse pelätä ottaa sitä vastuuta, joka Jumalan pyhille kuuluu hänen kuninkaallisena papistonaan ja omaisuuskansanaan. Herra lohduttaa: "Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi." (Jes. 43:1–3.)

Johannes Kastajan syntymä ja pyhä kasteemme

Juhannuspäivänä eli Johannes Kastajan päivänä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

*Elisabetin synnyttämisen aika tuli; ja hän synnytti pojan. Ja kun hänen naapurinsa ja sukulaisensa kuulivat, että Herra oli tehnyt hänelle suuren laupeuden, iloitsivat he hänen kanssansa. Ja kahdeksante-
na päivänä he tulivat ympärileikkaamaan lasta ja tahtoivat antaa hänelle hänen isänsä mukaan nimen Sakarias. Mutta hänen äitinsä vastasi ja sanoi: "Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes. Niin he sanoivat hänelle: "Eihän sinun suvussasi ole ketään, jolla on se nimi." Ja he kysyivät viittomalla lapsen isältä, minkä nimen hän tahtoi hänelle annettavaksi. Niin hän pyysi taulun ja kirjoitti siihen nämä sanat: "Johannes on hänen nimensä." Ja kaikki ihmettelivät. Ja kohta hänen suunsa aukeni, ja hänen kielensä vapautui, ja hän puhui kiittäen Jumalaa. Ja tuli pelko kaikille heidän ympärillään asuvalle, ja koko Juudean vuorimaassa puhuttiin kaikista näistä tapahtumista; ja kaikki, jotka niistä kuulivat, panivat ne mieleensä ja sanoivat: "Mikähän tästä lapsesta tulee?" Sillä Herran käsi oli hänen kanssansa. Luuk. 1:57–66.*

Johannes Kastajan elämäntehtävänä oli olla Jeesuksen edelläkävijä ja johdattaa ihmisiä Jumalan tuntemukseen ja Vapahtajan yhteyteen. Sitä varten hän kastoi parannuksen kasteella. Hän kuulutti kuninkaan airuena, että taivastenvaltakunnan kuningas oli tullut Israelin keskele. Yksinkertaisella pukeutumisella, luonnonvaraisella ruoalla ja vaatimattomalla elämällä hän hyvin sopi Kristus-kuninkaan airueksi, sillä Kristus ei tullut maallisella loistolla, vaan hiljaisena ja nöyränä, jonka tie johti orjantappurakruunulla kruunattuna ristinkuolemaan.

Kastajan syntymään ja elämään liittyy paljon puhuvia vertausku-
via varsinkin pyhästä kasteesta ja sen merkityksestä.

1. Pyhässä kasteessa synnymme uudesti ja hautaamme vanhan ihmistemme

Johannes Kastajan syntyminen oli ihme. Sakarias ja Elisabet oli-

vat vanhoja, eivätkä he enää ikänsä puolesta olisi voineet saada lapsia. Sakarias ei uskonut Herran enkelin ilmoitusta siitä, että Sakarias saa pojan, josta tulee suuri Jumalan mies. Se oli kaiken kokemuksen ja järjen vastainen asia. Sakarias sanoi: "Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen jo vanha, ja vaimoni on iälliseksi tullut." (Luuk. 1:18).

Ihme oli Johanneksen syntymä. Ihme oli Jeesuksen syntymä. Ihme on syntyminen Jumalan lapseksi. Ihme on Kristuksen Kirkon synty ja olemassaolo täällä maailmassa.

Meidän vanha ihmisemme ei voi käsittää eikä uskoa Jumalan lapseksi syntymisen ihmettä. Mutta pyhän kasteen voimasta Jumala uudestisyntyyttää meidät ja meihin syntyy uusi ihminen. Tosin meihin jää vanha ihminen, jota meidän tulee kuolettaa ja haudata joka päivä niin kauan kuin elämme. Mutta uskon kautta Kristukseen olemme Jumalan lapsia.

*Suurta on olla laps Jumalamme,
Jeesus on meidän suojelijamme.
Ken onneamme kertoa voi:
Kaikille Jeesus armon toi!
Kaikille!
Nyt siihen saat luottaa.
Kaikille!
Oi, toivon se tuottaa.
Anteeksi Herra syntimme soi.
Kaikille Jeesus armon toi!*

Philip Paul Bäss. SK 1961 nro 150:3.

2. Pyhässä kasteessa nimemme kirjoitettiin elämän kirjaan

Lapsen sukulaiset halusivat, että lapsi saisi entuudestaan suvusta löytyvän nimen. Mutta sekä äiti Elisabet että isä Sakarias ilmoittivat, että pojan nimi oli oleva Johannes. Pojan nimi oli tapana vahvistaa ympärileikkauksen yhteydessä, joka tehtiin lapsen ollessa kahdeksan päivän vanha. Se oli tärkeä asia ja juhlallinen toimenpide. Sen jälkeen lapsi ei ollut kuka tahansa, vaan hänellä oli oma nimi. Se kertoi siitä, että Jumala oli tehnyt armoliiton juuri hänen kanssaan.

Kun meidät kastettiin, annettiin myös meille nimi kertomaan sa-

masta asiasta. Meidät kirjoitettiin Jumalan lasten syntymäluetteloon, elämän kirjaan. Eräässä kastevirressä sanotaan:

*"Elämän kirjahan kun piirsit,
Oi Jeesus, myös mun nimeni,
Mun kuolemasta eloon siirsit,
Suo, etten vain mä hukkuisi.
Ah, auta, ettei mikään vois
Mua kädestäsi ryöstää pois."*

Benjamin Schmolck. VK 1938 nro 220:4.

Pojan nimeksi tuli Johannes. Se on suomeksi: "Herra on armollinen." Tästä sisällökkäästä nimestä on tullut moneen kieleen oma muotonsa. Suomen kielessä se on paitsi Johannes, myös Jussi, Juho, Juha, Jani, Janne, Hannes, Hannu jne., ruotsin kielessä Johan, saksassa Johann ja Hans, englannissa John, skotissa Ian, venäjässä Ivan. Tytön nimenä on vastaavasti Johanna, Hanna, Jane jne. Mutta olkoon kasteessa saamamme nimi mikä tahansa, se kertoo siitä, että meidät on nimeltä mainiten otettu Jumalan armoliittoon ja että Jumala on armollinen ja uskollinen. Olennaista ei ole meidän lupauksemme, ei edes nimemme, vaan Jumalan lupaus ja liitto, johon saamme turvautua joka päivä.

Taivaassa Jumalan lapset saavat uuden nimen. Siitä Ilmestyskirja sanoo: "Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja" (Ilm. 2:17). On siis odotettavissa, että Jumalan lapset saavat taivaassa jotakin aivan erikoista ja persoonallista. Suuressa pyhien joukossa he ovat pyhällä tavalla oma itsensä. Profeetta Jesaja sanoo: "Minä annan heille iankaikkisen nimen, joka ei häviä" (Jes. 56:5).

3. Pyhä kaste on tehnyt meistä kuninkaallisia pappeja

Johannes Kastajasta oli tuleva sananjulistaja. Hän oli "huutavan ääni". Hepreassa "huutava" tarkoittaa saarnaajaa ja airutta. Niistä, jotka pyhässä kasteessa ovat uudestisyntyneet Jumalan lapsiksi, Raamattu sanoo: "Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia... te olette 'va-

littu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa." (1 Piet. 2:5,9.) Uskovat hoitaessaan kuninkaallisen papiston tehtäviä toimivat Kristuksen toisen tulemuksen aiuruina ja kuuluttajina ja jouduttavat viimeisen päivän tulemistä.

Johannes Kastaja on viimeinen Vanhan liiton profeetta. Kristuksen edelläkävijänä ja kasteen alkajana hän on siltana Uuteen liittoon. Hän oli nasiiri, joka oli tehnyt lupauksen vihkiytyä palvelemaan Herraansa, kuten nasiireista oli Mooseksen laissa säädetty. (4 Moos. 6). Konfirmaatiossa olemme tehneet vapaaehtoisen lupauksen tunnustaa uskoamme ja palvella Herraamme uskollisesti. Nasiirien tuli noudattaa myös eräitä ulkonaisia tapoja. He eivät esimerkiksi saaneet leikata tukkaansa, syödä rypäleitä tai juoda viiniä. Meidän ei kuitenkaan tarvitse etsiä mitään erikoisia hurskauden harjoituksen muotoja. Oikeata hurskautta on uskoa Herraan Kristukseen, kuulla ja tutkia hänen sanaansa ja elää kymmenen käskyn mukaan normaalia elämää. Päämääränämme ei ole erottautua maailmasta erityisellä pukeutumisella, ruokavaliolla tai tukkamuodilla, mikäli se kaikki muuten on kunniallista eikä ole pahennusta herättävää. Kuitenkin uskon tunnustaminen, Jumalan sanan käyttö ja Jumalan käskyjen noudattaminen erottaa meidät siitä, mikä on maailman tapa. Sellaista erottumista meidän ei tarvitse hävetä, vaan siitä tulevan ristin saamme katsoa kunniaksi kärsiä Kristuksen nimen tähden.

Jeesus antaa Johanneksesta hyvän tunnustuksen sanoessaan: "Mitä te lähditte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota tuuli huojuttaa? Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, ne jotka koreissa vaatteissa käyvät ja herkullisesti elävät, ne ovat kuningasten linnoissa. Vai mitä lähditte katsomaan? Profeettaako? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta. Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.' Minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukossa yhtäkään suurempaa kuin Johannes; mutta vähäisin Jumalan valtakunnassa on suurempi kuin hän." (Luuk. 7:24–28.)

Profeetat olivat kaukaa tutkineet saamansa sanan valossa Kristuksen ilmestymistä, mutta Kastaja sai osoittaa häntä ja sanoa. "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin" (Joh. 1:29). Näin Johannes oli heitä suurempi. Me olemme Johannesta paljon vä-

häisempiä monessa suhteessa, mutta olemme saaneet enemmän siinä mielessä, että meillä on nyt sana täytetystä ristin työstä ja voitollisesta Kristuksen ylösnousemuksesta. Olkaamme siitä kiitolliset ja antaakaamme Jumalalle kunnia rohkealla todistuksella Kristuksesta.

Kaikessa muistakaamme, että kukaan muu ei ole ollut niin vähäinen kuin Kristus syvimässä alennuksessaan ja kärsimyksessään ja ketään ei ole niin korkealle korotettu kuin hän, kun hänet inhimillisen luontonsa puolesta korotettiin Isän oikealle puolelle. Raamattu sanoo: "Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte" (2 Kor. 8:9).

Kirjoitettu 27.6.2006. Virret VK 1938: 557:1,4–6; 410; 219:1,4–6; 118:2–4; 298.

"Kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus"

Johannes Kastajan päivänä. II vuosikerta. Osa epistolatekstiä.

"Koska me siis olemme Jumalan sukua, emme saa luulla, että jumaluus on samankaltainen kuin kulta tai hopea tai kivi, sellainen kuin inhimillisen taiteen ja ajatuksen kuvailema. Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän tekee tiettäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus. Apt. 17:29–30.

Aikamme ihmiselle on ominaista itse muodostaa itselleen oma käsityksensä Jumalasta. Se ei ole suinkaan uutta. Niin ovat hamasta muinaisuudesta tehneet kaikki ne, jotka eivät ole ottaneet vastaan Jumalan omaa ilmoitusta. Jos itse ajatuksissamme muovaamme itsellemme kuvan Jumalasta, erehdymme sekä omasta alkuperästämmekin siitä, kuka Jumala on ja millainen hän on. Raamatun mukaan olemme Jumalan sukua: Jumala on meidät luonut ja hän on Isämme.

Jos teemme Jumalan sellaiseksi kuin kuvittelemme, alennamme jumaluuden oman käsityskykymme tasolle. Jos kiellämme oman alkuperämme, myös sillä on kohtalokkaita seurauksia. Näistä asioista apostoli Paavali muistutti tekstissämme ateenalaisia. Heidän joukossaan oli tavallisen kansan lisäksi korkeita virkamiehiä ja oppineita. Paavali kertoi heille kuolleitten ylösnousemuksesta, viimeisestä tuomiosta, tuosta suuresta päivästä, jona meidän kaikkien on tehtävä tili teoistamme. Sen vuoksi hän sanoi: "Kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus." Poikkeusta ei ole. Meidänkin on tehtävä parannus. Meidänkin on käännettävä elävän Jumalan tykö. Se on Jumalan hyvä, armollinen tahto meitä kohtaan.

Jumala ilmoittaa meille sanassaan, Pyhässä Raamatussa, että hän on Isä, Poika ja Pyhä Henki, ilman alkua ja ilman loppua, muuttumaton, aina sama, joka on luonut taivaan ja maan kaikkine joukkoineen. Jumala loi ihmisen autuaaksi ja onnelliseksi yhteyteensä, omaksi kuvakseen heijastamaan pyhyttään. Näin ei ole enää, koska ihminen nousi kapinaan Luojaansa vastaan ja veti päälleen kirouksen. Todellista onnea ei voi olla Jumalasta erillään.

Viimeisenä päivänä lumekuvat häipyvät silmänräpäyksessä ja todellisuus astuu väkevänä esiin, kun Herra Kristus tulee kirkkaudessa

kaikkien enkeleittensä kanssa. Silloin jokainen joutuu tunnustamaan Kristuksen herruuden. Silloin emme voi väittää alkuperäämme vastaan, kun kaikki ihmiset maailman alusta sen loppuun, idästä länteen, ovat kootut Kristuksen eteen, toiset vasemmalle, toiset oikealle puolelle. Tämä päivä lähestyy. Se saapuu yhtäkkiä, hetkenä, jota emme tiedä, yllättäen kuin varas yöllä. On tarpeen olla jatkuvasti valmis. Olemmeko me valmiit, kun Herra tulee?

Jotta olisimme valmistuneita Herran tuloon, on tehtävä parannus. Mitä se tarkoittaa?

Parannus on paluu elävän Jumalan yhteyteen. Se on kääntymys pois omista pettävistä ajatuksista kuulemaan Jumalan pelastavaa puhetta. Se on pelastuksen rakentamista Kristuksen ja hänen armolupaustensa varaan. Se on paluu kasteen armoliiton aina kestäväälle perustalle. Se on Jumalan löytämistä, hänen autuudestaan osalliseksi pääsemistä. Se on rauhan saamista omalletunnolle, kun Jumala itse julistaa meille: sinun syntisi ovat anteeksiannetut Kristuksen nimesä. Samalla se on epäuskoisen, omaehtoisen elämän taakse jättämistä. Parannuksessa ihminen kauhistuu omaa hengellistä turmelustaan, synnillistä elämäänsä ja vääriä käsityksiään Jumalasta, mutta samalla hän saa turvautua uskossa Kristuksen sovitusmekanismiin. Kannattaa tulla parannukseen. On ihanaa elää jatkuvassa parannuksessa ja omistaa Isäksensä Jumala, hänet, joka on iankaikkinen rakkaus, hänet, jonka viisaus, voima ja kirkkaus on tutkimaton, hänet, joka antaa tunnon rauhan. Hän itse taivuttakoon meidät todelliseen kääntymykseen. Hän itse antakoon meille autuutensa, joka Kristuksessa on täysin valmiina meitä syntisiä varten. Hän antakoon meille Pyhän Henken, parannuksen, rauhan ja ilon Hengen.

Kun omatunto herää elävän Jumalan edessä, ihminen joutuu kauhun valtaan. Siitä hän haluaisi päästä eroon, mutta ei tiedä miten. Omat teot eivät tuo rauhaa. Paatumus taas turruttaa tunnon, mutta ei pelasta viimeiseltä tuomiolta. Elävää Jumalaa ei voi paeta. Parasta tulla taivaallisen Isän lempeään syleilyyn, kun hän kutsuu meitä parannukseen. Paluu Isän tykö on yksinkertainen asia. Se on turvautumista armoon. Se on uskoa Jeesukseen. Saat rohkeasti jäädä sen varaan, että Kristus on tehnyt sinun edestäsi kaiken, mitä pelastukseen tarvitset. Syntisi ovat anteeksiannetut.

Näin opit tuntemaan elävän Jumalan aivan uudella tavalla. Olet

Jumalan oma, ja Jumala on sinun, sinun Luojasi, sinun Lunastajasi, sinun Pyhittäjäsi. Voit sanoa Pyhän Raamatun sanoilla: "Minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen" viimeiseen "päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu" (2 Tim. 1:12).

Rukoilemme: Herra, johdata meidät todellisen parannuksen tielle, ja anna meille tunnon rauha syntiemme anteeksisaamisessa Kristuksen nimessä. Amen.

Iltahartaus radion Ylen ykkösessä 28.10.2002.

Onko sinulla omantunnon rauha

Johannes Kastajan päivänä. Vapaa Vanhan testamentin teksti.

Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo Herra. Jes. 48:22.

Varmaan sinulla on jokin mielikuva siitä, millainen on oikea kristitty. Ehkä sinulla on ollut uskova isä, äiti tai isovanhempi, joka on painanut sielusi syvimpään kuvan uskovasta ihmisestä. Tai ehkäpä sinä itse olet päässyt sisälle Jumalan sanaan, niin että voit siltä pohjalta muodostaa kuvan uskovasta.

Nyt en kuitenkaan kysy sinulta, millainen on uskova, vaan kääntäisin asian sinua lähemmäksi ja kysyisin, oletko sinä uskova? Onko sinulla rauha Jumalan kanssa? Oletko saanut rauhan omaantuntoosi? Vai soveltuuko sinuun se, mitä tekstimme sanoo: "Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo Herra."

Haluamme tänään asettua Jumalan kasvojen eteen ja etsiä vastauksia totuudessa näihin kysymyksiin.

Kristillisen uskon peruskysymys

Kristillisessä uskossa on kysymys rauhasta Jumalan kanssa. Luterilaisissa tunnustuskirjoissa puhutaan paljon siitä, millainen oppi antaa rauhan ja millainen ei. Tämä rauha on tietoisuutta siitä, että synnit ovat sekä sovitetut että anteeksiannetut Jumalan edessä. Se on luottamusta siihen, että Kristus on lepyttänyt Jumalan vihan. Se on sen uskomista, ettei Jumala ole meille vihainen, vaan että hän on anteeksiantanut ja että mekin saamme tulla Kristuksen kautta hänen tykönsä. Sen uskominen tuo rauhan omaantuntoon. Samalla omistamme itsellemme lupauksen iankaikkisesta elämästä. Uskomme, ettemme joudu tuomittaviksi kadotukseen viimeisenä päivänä. Apostoli Johannes kirjoittaa: "Me saatamme hänen edessään rauhoittaa sydämemme sillä, että jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki" (1 Joh.3:19–20). Tällaisen uskalluksen Jumala haluaa lahjoittaa meille kaikille.

Tarvitsetko sinä sydämeesi rauhan?

Tutkikaamme itseämme

Ennen kuin menemme asiaan lähemmin Jumalan sanan nojalla, haluamme pysähtyä tutkimaan sydämemme tilaa? Onko se levoton ja rauhaton? Ovatko asiiasi kunnossa Jumalan kanssa? Jos nyt kuolisit, miten sinun kävisi? Joutuisitko iankaikkiseen kadotukseen vai voitko sanoa, että pääset iankaikkiseen autuuteen? Vai sanotko ehkä, ettei tämä asia sinua kiinnosta.

Jos kuljet kadotuksen tietä, sinulla ei ole rauhaa. Silloin sinun on hyvä kuulla Jumalan sanaa saadaksesi rauhan. Jumala puhuu sinulle sanassaan ja haluaa kirkastaa sinulle armonsa Kristuksessa. Hän haluaa vetää sinut tykönsä. Niin toteutuu Herran sana: "Minä olen suostunut niiden etsittäväksi, jotka eivät minua kysyneet, niiden löydettyväksi, jotka eivät minua etsineet" (Jes. 65:1). Psalmista sanoo: "Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu: hän puhuu rauhaa kansalensa, hurskaillensa" (Ps. 85:9).

Mutta entä jos olet välinpitämätön? Entä jos on niin, ettei omatuntosi nuhtele sinua sen kummemmin? Ehkä tosin olet jonkin verran levoton ja rauhaton, mutta hengelliset kysymykset eivät sinua kosketa. Miten on silloin laitasi? Olet hyvin vaarallisessa tilassa. Et tunne tilaasi Jumalan edessä. Se sinun tulee oppia tuntemaan.

Mutta miten vaikeata meidän onkaan nöyrytyä ja tunnustaa, että olemme tehneet syntiä ja että olemme sen tähden ansainneet Jumalan vihan. Ehkä vielä taivumme myöntämään, ettei kukaan ole täydellinen ja että jokainen on rikkonut Jumalaa vastaan. Mutta myöntää se, että olemme ansainneet Jumalan vihan, se ottaa jo koville. Haluamme pitää kiinni viimeiseen saakka siitä, ettemme kuitenkaan ole niin suuria syntisiä, että Jumala hylkäisi meidät syntiemme tähden. Sen tähden Jumala kouluttaa meitä. Hän antaa elämäämme vaikeuksia, joilla hän kasvattaa ja nöyryyttää meitä tunnustamaan: Jumala on oikeassa, mutta me olemme väärässä.

Raamatusta saamme lukea, mitä Jumala meiltä vaatii ja millaisia meidän pitää olla. Näemme, että olemme todella suuria syntisiä. Sydämemme on läpikotaisin turmeltunut. Raamattu sanoo meistä kaikista: "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki ovat tyynni kelvottomiksi käyneet, ei ole yhden yhtäkään, joka tekee sitä, mikä hyvää on." Jumalan edessä tarvitaan paljon suurempi, parempi ja puhtaampi van-

hurskaus kuin yhteiskunnallinen kansalaiskunto.

Luonnossamme on kuitenkin voimakkaana sellainen käsitys, että olemme parempia, kuin mitä olemme. Tämän itsetyytyväisyyden Jumala haluaa murtaa. Emme saa luulla, ettei uskonasioilla ole väliä. Jumala haluaa sanoa: Älä hyvä ihminen jää oman vanhurskautesi varaan. Älä jää sen varaan, millainen olet, vaan katso lain peilillä sydämeesi syvälle ja näe, että se on paha. Ei sydämesi kunnioita Jumalaa eikä todellisuudessa rakasta lähimmäistä pyyteettömästi, vaan olet itsekäs, omahyväinen ja ylpeä. Et ole sellainen kuin Jumala tahtoo sinun olevan. Sehän juuri on syntiä, ettei ihminen tee niin kuin Jumala käskee. Sehän on syntiä, ettei ihminen ole sellainen, kuin Jumala tahtoo. Kyllä meidän täytyy sanoa: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumista?" (Room. 7:24). Jos olet tullut omassatunnossasi levottomaksi, muista, että Jumala tahtoo antaa sinulle rauhan.

Jumalattomilla ei ole rauhaa

Tekstimme sanoo: "Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo Herra." Jumalaton on vanhurskaan vastakohta. Hän on sellainen ihminen, joka hylkää Jumalansa ja hänen sanansa ja vaeltaa oman tahtonsa ja mielensä mukaan. Hänellä ei ole rauhaa. Vanhan testamentin sana "rauha" on meille vierasperäisenäkin tuttu. Hepreaksi se kuuluu "shalom". Sitä käytetään tervehdyksenäkin. Sana "shalom" ei merkitse vain rauhaa, vaan myös eheyttä, terveyttä, täydellisyyttä, hyvinvointia, onnea ja autuutta. Niinpä tekstimme sana: "Jumalattomilla ei ole rauhaa", merkitsee sitä, että jumalaton ihminen on omassatunnossaan rauhaton, levoton, onneton, rikkinäinen ja että häneltä puuttuu sisäinen tasapaino. Hänen tilansa on kurja. Häneltä puuttuu todellinen onni ja autuus. Eikä hänellä, jos hän pysyy epäuskossaan, tule olemaan onnea myöskään iankaikkisuudessa. Hän kulkee kohti iäistä kadotusta. Hän on syöksymässä turmioon, josta ei ole paluuta.

Vielä on armon aika

Näistä asioista on kirjoitettu Raamattuun, koska nyt on vielä armon aika. Nyt vielä julistetaan evankeliumia. Nyt vielä meitä kutsu-

taan Jumalamme luo. Jumalan sana tuo meille pelastuksen. Iankaikkinen kadotus ei ole vielä alkanut, vaan nyt on armon aika. Jumala tahtoo meidän pysähtyvän etsimään rauhaa ja löytävän sen. Jumalan sanasta kirkastuu sydämellemme, kuinka saamme rauhan Jumalan kanssa.

Moni ajattelee: On vaikeata olla erilainen. Enemmistö ei välitä uskonasioista. Entä jos alan uskoa, mitä silloin sanovat kotiväki, työtoverit, ystävät ja niin edelleen. Mutta Jeesus sanoo: "Joka häpeää minua, sitä minäkin olen häpeävä, kun tulen pyhien enkelieni kanssa kirkkaudessa." Kenelle tuotat tappiota sillä, ettet halua uskoa? Itsellesi silloin teet pahaa.

Nyt on armon aika. Se kannattaa käyttää hyväksi.

Jeesus ei hävennyt ottaa syntejäsi kannettavakseen

On toisia, jotka kysyvät: Saanko uskoa Jumalan armoon? Onko Jumala tällaiselle ihmiselle armollinen, antaako hän minulle rauhan-sa? Kun tätä kysyt, katso Jeesukseen! Hän on meidän rauhamme. Katso häneen! Hän ei hävennyt sinua, vaan otti sinulta syntisi pääl-lensä ja kärsi niiden tähden.

Jollekulle voi hyvin vähäinenkin asia olla vaikea sen tähden, että häntä hävettää. Joku nuori ei voi panna päällensä erilaisia vaatteita kuin muilla nuorilla on, koska hän ajattelee, että hänen täytyy olla niin kuin toisetkin. Jos hän laittaisi toisenlaiset vaatteet, häntä hävet-täisi. Joku vanhempikin ihminen voi ajatella, että jos hän ei ole pu-keutunut juuri niin kuin muoti ja tapa on, hän ei kehtaa mennä mui-den ihmisten joukkoon. Toiset taas voivat hävetä toisenlaisia asioita. Nämä ovat kuitenkin vähäisiä, iankaikkisuuden rinnalla mitättömiä asioita. Ne ovat asioita, joissa ei tehdä syntiä, jos ollaan niin tai näin, kunhan muuten kunniallisesti käyttäydymme.

Ajatelkaamme, miten suureen häpeään Vapahtajamme tuli? Ei hän tosin tehnyt mitään pahaa. Etkä sinäkään tekisi mitään pahaa sii-nä, että tunnustaisit Jeesuksen nimeä. Mutta ajattele, mitä Jeesus tun-nusti. Hän tunnusti sinun syntisi niin omiksensa, että hän kärsi niiden tähden. Hän ei hävennyt sinua, vaan hän oli valmis olemaan tuomittu rikolliseksi, valmis ristin häpeälliseen kuolemaan sinun tähtesi. Hä-

nellä oli tässä ainoana vaikuttimena rakkaus ja ainoana päämääränä se, että sinä ja me kaikki pelastuisimme ja että Jumala saisi sitä kautta kunnian. Hän on siis nähnyt sinun edestäsi suuren vaivan. Nyt sinä saat katsoa häneen, kun etsit sydämellesi rauhaa.

Kun kysyt, mitä sinun pitää tehdä, että pelastuisit, niin Jeesus sanoo: minä olen sinun pelastuksesi, minä olen jo tehnyt kaiken sinun edestäsi, se on täytetty. "Kaikki on valmista, tulkaa häihin", näinhän Jumalan sana meitä kutsuu. Sellaisena kuin olet, saat uskoa Jeesukseen. Saat uskoa, että hän on jo maksanut syntivelkasi, sinut armahantanut ja että hän on antanut sinulle kaikki sinun syntisi anteeksi. Pidä vaari siitä, että omistat uskolla anteeksiantamuksen. Pysy sen osallisuudessa. Hae omalletunnillesi uskossa täysi varmuus ja rauha Kristuksen sovitystyöstä.

Selvitä uskonasiat itsellesi

Jos sinulla on tässä asiassa kysymyksiä, jotka sinua vaivaavat, tutki Raamattua. Lue sitä. Ota selvää. Tai kysy toisilta, kysy pastoreilta, kysy uskonveljiltä tai -sisarilta, mutta älä jää omassatunnossasi rauhattomaan tilaan. Hae apua. Ja tiedä, että apu löytyy. Rippi on oivallinen keino. Saat jo nyt uskoa armoon. Jo nyt sellaisena kuin olet saat uskoa, että Kristus on sinun syntiesi sovitus. Jumala on antanut meille armonsa. Hän on antanut meille rauhansa. Näin pääsemme kantamasta omantunnon taakkaa.

Välistä ihminen kuitenkin menettää rauhansa, jos kiusaaja saa hänet lankeamaan. Se voi johtua myös omantunnon herkistymisestä ja syytöksistä Jumalan lain edessä. Jos evankeliumi ei ole silloin käsillä, lain syytökset jäävät päälle ja rauha menee. Sen tähden meidän on hyvä muistaa, että rauha voidaan tavoittaa uudestaan. Se on Jumalan sanassa, evankeliumissa läsnä. Se on läsnä ripissä ja synninpäästössä sekä pyhässä ehtoollisessa. Uskolla saamme sen omistaa. Eikä se kuitenkaan ole missään etäällä, vaan nytkin tätä kuunnellesi ja lukiessasi saat turvautua Kristuksen armoon ja uskoa. Kun uskot, Jumalan rauha astuu sydämeesi.

Kun Kristus nousi kuolleista, hän aivan ensi sanoikseen tervehti pelokkaita opetuslapsiaan sanomalla: "Rauha teille!" Se on hänen viestinsä sinullekin.

Seurakunta on meille tukena uskon tiellä

Uskon tiellä meillä on myös uskonveljiä ja -sisaria. He kulkevat samaa tietä ja heillä on ollut samanlaisia kokemuksia ja kysymyksiä kuin sinulla. He voivat auttaa ja tukea sinua. Saat rauhoittaa jatkuvasti omantuntosi armolla. Jumalan sana tuo, antaa ja lahjoittaa meille armon.

Kun olet tullut tuntemaan Jumalan ihmeellisen armon, hänen äärettömän suuren rakkautensa sinua kohtaan, alat ymmärtää myös toisia uskon tiellä kulkijoita. Ymmärrät, että hekin tarvitsevat rohkaisua, lohdutusta ja voimaa kulkea uskon tiellä. Tarvitsemme ystäviä, jotka kulkevat samaa uskon tietä. Tarvitsemme seurakuntaa, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan oikein. Se tulee meille tärkeäksi, jos käsitämme uskonelämämme riippuvan niistä. Jos olet langennut ja tullut lankeemukseksi havaitsemaan, niin myös tiedät ja tunnet, miten kovia kiusaukset voivat olla kristityillä täällä maailmassa. Ei ole ollenkaan niin helppoa seistä pystyssä. Kiusaajan juonet ovat kavalat. Mutta jos olet palannut lankeemukseksi teiltä, niin ymmärrät toistenkin heikkoutta. Silloin sinulla on halu toimia niin, että tuet ja vahvistat veljiä ja sisaria.

Vahvista veljiäsi

Miten innokas Jeesuksen opetuslapsi Pietari olikaan! Hän seurasi Jeesusta ja oli ensimmäinen niin monessa asiassa puheessa ja teossa. Hän oli sanavalmis. Hän lausui erinomaisia, hyviä tunnustuksia Jeesuksesta. Eikä hän keksinyt niitä omasta päästään, vaan taivaallinen Isä oli ne hänelle antanut. Hän oli kuullut niitä Vapahtajalta. Hän oli myös apostoli, jolle Jumala antoi sanansa kuten aikanaan profeetoille. Hän tunnusti sitä, minkä Jumala oli ilmoittanut. Mutta sitten hän kielsi Vapahtajansa ja Mestarinsa. Vapahtaja varoitti häntä ja sanoi: "Kun palaat, niin vahvista veljiäsi." Pietari menetti rauhan langetessaan, mutta hän sai sen Jeesukselta takaisin.

Silloin Pietari varmasti muisti Jeesuksen sanat: "Kun palajat, vahvista veljiäsi." Hänet oli nyt koulutettu ja varustettu siihen. Hän oli paljon nöyrytynyt. Hän ei asettanut itseään toisten yläpuolelle, vaan hän oli samaa joukkoa ja tunsu sielussaan sen suuren tarpeen, mikä meillä on saada Jumalan sana uskollemme ohjeeksi, perustaksi

ja voimaksi taisteluihimme. Mekin tarvitsemme tällaisia uskovia, jotka ovat tulleet näkemään oman kurjuutensa ja jotka ovat oppineet tuntemaan myös Jumalan ihanan, ylenpalttisen armon ja jotka haluavat vahvistaa veljiään ja sisariaan uskon tiellä. "Vahvista veljiäsi", on Jeesuksen sana kaikille, jotka ovat saaneet armon nousta lankeemuksestaan.

Mekin kaikki tarvitsemme seurakuntaa, jossa Jumalan armosana kaikuu ja jossa me tuemme ja vahvistamme toisiamme. Tarvitsemme seurakuntaa, jossa meille julistetaan Jumalan iankaikkista rauhan liittoa, sen kirkasta evankeliumia, jossa saamme rauhan omalletunnollemme ja jossa vahvistamme toisiamme tällä uskon tiellä. Meille ei ole apua sellaisesta seurakunnasta, johon soveltuu sana: "Jumalattomilla ei ole rauhaa."

Jumalan rauhanliitto ei horju

Johannes Kastajan päivänä. Vanhan testamentin teksti.

Vähäksi silmänräpäykseksi minä hylkäsin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen suurella laupeudella. Ylitsevuotavassa vihassani minä peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi. Sillä tämä on minulle, niin kuin olivat Nooan vedet: niin kuin minä vannoin, etteivät Nooan vedet enää tulvi maan ylitse, niin minä vannon, etten enää vihastu sinuun enkä sinua nuhtele. Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi. Jes. 54:7–10.

Vietämme juhannusta Johannes Kastajan muistoksi, josta juhla on saanut nimensä. Kastaja oli parannuksen saarnaaja, joka veti synnit päivänvaloon ja vaati niiden tunnustamista. Hän kastoi parannuksen kasteella syntien anteeksisaamiseksi ja osoitti Jeesusta, joka Jumalan Karitsana kantaa pois maailman synnit. Hän oli Vanhan liiton profeetoista viimeinen, heistä suurin, juuri ennen Messiaan tuloa.

Kastaja osoitti Jeesusta, joka Jumalan Karitsana kanto maailman synnin ja täytti Vanhan testamentin esikuvat. Jeesus oli pääsiäislammas (2 Moos. 12:3–13). Hän oli ne kaksi karitsaa, joista toinen uhrattiin ja toinen ajettiin erämaahan viemään pois kansan synnit (3 Moos. 16:21–22). Hän oli se Aabrahamin siemen, jossa kaikki kansat, koko maailma, tulevat siunatuiksi (1 Moos. 22:18). Niin hänen lunastuksensa ei koskenut vain juutalaisia, vaan koko maailmaa.

Kastaja asetti ihmisten synnit Jumalan lain valoon. Toteutui myös se, mihin Jeesus viittasi sanoessaan: "Jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi" (Joh. 3:20). Toiset tunnustivat, toiset eivät. Kun Jumalan nuhtelu paljastaa synnit ja saattaa ne valoon, syntyy armon tarve.

Kun Jumala vetää synnit valoon, astuu sydämeen pimeys. Se poistuu vasta sitten, kun evankeliumin kirkkaus sinne loistaa. Viettessämme juhannusta, valon juhlaa, meidän sopii tätä muistaa.

Lain valoa paljon kirkkaampi on kuitenkin evankeliumin valo. Se valaisee meille rakastavan Isän sydämen ja päästää meidät synneis-

tämme. Se paljastaa meille sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin. Johannes Kastajan saarnassa ja kasteessa oli lohdullinen valo ja väkevä voima, joka veti portot, publikaanit ja monet muut syntiset kääntymykseen ja vaikutti heissä uskon (Matt. 21:32).

Tekstimme on profeetta Jesajan kirjasta. Se ei puhu Johannes Kastajan persoonasta, mutta sen sisältö on sama kuin Kastajan saarnassa. Se on lain ja evankeliumin julistusta ja kutsu panna turvansa Jumalan armoliittoon.

1. Jumalan laki järkyttää omantunnon

Jumalan kansa koki historiansa eri vaiheissa Vanhan liiton aikana läheltä monia järkyttäviä asioita, joista tieto säilyi elävänä polvesta toiseen. Vedenpaisumus oli valtava tapahtuma, jolloin puhkesivat "suuren syvyyden lähteet ja taivaan akkunat aukenenivat" (1 Moos. 7:11). Oli useitakin maankuoren liikkeitä, järjestyksiä ja tulivuoren purkauksia, joissa ihmisiä menehtyi, kaupunkeja tuhoutui ja rakennuksia sortui. Hebrealaiskirjeessä sanotaan: "Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.' Mutta tuo 'vielä kerran' osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät." (Hebr. 12:26–27.)

Tekstissämme profeetta Jesaja vertaa Jumalan ankaran lain järjestyttäviä iskuja Nooan aikaiseen vedenpaisumukseen. Lain kourissa ihminen tuntee olevansa Jumalan hylkäämä ja hänen vihansa alla. Jumala tekee ihmiselle selväksi voimansa ja pyhyytensä. Omatunto alkaa soimata. Ihminen tuntee kauhua Jumalan edessä. On kuin maa järjisi jalkojen alla ja vesi alkaisi vyöryä kohisten ylitse eikä mistään löytäisi turvapaikkaa. "Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin" (Hebr. 10:31).

"Vähäksi silmänräpäykseksi minä hylkäsin sinut", sanoo Herra. Kun laki syyttää ja tuomitsee, ihminen tuntee olevansa Jumalan hylkäämä. Siitä tilasta häntä ei auta pois muu kuin Jumala itse ja hänen evankeliuminsa. Mutta kiitos Jumalalle, että apu löytyy.

On tarpeen säilyä raittiissa synnintunnossa sen jälkeen, kun evankeliumin lohdutus on astunut sydämeemme. Kristityt lähestyvät

Jumalaa jumalanpalveluksessaan synnintunnustuksella, ja saatuaan synninpäästön puhkeavat ylistykseen. Heillä säilyy synnintunto, mutta samanaikaisesti heillä on käsillä armon tunto, eivätkä he elä kauhun vallassa.

2. Evankeliumi lohduttaa sydämen

Tekstissämme profeetta Jesaja esittää lain ja evankeliumin toistensa vastakohtina. Jumala julisti Juudan kansalle hylkäystuomion. Se karkotettiin vieraalle maalle Babyloniin. Se oli lakia. Mutta Jumala kokosi sen suurella laupeudella. Se sai palata takaisin maahansa ja alkaa säännönmukaisen jumalanpalveluksen temppelissä odottaessaan Messiasta. Se oli evankeliumia. Tällaisia lupauksia Jesaja antoi ennustuksena karkotukseen vietävälle kansalle.

Jumala hylkäsi vain silmänräpäykseksi, mutta hän armahti iankaikkisella armolla. Ylitsevuotavassa vihassa Jumala peitti kasvonsa lyhyeksi hetkeksi, mutta hänen armoliitollansa ei ole loppua. Se on iankaikkinen ja horjumaton.

Nooalle ja hänen jälkeläisilleen Jumala vannoi, ettei hän enää hävitä maata vedenpaisumuksella. Kasteen liitossa Jumalan lapsilla on turvapaikka, jonka suojassa he säästyvät Jumalan vihalta. Siihen saa uskosta luopunutkin palata, koska Jumala ei peru sanaansa.

Jumalan armo on ilmestynyt Kristuksessa. Hän otti pois meiltä Jumalan vihan tulemalla itse sen kohteeksi ja sovittamalla meidät Jumalan kanssa. On huomattava, että rauha on Kristuksessa. Sitä ei ole hänen ulkopuolellaan. Sen vuoksi saadaksemme rauhan meidän on päästävä Kristuksen yhteyteen. Raamattu sanoo: "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). Kun olemme hänessä, olemme Jumalan vihan ulkopuolella. Meidät on Jeesuksessa Kristuksessa asetettu yhdessä hänen kanssaan taivaallisiin. Uskossa Jeesukseen olemme Herran kansaa ja hänen laitumensa lampaita. "Herra puhuu rauhaa kansallensa" (Ps. 85:9).

Sen sijaan ne, jotka eivät ole Kristuksessa, eivät löydä turvapaikkaa Jumalan vihalta, kun se ilmestyy viimeisenä päivänä.

Kristuksen turviin ja hänen siipiensä suojaan olemme päässeet

kasteen kautta. Kaste on liitto, kestävä ja horjumaton. Luonnonmul-
listuksissa tulvat nousivat ja hukuttivat, maa järisi, vuoret väistyivät
ja kukkulat horjuivat, mutta Lunastajamme vakuuttaa: "Minun armo-
ni ei sinusta väisty eikä minun rauhanliittoni horju."

Tämä on evankeliumin lohdullinen sanoma. Sen vakuuttavat
meille Sanan lupaukset, sen sinetöi kasteemme liitto. Siinä on turva
suven valoisuudessa. Se karkottaa sielun pimeyden. Se valaisee ja
kääntää meihin armiaan Jumalan Isän-kasvot.

15.4.2008. Virret VK 1938: 524; 298; 427; 417:1,3,4; 621.

Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa

Kuudentena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: *Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoo suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten, niin te ette pääse taivasten valtakuntaan. Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä tapa', ja: 'Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion.'* Mutta minä sanon teille: *jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjämpäiväinen', on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen. Sen tähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi. Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan tiellä, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei sinua pantaisi vankeuteen. Totisesti minä sanon sinulle: sieltä et pääse, ennen kuin maksat viimeisenkin rovon.* Matt. 5:20–25.

Jumala sovitti meidät Poikansa ristin kautta, kun me vielä olimme hänen vihollisiaan. Nyt pääsemme sopuun Jumalan kanssa uskon syntyessä sydämeemme, sillä usko omistaa sen rauhan, minkä Kristus teki. Samalla uudestisyntymme Jumalan lapsiksi. Kun olemme Jumalan lapsia, olemme uuden ihmisen puolesta mielettämme Jumalan kaltaisia ja teemme Jumalan tekoja. Olemme anteeksiantavaisia ja etsimme sopua ja rauhaa. Tämä ilmenee ensiksikin siinä, että uskomme on Jumalan sanan mukainen ja pyrimme sopuun Jumalan sanan ehdoilla. Toiseksi se ilmenee siinä, että elämme keskinäisessä sovussa uskonveljien ja -sisarten kanssa seurakunnassa. Kolmanneksi pyrimme rauhaan myös vihamiestemme kanssa, emmekä kanna heitä kohtaan vihaa.

1. Sopu opissa

Seurakunnassa tulee vallita yksimielisyys opissa ja kaikissa sen

kohdissa. Sitä opettaa meille Pyhä Raamattu. Sitä opettaa luterilainen tunnustus. Jeesus sanoo: "Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan tiellä." Apostoli Paavali kirjoittaa: "Mutta minä kehotan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus" (1 Kor. 1:10). Yksimielisyys puheessa tarkoittaa nimenomaan yksimielisyyttä Jumalan sanan opissa, sen saarnassa ja opetuksessa. Luterilaiset tunnustuskirjat ovat saaneet tästä raamatunkohdasta nimensä "Yksimielisyys", Concordia.

Seurakunnalla tulee olla sellainen asenne, että se on suostuvainen sopimaan vastapuolen kanssa ja haluaa sopua. Tähänkin soveltuu Raamatun sana: "Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa" (Room. 12:18).

Opilliselle sovulle Jumala on kuitenkin asettanut ehdot. Siinä Pyhän Raamatun tulee olla ylimpänä tuomarina. Sovun pitää olla Raamatun mukainen ja vastata sen ilmoittamaa kristillistä uskoa ja oppia. Osapuolten tulee olla yksimielisiä sekä Raamatusta Jumalan sanana ja sen arvovallasta että opin sisällöstä. Todelliseen yksimielisyyteen ei riitä, että saadaan sorvatuksi jokin yhteinen lausunto, jonka sanamuodon kumpikin osapuoli voi hyväksyä, vaan sen tulee myös tarkoittaa samaa ja merkitä sopua kaikissa opinkohdissa. Kummankin osapuolen tulee ymmärtää saavutettu yksimielisyys samalla tavalla.

Luterilainen uskonpuhdistus synnytti kolmen vanhan yleisen uskontunnustuksen rinnalle joukon luterilaisia tunnustuksia. Ne kaikki koottiin yhteen ja julkaistiin Yksimielisyyden kirjana vuonna 1580. Koska nämä tunnustukset ovat Raamatun mukaisia ja niiden oppi on Raamatusta otettu, ne ovat yleispäteviä kristillisiä tunnustuksia. Opillista sopua etsittäessä niitä ei pidä sivuuttaa, vaan sopusuhteita tulee rakentaa niissä tunnustetulle opille.

Opin yksimielisyys on kallis, varjeltava aarre. Sen kiusaaja pyrkii hävittämään ja saamaan aikaan valheellista sopua, epäsopua ja jakautumia Jumalan lasten keskuuteen. Sen vuoksi maailmassa on niin paljon erilaisia oppeja ja jakautumia ulkonaisessa kristikunnassa.

Yksimielisyyden säilymiselle kirkossa on kaksi perusehtoa. Kirkon ja sen julistajien tulee tuntea autuuden tie, Jeesus Kristus ristiin-naulittuna ja sen merkitys pelastukselle. Jos evankeliumi on kadoksissa tai epäselvä seurakunnassa, todellisesta uskon yhteydestä ja yksimielisyydestä ei voi olla kysymys. Toinen yksimielisyyden säilymisen perusehto on Raamatun arvovallan tunnustaminen ja sen alle taipuminen. Ilman sitä kukin opettaja voi olla mitä mieltä tahansa, eikä kirkolla voi olla mitään oppia, josta se voi pitää kiinni.

2. Sopus uskonveljien ja -sisarten kesken

Tekstissämme Jeesus tähtää erityisesti siihen, että uskonveljet ja -sisaret elävät keskenään sovussa. Hän sanoo: "Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihasuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjämpäiväinen', on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen. Sen tähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi."

Fariseukset pyrkivät tekojen vanhurskauteen ja uskoivat kelpaavansa Jumalalle teoillansa. Jeesus sanoo: "Ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten, niin te ette pääse taivasten valtakuntaan." Heidän vanhurskautensa ei riittänyt alkuunkaan. Se ei pelastanut. Se ei vaikuttanut myöskään oikeaa pyhityselämää. Sen sijaan Pyhä Henki on synnyttänyt uskovat uudesti ja uudistanut heidän sydämensä. He pelastuvat armosta Kristuksen tähden. Heillä on omanaan uskon kautta heille hyväksi luettu Kristuksen vanhurskaus. Se saa aikaan sopuisan, anteeksiantavan ja rauhaan pyrkivän mielen. Alkuaikoina kristityillä oli seurakunnan ulkopuolellakin sellainen maine, että he rakastivat toisiaan keskinäisellä uskonveljellisellä rakkaudella.

Osoita sinäkin teoillasi, että vanhurskautesi ei perustu tekoihisi, vaan Kristuksen ansioon.

3. Sovi vihamiehesi kanssa

Eräs henkilö kertoi joka iltana pyytävänsä iltarukouksessaan anteeksi syntejään, joita oli päivän aikana tehnyt. Kuitenkin hän sanoi, ettei hän halua olla missään tekemisissä naapurinsa kanssa eikä sano hänelle edes päivää. Tällaisiakin uskovia on, mutta heidän uskonsa on harhautunut eikä pelasta. Usein hyvä Jumala antaa kuitenkin tällaisille sen armon, että he itse leppyvät ja jopa pääsevät sovintoon vihamiehensä kanssa ennen kuin kuolevat.

Jeesus kehottaa meitä sopimaan lähimmäisemme kanssa ja antamaan hänelle anteeksi. Sopiminen menee aika- ja tärkeysjärjestyksessä uhraamisen edelle Sille emme mahda mitään, jos lähimmäisemme ei halua sopia kanssamme. Meillä taas, jos haluamme käydä Jeesuksen opetuslapsista, ei ole lupaa kantaa kaunaa lähimmäistämme kohtaan, ei edes siinä tapauksessa, että hän on kohdellut meitä väärin. Jeesus sanoo: "Jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne" (Matt. 6:15). Vielä Jeesus sanoo: "Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi.' Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin." (Matt. 5:43–45.)

Kun seurakunta osoittautuu taivaallisen Isänsä lapsiksi rakastaen Jumalan mielen mukaista rauhaa ja sopua, se voi tehdä siunauksellista työtä ja julistaa rauhan evankeliumia sielujen pelastukseksi ja kutsua uskosta osattomia armon osallisuuteen.

12.3.2008.

Olemme uskosta vanhurskaita

Kuudentena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja. Vai onko Jumala yksistään juutalaisten Jumala? Eikö pakanainkin? On pakanainkin, koskapa Jumala on yksi, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta. Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me vahvistamme lain. Room. 3:28–31.

Meillä on tänään juhlapäivä, koska on aikuisten raamattuleirin avajaispäivä. Leirimme on viikon kestävä tunnustuksellisten luterilaisten kesäjuhla.

Päivän teksti johdattaa meidät leirin teemaan. Se kuuluu: olemme uskosta vanhurskaita. Luterilaisen uskonpuhdistuksen perusasia oli juuri tämä: meidät vanhurskautetaan yksin uskon kautta ilman lain tekoja.

Jumala on yksi, kuten tekstimme sanoo, hän, joka on Isä, Poika ja Pyhä Henki. Olemme Pyhän Kolmiykseyden, jumalallisen majesteetin ja salaisuuden edessä joka päivä, mutta aivan erityisesti silloin, kun olemme hänen Sanansa äärellä. Koska hän on yksi, hän myös ilmoittaa kaikkialla Pyhässä Raamatussa yhden ja saman opin jokaisesta uskonkohdasta, myös vanhurskauttamisesta puheen ollen.

Aiheemme, että olemme uskosta vanhurskaita, on omalletunnolle tavattoman lohdullinen asia. Me kaikki muistamme uskonpuhdistaja Martti Lutherin taistelut. Hän joutui suuriin omantunnon ahdistuksiin. Kelvatakseen Jumalalle hän yritti luopua synnistä ja parantaa elämänsä. Kun hän luki Raamattua, hän tunsikin, että sanat "vanhurskas Jumala" ja "Jumalan vanhurskaus" syyttivät häntä. Hän koki, että ne vaativat häneltä sellaista vanhurskautta, jota hänellä ei ole. Hän tunsikin olevansa kirottu Jumalan kasvojen edessä ja oli ahdistunut. Hän etsi ja etsi, yritti ja yritti, mutta ei saanut rauhaa. Hän havaitsi jatkuvasti epäonnistuvansa. Mikään ei auttanut, eivät paasto, ruoskimiset tai muu itsensä kiduttaminen. Vaikka hän toisaalta ymmärsi, että on

olemassa Vapahtaja, hän ei kuitenkaan osannut yhdistää Jumalan vanhurskautta ja Kristuksen armoa. Aina kun sanat "Jumalan vanhurskaus" tulivat Raamatusta hänen eteensä, ne satuttivat häntä ja pistivät hänen tuntoansa.

Eräänä päivänä Lutherille kirkastui Raamatusta, mitä nuo sanat tarkoittivat. Kysymys ei ollut siitä vanhurskaudesta, mitä Jumala meiltä vaatii, vaan siitä vanhurskaudesta, minkä hän lahjoittaa meille. Oli kuin paratiisin ovet olisivat hänelle avautuneet ja hän olisi saanut käydä niistä sisälle. Lutherille oli kirkastunut Jumalan armo Kristuksessa. Se sulki johdonmukaisesti kaikki tekomme pois pelastuksesta.

Jos sinulla, olet kuka tahansa, on tänään ahdistunut tunto, saat Lutherin tavoin iloita siitä, että Jumala on lahjoittanut sinulle Kristuksessa sen vanhurskauden, joka Jumalan edessä kelpaa. Saat ottaa vastaan Jumalan täyden pelastuslahjan ilman omia tekojasi ja uskoa, että syntisi ovat sovitetut ja anteeksiannetut. Saat käydä uskossa Jeesukseen sisälle Jumalan valtakuntaan nauttimaan ja iloitsemaan autuudestasi.

Mitä on olla vanhurskas Jumalan edessä?

Apostoli Paavali käyttää sanaa *vanhurskas* hyvin paljon, erityisesti Roomalaiskirjeessään. Sana esiintyy tiheään myös psalmeissa, ja muualtakin Pyhästä Raamatusta se löytyy. Sanaa käytetään sekä Jumalasta että uskovista. Kun Jumala on vanhurskas, se voi paikoin tarkoittaa sitä, että hän on oikeassa ja että hän on oikeamielinen. Mutta monin paikoin se merkitsee, että hän antaa anteeksi synnit Kristuksen tähden.

Jumalassa ei ole vääryyttä, hän on täydellinen, pyhä ja suuri majesteetti. Siihen valkeuteen, millainen Jumala on omassa olemuksessaan, emme voi tulla oman vanhurskautemme varassa. Raamattu sanoo: "Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme" (Jes. 64:6).

Kun Jumala tutkii meitä lakinsa mukaan, se on syntiselle kova paikka. Hän tietää sydämemme jokaisen ajatuksen ja tahtoo totuutta salatuimpaan saakka. Mikään puolinen ei hänelle kelpaa, vaan hän

vaatii täydellisyyttä. Eikä meillä ole esitettävänä hänelle edes jotakin vajavaista tai edes puolinaista, vaan "kaikki meidän vanhurskaitemme" on hänelle saastaista. Emme voi kelvata hänelle tekojemme varassa.

Kiitos Jumalalle, että hän itse on nähnyt meidän kykenemättömyytemme pelastaa itse itsemme ja on antanut meille Vapahtajan, joka on sovittanut syntimme. Kiitos Jumalalle, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja. Sen täydellisen vanhurskauden, mikä meiltä puuttuu, Jumala lahjoittaa meille. Se on Jeesuksen vanhurskaus. Jumala rakasti meitä niin, että hän antoi oman Poikansa sovitusuhriksi meidän synneistämme. Niin meillä on Kristuksessa syntien anteeksiantamus. Se on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa. Sitä emme voi saada aikaan teoillamme. Se on jo olemassa. Sen nojalla Jumala armahtaa meidät sellaisina kuin olemme ja antaa meille kaikki syntimme anteeksi.

Uskon tie

Kysymme toiseksi, miten saamme itsellemme Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden. Tekstimme sanoo: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja."

Juuri sinä, jolla on omassatunnossa pelkoa ja ahdistusta, sinä, joka tunnet, ettet ole pyhä, vanhurskas etkä hyvä, katso Kristusta! Hän on sinun vanhurskautesi. Saat turvautua häneen. Usko on luottamista Kristukseen, turvautumista armoon ja tämän lahjan vastaanottamista. Se on ikään kuin pelastusrenkaaseen tarttumista. Se ottaa vastaan valmiin syntien anteeksiantamuksen Kristuksessa ja uskoo, että Jumala on meille leppynyt Kristuksen tähden.

Tämä uskon tie ei ole lain tie. Se ei ole omien tekojen tie, vaan sen täydellinen vastakohta, sillä apostoli sanoo, että meidät vanhurskautetaan ilman lain tekoja.

Mitä ovat lain teot? Ne ovat mitä tahansa tekoja, joita ihminen pelastuakseen yrittää tehdä tai tekee. Ne ovat mitä tahansa sellaista, millainen ihminen itse yrittää olla tai millainen hän on voidaksensa pelastua. Lain teitä ovat kaikki ne, jotka perustuvat ihmisen omiin pyrkimyksiin tai tekoihin.

Vanhan liiton aikana Jumala oli antanut kansalleen käskynsä ja myös erityisen seremonialain, mutta ei sitä varten, että ihmiset niitä noudattamalla ansaitisivat pelastuksen. Ne, jotka luulivat näitä noudattamalla pelastuvansa, olivat lain tien kulkijoita eivätkä pelastuneet. Aabraham, uskon isä, oli uskosta vanhurskas, ilman lain tekoja.

Emme mekään voi pelastua lain tietä, koska emme pysty täyttämään lakia, vaan jäämme omien pyrkimystemme varassa kirouksen ja Jumalan vihan alaisuuteen. Mutta Kristuksessa tämä kirous on otettu pois. Tilalle on tullut siunaus. Kristuksessa ei ilmestynyt Jumalan viha, vaan Jumalan rakkaus, kuten Raamattu sanoo, että hänessä ilmestyi Jumalan ihmisrakkaus. Niin me saamme tulla Vapautajamme, Jeesuksen Kristuksen, tykö ja hän armahtaa meitä.

Vaikka tämä asia voi olla teoriassa meille selvä, se ei aina kuitenkaan ole käytännössä selvä ihmisen sydämelle. Ihminen saattaa yrittää erilaisin omin teoin sittenkin tulla vanhurskaaksi. Kerran saarnasin siitä, ettei myöskään meidän rukouksemme vanhurskauta meitä, vaan että me saamme uskoa Kristukseen suoraan ja olla uskosta vanhurskaita. Kuulemassa oli eräs iäkäs mies, paljon kristillisissä asioissa toiminut. Hän oli omasta taustastaan käsin saanut sellaisen käsityksen, että ihminen jollakin tavoin rukoilemalla tulee Jumalalle otolliseksi. Ilmeisesti se ei ollut antanut hänelle lepoa, vaan oli vaivannut häntä kauan. Kun hän kuuli tästä asiasta Jumalan sanan, että olemme todella armosta, ilman tekoja, ilman rukoustammekin vanhurskaita Jumalan edessä, hän koki suuren helpotuksen. Hän mainitsi siitä eräässä lehtihaastattelussakin. Se näkyi myös siinä, että kun seuraavan kerran pidin samassa paikassa tilaisuuden, hän oli kutsunut sinne ystävänsä, ja siellä oli viitisenkymmentä minulle aivan vierasta ihmistä kuulemassa.

Miksi usko vanhurskauttaa

Kysymme vielä: Miksi usko vanhurskauttaa ja miksi se on ainoa asia, mikä tekee meidät vanhurskaiksi Jumalan edessä?

Usko vanhurskauttaa sen tähden, että se omistaa Jeesuksen vanhurskaudeksemme. Uskomisessa itsessään ei ole mitään sellaista, mikä itsessään vanhurskauttaisi, vaan se vanhurskauttaa sen tähden, että se kohdistuu Jeesukseen ja ottaa hänet vastaan Jumalan edessä

kelpaavana vanhurskautena. Antaahan Raamattu hänelle nimen: "Herra on meidän vanhurskaudemme" (Jer. 23:6). Usko ottaa vastaan valmiin anteeksiantamuksen Jeesuksessa, jonka Jeesus on jo meille hankkinut. Tässä usko ei lisää mitään Kristuksen vanhurskauteen, vaan ainoastaan ottaa sen vastaan. Kun usko vanhurskauttaa, niin se ei tarkoita sitä, että meistä siten tulisi olemukseltamme pyhiä ja puhdaita tässä elämässä, vaan meihin jää meidän vanha ihmisemme. Vanhurskauttaminen onkin sitä, että meidät julistetaan vanhurskaiksi. Sellaiselle, joka on itsessään syntinen, sanotaan: sinä olet saanut syntisi anteeksi, sinut on armahdettu. Usko turvautuu Jeesuksen ansioon.

. Vanhurskauttaminen on tuomioistuintermi. Se tarkoitti israelilaisessa tuomioistuimessa syytetyn toteamista syyttömäksi. Uskonnollisessa kielessä se tarkoittaa taas sitä, että meidät luetaan syyttömiksi sen tähden, että Jeesus luettiin syylliseksi meidän sijassamme ja hän kärsi meidän rangaistuksemme. Sen nojalla meidät vapautetaan tuomiosta. Eikö ole ihmeellinen asia? Miten paljon meillä on syntiä, kuinka syvästi turmeltuneita me olemme ja meille sanotaan: sinut on armahdettu! Koska Kristus tuli sinun sijaasi syylliseksi, olet sinä nyt syyllisyydestäsi päästetty. Emmekö silloin mielellämme turvaa tällaiseen Vapahtajaan ja usko häneen? Totta kai. Meidän ei tarvitse kantaa taakkojamme, vaan olemme niistä vapaita. Uskon kautta Pyhä Henki itse antaa meille omaksemme Jeesuksen vanhurskauden ja pyhyiden.

Usko Jeesukseen on ainoa asia, joka Jumalan edessä vanhurskauttaa. Apostoli Pietari näet sanoo: "Ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman" (Apt. 4:12).

Apostoli Paavali opettaessaan uskosta vanhurskauttamista tekee kolmannen kysymyksen: Tuleeko täten laki mitättömäksi? Hän vastaa: "Pois se! Vaan me vahvistamme lain." Kun uskossa omistamme Jeesuksen vanhurskauden, emme suinkaan silloin tee lakia mitättömäksi. Sillä kaikki lain tuomiot kohdistuivat Jeesukseen. Hän kärsi niiden tähden ja täytti lain kahdelta kannalta. Hän oli sekä kuuliainen hamaan ristikuolemaan asti että hän myös kärsi lain määräämän rangaistuksen. Jeesus on tässä kaikessa meidän sijaisemme.

Näin Jumala ei ole tinkinyt vähääkään omasta vanhurskaudestaan

eikä lakinsa vaatimuksista, koska Kristus tuli meidän sijaamme ja täytti lain. Kun nyt uskomme Jeesukseen, se ei voi merkitä sitä, että tekisimme lain mitättömäksi, vaan apostoli sanoo: "Pois se." Ja lisää: "Me vahvistamme lain."

Uskosta vanhurskas haluaa elämässään toteuttaa vanhurskautta. Hän yhtyy Jumalan lakiin ja myöntää sen tuomiot oikeiksi. Hän myös haluaa elää Jumalan lain mukaan. Uuden ihmisen puolesta me uskovat täytämmekin lakia. Se on kuitenkin vanhan ihmisemme tähden vajavaista, niin että meidän lohdutukseksemme jää aina vain se, että olemme uskosta vanhurskaita. Uskovan alulla oleva lain täyttäminen ei kuulu vanhurskauttamiseen.

Seuraavassa luvussa kohta tekstimme jälkeen apostoli sanoo, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. On tärkeätä ja lohdullista muistaa: Silloin kun uskon tulimme, Jumala vanhurskautti jumalattoman. Kun uskossa elämme, Jumala vanhurskauttaa meidät jumalattomat, itsessämme täydellisesti Jumalasta pois poikenneet. Ja viimeisenä hetkenä, kun täältä lähdemme, ainoa turvamme on, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Aina ja joka vaiheessa se vanhurskaus, jossa Jumalalle kelpaamme, on Kristuksen vanhurskaus ja yksin se.

Eräs lähetyssaarnaaja kysyi kuolevalta kristityltä, joka oli pakuudesta kääntynyt kristinuskoon: "Miten aiot selvittää Jumalan tuomiolla." Mies sanoi: "Onhan se vanhurskaus." Lähetyssaarnaaja halusi tietää, mitä mies sillä tarkoitti ja oliko hän käsittänyt asian oikein. Hän kysyi: "Mikä se sellainen vanhurskaus on?" Kuoleva selitti tarkemmin ja sanoi: "Se on sitä, että jos Jumala kysyy minulta jotakin, niin menen Kristuksen taakse ja olen aivan hiljaa." Tämä oli lapsenomainen kuvaus siitä, mitä vanhurskauttaminen on. Se on sitä, että menemme Kristuksen suojiin ja olemme hiljaa ja Kristus vastaa meidän puolestamme. Se on sitä, että hänen vanhurskautensa ja pyhyytensä peittää meidän syntimme. Tässä uskossa saamme nukkua pois ja lähteä täältä. Tässä uskossa saamme myös elää. Meillä on Jeesus, jonka turviin olemme saaneet tulla ja jonka taakse kätkeytyä. Jumala ei katsele meidän vikojamme, vaan näkee meissä ainoastaan oman Poikansa, johon olemme verhoutuneet. Omasta Pojastaan hän on sanonut: "Tämä on minun Poikani, johon minä olen mielistynyt." Niin olemme hänessä Jumalalle otollisia ja myös rakkaita ja kalliita.

Tässä turvassa saamme elää joka päivä.

Toivon, että Jeesuksen vanhurskaus olisi teille kaikille se lohdutus ja turva, johon sydämenne kiinnitätte. Iloitkaamme siis siitä vanhurskaudesta, jonka Jeesus on meille ansainnut.

Voimme sanoa virren sanoilla:

*Sua kiitämme, kun armahdat
Näin meitä Pojassasi,
Ja vanhurskaiksi julistat,
Oi Isä armostasi.
On meissä synty, saastaisuus,
Vaan sinussa on armo uus.
Ylistys sulle siitä.*

Paul Speratus VK 1938 nro 304:9.

Siitamajan aikuisten leirin avajaisjumalanpalvelus heinäkuussa 1988.

Onko uskosi toimelias vai kuollut?

Kuudentena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Epistolateksti.

Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaikei usko voi häntä pelastaa? Jos veli tai sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla ja joku teistä sanoo heille: "Menkää rauhassa, lämmitelkää ja ravitkaa itsenne", mutta ette anna heille ruumiin tarpeita, niin mitä hyötyä siitä on? Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut. Joku ehkä sanoo: "Sinulla on usko, ja minulla on teot"; näytät sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon. Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat. Mutta tahdotko tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman tekoja on voimaton? Eikö Aabraham, meidän isämme, tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa Iisakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi; ja niin toteutui Raamatun sana: "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi", ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi. Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta. Eikö samoin myös portto Raahab tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettäjänsä luokseen ja päästi heidät toista tietä pois? Sillä niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on kuollut. Jaak. 2:14–26.

Vanhurskaaksi tulemisesta voidaan puhua kahdelta kannalta.

On olemassa vanhurskaus, joka kelpaa Jumalan edessä ja joka saadaan uskon kautta Kristukseen. Tulemme vanhurskaiksi myös ihmisten edessä osoittautumalla vanhurskaiksi tekojen perusteella.

Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus

Vanhurskauden, joka kelpaa Jumalan edessä, täytyy olla aivan eheä ja täydellinen kaikkia ajatuksia, sanoja ja tekoja, sydämen syvimpiäkin sopukoita myöden. Sellainen vanhurskaus on yksin Kristuksen vanhurskaus, joka meidän, itsessämme jumalattomien, hyväk-

si armosta luetaan. Sen usko ottaa vastaan. Se luetaan uskolle, koska Kristus, meidän vanhurskaudemme on uskossa läsnä. Sitä sanotaan uskon vanhurskaudeksi. Usko tarttuu meidän ulkopuolellemme olevaan Kristukseen ja omistaa hänet vanhurskautena.

Jaakob puhuu tekstissämme siitä vanhurskaudesta, joka tulee uskosta ja joka kelpaa Jumalan edessä. Hän ei kuitenkaan puhu siitä siltä kannalta, kuinka se pelastaa, vaan siltä kannalta, kuinka se osoitautuu aidoksi ihmisten edessä ja nimenomaan Kristukseen uskovien edessä. Sanoohan Jaakob: "Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana" ja: "Te näette". Tämä meidän on otettava tarkasti huomioon.

Tähän syvennymme tekstimme nojalla, ja samalla tutkimme, onko meillä aito uskon vanhurskaus.

Millainen usko ei pelasta

Jaakob sanoo tekstimme alussa: "Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaikei [sellainen] usko voi häntä pelastaa?" Huomaat heti, ettei Jaakob puhu yhteiskunnallisesta kuntoisuudesta, vaan hän puhuttelee uskonveljiä ja opettaa heille oikean uskon luonnetta, millaisena sen tulee kristikunnassa uskovien keskellä ilmetä. Siinä ei riitä se, että joku vain sanoo omistavansa uskon. Uskovaksi tunnustautumisen tulee olla sopusoinnussa elämän kanssa. Vaikka usko olisi miten heikko tahansa, niin on asioita ja tilanteita, joissa sen täytyy johtaa tekoihin, jos se on olemassa.

Jos usko ei johda tekoihin, siihen sopii apostoli Jaakobin sana: "Ei kaikei usko voi häntä pelastaa?" Mikä usko? Se usko, jonka tämä henkilö sanoo itsellensä olevan. Jaakob käyttää usko sanan edessä määräävää artikkelia. Kohta voitaisiin osuvammin suomentaa: "Ei kaikei sellainen usko voi häntä pelastaa?" Sellainen usko pitää toteina Jumalan olemassaolon ja kristillisen uskon ulkonaisia tapahtumia, vieläpä senkin, että Jumala on yksi. Se ei kuitenkaan turvaudu Kristuksen lunastustyöhön eikä elä evankeliumista. Jaakob rinnastaa sen riivaajien uskoon, joille niiden usko ei anna rauhaa, vaan he vapisevat. Rauhan voi tuoda meille vain Kristukseen turvaava usko, sillä "hän on meidän rauhamme" (Ef. 2:14).

Esimerkkinä riivaajien uskon kaltaisesta uskosta apostoli sanoo: "Jos veli tai sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla ja joku teistä sanoo heille: 'Menkää rauhassa, lämmitelkää ja ravitkaa itsenne', mutta ette anna heille ruumiin tarpeita, niin mitä hyötyä siitä on?" Esimerkki on selvä. Tuollainen uskova osoittautuu monia pakanoitakin pahemmaksi eikä hänellä ole aitoa, Kristukseen turvaavaa, pelastavaa uskoa. Siitä Jaakob sanoo: "Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut." Kuollut usko ei pelasta, ei anna elämää eikä omantunnon rauhaa eikä se myöskään toimi lähimmäisen hyväksi. Se on ihmisen omatekoinen usko. Se ei ole Pyhän Hengen synnyttämä.

Jaakob jatkaa ja sanoo: "Joku ehkä sanoo: 'Sinulla on usko, ja minulla on teot'" ja jatkaa: "Näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon."

Vanhurskauden merkit

Kun tulee kysymykseen uskovaksi eli vanhurskaaksi osoittautuminen ihmisten edessä, se voi tapahtua vain teoista.

Jumalan edessä ihminen tulee vanhurskaaksi uskosta ilman tekoja. Jumala ei itseänsä varten tarvitse mitään merkkejä vanhurskaudesta, sillä hän näkee sydämeen ja tietää, onko siellä pelastava usko vai ei.

Ihmisten kesken seurakunnassa on toisin. Siinä tarvitaan vanhurskauden merkit. Niitä ovat ensiksi sellaiset merkit, jotka eivät saa puuttua ja joiden täytyy olla olemassa, mutta joista ei vielä tiedetä, onko kyseisellä henkilöllä usko vai ei.

Mitä merkkejä mahdan tarkoittaa? Tarkoitan ulkonaista osallisuutta Kristuksen Kirkon pettämättömiin tunnusmerkkeihin, siis pyhään kasteeseen, evankeliumin sanaan ja ehtoolliseen, jos on sille oikeutettu. Ilman ulkonaista osallisuutta näihin kukaan ei voi olla uskova ja vanhurskas.

Mutta jotta olisimme Kristuksen Kirkon tosi jäseniä, siis uskovia ja vanhurskaita, tarvitsemme ulkonaisen osallisuuden lisäksi sisäisen osallisuuden eli uskon. Sitä me ihmiset emme näe. Sillä on kuitenkin merkkinsä ja koetinkivensä. Se merkki on teot. Niistä osoittaudumme

vanhurskaiksi Jumalan kansalle, aivan kuten Aabraham ja Raahab aikoinaan.

Jaakob puhuu tekstissämme siitä, kuinka uskon vanhurskaus ilmenee. Hän ottaa esimerkiksi Aabrahamin, joka noudatti Jumalan käskyä ja oli valmis uhraamaan poikansa. Näin Aabraham osoittautui vanhurskaaksi Israelin kansalle sen pitkän historian aikana ja myös meille. Sen, mitä oli tapahtunut, Aabraham kertoi edelleen, ja Iisak vahvisti asian silloiselle Kirkolle. Sitten tieto kulki polvesta toiseen. Apostoli Jaakob sanoo tekstissämme: "Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi; ja niin toutui Raamatun sana: 'Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi', ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi. Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta."

Usko tuli siis Aabrahamilla ihmisten edessä teoista täydelliseksi eli eheäksi. Ei ollut ristiriitaa uskon ja tekojen välillä. Usko ei ole eheä, jos sen rinnalla esiintyy karkeita epäuskon tekoja. Sellainen usko, että Jumala on olemassa ja että hän on yksi, sortuu tekojen puutteessa, kuten islamista ja juutalaisuudesta voimme nähdä. Mutta oikeaan pelastavaan uskoon, samalla kun se tunnustaa jumaluuden ykseyden, liittyvät oikeat teot.

Luterilainen tunnustus ja Jaakobin opetus

Luterilainen tunnustus selvittää erinomaisella tavalla Jaakobin opetusta. Se lausuu: *Jaakobilta vastustajamme lainaavat seuraavan lauseen: (Jaak. 2:24) "Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta." Yleisen mielipiteen mukaan ei olekaan toista kohtaa, joka selvemmin olisi meidän käsitystämme vastaan. Tähän on kuitenkin annettavissa helppo ja yksinkertainen vastaus. Jos vain vastustajamme eivät tähän kuroisi omia käsityksiään tekojen ansioista, ei Jaakobin sanoihin liittyisi mitään hankaluutta. Mutta aina kun tekoja mainitaan, vastustajamme seipittelevät siihen lisäksi omia jumalattomia olettamuksiaan, että muka hyvillä teoillamme ansaitsemme syntien anteeksiantamuksen, että hyvät teot ovat sovitus ja hinta, jonka tähden Jumala sovitetaan meidän kanssamme, että hyvät teot voittavat synnin ja kuoleman kauhut ja että hyvät teot hyvyytensä tähden ovat Jumalan silmissä*

mieluisia eivätkä kaipaa armahtavaisuutta ja sovittajaa, Kristusta. Mitään tästä ei ole juolahtanut Jaakobin mieleenkään, mutta vastustajamme nyt kuitenkin puolustavat kaikkea tätä verhoten sen tähän Jaakobin lauseeseen.

Ensinnäkin on siis otettava huomioon, että tämä kohta puhuu enemmänkin vastustajiamme kuin meitä vastaan. Vastustajat nimittäin opettavat, että ihminen vanhurskautetaan rakkauden ja tekojen perusteella. Uskosta, jolla me otamme omaksemme Kristuksen, sovittajamme, he eivät puhu sanaakaan. Hehän suorastaan hylkäävät uskon eivätkä tee sitä ainoastaan lausunnoin ja kirjoituksin, vaan pyrkivät miekoin ja kuolemanrangaistuksin hävittämään kirkosta uskon. Kuinka paljon paremmin opettaakaan Jaakob, joka ei sivuuta uskoa eikä pane sen tilalle rakkautta, vaan säilyttää sen, jottei sovittaja, Kristus, jäisi sivuun vanhurskauttamisesta. Näinhän Paavalikin tekee, kun hän esittäessään kristillisen elämän ydintä liittää yhteen uskon ja rakkauden: "Käskyn päämäärä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä ja hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta." (1. Tim. 1:5)

Toiseksi ilmaisee asiayhteyksin, että tässä on puhe uskoa seuraavista teoista, jotka osoittavat, ettei usko ole kuollut, vaan sydämessä elävä ja vaikuttava. Ei Jaakob siis ole ollut sitä mieltä, että me hyviä tekoja tekemällä ansaitsemme syntien anteeksiantamuksen ja armon. Hän nimittäin puhuu vanhurskautettujen teoista, ihmisten, jotka jo ovat sovitettuja ja otollisia ja ovat saaneet syntien anteeksiantamuksen. Näin ollen vastustajamme erehtyvät tämän kohdan nojalla päätellessään Jaakobin opettavan, että me hyvillä teoilla ansaitsemme syntien anteeksiantamuksen ja armon ja että meillä omien tekojemme ansiosta, ilman sovittajamme Kristusta, on pääsy Isän tykö.

Kolmanneksi Jaakob on juuri edellä puhunut uudestisyntyimisestä, joka tapahtuu evankeliumin kautta. Hänhän sanoo: (Jaak. 1:18) "Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, olaksemme hänen luotujensa esikoiset." Sanoessaan meitä evankeliumista syntyneiksi hän opettaa, että me olemme uskon kautta uudestisyntyneitä ja vanhurskautettuja. Otammehan Kristuksesta lausutun lupauksen vastaan yksinomaan uskolla, siten että asetamme sen synnin ja kuoleman kauhuja vastaan. Ei Jaakob siis ole sitä

mieltä, että me synnymme uudesti omien tekojemme kautta.

Sanotusta selviää, ettei Jaakob ole meitä vastaan. Nuhdellesaan laiskoja ja suruttomia kristittyjä, jotka kuvittelivat omaavansa uskon, vaikka olivat sitä vailla, hän erotti toisistaan kuolleen uskon ja elävän uskon. Kuolleeksi hän sanoo uskoa, joka ei tuota hyviä tekoja, eläväksi hän sanoo uskoa, joka tuottaa hyviä tekoja. Useasti olemme jo tehneet selkoa siitä, mitä me uskolla tarkoitamme. Emme me puhu joutavasta tiedosta, jollainen on perkeleilläkin, vaan sellaisesta uskosta, joka nousee omantunnon kauhuja vastaan sekä rohkaisee ja lohduttaa kauhun valtaan joutuneet sydämet. Tällainen usko ei ole mikään helppo asia, niin kuin vastustajat kuvittelevat, eikä ihmisen vallassa, vaan se on Jumalan voima, joka tekee meidät eläviksi ja jonka varassa me voitamme Perkeleen ja kuoleman. Niinhän Paavali sanoo Kolossalaiskirjeessä, että usko on tehokas Jumalan voimasta ja voittaa kuoleman: (Kol. 2:12) "Kasteessa te myös olette herätetyt uskon kautta, jossa Jumalan voima vaikuttaa." Koska tämä usko merkitsee uutta elämää, se ehdottomasti myös synnyttää uusia mielenliikkeitä ja tekoja. Sen tähden Jaakob on oikeassa väittäessään, ettei meitä vanhurskautta sellainen usko, joka on vailla tekoja. Mutta kun hän sanoo, että meidän vanhurskautetaan uskon ja tekojen kautta, hän ei varmastiikaan väitä, että me synnymme uudesti tekojen kautta. Ei hän liioin sitä väitä, että Kristus on meidän sovittajamme osaksi, osaksi taas omat tekomme ovat meidän sovituksemme. Ei hän tässä kuvaile, miten vanhurskautus tapahtuu, vaan hän kuvailee, millaisia vanhurskautetut ovat sen jälkeen kun heistä on tullut vanhurskautettuja ja uudestisyntyneitä.

Vanhurskautus ei myöskään tässä tarkoita sitä, että jumalattomasta tehdään vanhurskas, vaan sitä, että hänet tuomioistuimessa julistetaan vanhurskaaksi. Sanotaanhan: (Room. 2:13) "Lain noudattajat vanhurskautetaan." Ei näissä sanoissa "lain noudattajat vanhurskautetaan" ole mitään hankalaa, ja sama käsitys meillä on myös Jaakobin sanoista: Ihmistä ei vanhurskauteta yksin uskosta, vaan myös teoista, koskapa vanhurskaiksi varmasti julistetaan ihmiset, joilla on usko ja hyvät teot. Sillä pyhissä, niin kuin olemme sanoneet, hyvät teot kuuluvat vanhurskauteen ja ovat otolliset uskon tähden. Jaakob puhuu nimittäin vain niistä teoista, joita

usko tuottaa. Siitä ovat osoituksena hänen sanansa Aabrahamista: (Jaak. 2:21) "Usko vaikutti hänen tekojensa mukana." Tässä mielessä sanotaan: "Lain noudattajat vanhurskautetaan", toisin sanoen: vanhurskaiksi julistetaan ne, jotka sydämessään uskovat Jumalaan ja sitten tuottavat hyviä hedelmiä, jotka ovat uskon tähden otollisia ja ovat niin muodoin laintäyttämystä. Kun asia sanotaan näin yksinkertaisesti, ei siinä ole mitään vikaa. Vastustajat vain tarvelevät nämä sanat lisäilemällä niihin omia jumalattomia käsitteisiään. Ei tästä voida päätellä, että teot ansaitsevat syntien anteeksiantamuksen, että teot uudestisyntyttävät sydämet, että teot merkitsevät sovitusta, että teot ovat otolliset ilman Kristusta, sovitajaa, eikä etteivät teot kaipaa Kristusta, sovitajaa. Jaakob ei väitä mitään tällaista, vaan vastustajamme vain julkeasti päättelevät siihen tapaan Jaakobin sanoihin nojautuen." (Augsburgin tunnustuksen puolustus, TK 1990, s. .)

Viimeisellä tuomiolla Kristus julistaa vanhurskaiksi ne, jotka ovat palvelleet Kristusta lähimmäisissään, osoittaen heidät Isän siunaamiksi eli uskoviksi heidän teoistaan.

Se usko, joka antaa meille synnit anteeksi ilman tekojamme, on toimielias hyvissä teoissa. Sillä, jolla on tällainen elävä usko, ei voi olla kylmä, lähimmäisestä välinpitämätön sydän.

Tekstimme on voimakas kehoitus pitäytyä Kristukseen, uskomme alkajaan ja päättäjään, ja omistaa hänessä syntien anteeksiantamus. Samalla se varoittaa meitä ihmistekoisesta, lähimmäistä kohtaan kylmästä uskosta ja kehottaa olemaan uskossamme eheitä, suoria ja vilpittömiä sekä rakastamaan lähimmäistämme Jumalan tahdon mukaan.

Saarna on kirjoitettu Siitamassa juhannuksena 23.6.2007. Virret VK 1938: 164; 415:1,3,4; 344; 304:1,6,7,9; 326.

Onko jumalanpalveluksemme aitoa

Kuudentena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vanhan testamentin teksti.

Silloin Samuel sanoi: "Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva. Sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta. Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut, etkä sinä enää saa olla kuninkaana." Saul sanoi Samuelille: "Minä olen tehnyt syntiä, kun olen rikkonut Herran käskyn ja sinun sanasi; sillä minä pelkäsin kansaa ja kuulin heidän ääntänsä. Anna nyt minulle syntini anteeksi ja palaja minun kanssani, niin minä kumartaen rukoilen Herraa." Samuel sanoi Saulille: "Minä en palaja sinun kanssasi; sillä sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut, niin että et enää saa olla Israelin kuninkaana." Kun sitten Samuel kääntyi menemään pois, tarttui Saul hänen viittänsä liepeeseen, niin että se repesi. Ja Samuel sanoi hänelle: "Herra on tänä päivänä reväissyt Israelin kuninkuuden sinulta ja antanut sen toiselle, joka on sinua parempi. Ja hän, joka on Israelin kunnia, ei valhettele eikä kadu; sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi." 1 Sam. 15:22–29.

Jumalanpalveluun ei sovi vilppi

Tämän päivän tekstimme varoittaa meitä vilpillisestä jumalanpalveluksesta, johon kuningas Saul syyllistyi. Se ei ole ainoa tämänkaltaisen varoitus Jumalan sanassa. Puhuuhan Raamattu Kainista ja Eesausta; puhuuhan se Aahabista, Iisebelistä ja monista muista Juudan ja Israelin mahtavista; se puhuu Herodeksesta, Juudaasta, Aleksanderista ja Hymeneuksesta; se puhuu lukemattomista vääristä profeetoista ja harhaopettajista. Jeesus kuvasi monin vertauksin, etteivät kaikki ne, jotka ulkonaisesti ovat mukana seurakuntaelämässä, tule kuitenkaan epäuskonsa tähden perille taivaan autuuteen, vaan menevät vaivan paikkaan. Maailma on täynnä kaikenlaista uskonnollisuutta, mutta vähän on sitä uskoa, joka pelastaa. Tie on kaita.

Miksi Raamattu varoittaa vilpistä

Raamattu puhuu näistä asioista monesta syystä. Sanoohan apostoli: "Samoista asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästyä, ja teille se on turvaksi" (Fil. 3:1).

Ensiksikin Jumala etsii sanallansa ja elämänkohtaloilla kadonneita ja haluaa palauttaa heidät takaisin oikeaan, pelastavaan uskoon. Varsinkin silloin, kun Jumalan sanaa on kylvetty joskus sydämeen, elämänkohtalot voivat palauttaa sen mieliin ja tuoda esille tarpeen kääntyä Jumalan tykö.

Toiseksi Jumala opettaa uskoville, millaisia kiusauksia on ja millaisiin tekoihin ei saa ryhtyä. Raamattu sanoo kiusaajasta: "Hänen juonensa eivät ole meille tuntemattomat" (2 Kor. 2:11). Uskovilla on selkeä käsitys kiusaajan toimintatavoista niin, että he osaavat niitä varoa.

Kolmanneksi Jumala varoittaa uskovia, että nämä osaisivat varoa lihansa heikkoutta. Tästä pyhä Sana sanoo: "Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea" (1 Kor. 10:12).

Neljänneksi Jumala opettaa meitä tunnistamaan vilpillisen jumalanpalveluksen, ettemme joutuisi sen viettelemäksi. Tästä Jeesus sanoo: "Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät." (Matt. 7:15–16.)

Viidenneksi Jumala osoittaa, että hän rankaisee väärän jumalanpalveluksen. Jeesus sanoi siitä kerran: "Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te kierrätte meret ja mantereet tehdäksenne yhden käännynnäisen; ja kun joku on siksi tullut, niin teette hänestä helvetin lapsen, kahta vertaa pahemman, kuin te itse olette!" (Matt. 23:15–16)

Usein vilpilliseen jumalanpalvelukseen ajautunut ihminen on uskonnollisesti hyvin aktiivinen. Hänen on kaiken aikaa osoitettava itselleen ja muille, että hänen vilppinsä kannattaa. Hän edistää mielestään Jumalan valtakunnan asiaa, mutta häntä ei kuljeta Jumalan Henki, vaan jokin muu henki. Viime kädessä hänen toimintansa osoittautuu vahingolliseksi evankeliumin asialle.

Jumalan kärsivällisyydellä on loppunsa

Oli kulunut lähes 400 vuotta siitä, kun Israel oli taistellut amalekilaisia vastaan erämaavaelluksen aikana. Nämä olivat asettuneet es-tämään Jumalan kansan kulkua kohti luvattua maata, vaikka Herra valtavin ihmein oli osoittanut olevansa tosi Jumala ja valinneensa Is-raelin kansan. Jumala oli silloin säättänyt tuomion amalekilaisille. Hän oli sanonut: "Minä pyyhin pois amalekilaisten muiston taivaan alta" (2 Moos. 17:14). Kauan Jumala oli ollut kärsivällinen tuota ju-malatonta kansaa kohtaan, mutta kun se ei tehnyt parannusta, sille tu-li perikato (4 Moos. 24:20). Kuningas Saulin oli nyt määrä se toteut-taa.

On olemassa Jumalan vanhurskaita tuomioita. Hän ei siedä epä-uskoa. Hän kostaa niille, jotka vastustavat evankeliumia ja sen kul-kua. Tässä armonajassa hän on pitkämielinen ja kärsivällinen, mutta silläkin on päätepiesteensä. Jumalan rangaistustuomiot ovat ennekuvia viimeisen päivän kadotustuomiosta, joka saavuttaa jokaisen epäus-kossa kuolleen. Raamattu sanoo: "Hirmuista on langeta elävän Juma-lan käsiin" (Hebr. 10:31).

Jumalan tuomio ei kohtaa vain ilmeisiä pakanoita, vaan myös nii-tä, jotka ulkonaisesti tunnustautuvat kristityiksi, mutta jotka ovat us-kossaan vilpillisiä ja hylkäävät Jumalan sanan. Usein näyttää siltä, että he hylkäävät sen vain osaksi, mutta sydämessään he hylkäävät sen kokonaan. Kuningas Saul on tästä esimerkki.

Saul ja Herran käsky

Jumala oli antanut Saulille käskyn tuhota amalekilaiset. Siitä Raamattu kertoo näin: "Mutta Samuel sanoi Saulille: 'Minut Herra lähetti voitelemaan sinut kansansa Israelin kuninkaaksi. Kuule siis Herran ääntä. Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kosten Amalekille sen, mitä hän teki Israelille asettumalla hänen tielleen, kun hän tuli Eryp-tistä. Mene siis ja voita amalekilaiset, ja vihkikää tuhon omaksi kaik-ki, mitä heillä on; äläkä säästä heitä, vaan surmaa miehet ja naiset, lapset ja imeväiset, raavaat ja lampaat, kamelit ja aasit.'" (1 Sam. 15:1–3.) Kansa oli paatunut ja kypsynyt tuomioon.

Jumalan tuomiot tulevat lopulta ehdottomina, kun hänen kärsi-

vällisyyttänsä on sukupolvien ajan halveksittu. Ne on kirjoitettu meille varoitukseksi, ettemme seuraisi omia ajatuksiamme ja vetäisi itsemme ja lastemme päälle Jumalan vanhurskasta tuomiota. Kymmenenkin vanhurskaan tähden Jumala olisi säästänyt Sodomian ja Gomorran. Amalekilaistenkaan joukosta ei vanhurskaita löytynyt.

Näin käy myös maailman lopussa. Kun usko on käynyt vähiin, Jumala tuhoaa koko maailman. Omansa hän pelastaa.

Raamattu kertoo tämän jälkeen, kuinka Saul toteutti Herran käskyä. Se sanoo: "Hän otti Agagin, Amalekin kuninkaan, elävänä vangiksi, mutta kaiken kansan hän vihki tuhon omaksi miekan terällä. Mutta Saul ja väki säästivät Agagin sekä parhaimmat lampaat, lihavimmat raavaat ja karitsat, kaiken, mikä oli arvokasta; sitä he eivät tahtoneet vihkiä tuhon omaksi. Mutta kaiken karjan, mikä oli halpaa ja arvotonta, he vihkivät tuhon omaksi." (1 Sam. 15:8–9.)

Saul katsoi täyttäneensä Herran käskyn. Hän sanoi Samuelille: "Herra siunatkoon sinua! Minä olen täyttänyt Herran käskyn." (1 Sam. 15:13.) Totta tosin oli, että amalekilaiset olivat kärsineet murskaavan tuhon. Vain kuningas oli jäljellä ja karjastakin vain osa, joskin paras osa. Kuitenkin noissa Saulin sanoissa on mielistelyn ja itsekehun maku. Hän mielistelee Samuelia, koska hän tietää hänet Herran profeetaksi, jonka kätten kautta hän on saanut kuninkuuden, jota kansa kunnioittaa ja jolla on Jumalalta saatua valtaa. Hän ei kiitä Jumalaa saadusta voitosta, vaan korostaa sitä, mitä hän itse on tehnyt. Saul oli pystyttänyt itselleen voiton johdosta muistomerkin Gilgaliin. Samalla Saul haluaa salata sen, minkä hän oli jättänyt tekemättä. Niinpä Samuel kysyy häneltä: "Mitä tämä lammasten määkiminen sitten on, joka kuuluu minun korviini, ja tämä raavaiden ammunen, jonka kuulen?" (1 Sam. 15:14.)

Saul piti kiinni siitä, että hän oli täyttänyt Herran käskyn, vaikka Jumalan edessä asia oli toisin. Säästetyt eläimet Saul oli tarkoittanut uhreiksi Herralle. Jumalan tuomio oli kuitenkin selkeä. Herra sanoi: "Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut, etkä sinä enää saa olla kuninkaana." Jumala oli ilmoittanut profeetan kautta tahtonsa Saulille. Saulin asia oli ollut noudattaa sitä eikä tulkita uudelleen Herran sanaa tilanteeseen itselleen sopivaksi.

Paremmat toimintamahdollisuudet?

Nykyäänkin toimitaan paljon Saulin tapaan? Uhrataan, pidetään jumalanpalveluksia, toimitaan, mutta samalla luovutaan Jumalan sanasta, milloin mistäkin kohdasta. Eräs kirkon johtomies sanoi tähän tapaan: "Kyllä minä tiedän, ettei kristillisessä kirkossa ole ennen viime aikoja ollut naispappeutta, mutta nykyään sitä ei voi välttää. Uskon, että Jumala antaa meille tämän anteeksi." Ehkä samaan tapaan ajattelevat monet niistä, jotka jäävät luopiokirkkoihin olettamiensa parempien toimintamahdollisuuksien tähden ja mukautuvat kirkkonsa luopumukseen.

Jumala ei antanut anteeksi Saulille. Hän ei anna anteeksi muillekaan, jotka hylkäävät hänen sanansa. Heitä ei auta heidän ulkonainen hurskautensa eikä näennäistunnustuksellisuutensa. Herra sanoo: "Haluako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva. Sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta. Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut, etkä sinä enää saa olla kuninkaana." Tuollaisen niskoittelijan Herra poistaa kuninkaallisesta papistostaan eli seurakunnastaan. Sellaista ei tule pitää myöskään saarnavirassa.

Ihmispelko on väärä motiivi

Kun Saul sai kuulla Herran tuomion, hän hätäytyi. Silloin paljastui hänen motiivinsa. Hän sanoi: "Minä pelkäsin kansaa ja kuulin heidän ääntänsä." Saulin tekoja ei ohjannut Herran pelko, vaan ihmispelko; ei Herran sana, vaan ihmissana.

Miten suuri siunaus onkaan Jumalan kansalle, kun Herra puuttuu asioihin ja poistaa paatuneet Herran seurakunnasta ja varsinkin saarnavirasta. Se ei kuitenkaan ole aina aivan yksinkertaista, sillä ne, jotka ovat olleet pitkään seurakunnan yhteydessä, osaavat tehdä tempujaan ja johtaa harhaan. Kaikki seurakunnan jäsenet eivät osaa koe-tella henkiä eivätkä tehdä oikeita johtopäätöksiä.

Saul sanoi Samuelille: "Minä olen tehnyt syntiä, kun olen rikkonut Herran käskyn ja sinun sanasi; sillä minä pelkäsin kansaa ja kuu-

lin heidän ääntänsä. Anna nyt minulle syntini anteeksi ja palaja minun kanssani, niin minä kumartaen rukoulen Herraa." Tämä on kau­niilta kuulostava synnintunnustus, mutta se ei ollut kuitenkaan aito. Saul ei todella katunut syntiään, vaan vain sen seurauksia haluten säilyttää valtansa ja asemansa. Siihen hän tarvitsi Samuelin seuraa ja hurskautta. Jos Saul olisi todella katunut, se olisi näkynyt hänen teoissaan. Hän olisi määrännyt tuhottaviksi kaiken, mikä oli jäänyt tuhoamatta.

Uskovat eivät ole maailmasta

Kun Jumala johtaa ihmisen katumukseen ja uskoon, hänen koko elämäntyylinsä muuttuu. Syntielämä ja lihalliset harrastukset saavat jäädä. Alkaa uskossa kilvoittelu. Pyhän kasteen tarkoituksen mukaisesti hän riisuu vanhan ihmisensä ja kuolettaa sitä päivittäin ja uusi ihminen nousee esiin. Uskova ei elä maailman tapaan. Olemme tässä maailmassa, mutta emme maailmasta. Apostoli Johannes sanoo epä-uskoisista, vääristä opettajista: "He ovat maailmasta; sen tähden he puhuvat, niin kuin maailma puhuu, ja maailma kuulee heitä" (1 Joh. 4:5). Mutta apostoleista ja oikeista uskovista hän sanoo: "Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen." (1 Joh. 4:6.) Jeesus itse sanoo apostoleistaan ja uskovistaan: "Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään maailmasta ole. En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään maailmasta ole." (Joh. 17:14–16.)

Tuhlaajapoika ei palaa kuninkaantietä

Samuel oli voidellut Saulin kuninkaaksi. Kun hän sai tietää Saulin tottelemattomuudesta ja Herran tuomiosta, hän murehtui sielussaan ja rukoili Herraa koko yön. Kun Herra lähetti hänet viemään tuomion sanan Saulille, hän teki sen, vaikka se oli hänen sydämelleen raskas asia.

Mikä onkaan sen raskaampaa kuin menettää uskonveli tai -sisar!

Mikä sen tuskallisempaa kuin nähdä kaikki ne peittelyt ja kuulla kaikki ne verukkeet, joilla entinen rakas uskonveli yrittää salata epä-uskon tilansa. Se, joka tulee oikeaan parannukseen, tunnustaa reilusti syntinsä ja erehtymisensä. Hän ei yritä neuvotella ehdoista, joilla hän palaa. Tuhlaajapojan paluu ei kulje kuninkaantietä. Hän ei saavu kotiin kuninkaana tai opettajana, vaan näin hän sanoo: "Minä en ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan."

Ihana armo

Mutta miten ihana onkaan taivaallisen Isän armo katuvalle syntiselle. Jumala ottaa hänet kotiin lapsena, joka oli kuollut, mutta joka virkosi eloon. Hän tekee sen Kristuksen täytetyn työn tähden. Hän ei ota häntä vastaan orjana, jonka on työllään hankittava paikka itselensä pyhien seurakunnassa.

Myös Saulin seuraaja Daavid erehtyi laskelmointiin ja karkeisiin synteihin. Miten tuskaista olikaan hänen elämänsä sinä aikana, kun hän yritti peitellä syntiään. Siitä ajasta hän sanoo: "Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani" (Ps. 32:3). Ja hän lausuu: "Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!" (Ps. 32:2.) Autuus saadaan siten, että Herra jättää lukematta meille syyksi pahat tekomme Kristuksen sovitustyön tähden ja että sen uskomme. Autuutta emme saa vähättelemällä pahuuttamme ja syntejämme tai selittämällä väärät tekomme meille sallituiksi.

Kiusaaja ja ihmisen oma paha henki vievät ihmisen liukkaille poluille ja turmioon. Pyhä Henki antaa oikean parannuksen hengen, ja hän asettaa jalkamme käymään suoraan totuuden tietä.

Siitamaja 6.8.2000. Virret 1938: 522, 119, 196, 326, 198.

Viesti kirkastusvuorelta

Kirkastussunnuntaina eli seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja hänen veljensä Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle, yksinäisyyteen. Ja hänen muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niin kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niin kuin valo. Ja katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa. Niin Pietari rupesti puhumaan ja sanoi Jeesukselle: "Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden." Hänen vielä puhuessaan, katso, heidät varjosi valoisa pilvi; ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä." Kun opetuslapset sen kuulivat, lankesivat he kasvoilleen ja peljästyivät kovin. Niin Jeesus tuli heidän tykönsä, koski heihin ja sanoi: "Nouskaa, älkääkä peljätkö." Ja kun he nostivat silmänsä, eivät he nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään. Matt. 17:1–8.

Jokainen asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla (2 Kor. 13:1), muuten asialla ei ole seurakuntaa sitovaa merkitystä. Niin myös Jeesus otti kirkastusvuorelle mukaansa kolme apostolia, että meillä heidän todistuksensa perusteella olisi tieto siitä, mitä sielä tapahtui. Nämä kolme olivat Pietari, Jaakob ja Johannes. Raamatussa tapahtuma on kerrottu Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa. Siihen viittaavat myös Johannes (Joh. 1:14) ja Pietari (2 Piet. 1:16–21). Jeesus kielsi puhumasta tästä tapahtumasta ennen ylösnousemustaan, mutta sen jälkeen heidän tuli se kertoa.

1. Kristuksen kirkastuminen vahvisti Vanhan testamentin sanan

Vanha testamentti kertoo kahdesta Israelin profeetasta, joiden ajallisen elämän päätös oli poikkeuksellinen. Mooseksen kuolemasta Raamattu kertoo näin: Herra "hautasi hänet laaksoon Mooabin maahan, vastapäätä Beet-Peorin, mutta ei kukaan ole saanut tietää hänen

hautaansa tähän päivään asti" (5 Moos. 34:6). Eliasta taas Raamattu kertoo: Kun Elia ja Elisa "kulkivat ja puhelivat, niin katso, äkkiä ilmestyivät tuliset vaunut ja tuliset hevoset, ja ne erottivat heidät toisistaan, ja Elia nousi tuulispäässä taivaaseen" (2 Kun. 2:11).

Sekä Mooses että Elia olivat saaneet kokea suurta vastustusta sekä nähdä myös Jumalan tuomioita. Kun aikamme vähättelee Jumalan ankaruutta, on terveellistä havaita, että kirkastusvuorella olivat nämä kaksi: Mooses, joka antoi lain, ja Elia, joka surmasi Baalin profeetat.

Suuret joukot eivät halunneet uskoa sitä sanaa, jota Mooses ja Elia julistivat. Kirkastusvuoren tapahtuma osoittaa heidän uskonsa oikeaksi. Apostoli Pietari tekee tämän johtopäätöksen: "Sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalta." (2 Piet. 1:19–21).

Pietari tunnustaa profeettojen Kirjoitukset lujaksi Jumalan sanaksi, joka on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta. Siten hän asettaa koko Vanhan testamentin meille pimeässä paikassa loistavaksi lampuksi. Hän näkee hyväksi samalla opettaa meille Raamatun selittämisen taitoa. Se ei ole omin neuvoin selitettävissä, ei siis järjen keinoin eikä tunteen palossa. Sitä on tulkittava sen omassa valossa.

Vanhan liiton aikana vallitsi maahan ja paikkaan sidottu jumalanpalvelus. Silloin oli käytössä harhaopettajille myös kuolemanranگاistus, jonka Elia toteutti Baalin profeetoille. Uuden liiton jumalanpalvelusvuori on kaikkialla kansojen meressä, missä on oikea Jumalan sana ja sakramentit. Uuden liiton kirkolla on vain hengelliset aseet. Vanhassa liitossa odotettiin Vapahtajaa. Nyt me uskomme Vapahtajaan, joka on jo tullut. Tällaisia eroja on Vanhalla ja Uudella testamentilla, mutta kummankin Jumala on sama ja kumpikin tarjoaa saman pelastustien.

Meillä on myös Uuden testamentin sana, joka kertoo Vanhan testamentin ennustusten täyttyneen ja toteutuneen Jeesuksessa. Emme seuraa taruja emmekä unia tai harhaisten ihmisten ilmestyksiä, vaan

kun uskomme perustuu Pyhälle Raamatulle, se on varmalla ja lujalla Jumalan sanan pohjalla.

2. Kirkastuminen osoitti Jeesuksen Jumalan Pojaksi

Tekstimme kuvaa Jeesuksen kirkastumisen: "Hänen muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niin kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niin kuin valo." Johannes kertoo tästä näin: "Me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta" (Joh. 1:14). Samalla he kuulivat taivaasta äänen sanovan: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt."

Se, että Jeesus oli Messias ja Jumalan Poika, oli avainkysymyksiä Jeesuksen toiminnassa. Hän halusi, että ihmiset uskoisivat sen hänen tekojensa nojalla, kun hän paransi sairaita ja herätti kuolleita. Nyt hän näytti kirkkautensa valitsemilleen apostoleille. He saivat kuulla myös äänen taivaasta. Ääni vahvisti Jeesuksen Jumalan Pojaksi.

Ilmestyskirjan alussa Johannes kuvaa Jeesuksen kirkkautta: "Hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niin kuin valkoinen villa, niin kuin lumi, ja hänen silmänsä niin kuin tulen liekki; hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan, kiiltävän vasken kaltaiset, ja hänen äänensä oli niin kuin paljojen vetten pauhina" (Ilm. 1:14–15).

Ajatelkaa, että mekin saamme kerran nähdä hänet sellaisena kuin hän on!

3. Kristuksen kirkastuminen asetti uskon kohteeksi hänen lunastustyönsä

Luukas kertoo: "Katso, hänen kanssaan puhui kaksi miestä, ja ne olivat Mooses ja Elias. He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostansa, jonka hän oli saattava täytäntöön Jerusalemissa." (Luuk. 9:30–31.) Luukas mainitsee sen asian, mistä Mooses ja Elia puhuivat Jeesuksen kanssa. Se oli Jeesuksen poismeno, jonka hän oli saattava täytäntöön Jerusalemissa. Se oli se perimmäinen syy, miksi Mooses johdatti Israelin kansan Egyptistä ottamaan haltuunsa Kanaanin maan. Jeesuksen tulevan uhrikuoleman tähden Elia saarnasi.

Sen vuoksi hän taisteli vääriä profeettoja vastaan, jotka eivät tunnustaneet Herraa ainoaksi tosi Jumalaksi. Kristuksen ilmestymistä varten tarvittiin Israelin kansa ja maa sekä Jerusalemin kaupunki. Lunastamme varten tarvittiin hänen poismenonsa ja hänen uhrinsa. Se oli myös se asia, josta nuo Vanhan testamentin suuret profeetat ja pyhät kirkkaudessa puhuivat Jeesuksen kanssa. Se on se suuri asia, josta Jumalan Seurakunta saarnaa tänään ja huomenna, ja josta se ylistää Karitsaa iankaikkisesti.

Kun apostoli Paavali ei halunnut tuntea Korintossa muuta kuin Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna, hän asettui samaan riviin Mooseksen ja Elian kanssa. Kun tunnustamme Jeesuksen Jumalan Pojaksi ja kirkkauden Herraksi, samalla tunnustamme hänet Karitsaksi, jonka pyhällä verellä meidät on lunastettu ja jossa meidät on vanhurskautettu, häneksi, joka on täynnä armoa ja totuutta. Tämän armon saamme uskolla ottaa vastaan Jumalan varman ja pettämättömän sanan mukaan etsimättä uusia ilmoituksia ja ilmestyksiä ohi kirjoitetun sanan.

Tämän viestin olemme saaneet kirkastusvuorelta apostolien tuomana.

12.3.2008. Virret VK 1938: 140; 394; 205; 151:1–4,8; 171:1,3–5.

Elämän Sana antaa elämän ja synnyttää yhteyden

Kirkastussunnuntaina eli seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiyksyden päivästä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta – ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille – minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa. Ja tämän me kirjoitamme, että meidän ilomme olisi täydellinen. Ja tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille julistamme: että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettelemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.1 Joh. 1:1–7.

Olemme tänä kirkastussunnuntaina saaneet Jumalalta sen armon, että olemme voineet kokoontua yhteiseen jumalanpalvelukseemme kiittämään Jumalaa hänen hyvydestänsä, rukoilemaan häntä ja kuulemaan hänen sanaansa, vieläpä saamme nauttia Vapahtajamme asettaman Herran Pyhän Ehtoollisen sakramentin.

Herra Jeesus Kristus, elämän Sana, josta tekstimme puhuu, on keskellämmme lupauksensa mukaan: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Hän tulee luoksemme apostolisen sanan kautta sekä antaa sakramentissa nautittavaksemme tosi ruumiinsa ja tosi verensä. Jumalan kansan kokoontuminen jumalanpalvelukseen on pyhä hetki, jossa Herra enkeleineen on läsnä. Se on kuin hetki kirkastusvuorella, vaikka silmämme ei sitä näe.

Apostoleitten arvovaltainen todistus elämän Sanasta

Tekstimme puhuu meille elämän Sanasta ja apostoleista. Apostolit olivat elämän Sanan silminnäkijöitä. Tekstimme sanoo: "Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta." Apostoli Johannes kutsuu Jeesusta Sanaksi eikä vain pelkäksi Sanaksi, vaan nimenomaan elämän Sanaksi.

Kun keskustelemme jostakin uskon kysymyksestä, jollekulle saattaa muistua mieleen, mitä joku rakas, tunnustettu opettaja on siitä sanonut. Hän haluaa tuoda tämän myös toisille julki ja vedota auktoriteettiin. Nyt meillä on vielä suurempi auktoriteetti, nimittäin apostolit, ne, jotka näkivät Jeesuksen ja jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä puhuivat hänestä. He voivat todistaa: "Mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme."

Jumala on antanut meille apostolisprofeettallisen sanan, niin että olemme suoraan apostoleitten ja profeettojen oppilaita. Toki kunnioitamme ja käytämme hyväksi myös niitä, jotka sen jälkeen ovat oikein opettaneet Jumalan sanaa. Hekin ovat edelleen paimeniamme ja opettajiamme sen sanan kautta, joka heidän opetuksestaan on säilynyt. Näin saamme ajatella myös uskonpuhdistaja Martti Lutherista. Hän johdattaa meidät apostolien ja profeettojen varaan selittämällä Raamattua Raamatulla.

Mutta se, että Jumala on antanut meille Raamatun sanan, vie meidät suoraan apostoliseen todistukseen. Meillä on Jumalan sanassa luettavana niiden todistus, jotka sanovat: "Mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta." He todistavat, että Jeesus ei ollut jokin varjohahmo, vaan todella lihaan tullut Jumalan Poika, elämän Sana. Hänen kauttansa on maailma luotu ja hänen kauttansa se pysyy pystyssä. Hän ei antanut maailmalle vain syntyä ja elämää silloin, kun kaikki luotiin, vaan hän on uudeksi luova Sana, joka antaa uskon kautta nimeensä langenneelle ihmiskunnalle uuden elämän. Hän on – elämän Sana.

Me olemme luonnostamme synteihimme kuolleita, Jumalan vihan alaisia ja kadotuksen lapsia. Mutta nyt Jumalan rakkaus on ilmestynyt niin, että hän on antanut meille Poikansa, joka on elämän Sana ja elämän leipä taivaasta. Hän sanoo: "Minun sanani, ne ovat

henki ja ne ovat elämä." Hän on antanut uskovilleen uuden, hengellisen elämän.

Elämän Sanan todistus on todistus armosta

Mikä on se todistus, joka liittyy elämän Sanaan? Se on se, josta tekstimme sanoo: "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." Se on se todistus, jonka Johannes lausuu pian tämän jälkeen tämän saman kirjeensä toisessa luvussa: "Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." Meitä, synteihimme kuolleita, varten on valmiina armolähde. Siitä saamme uskolla omistaa syntien anteeksiantamuksen.

Jeesus Kristus on antanut itsensä uhriksi meidän edestämme. Hänen verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä, – kaikesta! Anteeksiantamus on täydellinen. Kun syntisi soimaavat sinua Jumalan edessä, turvaa tähän armoon. Ankkuroi sielusi Kristukseen ja usko, että Jeesuksen veri on sinut puhdistanut ja yhä puhdistaa kaikesta synnistä. Joka päivä ja joka hetki meillä on tämä Jumalan armo. Siihen saamme uskolla tarttua. Saamme pukeutua siihen vanhurskauteen, puhtauteen ja pyhyteen, jonka Jeesus on meille hankkinut ja lahjoittanut.

Yhteys Jumalaan ja uskonveljiin

Apostolisella sanalla on ihmeellinen vaikutus. Se rakentaa yhteyden Jumalaan ja liittää uskovat yhteen. Niin tässä meille apostoli sanoo: "Sen me teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa." Yhteys Jumalaan on valtava asia. Miten suuresti apostolit Pietari, Johannes ja Jaakob iloitsivatkaan ollessaan kirkastusvuorella Jeesuksen kanssa! Oli kuin he olisivat päässeet maistamaan taivaan esimakua. Kirkastusvuoren tapahtuma ei kestänyt kauan. Se otettiin pois. Näyn merkityksestä Pietari sanoo kirjeessään: "Nyt meillä on sitä lujempaa profeetallinen sana, ja me teemme hyvin kun otamme siitä vaarin, niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta." Se vahvisti Raamatun sanan. Siitä meidän on nyt pidettävä

vä kiinni. Se valaisee tiemme. Se johdattaa meidät perille.

Tämän apostolisprofeettallisen sanan kautta meille syntyy yhteys Jumalaan. Sana tuo meille kolmiyhteisen Jumalan. Saamme ottaa hänet uskolla vastaan sydämiimme Jumalan voimasta. Siitä seuraa, että kun vihollisuus on poissa Jumalan ja meidän väliltä ja meillä on yhteys Jumalaan, meillä on yhteys myös veljiimme ja sisariimme, niihin, jotka tämän saman apostolisen sanan uskovat, jotka sen alla koontuvat ja jotka siihen tunnustautuvat. "Meillä on yhteys keskenämme", sanoo Johannes. Uskon ja apostolisen sanan ulkopuolella tätä yhteyttä ei ole. Jeesus sanookin Johanneksen evankeliumissa: "Sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi." Mutta hän sanoo meille myös tekstissämme: "Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valehtelemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme."

Yhteys on Jumalan sanassa

Pysykäämme siis Jumalan sanassa. Se on apostolisprofeettallinen Raamatun sana. Tämän sanan ulkopuolelta ei löydy todellista kristillistä yhteyttä, ei yhteyttä Jumalaan eikä kristittyjen keskinäistä yhteyttä. Mikään pelkkä yhdessäolo, mikään ulkonainen ekumenia ei voi sitä saada aikaan. Mutta Jumalan sanassa tämä kaikki on. Se luo ensiksi yhteyden Jumalaan ja sitten hänestä käsin toinen toiseemme samassa uskossa ja opissa.

Sen tähden me yhä uudestaan ja uudestaan, jatkuvasti haluamme elää apostolisprofeettallisesta sanasta, siihen pitäytyä ja siihen tunnustautua sekä sen mukaan kokoontua. Sen ulkopuolella on pimeys. Mitä tahansa kristillisen Kirkon nimissä tehdään ilman apostolista sanaa, on pimeyttä. Se ei ole valkeutta. Pimeys johtaa yhä suurempaan pimeyteen, iankaikkiseen pimeyteen, erilleen Jumalasta ja erilleen Kristuksen Kirkosta.

Uskonveljellinen yhteys on suuri aarre. Jumalan tahto on, että me yhdestä suusta ylistämme hänen nimeänsä ja pitäydymme eheästi siihen uskoon ja oppiin, mikä Jumalan sanassa on meille ilmoitettu. Tästä oli kysymys luterilaisessa uskonpuhdistuksessa. Se merkitsi

paluuta apostolisen sanan varaan, ohi inhimillisten selitysten ja oppien. Tästä oli kysymys tunnustuksellisten luterilaisten kirkkojen synnyssä ja on yhä niiden jatkuvassa olemassaolossa. Kysymys on siitä, että olemme samaa Kirkkoa kuin apostolit, Kristuksen lähettiläät.

Miten saammekaan olla kiitollisia Jumalalle siitä, että hän on antanut meille evankeliumin. Meidät on vanhurskautettu Jeesuksen veressä. Hänen verensä puhdistaa meidät joka päivä kaikesta synnistä. Hänen täydellisen kuuliaisuutensa kautta on meitä syntisiä varten tullut sellainen vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa. Levittäkäämme tätä apostolista sanomaa. Olkaamme uskollisia siinä. Olkoon se myös oman sydämemme lohdutus ja säilyttäkäämme keskinäinen yhteys rauhan yhdyssiteellä.

Siitamajan aikuisten raamattuleiri 17.7.1988.

Kirkkauden Herra on seurakuntansa keskellä

Kirkastussunnuntaina eli seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä. III vuosikerta. Epistolateksti.

Minä Johannes, teidän veljenne, Joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen ja valtakuntaan ja kärsivällisyyteen Jeesuksessa. Minä olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saareissa, jonka nimi oli Patmos. Minä olin hengessä Herran päivänä ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan äänen, joka sanoi: "Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan." Ja minä käännyn katsomaan, mikä ääni minulle puhui, ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa ja lampunjalkain keskellä Ihmisen pojan muotoisen, pitkäliepeiseen viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn. Ja hänen päänsä ja hänen hiuksensa olivat valkoiset niin kuin valkoinen villa, niin kuin lumi ja hänen silmänsä niin kuin tulen liekki, hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan, kiiltävän vasken kaltaiset ja hänen äänensä oli kuin paljojen vetten pauhina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen terävä miekka. Ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa. Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: "Älä pelkää. Minä olen ensimmäinen ja viimeinen ja minä elän ja minä olin kuollut ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti ja minulla on tuonelan avaimet. Ilm. 1:9–18.

Tekstimme johdattaa meidät katselemaan Seurakunnan Herraa, Jeesusta Kristusta, hänen seurakuntiansa keskellä. Apostoli Johannes näki hänet käyskentelemässä seitsemän lampunjalan eli seurakunnan keskellä. Jumalan Sana esittää meille ihmeellisen totuuden: Vapahtajamme Jeesus Kristus, kirkkauden Herra, on Seurakuntansa keskellä.

Jeesus valmisti opetuslapsiaan poisottamiseensa

Jeesus valmisti opetuslapsiaan suureen kärsimykseensä ja kuolemaansa. Kertoessaan poismenostaan hän lohdutti heitä: "Minun rauhani, sen minä annan teille, en minä anna teille, niin kuin maailma antaa." Noustuaan kuolleista hän lupasi: "Minä olen oleva teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

Meidän silmiämme ei ole avattu näkemään Kristusta niin, kuin Johannes hänet näki. Sen sijaan Jumala on antanut meille uskon, jolla tartumme Jumalan Sanaan ja jonka nojalla näemme hengen silmin Kristuksen keskellämme sanassa ja sakramenteissa.

Tekstimme kertoo meille, että Johannes oli Jumalan Sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saarella, jonka nimi oli Patmos. Jumalan Sanan julistustehtävä oli hänet sinne vienyt. Hän näki siellä Kristuksen Hengessä Herran päivänä, siis eräänä sunnuntaina.

Johanneksen ja Jesajan näyt

Johanneksen näky muistuttaa meitä profeetta Jesajan näystä. Jesaja näki Herran temppelissä. Silloin pyhät enkelit, serafit, veisasivat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Jumala Sebaot, kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa" (Jes. 6:3) Johannes näkee, että Jumalan Poika, meidän Vapahtajamme, käyskentelee lampunjalkojen eli seurakuntien keskellä. Vanhan liiton temppeli oli kuva Jumalan Seurakunnasta. Uuden testamentin todistuksen mukaan uskovat ovat Jumalan temppeli. Apostoli Paavali sanoo uskovista: "Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niin kuin Jumala on sanonut: 'Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani'" (2 Kor. 6:16). Temppelissään Jumala sekä asuu että toimii. Hän asuu uskovien sydämissä ja toimii Seurakunnassa sanalla ja sakramenteilla.

Kristuksen valtasuuruus

Johannes näki Jeesuksen hyvin ihmeellisessä asussa. Hän näki ikään kuin Ihmisen pojan muotoisen pitkäliepeiseen viittaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn ja hänen päänsä ja hänen hiuksensa olivat valkeat kuin villa, niin kuin lumi ja hänen sil-

mänsä niin kuin tulen liekki. Hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan kiiltävän vasken kaltaiset ja hänen äänensä niin kuin paljojen vetten pauhu. Näin Raamattu kuvaa sitä suurta pyhyyttä, vanhurskautta, puhtautta ja jumalallista valtasuuruutta, johon Lunastajamme oli pukeutunut.

Samaa pyhyyttä katseli profeetta Jesajakin. Lunastajamme näytättyy meille Sanassaan pyhänä, suurena majesteettina. Kun profeetta Jesaja katseli hänen kirkkauttansa, hän huudahti: "Voi minua, minä hukun." Johannes taas todistaa: "Kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen." Suuri jumalallinen majesteetti on Lunastajamme. Hänen pyhyytensä on jumalallisen majesteetin pyhyys, jota emme kykene suoraan katselemaan. Meidän silmämme ovat nyt siihen liian heikot. Meidän on odotettava ylösnousemuksen suurta päivää, jolloin voimme katsoa häntä kasvoista kasvoihin.

Kun Kristus liikkui täällä ajassa keskellämme, hän ei näyttänyt täyttää valtasuuruuttaan. Kun hän ilmestyi opetuslapsillensa ylösnousemistaan, hän paljossa salasi kirkkautensa, mutta Johannes saattoi katsella sitä näyssään suuremmassa mitassa. Kuitenkaan sekään ei ollut hänen täyttää kirkkauttaan, ei niin, ettei Jeesuksella olisi ollut täysi kirkkaus, mutta Johannekselle sitä ei vielä näytetty. Kuka sen olisi voinut kestää? Ei kukaan, sillä syntinen ihminen ei voi katsella Jumalan Pojan täyttää kirkkautta. Kuitenkin se, mitä Johannes näki, oli niin valtavaa, että hän sanoi: "Minä kaaduin kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen."

Kun Jumalan Poika käyskentelee seurakuntiansa keskellä, hän haluaa tulla kunnioitetuksi sekä Vapahtajana että majesteettina. Sillä tavoin hän haluaa saada meiltä sen kiitoksen ja kunnian, mikä hänelle kuuluu. Mitä muuta meillä on kuin langeta kuin kuolleina hänen eteensä ja tunnustaa, ettei meillä ole elämää itsessämme ja ettei meillä itsellämme ole mitään ansiota, jolla voimme taivaaseen pyrkiä, vaan meillä on ainoastaan syntiä. Meidän on tunnustettava, että olemme luonnostamme hengellisesti kuolleita. Tätä Jumalan pyhä laki opettaa meille. Meidän on tarpeen oppia tuntemaan toisaalta oma pahuutemme ja huonoutemme ja toisaalta se suuri pyhyys, joka Jumalan Pojalla on. Me olemme vain tomu ja tuhka, ja kuitenkin hän on alentanut itsensä meidän lunastuksemme tähden. Kun Isä sitten

vetää meidät rakkaudellaan ja armollaan Jeesuksen tykö, silloin hän saa puhua meille ja me kuuntelemme kuulevin korvin ja vastaanottavin sydämin.

Tähdet Jeesuksen oikeassa kädessä – saarnaviran suuri merkitys

Kun Johannes näki kirkkauden Herran, hänen katseensa kiinnittyi häneen, mutta hän ei kuitenkaan kestänyt hänen suurta kirkkauttaan. Jeesuksella oli oikeassa kädessä seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen terävä miekka, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa. Johannes ei nähnyt Jeesusta ainoastaan sellaisena, joka puhui, vaan sellaisena, jolla oli kädessään nuo seitsemän tähteä.

Jo tämä sama Ilmestyskirjan ensimmäinen luku selittää nuo tähdet. "Niiden seitsemän tähden salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni on tämä: ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit." Enkeli on lähetti, sanansaattaja. Niinpä Raamattu nimittää Johannes Kastajaakin enkeliksi. Taivaan pyhät enkelit ovat henkiolentoja, jotka Jumala on lähettänyt palvelemaan varsinkin uskoviaan. Samaa enkeli-nimitystä Raamattu käyttää myös ihmisistä, jotka Jumala on lähettänyt palvelemaan toisia. Niin tässäkin puhutaan seurakunnan enkeleistä tarkoittaen seurakunnan sanansaattajia. Ne ovat seurakuntien pastoreita, niiden sananjulistajia.

Tähdet ovat Jeesuksen oikeassa kädessä. Oikea käsi kuvaa meille voimaa ja valtaa. Saarnavirka ei ole turha virka, vaan sen julistama Jumalan sana on voimallinen ja sen jakamat sakramentit ovat tehoisat. Saarnaviran kautta Jeesus osoittaa, miten hyvässä suojassa ja myös suuressa arvossa on se virka, jonka Jeesus on perustanut. Se samalla kertoo seurakunnalle, että seurakunnan paimenvirka on nyt se suu, jonka kautta Vapahtaja seurakunnallensa julkisesti puhuu.

Kun pastori julistaa apostolista sanaa ja seurakunta seuraa sitä, toteutuu Jeesuksen sana: "Joka kuulee teitä, se kuulee minua." Jeesus on asettanut saarnaviran apostolisen ja profeettallisen sanan alaisuuteen, jotta hänen seurakuntansa rakentuisi apostolien ja profeettojen perustukselle kulmakivenä itse Herra Kristus. Hän kutsui Pyhän Hengen kautta profeetat. Hän kutsui apostolit. Hän on rukoillut niiden edestä, jotka apostolien sanan kautta uskovat häneen. Niin saar-

navirka, nuo tähdet Jeesuksen oikeassa kädessä, ovat asetetut heijastamaan sitä valoa, joka tulee itse auringosta. Niille ei ole annettu omaa valoa, ei omaa itsenäistä asemaa, vaan ne ovat todella tähtiä Jeesuksen kädessä, ja Jeesus itse on se aurinko, joka täydeltä terältä paistaa. Saamme katsoa Jeesukseen noiden tähtien kautta. Niin ihmeellinen on se virka, jonka Jumala on asettanut. Hän on ikään kuin himmentänyt sen kirkkauden, joka hänellä on, ettemme vaipuisi suuren pyhyiden ja majesteetin edessä kuolleiksi, vaan että noiden tähtien heijastuksena meille tulisivat iankaikkisen elämän sanat.

Kaksiteräinen miekka

Jeesuksen suusta lähti kaksiteräinen miekka. Tarkoitus näet on, että saarnavirkaa hoidetaan Jumalan sanan miekalla, jossa on kaksi terää. On lain saarna ja on evankeliumin saarna. Laki osoittaa syntimme, evankeliumi päästää meidät synneistämme. Miekka on tarkoitettu käytettäväksi. On saarnattava lakia ja evankeliumia ja niitä käyttäen hoidettava sieluja. Kun nyt vanhurskauden aurinko paistaa täydeltä terältä, niin paistakoon se myös jokaisen pastorin saarnassa. On tullut lunastus ja syntien anteeksiantamus. Tämä on Veljemme jättämä perintö. Sitä ei saa kätkeä perillisiltä.

Pyhä kaste ja elävä Jeesus

Johannes oli vaipunut kuin kuolleen maahan, mutta Jeesus asettaa oikean kätensä hänen päällensä ja sanoo: "Älä pelkää. Minä olen ensimmäinen ja viimeinen ja minä elän ja minä olin kuollut ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet." Jeesus lohduttaa Johannesta. Hän itse tarttuu häneen ja sanoo: "Älä pelkää." Jo pyhässä kasteessa Jumala on tarttunut meihin ja koskettanut meitä. Hän on sanonut: "Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun" (Jes. 43:1). Hän on vakuuttanut: "Älä pelkää, minä olen ensimmäinen ja viimeinen ja minä elän. Minä olin kuollut, mutta katso, minä elän aina ja iankaikkisesti." Hänellä on "kuoleman ja tuonelan avaimet". Olemme luonnostamme kuoleman alaiset, kuolon valtakuntaan kuuluvia ja sinne kulkevia, mutta Jeesus on voittanut kaikki synnin mahdit: kiusaajan, synnin, kuoleman, helvetin. Hän sanoo Seurakun-

nastaa: "Helvetin portit eivät sitä voita." Voitto on saatu.

Koska Jeesus elää, siitä seuraa, että kaste antaa elämän eli synnyttää uudesti sekä vie autuaalliseen ylösnousemukseen, kuten Jeesus on sanonut: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu."

Ensimmäinen ja viimeinen

Löydämme lohdutuksen ja turvan siitä, että Jeesus on ensimmäinen ja viimeinen. Kun ketään ei ollut, hän oli. Kun meitä ei ollut, hän oli. Kun me kaikki kuljemme ajalliseen kuolemaan, hän kuitenkin elää. Hän on seisova viimeisenä multien päällä takeena siitä, että kuolema on voitettu ja että on ruumiin ylösnousemus. Se, että hän on ensimmäinen ja että hän on viimeinen, merkitsee, ettei kukaan voi syöstä häntä hänen valtaistuimeltansa ja ettei kukaan ole häntä suurempi, vaan on totta se, minkä hän sanoo tässä samassa luvussa: "Minä olen A ja O, sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias." Hän on HERRA Sebaot.

Tekstimme kertoo meille siis siitä, että Jeesus on Seurakuntansa keskellä. Hän on siinä pyhänä majesteettina, kaikkivaltiaana Jumalana, joka on ensimmäinen ja viimeinen. Hän on siinä Lunastajana, joka kuoli ja joka elää ja joka näin myös lohduttaa meitä. Hän on armollisena armon aurinkona, joka täydeltä terältä paistaa. Hän jakaa armonsa lahjoja pyhän saarnavirkansa kautta, jonka hän on asettanut armonvälineillä heijastamaan sitä, mitä hän itse on. Tekstimme johdattaa meidät tänä kirkastussunnuntaina Jumalan pyhyyksiin, hänen temppeleinsä, veisaamaan kiitosta Jumalan Karitsalle ja kuulemaan hänen sanaansa. Hän sanoo: "Älä pelkää, mene rauhaan, sinun syntisi ovat anteeksi annetut."

Aikuisten leirin päätösjumalanpalvelus kesällä 1980.

Kristuksen kirkkauden tunteminen

Kirkastussunnuntaina eli seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiyksyden päivästä. III vuosikerta. Vanhan testamentin teksti.

Kuningas Ussian kuolinvuotena minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelin. Serafit seisoivat hänen ympärillään; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät. Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa." Ja kynnysten perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täyttyi savulla. Niin minä sanoin: "Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin." Silloin lensi minun luokseni yksi serafeista, kädessään hehkua kivi, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta, ja kosketti sillä minun suutani sanoen: "Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi poistettu ja syntisi sovitettu." Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: "Kenenkä minä lähetän? Kuka menee meidän puolestamme?" Minä sanoin: "Katso, tässä minä olen, lähetä minut." Jes. 6:1–9.

Eräät ovat nähneet Kristuksen kirkkauden

Jumala on antanut eräitten profeettojen ja apostolien nähdä Kristuksen kirkkauden ja kunnian. Profeetta Jesaja näki hänen kirkkautensa (Joh. 12:41), epäilemättä myös Mooses ja Elia, varmaan myös Abraham (vrt. Joh. 8:56). Apostolit Johannes, Jaakob ja Pietari saivat nähdä Kristuksen kirkastuneena kirkastusvuorella.

Apostoli Johannes ollessaan Patmoksen saarella sai kokea Herran Kristuksen ilmestymisen ja samalla hänelle annettiin ne sanat, jotka ovat Ilmestyskirjassa. Hän kuvaa Kristusta tällä tavalla: "Minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa, ja lampunjalkain keskellä Ihmisen Pojan muotoisen, pitkäliepeiseen viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaishallilla vyöllä vyötetyn. Ja hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niin kuin valkoinen villa, niin kuin lumi, ja hänen silmänsä niin kuin tulen liekki; hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan, kiiltävän vasken

kaltaiset, ja hänen äänensä oli niin kuin paljojen vetten pauhina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen, terävä miekka, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa. Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: 'Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.'" (Ilm. 1:17–18.)

Johanneksen evankeliumin 12. luvussa mainitaan, että Jesaja "näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä". Silloin tapahtui se, mistä tekstimme meille kertoo.

Syntinen pelästyy Kristuksen kirkkautta

Mitä tapahtui, kun Jesaja näki Herran kirkkauden. Entä silloin, kun Johannes näki sen Patmos-saarella?

He pelästyivät. He pelästyivät, koska he olivat syntisiä ihmisiä.

Kun pitkän, pimeän syksyn ja talven jälkeen tulee kevät, lika näkyy. Kun arkivaatteisiin pukeutunut menee juhlavaatteisten joukkoon, hän näkee itsensä nuhruisena. Kun likaisten vaatteiden keskelle pannaan puhdas vaate, lika näkyy entistä selvemmin. Kun syntinen ihminen joutuu pyhän Jumalan eteen ja hänen pyhien enkeleittensä pariin, synti näkyy. Ihminen ei kestä katsella Jumalaa sellaisena kuin hän on valtasuuruudessaan. Myös silloin, kun jumalallinen kirkkaus loistaa kirkastetussa Kristuksessa kuin aurinko täydeltä terältä, se on syntiselle ihmiselle liian kirkasta.

Jumalan sana paljastaa ihmisen sisimmän

Jumala ei kuitenkaan näytä kaikille kirkkauttansa sellaisena, kuin hän näytti sen profeetoille ja apostoleille. Ei vielä, ei tässä ajassa. Hän on antanut meille sanansa ja vaikuttaa sen kautta samaa, mitä hän vaikutti Jesajassa ja Johanneksessa, kun he näkivät Kristuksen kirkkauden. Pyhällä sanallansa hän paljastaa meille syntisyytemme. Silloin ihminen ei voi sanoa muuta kuin sen, minkä Jesaja sanoi: "Voi minua, sillä minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet ja minä asun kansan keskellä,

jolla on saastaiset huulet." Se on synnin tunnustamisen ja pelästyksen paikka.

Kun Vapahtaja ilmestyi Johannekselle, hänellä oli kaksiteräinen sanan miekka suussa. Vapahtaja tulee syntisen ihmisen luo sanansa välityksellä. Jumalan sana on kaksiteräinen miekka. Se tekee selvää siitä, mitä ihmisen sisällä on, ja sanoo: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä" (1 Piet. 1:16). Ja: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee" (Gal. 3:10).

Oletko milloinkaan kokenut sitä, kun Jumalan laki miekan tavoin on tunkeutunut sisimpääsi ja paljastanut sinulle, että olet syntinen ihminen? Jos et ole sitä kokenut, se on sinulla edessäpäin. Jos olet sen kokenut, olet päässyt osalliseksi Pyhän Hengen niin sanotusta "vieraasta työstä", jolla hän tekee meistä Jumalan armoa tarvitsevia.

Niin kauan kuin ihminen ei ole kokenut Jumalan lain ruoskaa eikä ole joutunut tilille Jumalan eteen teoistaan ja elämästään, hän uskoo olevansa oikeassa. Hänellä on mielestään päteviä perusteita puolustukseksi sille elämälle, jota hän elää, mutta nöyryyttä Jumalan edessä hänellä ei ole. Hän elää paatumuksessa, kulkee kohti kadotusta, ei tunne Jumalan pyhyyttä eikä etsi Kristusta, Jumalan ainokaista Poikaa, jonka kirkkaus on Isältä ja joka on täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1:14).

Jumalan temppelissä tulee Herran pyhyiden tulla esille

Sen tähden Jumalan temppelissä tulee Herran pyhyiden tulla esille. Mikä on se Jumalan temppeli, jossa Jumalan pyhyys koetaan? Tietysti siellä, missä Jumala asuu. Hän asuu Seurakunnassaan. Tästä Sana sanoo: "Me olemme elävän Jumalan temppeli, niin kuin Jumala on sanonut: Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa ja he ovat minun kansani" (2 Kor. 6:16).

Jumalan Seurakunta löytyy sen pettämättömien tuntomerkkien avulla. Saamme etsiä sitä sieltä, missä Jumalan sana puhtaasti saarnataan ja sakramentit Kristuksen asetuksen mukaan jaetaan. Missä nämä ovat, siellä on myös Kristuksen Seurakunta. Toisin ei voi olla, sillä Jumala on antanut sanansa uskon syntymistä varten ja siinä vaikuttaa Jumalan voima. "Evankeliumi on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi" (Room. 1:16).

Jumalan Seurakunta ei ole mikä joukko hyvänsä. Ihmiset tosin ovat ihmisiä. He ovat vajavaisia pyhiä profeettoja myöten (Jaak. 5:17). Uskovat ovat kuitenkin Jumalan kansa. He ovat Kristukseen puettuja, autuaiksi tehtyjä, synneistään päästettyjä. He ovat verhotut vanhurskauden vaatteeseen, joka on Kristus. Jumalan kansa on uskossa Kristukseen pyhä kansa. Heidän keskellään Herran pyhyys tunnustetaan.

Jumalan kansa on ihmeellinen kansa

Tässä ei ole kuitenkaan vielä kokonaan kuvattuna Jumalan Seurakunta. Se on näet Herransa Kristuksen edessä sillä paikalla, millä Johannes oli, kun Herra Kristus pani oikean kätensä hänen päälleen ja sanoi: "Älä pelkää." Jumalan kansa on armahdettu kansa, armon alla elävä ja kolmiyhteisen Jumalan kanssa rauhaan päässyt kansa. Se on vieläkin enemmän. Se on kansa, missä pyhät enkelit tekevät heille palvelusta ja heitä palvellessaan kunnioittavat Jumalaa, peittävät itsensä ja veisaavat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot, kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa."

Kun ymmärrämme Jumalan Seurakunnan myös paikallisesti koontuvana joukoksi ja paikaksi, jossa Jumalan pyhyys asuu, jossa pyhät enkelit tekevät palvelusta Kristuksen lunastamille sieluille heidän taivasmatkallaan ja ylistävät Jumalaa, tiedämme tullessamme seurakunnan kokoontumiseen Sanan ja sakramentin äärelle tullemme pyhälle paikalle.

Kun Herra ilmestyi Moosekselle palavassa pensaassa, Mooses sai kuulla sanat: "Riisu kengät jalastasi, sillä se paikka, missä olet, on pyhä maa." Niin myös paikallisen Jumalan seurakunnan keskelle meidän jokaisen on tarpeen tulla riisuen oman ylpeytemme kengät, kumartuen Jumalan pyhyden edessä ja etsien sitä, mitä Jumalalla on meille annettavana, nimittäin hänen armoansa ja hänen rakkauttansa Kristuksessa.

Seurakunta on Jumalan silmäterä

Sydämissä, joissa Jumalan pyhyys ja hänen armonsä vallitsevat yhtä aikaa, on käsillä jumalanpelko. Sieltä tapaa uskonveljien ja -sarten keskinäistä kunnioitusta ja rakkautta. Ymmärrämme, että jos vastustamme Jumalan Seurakuntaa, nousemme Jumalan pyhyyttä vastaan. Jos

asetumme Jumalan sanan puhdasta saarnaa ja sakramenttien oikeata jakamista vastaan, nousemme kapinaan Jumalan silmäterää vastaan (Sak. 2:8), sitä, mikä on Jumalalle kaikkein rakkainta. Silloin olemme estämässä sitä, minkä kautta Jumala tahtoo tehdä armahtavan työnsä.

Suuria ihmeitä: anteeksisaaminen ja lähettäminen

Ihmeellinen oli Jesajan kokemus, kun hän sai nähdä Kristuksen kirkkauden. Hän näki syvästi syntinsä. Mutta vielä monin verroin suurempi ihme oli siinä, että hän sai kuulla sanan: "Sinun velkasi on poistettu ja syntisi sovitettu." Saamme omistaa itsellemme virren sanat, joilla Vapahtaja lohduttaa syntistä:

*Muista minun kuolemaani
Tähtes kärsin piinan sen
Ristinpuussa riippuen.
Katso tuskain Golgataani!
Velkas on nyt maksettu,
Isän viha poistettu.*

Johann Wultejus VK 1938 nro 309:12.

Eivätkä ihmeelliset asiat loppuneet siihen, vaan Herra kysyi: "Ketnet minä lähetän", ja Jesaja sanoi: "Lähetä minut."

Synninpäästön sana toi rauhan sydämeen. Se karkotti pelon. Jesaja ei enää ajatellut: "Minä hukun", vaan hän oli Herransa edessä autuaana Jumalan lapsena. Kun Herra kysyi: "Ketnet minä lähetän?", hän sanoi rauha tunnossaan: "Lähetä minut!"

Samoin Jumalan Seurakunta ei ole ainoastaan se joukko, joka kuulee Herransa sanan, nöyryty hänen edessään, turvautuu häneen ja veisaa "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot, kaikki maa on täynnä hänen kunniansa", vaan se on samalla joukko, joka on lähetetty. Se on lähetetty Herransa asialle kertomaan siitä, mitä pyhällä kolmiyhteisellä Jumalalla on meille annettavana. Jumalan Seurakunta kulkee Kristuksen asialla, hänen siunauksensa alla, pyhien enkelien suojelemana.

Näyttäköön ulkonainen elämä miltä hyvänsä, olkoon myrskyä tai tyyntä, ristiä, vaivaa tahi menköön kaikki ulkonaisestikin hyvin, niin aina on totta se, että Seurakunta on Jumalansa suojeluksessa ja että hän säättää ja ohjaa suojelustansa pyhien enkeleittensä palveluksen avulla.

Herran Seurakunta kuuntelee evankeliumia Herransa helmassa kerubi-en veisatessa.

Me emme ole saaneet nähdä Kristusta kirkastettuna, mutta Jumalan sana välittää hänet meille ja kertoo, että Jumalan Karitsa, joka uhrattiin ja teurastettiin, on noussut ylös, elää ja hänellä on "kuoleman ja tuone-lan avaimet" (Ilm. 1:18).

Seurakunta elää Kristuksen tulemisen riemullisessa odotuksessa

Jumalan Seurakunta odottaa Kristuksen ilmestymistä kirkkaudessa kaikkien pyhien enkeleittensä kanssa viimeisenä päivänä. Jumalan Seu-rakunta odottaa, että saamme katsella kirkastettua Kristusta, ei enää sa-nasta ja sakramenteista, vaan suoraan kasvoista kasvoihin ja saamme ravita itsemme hänen muotonsa katselemisella. Silloin emme sano: "Voi minua, minä hukun." Silloin emme pelästy, vaan iloisina, kiitollisina, enkelikuoron kaikuessa saamme heittää kruunumme hänen val-taistuimensa eteen ja antaa kunnian hänelle. Sitä kohti kuljemme. Ol-koon kulkumme edes jollakin tavoin Jumalan voimaan ja apuun turvau-tuen esimakua siitä, että kerran heitämme kruunumme hänen jalkojensa juureen, hänen, jolta olemme ne saaneet.

Aikuisten leirin päätösjuhla, Siitamaja 15.7.1997. Virret VK 1938: 301:1–4. 113. 215. 416. 557:4–6.

Väärät profeetat

Kahdeksantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesus sanoi: "Kavahtakaa väärä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia suusia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään. Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan." Matt. 7:15–21.

Jumalan lapsella on selkeä päämäärä: päästä autuaitten ylösnousemukseen ja iankaikkiseen elämään. Apostoli Paavali lausuu: "Ei niin, että minä olisin sen jo saavuttanut... vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus on voittanut minut" (Fil. 3:12). Niinpä hän kehottaa: "Ahkeroin pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte, sillä Jumala on se, joka vaikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi" (Fil. 2:12).

Pyhässä Raamatussa Jumala on antanut meille runsaan hengellisen aarraiton ja monenlaista tarpeellista opetusta, jotta tulisimme perille emmekä jäisi taipaleelle. Siinä on ihanaa lohdutusta omassatunnossaan ahdistuneille. Kenenkään ei tarvitse ajatella, ettei Jumalan armo ole ilmestynyt myös häntä varten. On selkeää lain julistusta, joka osoittaa, että ilman uskoa on mahdotonta olla Jumalalle otollinen. Kenenkään ei tarvitse luulla, että ilman Kristusta kukaan voisi tulla perille. On kehotusta pysyä vakaana ja lujana Jumalan armossa. On varoituksia tympääntymisestä Jumalan sanaan, varoituksia rakaudesta maailmaan ja syntiin, ettei kukaan synnin pettämänä paatuisi. On varoituksia väärän opin turmiollisuudesta, valheveljistä ja väärästä profeetoista. Tämänkertainen tekstimme on tällainen varoitus.

Tarvitseeko kristitty varoituksia?

Vapahtajamme kantaa aiheellista huolta siitä, miten meidän käy. Hän näkee inhimillisen heikkouden. Hän tietää myös turmeltuneen lihamme tavat. Onhan jokaisella meistä vanha ihminen, tuo ylpeä pietari, joka sanoo: vaikka kaikki muut, mutta minä en. Siksi Jeesus sanoo meille: "Kavahtakaa vääriä profeettoja!"

Tarvitsemmehan mekin tällaista varotusta ja kehotusta, eikö niin? Tämä ei ole vain neuvo, josta on hyvä ottaa vaarin, vaan se on paljon enemmän. Se on Jumalan sana, Herran käsky, josta jokainen perille tullut kiittää taivaassa Vapahtajaansa. Tällä sanalla Jeesus varjelee omiansa, ei vain oikeauskoisen kirkon yhteydessä, vaan hän varjelee heidät ennen kaikkea uskossa.

Onkin huomattava, että Jeesus puhuu tässä opetuslapsilleen, uskoville, niille, joiden sydämessä vallitsee jumalanpelko ja jotka halulla ja ilolla ottavat Jumalan sanan vastaan.

Millaisia ovat väärät profeetat

Jeesus sanoi: "Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia suusia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät." Näin Vapahtaja kuvaa väärin profeettojen toimintaa.

Ulospäin he eivät eroa oikeista kristityistä ja uskovista, vaan näyttävät Jeesuksen lampailta, aivan samanlaisilta kuin oikeat kristityt. He tunnustautuvat kristityiksi. He ovat omalla tavallaan hurskaita ja jumalisia, ystävällisiä ja rakkaudellisia ja jopa tekevät suurenmoisen ulkonaisten vaikutuksen. Jos emme tiedä, mistä uskon asiassa on kysymys, olemme voimattomia heitä vastaan.

Jumalan lapsi elää armosta. Hän tuntee syvästi oman syntisyytensä ja mahdottomuutensa ansaita pelastusta ja myötävaikuttaa kääntymykseensä. Häntä loukkaa syvästi kaikki sellainen puhe, jossa ihminen saa jotakin kunniaa pelastuksesta. Hän ahdistuu julistuksesta, joka sekoittaa lakia ja evankeliumia. Jumalan lapsen sydäntä ravitsee vain armo. Hän elää yksin siitä, mitä Kristus on tehnyt hänen hyväkseen.

Väärät profeetat ovat sisältä raatelevaisia susia. Tämä käy ilmi heidän hedelmistään, heidän opetuksestaan. He sekoittavat autuuden asiaan ihmisen omia olettamiensa ansioita, hyvyyttä ja tekoja. Heidän julistuksensa vie uskovan pois selkeältä ja lujalta Jumalan armon perustalta. Sillä pohjalla usko turmeltuu, autuuden tie hämärtyy ja ihminen joutuu iankaikkiseen kadotukseen. Järjen päätelmillään he johdattelevat uskovat irti Jumalan sanasta oman logiikkansa kiemuroihin.

"Niin siis te tunnette heidät heidän hedelmistään"

Tässä ei ole ratkaisevaa se, onko väärä julistaja jalojen kristittyjen lapsi, onko hän saanut hyvän oikeaoppisen koulutuksen, onko hän joskus tunnustautunut oikeauskoiseen kirkkoon ja ehkä jopa ollut sen saarnavirassa. Ne ovat vain lammasmaatteita, jos hän ei pysy oikeassa opissa. Ei, vaan kysymys on siitä, mitä hän todella opettaa, mitkä ovat hedelmät. Eikä tässä asiaa ratkaise vain se, mikä kaikuu saarnatuolista kaikkien kuultavaksi, vaan myös se, miten sielua myös muuten ohjataan. Usein väärä opettaja myötäilee ajan henkeä ja sallii, mitä Jumala ei salli, ja kieltää, minkä Jumala sallii. Aluksi hän tekee sen kahdenkeskisessä sielunhoidossa salaa seurakunnalta. Hän myös vaikenee asioista, joista pitäisi puhua.

Kokonaiset kirkot voivat olla väärä opettajia

On tärkeätä havaita, että väärä opettajia eivät ole vain yksittäiset julistajat, joilla on väärä oppeja, vaan usein myös kokonaiset kirkot. Kirkoilla ja yhteisöillä, jotka eivät ole oikeaoppisia, on yksi tai useampi niille tunnusomainen väärä oppi, joilla ne poikkeavat Raamatun sanasta ja joka tekee niistä lahkoja. Ne voivat olla myös väärä oppeja sallivia. Harhaan meno johtuu siitä, että itse evankeliumi on hämärä.

Usein kristitty voi ylpeydessään ajatella, että hän poimii sen, mikä on oikeata, ja hylkää sen, mikä on väärää. Näin ajatellessaan hän ei vaella Jumalan pelossa, vaan itsepetoksessa. Hän ei muista Jeesuksen voimakasta sanaa: "Kavahtakaa!" eikä liioin toista Raamatun sanaa: "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan." Väärän opin takana

on aina väärä henki. Raamattu kutsuu vääriä oppeja "riivaajien opeiksi" (1 Tim. 4:1).

Pyhä Henki varjelee meidät uskossa totuuteen sanansa kautta. Se, joka heittäytyy huolettomaksi ja unohtaa opin rajat ja Raamatun varoitukset, hylkää sen sanan, jonka avulla Hyvä Paimen tahtoo huolehtia hänenkin sielustaan.

Kiitollisuus oikeasta opista

Ajallemme on ominaista voimakas kristinuskon vastaisuus, joka tulee yhteiskunnassamme vastaan joka taholta. Tämä ilmiö on ateistinen. Tosin sekin naamioituu omiin perustesiinsa, jotka esitetään hyväksyttävänä. Annetaan sellainen kuva, että perinteinen kristillinen kanta on mahdoton ja että nykyaikainen ihminen ajattelee toisin ja että hänellä on siihen pätevät perusteet. Esitetään, että ihmisen olisi edullista ja järkevää omaksua nykyaikainen ajattelu ja elämäntyyli.

Olkoon jokainen kristitty tietoinen siitä, että tämän ajattelutavan omaksuessaan hän luopuu uskosta, menee maailmaan ja kadottaa sielunsa.

Sen sijaan saamme olla kiitollisia siitä, että Jumala on antanut meille sanansa. Siinä ei ole mitään meidän ansiotamme. Se on Jumalan hyvyttä, armoa syntistä kohtaan. Kristuksen täydellinen uhri peittää syntimme. Meille on annettu lujat Daavidin armot. Siitä Jumalan oma sana on takeena.

Herra lisätköön meille uskoa.

Antakoon hän meille samalla uskollisuutta ja eheätä alttiutta hänen asialleen.

Ahdas portti ja kaita tie

Kahdeksantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät. Matt. 7:13–14.

Vapahtajamme kehottaa tekstissämme menemään sisälle ahtaasta portista ja lisää, että se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään. Se, miten tämän ymmärrämme, kertoo siitä, olemmeko ymmärtäneet Raamatun pääasian.

Eräs piirros

Eräät opettajat ovat yrittäneet havainnollistaa asiaa piirroksella, jossa ahtaan portin edessä on ihminen selässään valtava syntinyytti. Mahtuakseen portista sisään hänen on jätettävä nyytinsä portin ulkopuolelle. Sen jälkeen hänen eteensä avautuisi pitkä, kaita tie, joka johtaisi kohti taivasta. Sanoma on seuraava: Ihmisen tulee tehdä parannus ja luopua synneistään. Vasta sitten hän mahtuu portin läpi. Sen jälkeen hänen tulee kilvoitella kaidalla tiellä päästäksensä lopulta perille. Seli-tys on väärä, lakimainen ja ahdistava.

Jeesus ei puhu tässä uskon tulosta, vaan hän puhuu uskoville opetuslapsilleen siitä, millaista on kulkea täällä maailmassa sitä tietä, joka vie elämään. Tässä asiassa on edellä kuvatun piirroksen ensimmäinen erehdys. Piirroksen tekijä soveltaa Jeesuksen opetuksen ahtaasta portista väärään asiaan.

Jeesus esittää ahtaan portin ja kaidan tien yhtenä samanaikaisena asiana kuin saman asian kaksi eri puolta. Piirros esittää ne toisiaan seuraavina eri asioina. Siinä on piirroksen toinen erehdys. Jeesus käyttää kahta eri kuvaa yhdestä ja samasta asiasta. Kuvilla on vanhatestamentilliset taustansa. Portista käytiin kaupunkiin sisälle. Tie taas oli kuva uskosta ja opista. Esimerkiksi apostoli Paavali käyttää sanaa tie ku-

vaamassa omaa uskoaan ja oppiaan. Hän sanoo: "Minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa" (Apt. 24:14). Jeesus opettaa meille näillä kuvilla, että on vain yksi ovi ja yksi tie, jonka kautta tullaan elämään sisälle. Ovi, josta elämään käydään, on ahdas portti ja tie, jota sinne kuljetaan, on kaita.

Ahdas portti

Jumalan valtakuntaan astumme portista sisään uskomalla Jeesukseen. Usko taas syntyy armonvälineiden vaikutuksesta. Saamme toki karistaa syntitaakan omaltatunnoltamme. Mutta miten? Se ei voi onnistua synneistä luopumalla, koska emme voi saada sydämeistämme pois perisyntin turmelusta emmekä pysty myöskään elämään syntiin syyllistymättä. Ulkonainen karkeista synneistä luopuminen ei tee meistä taivaskelpoisia. Syntitaakan heitämme tunnoltamme uskomalla omalle kohdallemme, että Jeesus on jo ottanut sen pois. Sen hän teki kärsimisellään ja kuolemallaan. Saamme syntimme anteeksi lahjaksi Kristuksen tähden ilman omia tekoja. Näin yksinkertainen asia on käydä Jeesus-portista elämään sisälle.

Mutta miksi portti on ahdas? Se on ahdas luonnolliselle ymmärryksellemme eli lihallemme, joka haluaisi laajentaa sitä lisäämällä siihen ihmisen omia töitä. Se, että pelastus on yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, pelkkänä lahjana on luonnolliselle ihmiselle pahennus. Kaikki uskontojen perustajat ovat siihen oppiin loukkaantuneet ja heidän seuraajansa heidän perässään. Se on lihalle liian tiukkapipoista.

Tämä asia ei ole ollut selvänä myöskään piirroksen laatijalle. Evankeliumi on ollut häneltä hukassa. Hän asetti elämän parantamisen uskon edelle.

Toistan vielä: Emme pysty jättämään syntitaakamme. Voimme vain ulkonaisesti siistiä elämäämme. Päästessämme eroon karkeista paheista, se voi näyttää suurenkin taakan pois panemiselta. Kuitenkin totuus on, että synnin lähde on perisyntin turmelema paha sydän. Syntiä on jo pelkkä yritysikin kelvata Jumalalle ilman Kristusta omilla teoilla. Syntiä eivät ole vain ulkonaiset väärät teot, vaan myös väärät käsitykset Jumalasta ja kaikki muu väärä oppi. Elämäämme siistimällä emme pääse lähemmäksi Jumalaa emmekä käy portista sisälle.

Evankeliumin lohdutus on siinä, että saamme uskoa sellaisina kuin olemme heti kohta ilman edeltäviä parannusharjoituksia syntimme anteeksi annetuiksi Kristuksen nimessä. Oikea evankelinen saarna tunnetaan siitä, että pastori julistaa kuulijat autuaiksi ja synneistä päästetyiksi "penkkiin", kuten sanonta kuuluu. Epäevangeliset eivät voi niin tehdä, koska heillä on väärä käsitys uskoon tulosta.

Menemme kaidasta portista sisään elämään, kun turvanamme on yksin Kristus. Mutta entä kaita tie?

Kaita tie

Kuljemme kaitaa tietä silloin, kun uskomme perustuu yksinomaan Jumalan ilmoitukseen, toisin sanoen Pyhän Raamatun sanaan. Jos otamme siitä pois jotakin tai lisäämme siihen omiamme, kuljemme laveaa tietä. Kaita tie on puhtaan Jumalan sanan ja oikean opin tie. Lavea tie on ihmisen oma tie. Lavea tie on lihalle mieluinen tie. Kaita tie on pilkattu tie.

Uskonpuhdistajamme Martti Luther korostaa sitä, että portti on ahdas ja tie kaita perkeleen, maailman ja lihamme tähden. Ne näet eivät tahdo meidän turvautuvan Jumalaan eivätkä pysyvän hänen sanassaan. Lihamme ei myöskään halua kärsiä uskon tähden. Kristus on ainoa syntisen turva. Ihmisopit ja ihmisviisaus eivät pelasta eivätkä johdata perille.

Evankeliumin kannalta elämään johtava tie on valtatie, jolta ei hylkään eksy (Jes. 35:8). Kristus on hankkinut armon jokaista ihmistä varten. Ei ole niin suurta syntiä, ettei Jeesus olisi sitä jo sovittanut. Ei ole niin suurta syntistä, ettei Jeesus ottaisi häntä vastaan. Jumalan armo ulottuu taivasiin asti (Ps. 36:6). Sen saamme uskoa.

Evankeliumin kannalta Jumalan sana on kirkas valo ja Jumalan viisaus. Se ohjaa meitä turvallisesti iankaikkisen elämän tiellä. Se on aarreaitta, josta löytyy uutta ja vanhaa. Se vastaa perimmäisiin kysymyksiin. Siitä saamme ammentaa iloa ja voimaa elämämme kaikkina päivinä.

Jumalan lapsen turva viettelysten keskellä

Yhdeksäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Psalmiteksti.

"Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas! Kaiken päivää minä sitä tutkistelen. Sinun käskysi tekevät minut vihollisiani viisaammaksi, sillä ne ovat minun omani iankaikkisesti. Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi, sillä minä tutkistelen sinun todistuksiasi. Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan vaarin sinun asetuksistasi. Minä pidätän jalkani kaikilta pahoilta teiltä, noudattaakseni sinun sanaasi. Minä en poikkea sinun oikeuksistasi, sillä sinä neuvot minua. Kuinka makeat ovat minulle sinun lupauksesi! Ne ovat hunajaa makeammat minun suussani. Sinun asetuksistasi minä saan ymmärrystä; sen tähden minä vihaan kaikkia valheen teitä. Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni." Ps. 119:97–105.

Eräs suuri koettelemus Jumalan lapsille on hurskaitten esikuvien puute, ja suuri siunaus, jos heitä on. Miten suuri tuki lapselle, nuorelle ja vanhemmallekin uskovalle on, jos hänen kodissaan ja ympäristössään on vakaita uskovia, jotka tunnustuksellaan ja elämällään antavat hyvän, seurattavan esikuvan. Kun seurakunnassa Jumalan sana asuu runsaana, sitä innolla kuullaan ja tutkitaan ja ollaan valmiita sitä seuraamaan ja noudattamaan, heikot vahvistuvat, arat rohkaistuvat ja epäilevät pääsevät oikeaan varmuuteen. Jos uskovien yksimielinen joukko jollakin paikkakunnalla vielä olisi väestön enemmistönä, voimme kuvitella, mitenkä valtavan hieno asia se olisi. Tuollaisia Kirkon kukoistuksen aikoja on kuitenkin harvoin.

Usein uskovat ovat sangen yksin. Monasti nuoremmat kuten tekstimme kirjoittaja joutuvat ottamaan kantaa – eivät vain oman ikäpolvensa epäuskoisia vastaan – vaan jopa omia vanhempiaan ja opettajiaan vastaan, kun nämä eivät pysy Jumalan sanassa. Ei ole kysymys vain Jumalan sanan tutkimisesta rauhallisissa olosuhteissa, vaan taistelutilanteista, viettelyksistä ja kiusauksista sekä uskossa säilymisestä, oikeasta Kristuksen tuntemisesta ja hyvästä omastatunnosta.

Mistä löydämme turvan viettelysten keskellä? Mistä tiedämme, mikä on oikea tie?

Jumalan sana on valo

Psalmlinkirjoittaja lausuu: "Sinun sanasi on minun jalkaini lampu ja valkeus minun tielläni." Ilman Jumalan sanaa elämä täällä maailmassa on kuin olo meren pohjaan vaipuneessa sukellusveneessä. Syntinen ihminen on pimeyden ja kuoleman vanki. Tästä vankilasta emme selviä pinnalle omin avuin, vaan tarvitsemme ulkopuolelta tulevan avun. Jumala lähetti oman Poikansa meidän pimeyteen ja toivottomuuteemme. Hän tuli meille tieksi iankaikkiseen elämään. Hän kukisti kuoleman sovittamalla maailman synnin, hankki syntien anteeksiantamuksen ja Jumalan mielisuosion. Hän voi lohduttaa sanomalla: "Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6).

Jumala ei ole vain lähettänyt Poikaansa keskuuteemme, vaan hän on sytyttänyt meille kirkkaan valon, nimittäin sanansa valon. Vanhan ja Uuden testamentin sana on Jumalan sana, sana Kristuksesta ja Jumalan armosta hänessä. Se ei ole epäselvä tai hämärä sana, vaan se valaisee meille tien perille taivaaseen asti. Se karkottaa pimeyden sydäimestä, kun se antaa omantunnon rauhan syntien anteeksisaamisessa ja vakuuttaa, että Kristus on jokaisen ihmisen syntien sovitus ja että Kristus on apu ja turva suurimmallekin syntiselle.

Kun usko syttyy, se ottaa kiinni Jumalan sanasta, aivan tarttuu siihen ja pitää siitä kiinni. Kiusaukset ja viettelykset tahtovat irrottaa uskovon Jumalan sanasta ja johdattaa hänet muualle etsimään omia tunteitaan, ymmärtämään uskonasiat järkensä valossa tai kieltämään kaikki.

Epäuskoinen maailma ylistää omaa fiksuuttaan ja omaa hurskautaan. Lahkot ja harhautuneet kirkot ovat onnettomasti epäjohdonmukaisia. Ne ovat siirtyneet pois terveeltä Jumalan sanan pohjalta järjellensä, tunteilunsa ja kokemustensa vangeiksi ja miellyttämään maailmaa.

Ihmissydän on pimeys, mutta Jumalan sana on valo. Jeesus sanoi apostoleilleen: "Te olette maailman valkeus" (Matt. 5:14). Julistajan,

joka haluaa soveltaa tämän itseensä, ei tule puhua omiaan, vaan apostolista Jumalan sanaa. Meidän ei sovi saarnata sitä, mitä itse ajattelemme tai teemme, vaan meidän tulee pysyä Jumalan puhtaassa sanassa, kuten Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi" (Joh. 8:31–32). Silloin meissä oleva valo ei ole omaa pimeyttämme, vaan Jumalan sanan taivasvaloa. Sellaista valoa levittää pimeään maailmaan Kristuksen Kirkko.

Jumalan sana on suuri viisaus

Psalmin kirjoittaja ylistää Jumalan sanaa monesta syystä. Hän on tullut sen hyvin tuntemaan ja sen aarteet ovat avautuneet hänelle. "Kaiken päivää minä sitä tutkistelen", hän sanoo. Kristityllä, joka tuntee hyvin Jumalan sanan, on tämän sanan tähden rikas elämä. Sananjulistajalla, joka tuntee Raamattunsa ja sen oikean opin, on paljon annettavaa kuulijoilleen. Hän voi tuoda sanan aarrekammioista esiin uutta ja vanhaa.

Psalminkirjoittaja oli saanut sanasta viisautta, taitoa, ymmärrystä, jopa hunajan makeutta ja elämän pyhitystä. Kun kysymme millaista viisautta hän oli saanut, Raamattu vastaa: Suurin viisaus on tuntea Jeesus Kristus ja hänet ristiinnaulittuna. On huomattava, että Messias-usko eli Israelin keskuudessa, ja uskovaalla Israelilla oli syntien sovituksista ja Jumalan armosta aivan selkeä kuva.

Vastustajat ja vihamiehet esiintyivät viisaina ja taitavina ja yrittivät kietoa kuulijat pauloihinsa. Israelissa oli aikoja, jolloin kuninkaat valheprofeettoineen kääntyivät palvelemaan epäjumalia. He hylkäsivät Israelille annetun Messias-uskon. Silloin tämän psalmin kirjoittaja joutui panemaan vastatusten heidän viisautensa ja sen viisauden, jonka hän oli saanut Jumalan sanasta. Ja niin hän kirjoittaa: "Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi, sillä minä tutkistelen sinun todistuksiasi. Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan vaarin sinun asetuksistasi. Minä pidätän jalkani kaikilta pahoilta teiltä, noudattaakseni sinun sanaasi."

Joudutko ottamaan kantaa korkeita auktoriteetteja vastaan, kun nämä eivät seuraa Jumalan sanaa? Niin joutui psalminkirjoittaja. Hän joutui asettumaan opettajiaan ja kunnioitettuja isiä vastaan, mutta

yhdestä hän ei halunnut luopua. Se yksi oli Jumalan sana. Hän ymmärsi sen kestävän arvon. Jumalan käskyistä eli asetuksista hän sanoi: "Ne ovat minun omani iankaikkisesti." Nämä asetukset olivat Vanhan liiton sakramentteja, kuten ympärileikkaus ja pääsiäislaammas, jotka kuvasivat Kristuksen uhria. Niin ovat meidänkin omiamme Jumalan sanan ja sakramenttien lupaukset. Ihmispolvet vaihtuvat, sana jää ja sanan varassa saamme armosta ja lahjana autuaan iankaikkisuuden. Ihmisauktoriteetit väistyvät, Jumalan auktoriteetti pysyy. Ihmisajatukset eivät auta, Jumalan aivoitus, hänen pelastussuunnitelmansa sen sijaan toimii. Jumalan sana antaa rohkeuden kulkea uskon tietä muista riippumatta.

Jumalan sana on uskovalle rakas

Psalminkirjoittaja sanoo: "Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas." Tällaisessa yhteydessä Raamattu ei tarkoita lailla evankeliumin vastakohtaa eli Jumalan vaativaa, tuomitsevaa ja rankaisevaa tahtoa, vaan koko Jumalan sanaa, jolla Jumala ohjaa ja opastaa ihmistä autuuteen. Lailla Jumala vaikuttaa synnintuntoa, evankeliumilla hän lohduttaa. Pääasia on juuri evankeliumi, tuo suloinen, hunajainen anteeksiantamuksen sana.

Miten usein kuuleekaan aivan toisenlaista suhtautumista Jumalan sanaan.

Joillekuille se on kuin ikävä kahle, josta on päästävä irti. Jumalattomat sanovat: "Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme päältämmme heidän köytensä" (Ps. 2:3). Sen mukaan he toimivat ja yrittävät tukahduttaa Jumalan sanan oikean julistuksen. Mutta Raamattu sanoo niskoittelijoista, jotka tulivat kääntymykseen: "Hän vei heidät ulos pimeydestä ja synkeydestä, hän katkaisi heidän kahleensa. Kiittäkööt he Herraa hänen armostaan." (Ps. 107:14–15.) Jumalan sana vapauttaa vankeudesta ja pelastaa tästä kuoleman varjon maasta. Siksi tuo sana on rakas. Pelastuneet sanovat kiitollisina: "Hän lähetti sanansa ja paransi heidät ja pelasti heidät haudasta" (Ps. 107:20).

Jotkut ajattelevat, ettei kaikella Jumalan sanan opilla ole väliä, kunhan uskoo pääasian. Mutta se, joka noin kevytmielisesti ajattelee Jumalasta, tuskin todellisella uskolla uskoo pääasiaakaan, kuten us-

konpuhdistaja Martti Luther huomauttaa. Psalminkirjoittajamme ei tunne sellaista valikoivuutta, vaan sanoo tekstissämme: "Minä en poikkeakaan sinun oikeuksistasi, sillä sinä neuvot minua." Psalmin lopulla hän lausuu: "Sinun sanasi on kokonansa totuus" (Ps. 119:160).

Uskovan sydämessä on rakkaus Jumalan sanaan, koska siellä on rakkaus Jumalaan. Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt." (Joh. 14:23–24.) Jos rakastamme Jumalaa, rakastamme hänen sanaansa; jos emme rakasta Jumalaa, emme rakasta myöskään hänen sanaansa.

Tutkija voi innostuneesti tutkia tieteen ja järjen menetelmin Raamatun. Hän voi olla ihastunut Raamatun kieleen, historiaan, etiikkaan, kulttuuriin, mutta se ei ole rakkautta Jumalaan. Se ei ole armon saaneen tuhlajaapojan rakkautta Isään. Se ei nouse uskosta, vaan ihmisestä itsestään. Sille, joka rakastaa Jumalan sanaa todellisesti, sana on sielun turva.

Oikea rakkaus torjuu kaiken, mikä on ristiriidassa Sanan kanssa. Neljä eri kertaa tässä psalmissa kirjoittaja sanoo vihaavansa valhetta ja kaksimielisiä. "Valhetta minä vihaan ja inhoan, mutta sinun lakiasi minä rakastan." Hänellä on suoranainen inho väärää oppia kohtaan. Rakkaus Jumalan sanaan ei ole aitoa, jos sen rinnalla ei ole vihaa valheopetusta kohtaan. Totuus ja valhe eivät voi elää käsi kädessä veljellisessä sovussa.

On hyvä ja oikein, jos meillä on myönteinen, parhain päin ymmärtävä asenne ihmisiä kohtaan. Väärää oppia emme kuitenkaan saa selittää parhain päin ja antaa sille vaikutusmahdollisuuksia. Kaikkea väärää oppia tulee vastustaa ja vihata. Se tulee torjua eikä sille saa antaa sijaa seurakunnassa, sillä "vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan" (Gal. 5:9).

"Viettelysten täytyy kyllä tulla, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys tulee", sanoi Vapahtaja (Matt. 18:7). Miten voimme varjeltua niiden keskellä? Tekstimme opetus on: Meidän tulee ihmisiä pelkäämättä Pyhän Hengen voimalla pysyä Jumalan sanassa ja pitää siitä kiinni. Jotta voisimme pitää siitä kiinni, meidän tulee ruko-

usmielin tutkia sitä, omaksua se ja uskossa ymmärtää sen sanoma. Emme vielä silloin tunne Raamattua, vaikka osaisimme sen ulkoa alusta loppuun, elleimme ole sisäistäneet sen pelastussanomaa. On paljon hyötyä siitä, että tuntee Raamatun kertomukset ja raamatun-historian, mutta jotta se jäsenyisi meille, tarvitsemme opin tunte-muksen. Tässä katekismus on suuri apu. Evankeliumin opin valossa voimme sitten ymmärtää oikein päin meille vaikeita ja hämäriä koh-tia. Viettelysten tullessa voimme pitää kiinni Raamatun selkeistä kohdista ja kumota selvillä Raamatun sanoilla harhat.

Tyvestä puuhun nouseaan, sanotaan. Jumalan sana aukenee Kris-tuksen tuntemisesta.

Pitäessämme kiinni Pyhän Raamatun sanasta, seuraamme hyvän Paimenemme ääntä. Hänen äänensä säilyttää Jeesuksen omat Isän pelastavassa ja hoitavassa kädessä.

Siitamaja 20.8.2000. Virret 1938: 524:1–4; 112; 164; 161:1–3; 161:4–6.

Tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonalla

Yhdeksäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesus puhui myös opetuslapsilleen: "Oli rikas mies, jolla oli huoneenhaltija, ja hänelle kanneltiin, että tämä hävitti hänen omaisuutensa. Ja hän kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Mitä minä kuulenkaan sinusta? Tee tili huoneenhallituksestasi; sillä sinä et saa enää minun huonettani hallita.' Niin huoneenhaltija sanoi mieles- sään: 'Mitä minä teen, kun isäntäni ottaa minulta pois huoneenhalli- tuksen? Kaivaa minä en jaksa, kerjuuta häpeän. Minä tiedän, mitä teen, että ottaisivat minut taloihinsa, kun minut pannaan pois huoneenhallituksesta.' Ja hän kutsui luoksensa jokaisen herransa velalli- sista ja sanoi ensimmäiselle: 'Paljonko sinä olet velkaa minun her- ralleni?' Tämä sanoi: 'Sata astiaa öljyä.' Niin hän sanoi hänelle: 'Tässä on velkakirjasi, istu ja kirjoita pian viisikymmentä.' Sitten hän sanoi toiselle: 'Entä sinä, paljonko sinä olet velkaa?' Tämä sanoi: 'Sata tynnyriä nisuja.' Hän sanoi hänelle: 'Tässä on velkakirjasi, kir- joita kahdeksankymmentä.' Ja herra kehui väärää huoneenhaltijaa siitä, että hän oli menetellyt ovelasti. Sillä tämän maailman lapset ovat omaa sukukuntaansa kohtaan ovelampia kuin valkeuden lapset. Ja minä sanon teille: tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonal- la, että he, kun se loppuu, ottaisivat teidät iäisiin majoihin. Joka vä- himmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähim- mässä on väärä, on paljossakin väärä. Jos siis ette ole olleet uskollis- set väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä oikeata on? Ja jos ette ole olleet uskolliset siinä, mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä teidän omaanne on? Luuk. 16:1–12.

Jumala on uskonut hoitoomme ajallista omaisuutta, enemmän tai vä- hemmän. Olemme taloudenhoitajia. Myös ajallisen omaisuutemme hoidosta meidän on kerran tehtävä tili. Meidän tulee hoitaa sitä sekä viisaasti että uskollisesti.

1. Hoida viisaasti sinulle uskottua omaisuutta

Tekstissämme Vapahtaja kertoo kelvottomasta palvelijasta, joka toisen omaisuutta hyväksi käyttäen teki itselleen ystäviä, jotta nämä ottaisivat hänet hoiviinsa, kun hän menettää huoneenhaltijan virkansa. Huoneenhaltija toimi ovelasti. Hän oli tämän maailman lapsia. Hänelle oli pääasia oma etu. Hän halusi selviytyä elämässä senkin jälkeen, kun menettäisi virkansa. Hän teki asiakirjaväärennöksiä ja saattoi isäntänsä velalliset osasyllisiksi, niin että hänelle jäi mahdollisuus kiristää heitä. Huoneenhaltijan toiminta ei sovi moraaliseksi ohjeeksi, vaan on täysin tuomittavaa sekä yhteiskunnassa että kirkossa.

Huoneenhaltija menetteli viisaasti, jos ajattelemme hänen toimintaansa hänen oman etunsa kannalta ajallisen elämän perspektiivistä. Tälle toiminnalle voimme löytää vertauskohtia, analogioita, siitä, miten Jumalan lasten on viisasta hoitaa heille uskottua omaisuutta.

Huoneenhaltijalla oli selvä käsitys siitä, ettei omaisuus ollut hänen omaansa. Hänellä oli kuitenkin sen ajan oloissa suuri valta käyttää sitä, kunhan hän vain toimi isännän tahtoa ja parasta ajatellen. Meiltä uskovilta usein puuttuu tajua siitä, että Jumala on uskonut omaisuutta hoitoomme ja että olemme sen hoidosta hänelle tilivelvollisia. Kukin on tietysti itse vastuussa hänelle uskotusta, eikä toinen voi päättää toisen puolesta. Meiltä usein puuttuu ajatuskin siitä, että meidän olisi käytettävä ajallista omaisuutta viisaasti sitä ajatellen, mitä omaisuudelle tulee tapahtumaan.

Usein ihmiset ajattelevat, että he toimivat omaisuutensa suhteen viisaasti, jos sitä heidän kuollessaan on mahdollisimman paljon. Eräs mies elää kituutti säästeliäästi ja sai kokoon mukavan pankkitilin. Vaimolle hän ei raaskinut ostaa edes kunnollista lattiaharjaa, imurista puhumattakaan. Kun hän kuoli, voitiin todeta, että hän oli testamentannut rahansa pankille! Saattoikohan kukaan viimeisenä päivänä antaa hänestä sen todistuksen, että hän oli Isän siunaama, koska oli antanut Jeesuksen vähimmille veljille juoda, kun näillä oli jano?

Jerusalemien kristityt toimivat alkuseurakunnassa omaisuutensa kanssa viisaasti, kun he runsain määrin toivat varojaan evankeliumin hyväksi ja huolehtivat puutteenalaisista. Omaisuus näet menetti merkityksensä, kun Jerusalem hävitettiin vuonna 70 jKr. Silloin heidän kiinteällä omaisuudellaan ei ollut enää arvoa eikä irtainta voinut ot-

taa mukaan, kun oli nopeasti paettava. Se omaisuus, jonka he olivat antaneet evankeliumin palvelukseen ja köyhille, oli tehnyt tehtävänsä, ja monet saattoivat muistaa sitä kiitollisuudella.

Vapahtaja oli sanonut Jerusalemin hävityksen tulevan, kun vielä jotkut apostoleista ovat elossa. Kristityt uskoivat niin tapahtuvan. He tekivät siitä johtopäätökset ja pitivät omaisuuttaan yhteisenä. "He myivät maansa ja tavaransa ja jakelivat kaikille sen mukaan kuin kukin tarvitsi" (Apt. 2:45). Tätä ei ole kerrottu meille käskynä, jota meidän pitäisi jäljitellä. Kuitenkin löydämme siitä viisautta ajattellessamme sekä kuolemaamme että viimeistä päivää.

Kun Kristus viimeisenä päivänä tulee tuomiolle, tämä maailma rikkauksineen menettää merkityksensä. Tarvitsemme viisautta käyttäen ajallista omaisuuttamme, koska maailma rikkauksineen menettää merkityksensä, kun Kristus tulee tuomiolle. Nyt se voi palvella Kristuksen asiaa. Sellainen viisaus tulee uskon myötä.

Kristus antaa uskovistaan viimeisenä päivänä kauniin todistuksen: He ruokkivat häntä, kun hänen oli nälkä, vaatettivat häntä, kun hän oli alaston, ja ottivat hänet huoneeseensa, kun hän oli koditon. Ymmärrämme ja uskomme, ettemme ansaitse teoillamme taivasta. Teot tulevat kuitenkin olemaan todisteina siitä, että tulimme vanhurskaiksi yksin uskosta ilman lain tekoja. Vaikka näet usko pelastaa ilman tekoja, se ei pysy yksin, vaan teot seuraavat sitä.

Tässä yhteydessä sopii muistaa, että evankeliumikin on "mammonaa", hengellistä rikkautta. Se on meille uskottua. Se on Kristuksen, ei meidän. Se ei ole kuitenkaan maallista kauppatavaraa, eikä sitä pidä käyttää hyödyn tavoitteluun. Evankeliumilla saamme tehdä itsellemme todellisia ystäviä, jotka täällä, sitten kun tulemme vanhoiksi, loppuun asti huolehtivat seurakunnassa sieluistamme.

2. Ole uskollinen omaisuuden hoidossa

Jeesus ei aseta meille esikuvaksi huoneenhaltijan vääryyttä. Jatkossa hän näet korostaa uskollisuutta. Hän sanoo: "Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä." Jumalan lasten tulee ajatella, kuinka he toimivat sekä viisaasti että uskollisesti, kun he hoitavat ajallista

omaisuuttaan ja toimivat evankeliumin hyväksi. On tarpeen säilyttää hyvä omantunto. Jumala edellyttää lapsiltaan uskollisuutta sekä vähässä että paljossa, ajallisissa ja iankaikkisissa, siis kaikessa.

Kiusaaja pyrkii langettamaan meidät laskelmointeihin, joissa menetämme hyvän omantunnon ja viattomuuden. Vaikka emme olisikaan epärehellisiä taloudellisissa asioissa toisen omaisuuden hoidossa, niin toisenlainen epärehellisyys ulkonaisessa kristikunnassa näyttää olevan yleistä. Tarkoitin tinkimistä Jumalan sanan totuudesta suuremman kannatuksen, parempien toimintamahdollisuuksien tai palkan vuoksi. Sen sijaan uskollisuudesta ei juuri puhuta. Kristillisen kirkon kaikkea toimintaa tulee luonnehtia uskollisuus. "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun", sanoo Vapahtaja (Ilm. 2:10). Jeesus nostaa uskollisuuden kaiken toiminnan johtotähdeksi.

Jeesus puhui apostoleilleen. Tälläkin puheella hän varoitteli paitisi rahanahneita fariseuksia myös Juudasta, josta tuli varas ja Mestariinsa kavaltaja. Samalla Vapahtaja asetti apostoleilleen ja heidän sanaanensa varaan rakentamalleen Kirkolle sekä päämäärän että eettisen perustan.

Kirkon päämääränä oli oleva ihmisten saattaminen "iäsiin maijoihin". Sitä piti myös kristittyjen omaisuuden palvella. Vaikuttaahan kaikki omalla tavallaan niiden parhaaksi, jotka saavat autuuden periä, miksi ei siis myös se ajallinen siunaus, jota Jumala antaa omilleen?

Kirkon eettisenä toimintaohjeena on uskollisuus Jumalan sanan totuudelle ja rehellisyys kaikissa toimissa. Pyhä Henki on totuuden Henki. Totuuden sanassa on elämä. Sen sijaan paha henki on valhetelija ja murhaaja. Näiden välillä on keskeytymätön taistelu. Kristuksen Kirkko on totuuden puolella. Onhan se "totuuden pylväs ja perustus" (1 Tim. 3:15). Eikö niitä, jotka käänsivät selkänsä Kristukselle ja taivaalliselle Jerusalemile, hävitetty vanhan Jerusalemin kanssa? Niin on käyvä myös kaikelle sille, mikä rakennetaan ohi Raamatun.

Seuraa minua!

Yhdeksäntenä Pyhän Kolmiykseyden jälkeisenä sunnuntaina.
Vapaa teksti. Evankeliumi.

Kulkiessaan Galilean järven rantaan Jeesus näki Simonin ja Andrean, Simonin veljen, heittävän verkkoa järveen; sillä he olivat kalastajia. Jeesus sanoi heille: 'Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia'. Kohta he jättivät verkot ja seurasivat häntä. Ja käytyään siitä vähän eteenpäin hän näki Jaakobin, Sebedeuksen pojan, ja Johanneksen, hänen veljensä heidätkin venheessä, laittamassa verkkojaan kuntoon. Ja kohta hän kutsui heidät; ja he jättivät isänsä, Sebedeuksen, palkkalaisineen venheeseen ja lähtivät seuraamaan häntä. Mark. 1:16–20.

Kristuksessa kallis virkaveli!

Sinä olet saanut ja vastaanottanut Jumalan seurakunnan kutsun. Tehtäväsi on uskollisesti hoitaa Jumalan sanan mukaan Kristuksen verellään lunastamia sieluja. Pyhä Henki on asettanut sinut kaitsijaksi Lahden Tunnustukselliseen Luterilaiseen Seurakuntaan. Kutsu on tapahtunut välillisesti seurakuntaa edustavan seurakunnankokouksen kautta. Tällaisissa asioissa Jumala toimii ihmeellisellä tavalla. Kutsu näyttää olevan tykkänään ihmisten käsissä, ja kuitenkin Jumala pysyy Jumalana, joka tuntee jokaisen sydämen ja joka toteuttaa tahtonsa panemalla pahankin palvelemaan omia tarkoituksiaan. Hän johtaa omiaan niin, että he usein vasta perästäpäin näkevät johdatuksen. Sinä olet tullut sydämessäsi siihen varmuuteen, että Lahden seurakunnan sinulle osoittama kutsu on Jumalan kutsu. Tämä on kaiken toimintasi perusta: Olet saanut tehtävän ja olet siitä vastuussa Jumalalle, jolta myös tulee apu ja voima viran hoitamiseen.

Tekstimme kertoo meille, miten Jeesus kutsui eräät apostoleistaan. Hän sanoi heille: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia." Tämä kutsu ei ollut kutsu kääntymykseen, vaan se oli kutsu niille, jotka jo odottivat Vapahtajaa. Se oli kutsu virkaan apostolin tehtävään. Pyhä saarnavirka on apostolinviran jatkoa sillä erotuksella, että seurakunnan kaitsijalla on työalanaan paikallisseurakunta eikä koko maailma ja että hänen tulee pysyä apostolien ope-

tuksessa eikä ole Raamatun sanan kirjoittaja. Eroa on myös siinä, että Jeesus kutsui apostolit välittömästi, nyt hän kutsuu välillisesti seurakunnan kautta.

Siis sinuunkin soveltuu nyt Jeesuksen sana: "Seuraa minua, niin minä teen sinusta ihmisten kalastajan."

Tämän Kristus haluaa sanoa sinulle:

1. Säilytä usko ja hyvä omatunto

Kristusta lähti seuraamaan kaksitoista apostolin kutsun saanutta miestä. Juudaskin seurasi häntä, mutta vain ulkonaisesti, ei sydämessään niin, kuin Mestaria ja Vapahtajaa tulee seurata. Hänestä ei tullut Kristuksen ylösnousemuksen todistajaa. Ensimmäinen ja perusedellytys sananpalvelijan virkaan on se, että kutsuttava seuraa Vapahtajaansa uskossa. Usko tekee meistä hengellisiä pappeja, seurakunnan kutsu tekee paimenia. Mutta Jumalan tahto on, että hänen laumaansa kaitsevat vain ne, jotka tuntevat Jeesuksen veren arvon ja joilla on rakkaus Herran Seurakuntaa kohtaan. Vain heistä voi tulla ihmisten kalastajia. "Mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan lankeavat."

Sinä olet antanut uskon tunnustuksen. Haluat sydäimestäsi kulkea Vapahtajasi askeleissa. Paavali sanoo Timoteukselle, sananpalvelijalle: "Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä."

Uskon kilvoitukseen liittyy hyvän omantunnon säilyttäminen. Kiusaaja yrittää saada erityisesti seurakunnan paimenen lankeamaan pois uskosta, jotta seurakunta kärsisi. Hän tekee kaikkensa saadaakseen viedyksi pastorilta hyvän omantunnon, ettei tämä itse pelastuisi eikä voisi olla esikuvana laumalle. Sen tähden Paavali sanoo nuorelle Timoteukselle: "Tämän käskyn minä annan sinun toimitettavaksesi, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen ennustusten mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun, säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon." Kutsumuksesi Jumalan lapseksi on jalo, niin myös saamasi virka. Kilvoittele sen tähden jalosti: säilytä usko ja hyvä omatunto. Se on oikeata Kristuksen seuraamista.

2. Pidä virka kunniaassa

Tekstimme kertoo apostoleista: "Kohta he jättivät verkot ja seurasivat häntä... ja he jättivät isänsä, Sebedeuksen, palkkalaisineen venheeseen ja lähtivät seuraamaan häntä." He olivat saaneet Jeesukselta viran ja asettivat sen tehtävistään korkeimmalle. Apostolit olivat jo varttuneita miehiä, lähempänä kolmeakymmentä, kun Jeesus kutsui heidät apostoleikseen. He olivat perheellisiä. Heillä oli jo oma ajallinen kutsumus. Apostolinviran vastaanottaminen merkitsi ajallista uhrausta, jyrkkää muutosta jo totuttuun elämäntapaan. Kalastajan ammatin jättäminen ei ehkä ollut niin vaikeata, mutta esimerkiksi Matteus oli publikaani, tullinkantaja, joka oli määrääjäksi lunastanut Rooman valtakunnalta tullinkanto-oikeudet. Kuitenkin Matteus "jätti kaikki ja seurasi häntä" (Luuk. 5:27–32). Kutsun vastaanottaminen merkitsi hänelle luopumista varmasta tulolähteestä. Miten kaikki käytännössä järjestyi, jää Raamatussa kertomatta. Tapaamme apostolit joskus tämän jälkeenkin kalasta, ja Paavali teki teltoja. Mutta kun Raamattu puhuu meille näistä, se tahtoo opettaa meille erään tärkeän asian. Saarnavirka on korkeampi kuin mikään muu virka. Ajallisen elämän asiat eivät saa estää viranhoidtoa. Elämä voi vaatia järjestelyjä, mutta virka on pidettävä kunniaassa, sielut on hoidettava.

Jeesus ei kutsunut kaikkia seuraamaan itseään, vaikka he uskoivat häneen. He jäivät ajallisiin kutsumustehtäviinsä. Eräs kirjanoppi-nut tarjoutui seuraamaan Jeesusta. Mutta Jeesus torjui hänet sanomalla: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi" (Matt. 8:20). Kirjanoppi-neella olisi ollut hyviä lahjoja evankeliumin julistajaksi. Mutta hän etsi ajallista toimeentuloa eikä kelvannut Jeesukselle. Luther sanoo: "Joka haluaa uskollisesti ottaa vaarin saarnavirasta, sen tulee antautua vaaraan ja köyhyyteen."

Kallis uskonveli ja virkaveli! Tähän sinunkin tulee olla valmis. Sitä merkitsee Jeesuksen sana: "Seuraa minua!"

Eräs, jota Jeesus kutsui, halusi ensin haudata isänsä. Toinen halusi sanoa jäähyväiset omaisilleen. He halusivat huolehtia omaisistaan ja saada heidän suostumuksensa ratkaisevalle askelelleen. Mutta Jeesus asetti viran ensimmäiseksi ja muut asiat sen jälkeen. "Ei ku-

kaan, joka laskee kätensä auran ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan." Kuitenkaan Jeesus ei kieltänyt huolehtimasta ajallisista velvollisuuksista. Päinvastoin. Tulipa Johanneksen osaksi Jeesuksen vanhan äidin huolenpito. Mutta sitä Jeesus korosti, että jos joku ottaa vastaan kutsun saarnavirkaan, hänen tulee pitää virkansa kunniassa, ja ratkaista muut asiat oikein ja tarpeen vaatimalla tavalla loukkaamatta virkaansa ja kutsuaan.

Käsitys saarnavirasta on ohentunut ihmisten tajunnassa. Sinä joudut toimimaan sellaisessa maailmassa. Mutta älä salli virkasi joutua lokaan ymmärtämättömien tai pahojen ihmisten tähden. Puhees- saan vasta valitsemilleen kahdelletoista apostolille Jeesus evästi heit- tä, miten heidän tulee toimia. Heidän tuli olla älykkäitä kuin käär- meet, mutta samalla viattomia kuin kyyhkyset. Heidän tuli kavahtaa ihmisiä, etteivät turhan päiten tulisi vedetyiksi oikeuteen. Mutta ris- tiltä he eivät voi välttyä, vaan he tulevat maailman vihattaviksi. "Opetuslapselle riittää, että hänelle käy niin kuin hänen opettajal- leen" (Matt. 10:25).

Joka uskollisesti hoitaa virkaansa, ei voi välttyä pahoilta puheilta ja monelta murheelta. Kristus on tullut heittämään tulta maan päälle. Hän ei ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. Mutta kun näin ta- pahtuu, niin valvo itseäsi, että ne, jotka sinua syyttävät ja jotka puhu- vat sinusta takanapäin pahaa, tietävät omassatunnossaan toimivansa väärin. Toisin sanoen, älä sinä anna heille aiheita, vaan olkoon hei- dän aiheenaan heidän pahuutensa. Paavali sanoo: "Me emme missään kohden anna aiheita pahennukseen, ettei virkaamme moitittaisi, vaan kaikessa me osoittaudumme Jumalan palvelijoiksi: suuressa kärsiväl- lisyydessä... kunniassa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, villitsijöinä ja kuitenkin totta puhuvina."

Kun Jeesus opetti apostoleilleen, miten heidän tulee viisaasti ja omatunto puhtaana toimia vaarallisessa virassaan, hän myös lohdutti heitä ja antoi heille voimaa vaativaan tehtävään: "Eikö kahta varpus- ta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut. Äl- kää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusia."

Virkasi on niin korkea, että tämän seurakunnan jäsenet tekevät viimeisenä päivänä tiliä siitä, miten ovat virkaasi suhtautuneet. "Joka

profeetan ottaa tykönsä profeetan nimen tähden, saa profeetan palkan... Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä maljallisen kylmää vettä, hänen juodaksensa opetuslapsen nimen tähden, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille." Mutta myös sinä teet tiliä virastasi. Muistamme apostolin sanan: "Me saamme sitä kovemman tuomion."

Sen tähden: "Älköön kukaan nuoruuttasi katsoko ylen, vaan ole sinä uskovaisten esikuva puheessa, vaelluksessa, rakkaudessa, uskossa, puhtaudessa" (1 Tim. 4:12). Saarnaa Kristusta ja hänen valtakuntaansa sekä kehota ja nuhtelee kaikella käskyvallalla.

3. Olkoon edistymisesi kaikkien nähtävissä

Kun Jeesus kutsui apostolit, hän sanoi heille: Seuratkaa minua. Ja he seurasivat. Jeesuksesta tuli heidän opettajansa. Häneltä he kysivät neuvoa. Kun Jeesus oli astunut Isän oikealle puolelle eikä heillä ollut enää mahdollisuutta kysyä samalla tavalla, he tutkivat Kirjoituksia. Vaikka heillä oli erityisiä, vain heille annettuja Pyhän Hengen lahjoja, he vetosivat Raamattuun. Helluntaina Pietari viittasi Jooeliin, ja Jaakob vetosi Aamokseen, kun käsiteltiin kysymystä pakanoiden ympärileikkaamisesta. Jeesuksen seurassa Kirjoitukset aukenivat. Mene sinäkin syvälle Jumalan sanaan. Näe vaivaa sen eteen. Älä tyydy pintapuolisiin ratkaisuihin ja Raamatun ylimalkaiseen käsittämiseen. Vaan tutki sitä rukoillen Jumalalta johdatusta ja ymmärrystä. Pyydä taitoa soveltaa Raamatun sana seurakuntasi tarpeisiin. Kaikella oikealla työllä on vaivansa ja siunauksensa, myös saarnaviran hoidolla. Älä pelkää räsistystä äläkä etsi helppoja päiviä. Vaan "lue, kehota ja opeta ahkerasti... Harrasta näitä, elä näissä, että edistymisesi olisi kaikkien nähtävissä. Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat." (1 Tim. 4:15–16.)

Lahti 19.9.1971. Puhe virkaanvihkimystilaisuudessa.

Jeesus itkee paatumusta

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, itki hän sitä ja sanoi: "Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sen tähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut." Ja hän meni pyhäkköön ja rupesi ajamaan myyjiä ulos ja sanoi heille: "Kirjoitettu on: 'Minun huoneeni on oleva rukoushuone', mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan." Ja hän opetti joka päivä pyhäkössä. Luuk. 19:41–47.

Paatumus on mielen kovettamista Jumalan vastustukseen, kun Jumala armossaan vetää tykönsä tai haluaa kirkastaa sanansa seurattavaksi. Toisissa vastustus johtaa sellaiseen paatumukseen, ettei ihmistä voi enää uudistaa parannukseen. On taas toisia, jotka elämänsä josakin vaiheessa kääntyvät.

1. On olemassa todellista paatumusta

Jumala osoitti Egyptin faraolle väkevin ihmein tahtonsa viedä Israel sille luvattuun maahan. Kun farao siitä huolimatta asettui sitä vastustamaan ja paadutti sydämensä, Jumala osoitti vihansa ja vuorostaan paadutti faraoon ja johdatti hänet tuhoon. Sama tapahtui niille israelilaisille, jotka erämaavaelluksen aikana hylkäsivät Jumalan sanan. Heistä Raamattu sanoo: "Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat" (Hebr. 4:2). Jumalan sanan hylkäämistä seuraa koveneminen. Se on nähtävä Jumalan vihan seuraukseksi, vihan, johon ihminen itse on syyllinen.

Tekstissämme Vapahtaja valittaa Jerusalemin paatumusta. Lähes kaikkialla missä ikinä hän liikkui, hän törmäsi vastustukseen. Kun

Jeesuksen luo tuotiin sapattina mies, jonka käsi oli kuivettunut, fariseukset seurasivat nyrpeinä, mitä Jeesus tekee. "Silloin hän katsah- taen ympärilleen loi vihassa silmänsä heihin, murheellisena heidän sydämensä paatumuksesta" (Mark. 3:5). Kun luemme evankeliumei- ta, tapaamme paatumuksen tilan valmiina monissa Israelin hengelli- sissä johtajissa. He olivat kasvaneet puolustamaan omaa ulkokultai- suuttaan ja omille teoilleen rakentuvaa pelastusta. He tajusivat heti kohta, että Jeesuksen opetus ja toiminta oli ristiriidassa heidän oppin- sa kanssa. Vastustus huipentui Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen. Vas- tarinta vain yltyi siitä, mitä enemmän Jeesus opetti, paransi sairaita, herätti kuolleita ja teki hyvää.

Kun harhaopettajille osoitetaan Pyhällä Raamatulla vääräksi hei- dän oppinsa, he harvoin tulevat mielenmuutokseen. Useimmiten he vain kovenevat.

Ei vain opettajissa, vaan myös kansassa on paatuneita, jotka eivät välitä Jumalan sanasta eivätkä halua pastoria käymään edes kuolin- vuoteelleen. Ihmisten sydämen kovuus on selityksenä siihen, ettei Jumalan sana kelpaa, vaan jumalattomuus rehoittaa.

2. Jumalan tahto on pelastaa paatuneetkin

Jeesus tuo tekstissämme selkeästi ilmi, ettei hän tahtonut Jerusa- lemin asukkaiden tuhoa, vaan halusi pelastaa heidät. Jeesus itki kau- punkia ja sanoi: "Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu." Jerusalem ei etsinyt Jumalan rauhaa syntien anteeksisaamisessa Jeesuksen nimessä. Niin- pä se sai kokea kiusaajan valherauhan. Jeesus sanoi: "Sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan ta- salle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun ki- veä kiven päälle, sen tähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut."

Etsikkoaika on sellainen aika, jolloin Jumala tulee tarkastamaan, miten asiamme hänen edessään ovat. Siihen kuuluvat etsiminen ja huolehtiminen langenneista ja heidän vetämisensä armolla Jumalan tykö. On erikoista havaita, että Raamattu näistä asioista puhuessaan liittää etsikonaikaan myös Jumalan koston, jos ihminen ei ota vaarin etsikkoajastaan. Se on monelle viimeinen tilaisuus kääntyä. Jos hyl-

käämme Jumalan armon ja pitkämielisyyden, tulee koston päivä, jota emme voi paeta.

Jumala on tarkoittanut etsikkoajan vakavasti varteen otettavaksi. Hän todella tahtoo ihmisen pelastusta. Itkien Vapahtaja toteaa Jerusalemin paatumuksen: "Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." (Matt. 23:37.)

On rajoja ja lainalaisuuksia, joita ei ihminen voi muuttaa ja joita Jumalakaan ei muuta. Jumala ei alistu meidän ohjailtavaksemme. Taivaaseen on vain yksi tie.

3. Lopullisesti paatuneet kokevat Jumalan rangaistuksen

Ensimmäinen maailma hukkui vedenpaisumukseen, farao joukkoineen Punaiseen mereen. Lähes kokonainen sukupolvi menehtyi Israelin erämaavaelluksen aikana. Israelin kymmenen heimokuntaa tuhoutui tai hävisi maailman tuuliin niin, ettei niistä paljoakaan tiedettä. Kukoistavia kristillisiä kirkkoja on joutunut harhojen valtaan ja mädäntyvät jumalattomuuteensa. Herran päivä tulee – äkkiarvaamatta, yllättäen.. Se on oleva paatuneille pimeys ja koston päivä.

On hyvä muistaa, että Jeesus on rakastanut meitä verihikeen ja kuolemaan asti. Uskovilla ei ole mitään hätää. Jeesuksen hyvä tahto on pelastaa eikä hukuttaa.

*Ken on lapsi Herran armaan,
Turvatumpi hän on varmaan
Kuin on tähti taivahalla,
Lintu emon siiven alla.*

Lina Sandell. SK 1961. Nro 378:1.

Saanko syntini anteeksi

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Ensimmäinen saarna tästä tekstistä. Epistolateksti.

Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet. Room. 5:6–11.

Raamattu on kirja Jumalan armollisesta tahdosta pelastaa ihminen, ihminen, joka kaikilla tahtonsa, järkensä ja tunteensa voimilla panee vastaan ja pyrkii tekemään mitättömäksi Jumalan rakkauden itseään kohtaan. Jumala haluaa koota autuaitten Seurakunnan veisaamaan pelastettujen kiitosvirttä taivaan kirkkauteen. Sitä varten hän on antanut meille sekä Lunastajan että Pyhittäjän.

Lunastajamme on sanonut: "Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätynksi.'" (Matt. 23:37–38.) Hän lupasi Pyhän Hengen ja sanoi hänen virastaan: "Kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu" (Joh. 16:8–11).

Näistä sanoista käy ilmi, miten rakkaasti Vapahtajamme haluaa koota jokaisen suojaansa, antaa meille synnit anteeksi ja vaikuttaa sy-

dämissämme pelastavan uskon. Sitä varten hän haluaa kiinnittää mielemme siihen lunastustyöhön, jonka hän on tehnyt meitä varten. Siitä tekstimme puhuu meille. Erityisesti sen valossa haluamme vastata kysymykseen: Saanko minäkin syntini anteeksi?

1. Tekstimme osoittaa, että Kristus tuli syntisiä pelastamaan

Kun ihminen joutuu Jumalan eteen tilille synneistään, hänellä on syyttävä, paha omatunto. Jumala asettaa ihmisen eteensä ja kysyy: "Mitä olet tehnyt?" (1 Moos. 3:13). Ihminen esittää omat puolustelunsa toiminnalleen, mutta Jumala palauttaa meidät todellisuuteen ja sanoo: "Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?" (1 Moos. 3:11). Ihminen joutuu sen saman Jumalan lain eteen, jonka Jumala antoi ihmiselle ja jonka ihminen rikkoi. Jumalan kysymys, etkö tehnyt toisin kuin minä sanoin, asettaa ihmisen syntisen paikalle ja tekee kaikki hänen puolustelunsa tyhjän arvoisiksi.

Kun Jumala ottaa ihmisen puhutteluun, omatunto herää syyttämään. Ihminen tuntee, ettei hän kelpaa Jumalalle. Silloin ihminen pitää syntisyyttään niin suurena ja rikkomuksiaan niin lukuisina, että hän päätelee: 'Armo ei kuulu minulle. Olen liian huono. Minun on ensiksi tultava paremmaksi.' Kun hän yrittää tulla paremmaksi, hän pettyy yhä uudestaan ja uudestaan, koska se ei onnistu. Kuitenkin Jumala haluaa, että juuri tällainen ihminen, siinä tilassa missä hän on, uskoo rohkeasti Jeesukseen ja turvaa hänen pelastustekoonsa.

Ihminen ei voi kuitenkaan uskoa omasta voimastaan. Siksi syyttävälle tunnolle on osoitettava Jumalan laupeus ja armotahto Jumalan sanasta, joiden kautta Pyhä Henki vakuuttaa sydämen, antaa uskon ja vahvistaa sitä. Katsokaamme siis tekstiämme ja kuulkaamme kuulevin korvin ja uskovin sydämin, mitä se sanoo. Se ei esitä meille erehtyvän ihmisen ajatuksia, vaan tuo meille Jumalan oman, luotettavan sanan.

Tekstimme puhuu sekä Kristuksesta että meistä.

Meitä se sanoo "syntisiksi", "heikoiksi" ja "jumalattomiksi". Lisäksi se kertoo, että olimme "Jumalan vihollisia" silloin, kun tulimme sovitetuiksi Jumalan Pojan kuoleman kautta. Emme siis pystyneet itse itseämme lunastamaan emmekä paremmiksi tekemään. Meitä, tällaisia onnettomia, pahoja ja kurjia, varten Kristus teki lunastustyönsä.

Mitä hän teki?

Siitä tekstimme lausuu seuraavat kolme seikkaa:

– "Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä."

– "Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme."

– "Silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta."

Kun siis tunnet itsesi Jumalan pyhän lain edessä kelvottomaksi, huomaat, että juuri sellaisia kelvottomia varten Kristus tuli ja juuri heidän tähtensä hän antoi henkensä syntien sovituksiksi ja juuri heitä hän kutsuu luokseen. Jumalan rakkaus Kristuksessa on edellytyksetöntä. Raamattu sanoo Jeesuksesta: "Sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on" (Luuk. 19:10). "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä" (Mark. 2:17).

2. Tekstimme kertoo meille, mitä Kristus teki syntisten hyväksi

Tekstimme sanoo Kristuksen työstä: "Kuoli syntisten edestä", "kuoli meidän edestämme", "olemme vanhurskautetut hänen veressään", "tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta" ja edempänä samassa luvussa sanotaan, että "yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi" (j. 19). Tämä yksi on Kristus, nuo "monet" taas ovat tämän "yhden" vastakohta eli kaikki ihmiset.

Mitä tämä nyt sitten meille kertoo ja mitä se tarkoittaa?

Se kertoo meille siitä aivan ihmeellisestä Jumalan rakkaudesta, joka hänellä on ollut ja on yhä edelleen syntisiä kohtaan. Ihminen oli ansainnut Jumalan vihan, sen, joka ilmestyy viimeisenä päivänä, ja iankaikkisen kadotuksen. Jumala kuitenkin haluaa pelastaa ihmiset, kaikki, jokaisen, sinutkin, ketään pois sulkematta. Sillä Jumala tahtoo, kuten Raamattu sanoo, että "kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" (1 Tim. 2:4). Niinpä hän lähetti oman Poikansa meille Vapahtajaksi. Hän tuli ihmiseksi meidän ihmisten sijaan, lain

alle, täyttämään lain ja kärsimään sen määräämän rangaistuksen aina kuolemaan asti. Katso Kristusta ristin puulla! Kuka hän on? Tekstimme sanoo: "Tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta", siis Jumalan Pojan kuoleman kautta. Kristus, syntiemme sovittaja, oli Jumalan Poika sikiämisestä kuolemaan asti, oli sitä myös iankaikkisuudessa ennen sikiämistään, on sitä nyt ja on oleva Jumalan Poika aina ja iankaikkisesti. Tämän pyhän, viattoman, ihmiseksi tulleen, taivaallisen Majesteetin päälle sälytettiin ihmiskunnan kaikki synnit ja hänet Isä pani hankkimaan niistä hyvityksen. Sen hän teki vapaaehtoisesti rakkaudesta meihin.

Minulla on ollut ilo olla erään vanhan uskovan maanviljelijän pastori. Hän oli Mattilan isäntä Kalle Järvinen Koskenpäältä. Hänellä oli ollut yksi lapsi, poika, joka kuoli aikuisena. Hän tiesi kokemuksesta, mitä on menettää ainoa poika. Kun hänen oma lähtönsä sitten noin 85-vuotiaana oli jo lähellä, miten aidosti ja lapsenomaisesti hän iloitsikaan kyynel silmäkulmassa siitä, että Jumala rakkaudessaan antoi ainoan Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi kuolemaan ja rakasti meitä niin paljon.

Todella suuri oli Jumalan rakkaus. Suuri oli myös se tulos, jonka Jumalan Poika sai aikaan. Hän maksoi syntivelkamme, niin että tekstimme sanoo: "Olemme vanhurskautetut hänen veressään." Olemme vanhurskautetut. Siis syntimme ovat anteeksiannetut tuossa pyhässä, kalliissa sovintoveressä. Se veri on viaton veri. Se sisältää koko Kristuksen työn, myös lain täyttämisen meidän sijassamme.

Koska Kristus on tehnyt tämän meidän edestämme, meidän ei tarvitse sitä itse tehdä, ei edes osaksi. Olisikin loukkaus Jumalan Poikaa kohtaan ja hänen tekonsa halventamista, jos itse ryhtyisimme syntejämme sovittamaan tai Kristuksen tekoon jotakin lisäämään. Kaikki on jo tehty. Valmiiksi asti. Kristus on sanonut: "Se on täytetty." Hän on myös sanonut: "Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja yltäkyllin." Jumala sanoo apostolin kautta: Kristuksessa "meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauksen mukaan" (Ef. 1:7). Tämän saamme ilolla ja kiitollisina uskoa.

Yritä lisätä piripinnassa olevaan lasiin lisää vettä. Se ei onnistu. Niin täynnä myös on Jumalan laupeuden malja, ettei siihen voi mitään lisätä. Se on valmiina sinua varten. Saat "ilolla ammentaa vettä pelas-

tuksen lähteistä" (Jes. 12:3). Ne eivät kuivu. Saamme riemuiten sanoa. "Minun maljani on ylitsevuotavainen" (Ps. 23:5).

Mitä siis Kristus sai aikaan? Hän sai aikaan täydellisen sovituksen jokaisen ihmisen jokaisesta synnistä, myös sinun synneistäsi, myös sinua varten.

3. Tekstimme tähtää siihen, että uskoisimme

Mitä siis vastaamme kysymykseemme: Saanko minäkin syntini anteeksi? Vastaamme: Olet jo saanut! Sinut on jo vanhurskautettu Kristuksen veressä!

Jumala on jo ottanut sinut armoliittoonsa pyhässä kasteessa ja kutsuu sinua siihen päivittäin palaamaan. Samoin kuin et voinut tehdä mitään silloin, kun Kristus hankki sinulle sovituksen, et voinut silloinkaan tehdä, kun sinut kannettiin Kristuksen syliin hänen siunattavakseen kasteen sakramentissa ja sait syntyä Jumalan lapseksi. Tämän liiton alla on vain yksi allekirjoitus, nimittäin Jumalan. Ihminen ei ollut mukana neuvottelemassa liiton ehtoja eikä voinut sitä allekirjoittaa. Se merkitsee silloin myös sitä, että liitto ei kaadu ihmisen lankeemukseen, vaan on voimassa Jumalan puolelta, ja langennut saa parannuksessa siihen palata. Sinäkin saat muistaa Katekismuksen sanoja, että kaste on armorikas elämänvesi. Se siis antaa elämän eli uudestisyntyttää. Kun Daniel rukoili kansan syntejä anteeksi, hän vetosi siihen, että heidät oli otettu Jumalan nimiin (Dan. 9:19). Uuden liiton kansa on otettu Jumalan nimiin pyhässä kasteessa, ja siihen vedoten mekin saamme palata joka päivä Jumalan tykö ja uskoa.

Evankeliumi tuo eteesi tänäkin päivänä Kristuksen ristiinnaulittuna. Herra itse kutsuu ja sanoo: "Joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos" (Joh. 6:37).

Mitä muuta tämä on kuin Jumalan oma vastaus ja vakuutus epäilijälle: Saat anteeksi. Saat uskoa. Älä epäile. Raamattu sanoo: "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita" (Joh. 3:18). Tekstimme lausuu asian näin: "Pelastumme hänen kauttansa vihasta."

Jotkut ajattelevat, että ihmisen täytyy ruikuttamalla ruikuttaa Jumalalle ja kerjätä armoa voidaksensa taivuttaa Jumalan armolliseksi. Ei asia niin ole. Vaan se on päinvastoin: Jumala kutsumalla kutsuu

hääjuhlaansa kaikenlaista väkeä, vakuuttamalla vakuuttaa, jopa valan tehden (Luuk. 1:72–75), olevansa armollinen ja tuo meille armonsa runsaissa armonvälineissä: kasteessa, evankeliumin sanassa ja henkilökohtaisessa synninpäästössä eli ripissä sekä ehtoollisessa, vieläpä käskee, kehottaa ja vaatii uskomaan, että hän on armollinen.

Älä sinäkään epäile, vaan rohkeasti Pyhän Hengen kutsumana ja vetämänä usko sinäkin Herraan ja omista hänessä anteeksiantamus kaikista synneistäsi. Uskoessasi Jeesukseen sinulla on omana myös Jumalan valtakunta ja olet siinä sisällä.

Monet muut asiat ovat sivuasioita. Älä niistä huolehdi. Vaan etsi Jumalan valtakuntaa ja jätä kaikki muu hänen huomaansa, kyllä hän kaiken järjestää sinulle iankaikkiseksi parhaaksi hyvän tahtonsa mukaan.

*Armo kuuluu sulle juuri,
Sulle, raukka, kurjinkin,
Vaikka rintaas tuska suuri
Kaivaa liekein polttavin.
Kaikkein synnit Jeesus kantoi,
Kaikkein tähden itsens' antoi
Ristiin, kärsimyksiin.*

Simo Korpela. VK 1938 nro 68:5.

Vaasa 8.5.1999.

Rauha Jumalan kanssa

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armonoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo. Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet. Room. 5:1–11.

Hyvä omatunto ja rauha Jumalan kanssa ovat suuri siunaus, kun taas paha omatunto on raskas taakka. Kun ihminen pääsee rauhaan Jumalan kanssa, hän voi elää onnellisena. Silloin voi myös autuaasti kuolla ja nukahtaa levollisena Kristuksen haavojen suojaan. Jos omatunto soimaa eikä ihminen löydä suojaa Jumalan lain tuomioita vastaan, on tuskallista elää ja hirvittävää kuolla, sillä "hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin" (Hebr. 10:31). Tekstimme osoittaa, keillä on rauha Jumalan kanssa, mihin se perustuu ja miten se saadaan.

1. Keillä on rauha Jumalan kanssa

"Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa", apostoli kirjoittaa ja osoittaa siten, että rauha on uskovilla. Maaailma on täynnään erilaisia uskovia, mutta Paavali ei tarkoita heitä kaikkia. Maailmassa on monenlaisia uskontoja ja lahkoja, joiden kannattajat yrittävät löytää sisäisen rauhan ponnisteluillaan, mutta eivät löydä. Ja jos ajaksi kuvittelevatkin, että se löytyi, niin se ei kestä, sillä omatekoinen rauha ei kestä pahan omantunnon tosiasian edessä. Apostoli Paavali ei ole sitä mieltä, että jokainen tulee uskollaan autuaaksi riippumatta siitä, millainen tämä usko on, vaan hän määrittelee tarkasti sen uskon sisällön, joka antaa kestävän, todellisen rauhan Jumalan kanssa.

Rauha on niillä, jotka ovat uskosta vanhurskaiksi tulleet. Vanhurskas on se, joka on Jumalalle otollinen, hänelle kelpaava, sellainen, joka ei joudu tuomittavaksi Jumalan pyhän ja vanhurskaan tuomioistuimen edessä, sellainen, jonka synnit ovat anteeksiannetut Kristuksen nimessä. Tällaisia syntiset ihmiset eivät voi olla ilman syntien anteeksiantamusta, vaan tekstimme sanoo, että he ovat tulleet vanhurskaiksi. He ovat ennen uskoon tuloaan olleet epävanhurskaita, sellaisia, jotka eivät olleet kelpollisia Jumalalle, mutta nyt he ovat vanhurskaita.

Tämän tärkeän muutoksen toi mukanaan usko Kristukseen Jeesukseen. "Koska me olemme siis uskosta vanhurskaiksi tulleet", sanoo apostoli. Usko on ihmisen omien yritysten, ponnistelujen, ratkaisujen ja tekojen vastakohta. Raamattu asettaa pelastumisen uskon kautta teoista pelastumisen vastakohtaksi. Se sanoo: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi" (Ef. 2:8–9). Toisessa paikassa Herran apostoli sanoo: "Mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista" (Gal. 2:16). Näillä kohdilla Raamattu monin sanoin osoittaa, että pelastus on Jumalan lahja ja että se on pelkkää armoa eikä ihmisen ansiota. Samalla apostoli tuo esille, että tämä lahja on Kristuksessa Jeesuksessa. Usko kohdistuu häneen. Tuossa lyhyessä kohdassa apostoli sanoo

kolme eri kertaa uskon kohdistuvan Kristukseen: "tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen", "olemme uskoneet Kristukseen Jeesukseen", "tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen".

Haluathan omata rauhan Jumalan kanssa? Sen saadaksesi sinun tarvitsee siis vain uskoa Jeesukseen Kristukseen. Mutta ehkä kysyt, mitä uskominen on. Onkin tärkeätä, että tiedämme, mistä uskomisessa on kysymys.

Uskossa on kaksi puolta: turvautuminen ja vastaanottaminen. Ensiksikin usko on turvautumista siihen, että Jumala on leppynyt vihasaan meitä kohtaan ja on antanut syntimme anteeksi Jeesuksen sovitystyön tähden. Samalla usko etsii ja löytää lohdutuksen ja rauhan Jeesuksen suorittamasta sovitystyöstä.

Kun usko turvautuu Kristuksen ansioon, se ottaa vastaan ne hengelliset lahjat, jotka Kristus on meille ansainnut. Jumala tarjoaa ja antaa ne armossaan meille evankeliumissa. Nämä kalliit lahjat ovat syntien anteeksiantamus eli vanhurskaaksi lukeminen Jumalan edessä, iankaikkinen elämä ja autuus. Niihin kuuluvat myös ne lahjat, jotka liittyvät uskoon sen aivan välittöminä seurauksina eli syntyminen Jumalan lapseksi, omantunnon rauha ja autuuden ilo.

Usko kohdistuu evankeliumiin eli siihen riemulliseen ilosanomaan, että Kristus on jo tehnyt meidän edestämme kaiken, mitä syntiemme sovitus vaati. Evankeliumi tarkoittaa Jumalan armollisia, ehdottomia lupauksia sanassa ja sakramenteissa, siis myös kastetta ja ehtoollista.

Se usko, jolla tulemme vanhurskaiksi Jumalan edessä, ei tarkoita tietynlaista kampausta ja pukeutumista tai ruumiillisen terveyden ja hyvien päivien etsimistä ihmeistä. Kysymys on siitä, kuinka syntinen pääsee rauhaan pyhän Jumalan kanssa, eli siitä, kuinka saamme pahan omantunnon tilalle hyvän omantunnon. Se ei tapahdu teoista, vaan uskosta. Usko koskee jumalasuhdetta, omaatuntoa. Uskon kautta syntyy yhteys Jumalaan ja omaantuntoon tulee Jumalan rauha. Tämä hengellinen, taivaallinen hyvä annetaan meille yksin uskosta Jeesukseen Kristukseen, ei millään muulla tavalla. Raamatun kehoitus pelästyneelle sydämelle on: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut" (Apt. 16:31).

Mihin rauha Jumalan kanssa perustuu

Tekstimme sanoo rauhan perusteista: "Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme." Synti oli tuonut päällemme Jumalan vanhurskaan, oikeutetun vihan. Kuitenkin Jumala rakasti meitä. Kun hänen vanhurskautensa esti häntä antamasta meille anteeksi syntejämme ilman synnin sovittamista, hän lähetti Poikansa ne sovitamaan. Me emme sitä pystyneet itse tekemään, koska olimme, kuten tekstimme sanoo, syntisiä, jumalattomia ja siihen voimattomia eli heikkoja.

Kun tekstimme käyttää meistä sanoja 'syntinen', 'jumalaton' ja 'heikko', se ei puhu meistä suhteessa toisiimme, vaan se puhuu meistä kaikista Jumalan edessä. 'Syntisiä' ovat ne, jotka ovat rikkoneet Jumalan tahdon, hänen pyhät käskynsä. 'Jumalattomia' ovat ne, joilla ei ole yhteyttä Jumalaan, vaan jotka ovat luonnostaan kapinassa Luojansa vastaan. 'Heikkoja' eli voimattomia ovat ne, joilta itseltään puuttuu kokonaan voima itse lunastaa itsensä ja maksaa syntivelkansa. Nämä sanat tässä yhteydessä eivät tarkoita erityisen syntisiä ja jumalattomia ihmisiä eivätkä heikot ihmiset ole tässä vahvojen ihmisten vastakohta, vaan nämä sanat tarkoittavat kaikkia ihmisiä sellaisina kuin he ovat Jumalan edessä vertaamatta heitä toisiinsa.

Tässä oli meille ihmisille ratkaisematon ongelma. Kuinka Jumala, joka toisaalta sanoo olevansa ihmisiä kohtaan rakkaus, voi antaa anteeksi, kun hän sanoo olevansa myös vanhurskas ja vihaavansa syntiä ja synnin tekijää? Eihän hän voi toimia omaa olemustaan vastaan? Jos hän rakkaudessaan antaisi anteeksi ilman että synti sovitaan, hän ei olisi vanhurskas. Ja jos hän ei säälisi ihmisraukkaa ja antaisi anteeksi, hän ei olisi rakkaus.

Tämän ongelman Jumala itse ratkaisi. Hän lähetti oman pyhän, vanhurskaan, synnittömän Poikansa meidän edesvastaajaksemme, meidän sijaamme, veljeksemme ja välimieheksemme kärsimään meidän rangaistuksemme ja kantamaan vanhurskaan vihansa meidän edestämme. Näin Jumala rakasti meitä ja oli samalla vanhurskas tinkimättä mitään pyhän tahtonsa vaatimuksista.

Rauha Jumalan kanssa perustuu siis sekä Jumalan rakkauteen Kristuksessa että hänen vanhurskauteensa, jonka vaatimukset tulivat

täysin täytetyiksi vanhurskaan Kristuksen sovitustyössä. Kun nyt tulemme uskosta Jeesukseen vanhurskaiksi, se on samaa kuin että meille luetaan hyväksi Kristuksen vanhurskaus, joka peittää kaikki syntimme. Tämä on sulaa Jumalan armoa ja puhdasta rakkautta syntistä, jumalatonta, voimatonta ihmisparkaa kohtaan.

Kristuksen sovitustyö lepytti Jumalan vihan, ja niin syntyi rauha Jumalan ja ihmiskunnan välille, kuten Pyhä Raamattu sanoo: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä luenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Toisessa kohdassa se sanoo Kristuksesta: "Sillä hän on meidän rauhamme" (Ef. 2:14). Evankeliumin julistus on sen sanoman saarnaamista uskottavaksi, että Jumala on jo tehnyt rauhan meidän ihmisten kanssa Kristuksessa.

3. Miten rauha saadaan

Siihen on vain yksi tie, hyvin yksinkertainen tie. Se tie on usko, usko, joka on kaikkien ihmisen omien tekojen ja ponnistelujen vastakohta. Tämä tie on niin yksinkertainen, että ihminen pitää sitä mahdolltomana eikä halua uskoa. Ihmisellä on piintynyt luulo siitä, että hänen itsekään täytyisi tehdä jotakin. Sen vuoksi Raamattu puhuu siitä, että Jumalan valtakunta tulee ottaa vastaan lapsenomaisella uskolalla, estelemättä, järkeilemättä, epäilemättä, mitään Kristuksen tekoon lisäämättä, mitään siitä pois ottamatta.

Jos pelastukseen vaadittaisiin jotakin ihmiseltä, se ei enää olisi mahdollista. Saamme olla kiitollisia siitä, että tämä tie on niin yksinkertainen.

Jotta usko olisi mahdollista, Jumala tukkii meiltä kaikki muut tiet. Kun Jumala ilmaisee suuruutensa, pyhyytensä ja ankaruutensa meitä kohtaan, jotka olemme rikkoneet hänen pyhän tahtonsa, hän tavoittaa omantuntomme ja saa sen soimaamaan ja syyttämään meitä synneistämme. Mutta ei riitä, että Jumala jyrisee meille, vaan hän tekee meille samalla selväksi, millaisen rangaistuksen olemme ansainneet. Jumalan laki ei uhkaa meitä vain nuhteilla, sakoilla, muutaman vuoden vankeudella tai lyhytaikaisella piinalla, vaan se julistaa meidän ansainneen iankaikkisen helvetin tulen. Saamme kokea todeksi sen, minkä Raamattu sanoo seuraavasti: "Mutta me tiedämme, että

kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto" (Room. 3:19–20). Näin meillä ei ole millä puolustautua. Suomme suljetaan. Meidän on alistuminen lain tuomioon. Sillä laki tuomitsee meidät siitä, mikä on meidän omaa syntiämme, pahuuttamme ja kapinaamme Jumalaa vastaan sekä omaa rakkaudettomuuttamme lähimmäisiämme kohtaan. Selittelyt ja puolustelut eivät auta.

Kun olemme maistaneet Jumalan vihan ankaruutta, evankeliumi tuo meille jotakin päinvastaista, nimittäin Jumalan rakkauden, hänen armonsa ja hänen anteeksiantonsa Kristuksessa. Evankeliumi tarjoaa sen meille uskottavaksi, vastaanotettavaksi Pyhän Hengen voimasta. Kutsuen, houkutellen ja maanitellen se julistaa: "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita." Se myös varoittaa epäuskosta: "Mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen" (Joh. 3:18). Sitä, joka uskoo Jeesukseen, ei tuomita kadotukseen, ei tänään eikä tuomiopäivänä.

Lauluntekijä veisaa ihanasti:

*Saako tällainen,
Heikko vaivainen
Tulla Jeesus, yhteyteesi?
Saa, kun itse tällaisen sä lunastit,
Kalliin veres tähteni kun vuodatit!*

B. Steinmetz. Siionin Kannel 1961 nro 535:3.

Tällaisen vanhurskaan, kaikki syntimme aivan puhtaiksi pesseen Kristuksen, rakkaan Vapahtajamme, kalliin sovintoveren varaan saamme uskossa jäädä ja omistaa rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi.

Jumalalla on aika sinulle juuri nyt

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä. III vuosikerta. Epistolateksti.

Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta, vaan kehottakaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: "tänä päivänä", ettei teistä kukaan synnin peittämänä paatuisi; sillä me olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina loppuun asti. Kun sanotaan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin teitte katkeroituksessa", ketkä sitten, vaikka kuulivat, katke-roittivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla läh-teneet Egyptistä? Mutta keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden ruumiit kaa-tuivat erämaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen le-poonsa? Eikö tottelemattomille? Ja niin me näemme, että he epäus-kon tähden eivät voineet siihen päästä. Hebr. 3:12–19.

Olemme yhteiskunnassamme tottuneet siihen, että ajanvaraus on tarpeen monenlaisten asioiden hoitamiseen. Jumalaa voimme kuitenkin lähestyä ilman ajanvarausta. Se johtuu Jumalan rakkaudesta ja siitä, ettei hänellä ole sellaisia esteitä kuulemiselle, kuin on meillä rajallilla ihmisillä. On kuitenkin yksi asia, johon Jumala on varannut ajan meitä varten. Se on pelastuksemme asia, ja aika on "tänä päivänä" eli "nyt, kun kuulette hänen äänensä".

1. Onko ihmisen vallassa päättää, milloin hän kääntyy?

Ihmisellä on taipumus ajatella, että hänellä on valta päättää, milloin hän kääntyy. Siinä ajatuksessa hän voi työntää uskonasiat pois mielestään – toistaiseksi tai kokonaan. Olen kuullut katkerien omaisten lausuntoja, kun joku on kuollut parhaissa voimissaan. He ovat saattaneet syyttää Jumalaa siitä, ettei hän ollut antanut vainajalle armonaikaa. Jos ihminen kuolee neljäkymmentävuotiaana, hänellä on ehtinyt olla 14610 armonpäivää. Jokaisena niistä Jumalan armo oli

ollut uusi häntä kohtaan. Ei ole Jumalan syy, jos ihminen käyttää väärin armonaikansa ja hylkää armokutsun. Jumala ei ole jättänyt meidän valtaamme, otammeko hänen armokutsunsa vastaan. hän sanoo: "Kun kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne."

2. Milloin on uskon ja kääntymisen aika?

Tekstimme sanoo: "Tänä päivänä, kun kuulette hänen äänensä." Herra sanoo: "Otolllisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut." Apostoli Paavali tähdentää: "Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä" (2 Kor. 6:2).

Jumala on yhdistänyt kääntymyksen pelastuksen välineiden käsillä oloon. Ihminen ei näet voi omassa ymmärryksessään, voimassaan ja hengessään kääntyä Jumalan puoleen ja pelastua. Hän tarvitsee pelastukseen Kristuksen hankkiman armon ja armonvälineet. Ne vaikuttavat pelastuksen.

Uskon ja pelastuksen aika on silloin, kun kuulemme evankeliumin kutsuvan meitä. Se sanoo: "Tulkaa, sillä kaikki on valmista." Jeesus sanoo: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon."

Emme tiedä elinaikaamme emmekä tiedä evankeliumin kohtaloa oloissa, joissa elämme. Emme tiedä, jos evankeliumin hylkäämme, millaiset harhat ja eksytykset saattavat niellä meidät. Antakaamme Jumalan asian olla Jumalan käsissä. Älkäämme ottako sitä omiin käsiimme. Emme tiedä, onko meille otollista aikaa ja pelastuksen päivää joskus myöhemmin, jos sen nyt hylkäämme. Otollinen aika ja pelastuksen päivä on silloin, kun kuulemme evankeliumin.

3. Eikö Jumala ole pitkämielinen?

Raamattu ilmoittaa, että Jumala on kärsivällinen ja pitkämielinen. Mutta se myös selvästi ilmaisee, ettei siihen saa vedota tuntoaani paaduttamalla. Se lausuu: "Vai halveksitko hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?" (Room. 2:4).

Suuri Jumalan armo olisi, jos saisimme syntyä Jumalan lapsiksi

pyhässä kasteessa jo pikkulapsina ja säilyä halki elämämme kasteen armoliitossa. On kuitenkin Jumalan kärsivällisyyttä ja laupeutta, että hän ottaa langenneen takaisin armoonsa. Hän kutsuu myös myöhemmällä iällä olevia, jotka eivät lapsena saaneet kristillistä kastetta.

Onhan jo ajallisen elämänkin asioissa niin, ettei ihminen saa asettua ilman pakottavaa tarvetta vaaralle alttiiksi, josta hän tietää, ettei selviä voimillaan ja taidoillaan, ja vaatia, että Jumala auttaisi häntä. Jeesus ei hypännyt alas tempppelin harjalta. Hän ei suostunut kiusaamaan Jumalaa. Emme saa hylätä lääkkeitä ja hoitoa ja vaatia, että Jumala ilmankin meidät parantaisi. Emme saa olla ravinnotta ja edellyttää, että Jumala ihmeellä ruokkisi meidät. Samoin emme saa myöskään hylätä armon ja pelastuksen välineitä ja toivoa pelastuvamme. Emme myöskään saa hylätä armonaikaamme, kun Jumala tulee luoksemme sanassaan, ja vaatia, että Jumala pelastaisi meidät ilman uskoa ja ilman sanaa.

Hebrealaiskirje kertoo israelilaisista, joihin Jumalan sana ei uskossa sulautunut. Epäuskonsa tähden he eivät päässeet Jumalan lepoon. Jumala oli heitä kohtaan kyllä pitkämielinen, mutta he käyttivät hänen pitkämielisyyttään paatuakseen.

4. On lohdullista, että pelastuksen päivä on nyt

Jos pelastus olisi tulevaisuudessa meidän tekojemme ja valmistautumisemme takana, sellaista aikaa ei koskaan tulisi. Mutta se on jo nyt, tänä päivänä. Saamme uskoa sellaisina kuin olemme, syntisinä ja pahoina. Saamme uskoa kaikki syntimme anteeksiannetuiksi – nyt. Sillä pelastus on tullut Jeesuksen kautta. Hän on tie, totuus ja elämä. Ei meidän tarvitse itse tehdä itsellemme vapahtajaa, vaan me saamme Jeesukselta Kristukselta lahjaksi sen autuuden, minkä hän hankki meille.

Nyt saat syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä. Nyt olet Jumalan lapsi. Nyt olet taivaan perillinen. Nyt olet pelastettu ja pelastunut. Usko se. Älä epäile. Jumala on varannut sinua varten vastaanottoajaksi sen päivän, jona evankeliumin kuulet. "Sillä varma on se sana, että Jeesus Kristus on tullut syntisiä pelastamaan."

16.4.2008.

Lain kova määräys, evankeliumin suloinen lohdutus

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vapaa hartausteksti.

"Samoin kuin ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio, samoin Kristuskin, kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on toistamiseen ilman syntiä ilmestytävä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat." Hebr. 9:27–28.

On olemassa lain ehdoton, kova ja ankara määräys: "Sen, joka syntiä tekee, pitää kuolemalla kuoleman." Koska kaikki ovat langenneet Aadamissa, niin myös kaikki ovat kokeneet hengellisen kuoleman ja heidän täytyy kokea ajallinenkin kuolema. "Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen." Kaikki tietävät kuolevansa ja myös kuolevat, mutta kaikki eivät tunnusta syntiä sen syyksi eivätkä kaikki varustaudu sen johdosta.

Kuoleman jälkeisistä asioista on ihmisillä ja eri uskonnoilla monenlaisia käsityksiä. Kristitty taas pitäytyy siihen, mitä Raamattu sanoo. Tekstimme lausuu hyvin tärkeän asian, mitä tapahtuu kuoleman jälkeen. Se sanoo: "Sen jälkeen tulee tuomio." Ihminen tuomitaan sen mukaan, mitä hän ruumiissa ollessaan on tehnyt.

Epäuskossa kuollut tuomitaan pahojen tekojensa mukaan. Hänelä ei ole yhtään hyvää tekoa, koska hän ei ole tekoineen puhdistautunut Karitsan veressä. Ihmeiden ihme: uskovalla ei ole yhtään pahaa tekoa. Kaikki hänen syntinsä ovat näet Kristuksessa anteeksiannetut, myös kaikki se, millä hänen vanha ihmisensä tahri hänen parhaimmatkin uskon tekonsa. Niin toteutuu Jeesuksen sana: "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen" (Joh. 3:18). Pidä kiinni tästä lohdullisesta lupauksesta.

Kristus on jo kerran ilmestynyt, silloin, kun hän otti ihmisluonnon neitsyt Mariasta ja suoritti lunastuksen. Mutta tekstimme lupaa, että hän tulee vielä toisen kerran pitääkseen tuomion. Näin Jeesus sanoo: "Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää,

joka on hänet lähettänyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään." (Joh. 5:23–24.)

Tämä on tavattoman lohdullinen lupaus uskoville. Heidän ystävänsä, heidän veljensä, heidän rakas Vapahtajansa pitää tuomion. Se on lohdullinen sen vuoksi, että tuomio tapahtuu sen mukaan kuin Jeesus lupasi ja minkä hänen omansa täällä uskoivat. Uskovia ei tuomita ankaran lain, vaan lohdullisen evankeliumin mukaan. Kun evankeliumi päästi meidät synneistämme täällä ajassa, se samalla päästi myös taivaassa Jumalan edessä. Niin se, mitä evankeliumi täällä teki, on todellisuutta myös viimeisenä päivänä.

Ensimmäisellä kerralla Kristus tuli ilman syntiä, mutta otti päälleen meidän syntimme. Toisella kerralla, kun hän ilmestyy, hän tulee myös ilman syntiä. Hän ei ota enää päälleen maailman syntejä, koska hän teki sen kerta kaikkiaan jo ensimmäisellä kerralla ja otti synnit pois. Näin tekstimme sanoo: "Samoin Kristuskin, kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat."

Olethan oppinut, että sanan "moni" vastakohta on yksi. Kristus otti pois monien synnit. Se ei tarkoita sitä, että joidenkuiden synnit olisivat jääneet pois ottamatta, vaan sitä, että Yksi otti pois koko maailman, kaikkien, todella monien ihmisten, suuren ihmisjoukon kaikki synnit. Tämä antaa varmuuden siitä, että jokaisen yksityisen ihmisen synnit, myös sinun syntisi, ovat poisotetut eikä Jumala unohthanut sinua eikä ketään, kun hän lähetti Poikansa maailmaan.

Epäuskoiset halveksivat – ikävä sanoakin – Kristusta ja hänen lunastustyötään eivätkä omista sitä autuudekseen. Omasta syystään he joutuvat tuomituiksi.

Uskovat odottavat Kristuksen paluuta. He tietävät, että se koituu pahan tuhoksi ja uskovien autuudeksi. Sinäkin saat sanoa sydän lohdutettuna ja ilolla: "Tule, Herra Jeesus!"

Jumala vanhurskauttaa syntisen yksin uskosta

Yhdentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Epistolateksti.

Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit jumalallisessa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa vanhurskauttaan nykyajassa, sitä, että hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen. Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenکو lain? Ei, vaan uskon lain kautta. Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja. Vai onko Jumala yksistään juutalaisten Jumala? Eikö pakanainkin? On pakanainkin, koskapa Jumala on yksi, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta. Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me vahvistamme lain. Room. 3:21–31.

Vanhurskauttamisoppi on Kristuksen Kirkon pääuskonkappale. Kuitenkin se on monelle epäselvä. Tekstimme auttaa meidät selvyYTEEN ilmoittamalla, mitä vanhurskauttaminen on ja minkälainen vanhurskaus Jumalalle kelpaa.

Mitä sana 'vanhurskas' merkitsee

Sanaa 'vanhurskas' ei käytetä jokapäiväisessä puhekielessä. Sanan loppuosa 'hurskas' on meille kyllä tuttu. Mutta alkuosa 'van' on outo, sillä sellaista sanaa ei suomessa ole. Uskon, että Agricola lau-

sui sen 'vaan' ja tarkoitti sillä yleiskielen nykyistä 'vain' sanaa. Sama sana esiintyy Kalevalassa Väinämöisen määreenä muodossa 'vaka', mikä merkitsee puhdasta. Agricolalla 'vanhurskas' on siis sellainen, joka on vain hurskas, aivan puhdas ja tahraton.

Sisältönsä puolesta suomen vanhurskas sanan merkitys käy hyvin yhteen sen kanssa, mitä Raamattu sillä ilmaisee. Raamatussa sellainen on vanhurskas, jota laki ei tuomitse ja joka on Jumalan edessä viaton, syytön, puhdas, Jumalalle kelvollinen. Hän ei ole rikkonut lakia, vaan on sen täyttänyt.

Ei ole ketään vanhurskasta – on uskosta vanhurskaita

Raamattu kuitenkin ilmoittaa, ettei tällaisia löydy ihmisten joukosta. Se sanoo: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan... ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on" (Room. 3:10).

Siis toisaalta ei ole ketään vanhurskasta ja toisaalta on uskosta vanhurskaita. Jotta voisimme tämän ymmärtää, meidän on tunnettava laki ja evankeliumi. Lain edessä yksikään ei ole vanhurskas, koska kukaan ei lakia täytä. Evankeliumin kannalta on vanhurskaita, koska Jumala lukee vanhurskaiksi ne, joilla on usko Jeesukseen. Heidän hyväksensä luetaan Kristuksen täydellinen vanhurskaus. Kun sen uskolla omistamme, on omanamme lain täyttämys eikä Jumalan laki tuomitse meitä.

Evankeliumi ilmaisee sellaisia asioita, joita silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut. Ei ole olemassa sellaista yhtä sanaa, joka yksinään voisi ilmaista mitä vanhurskauttaminen on, vaan sana saa merkityksensä yhteydestään, jossa sitä käytetään. Tarvitaan saarnaa Kristuksesta ja hänen työstään, jonka hän teki meidän edestämme.

Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus

Vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ei voi olla meidän oma vanhurskautemme. Raamattu sanoo: "Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme" (Jes. 64:6). Tarvitsemme vieraan vanhurskauden, Kristuksen vanhurskauden, kelvataksemme Jumalalle. Kun Jumala vanhurskauttaa, se tarkoittaa juuri sitä, että Jumala lukee meidät, jotka olemme

syntisiä, Kristuksen tähden vanhurskaiksi eli puhtaiksi, pyhiksi, vail-la syntiä oleviksi. Hän otti syykseen meidän syntimme ja kärsi niiden rangaistuksen meidän sijassamme. Näin hän lepytti Jumalan vihan ja toi meille rauhan ja anteeksiantamuksen Jumalan tykönä. Kun Jumala vanhurskauttaa syntisen, hän lukee hyväksemme Kristuksen vanhurskauden. Se tarkoittaa aivan samaa kuin, että Jumala on antanut synnit anteeksi Jeesuksen sijaissovituksen tähden ja lukee sen hyväk-si uskolle.

Vanhurskauttaminen ei ole sitä, että Jumala tekisi meidät ole-muksemme ja tekojemme puolesta vanhurskaiksi niin, ettei meissä olisi mitään moitittavaa. Me olemme syntisiä, mutta Jumala ei lue si-tä meille syyksi, vaan hän antaa sen meille anteeksi.

Tekstimme sanoo: "Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia." Tässä "laki ja profee-tat" on sama kuin Vanha testamentti. Laki on sama kuin Mooseksen kirjat, ja profeetat tässä edustavat koko muuta Vanhaa Testamenttia. Koko Vanha testamentti todistaa siitä vanhurskaudesta, joka Jumalan edessä kelpaa. Se on ilmoitettu ilman lakia. Tämä on eräs kristillisen uskomme lohdullisimpia ja sydämellisimpiä asioita.

Miten löydämme armollisen Jumalan

Kun ihminen tulee tuntemaan syntinsä, hän joutuu kamppaile-maan sen kysymyksen edessä, miten hän löytää armollisen Jumalan. Joka kerta kun hän kuulee lain ehdottoman vaatimuksen ja sen lan-gettaman tuomion, hänen omatuntonsa todistaa hänet syylliseksi ja hänelle tulee paha olla. Omatunto ei löydä rauhaa lain tietä, sillä Ju-malan pyhät käskyt tuomitsevat rikkojansa.

Mutta nyt tekstimme sanoo, että Jumalan vanhurskaus on ilmoi-tettu ilman lakia. Toisin sanoen se, että Jumala antaa meille synnit anteeksi, on ilmoitettu ilman lakia. Siinä ei ole mitään käskyjä, ei vaatimuksia, ei syytöksiä, ei moitteita, vaan siinä on ainoastaan lahja. Jumala on ollut hyvä ja armollinen meitä kohtaan. Meidän syntimme ovat anteeksiannetut. Kristus on ne sovittanut. Se, mitä Kristus on meidän edestämme ja hyväksemme tehnyt, on evankeliumin sisältö. Se on lain täydellinen vastakohta. Se ei lainkaan syytä meitä synneis-tämme, vaan se tuo meille vapautuksen tuomiosta ja sanoo: "Sinä

olet vapaa. Sinut on päästetty kaikista synneistäsi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Saat käydä Jumalasi eteen omatunto rauhoitettuna ja saat mennä taivaan iloon ja autuuteen."

Oma sydämemme sekoittaa helposti lakia evankeliumiin. Se sanoo: "Kyllä sinun täytyy itsekkin jotakin tehdä. Sinun pitää olla parempi keltataksesi Jumalalle. Et sinä tuollaisena voi hänelle keltata." Saatat joutua tekemisiin myös sellaisten kanssa, jotka sanovat: "Sinun pitää antaa itsesi Jumalalle. Sinun täytyy tehdä ratkaisu. Vastaa sitten saat uskoa pelastuneesi." Mutta jos tähän pitäisi kyetä, silloin Jumalan vanhurskautta ei olisi ilmoitettu ilman lakia, vaan lain kanssa. Silloin armo ei olisi armo.

Samaa on sanottava täydellisyyden vaatimuksesta. Millä ihminen pyyhkisi syntinsä pois, jotka hän on jo tehnyt? Miten hän onnistuisi jatkossa olemaan rikkomatta Jumalan tahtoa? Jos joku kuvittelee, että hän voi elää pyhästi, yrittäköön. Eläköön yhden tunnin ilman minikäänlaisia itsekkäitä ajatuksia tai pahoja sanoja tai synnillisiä tekoja. Jos luulee tunnin selvinneensä, eläköön synnittä vuorokauden. Jos luulee siitä selvinneensä, eläköön viikon, eläköön vuoden, mutta lukekoon samalla lakia, että oppisi, mikä on syntiä.

Jumalan sanasta tiedämme, että koska olemme perisynnin turmelemia, emme onnistu elämään silmänräpäystäkään ilman syntiä. Synti ei ole vain yksittäisissä ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Se on meidän luontomme turmelus. Se on hengellinen kuoleman tila. Siinä ihminen ei kykene mihinkään hyvään Jumalan edessä.

Synteihinsä kuollut ei pysty antautumaan Jumalalle eikä tekemään ratkaisua. Mutta kun Jumala herättää hengellisestä kuolemasta, syntinen virkoo eloon. Kun Jumala kääntää, ihminen kääntyy. Kun Jumala palauttaa tuhlaajalapsen kotiin, lapsi palaa. Kun Jumala lukee syntisen vanhurskaaksi Kristuksen tähden, syntinen on vanhurskas.

Koska evankeliumi on ilmoitettu ilman lakia, siihen ei voi sisältyä pienintäkään vaatimusta, että meidän pitäisi olla sellaisia ja sellaisia tai että meidän pitäisi tehdä sitä tai tätä pelastuaksemme. Evankeliumi puhuu meille siitä, kuinka Kristus on meidän edestämme tullut ihmiseksi, täyttänyt Jumalan lain, kärsinyt, vuodattanut pyhän jumalverensä ja kuollut meidän syntiemme tähden. Raamattu sanoo: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, ei-

kä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." Jo silloin, kun Kristus sovitti maailman Jumalan kanssa, tapahtui synninpäästö. "Jumala ei lukenut heille heidän rikkomuksiaan." Tähän, jo julistettuun synninpäästöön me saamme tarttua. Saamme uskoa evankeliumin sanan ja saamme elää siitä.

Uskon kautta

Tekstimme sanookin: "Se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta". Uskon kautta omistetaan autuus. Usko on tarttumista lupaukseen, että Jumala on meille Kristuksen tähden armollinen. Emme voi itsestämme tällaista uskoa kiskaista, mutta Pyhä Henki vaikuttaa sen.

Kun kuulemme evankeliumin sanaa, se tekee sydämemme levollisiksi ja saa meidät luottamaan siihen, että Jumala on meille armollinen. Ja voi olla, että havaitsemme uskavamme aivan ikään kuin yllätyksenä itsellemme. Samalla tavoin Jumala säilyttää uskon. Se säilyy Jumalan sanan varassa ja sen voimasta. Usko ei lisää mitään armon. Se ei tee mitään sen lisäksi, mitä Kristus on jo tehnyt. Se vain omistaa ja ottaa vastaan sen, mitä Pyhä Henki meille sanan kautta tarjoaa. Pyhä Henki vaikuttaa uskon. Niinpä Raamattu sanoo: "Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan, sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa."

Lahjaksi

Kristuksen sovitustyö merkitsi kaikkien ihmisten, koko maailman syntien sovitamista. Se tarjotaan kaikille lahjaksi, ja usko ottaa sen vastaan lahjana. Todellista lahjaa ei voi ansaita. Sitä ei voi myöskään työllä hankkia. Työstä maksetaan palkka. Mutta lahja annetaan ilmaiseksi. Lahja, jonka Jumala on meille antanut, on Kristuksen vanhurskaus. Se annetaan armosta sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Ajallisessa elämässä saatetaan antaa vastalahjoja. Mutta Jumalan lahja on lahja sanan varsinaisessa merkityksessä. Sen Jumala antaa

armosta. Se perustuu Jeesuksen toimittamaan lunastukseen. Se, mikä on armoa, ei ole ansaittua. Armoa voidaan osoittaa rikolliselle. Ja juuri rikollisia me olemme Jumalan silmien edessä, koska olemme rikkoneet hänen lakinsa. Ja nyt hän armahtaa meitä. Se merkitsee sitä, ettemme ole ansainneet ollenkaan sitä armollista menettelyä, jolla hän meitä kohtelee. Olemme ansainneet hänen vihansa. Mutta nyt, koska meistä on maksettu lunnaat, Jumala on meille armollinen. Tämä armo perustuu siihen katkeraan kärsimiseen ja kuolemaan, jonka Vapahtajamme on meidän edestämme tehnyt. Hänen tähtensä Jumala on meille armollinen. ja laupias. Hänestä Raamattu sanoo, että Jumala on asettanut hänet armoistuimeksi, uskon kautta hänen vereensä osoittaakseen vanhurskauttaan. Näin Kristuksen veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

"Ettei kukaan kerskaisi..."

Kun apostoli puhuu meille siitä, kuinka hyvä Jumala on meitä kohtaan, hän kysyy: "Missä siis on kerskaus?" Onhan niin, että ihminen etsii aina itsellensä jotakin aihetta röyhistää rintaansa. Olemme luonteeltamme ylpeitä ja haluamme olla niin kuin Jumala, jollakin tavalla samassa suhteessa ja samassa asemassa kuin hän. Emme halua myöntää, että hän on meidän yläpuolellamme. Sen tähden Jumala nöyryyttää meitä ja näyttää meille syntisyytemme, että ymmärtäisimme, ettemme voi kerskata hänen edessään.

Mutta entä sitten se, kun tulemme uskoon? Antaako se meille aihetta kerskaamiseen? Merkitseekö se, että meidät armahdetaan, uskon kautta vanhurskautetaan ja vapautetaan syntiemme kirouksesta, että olemme jotakin omassa voimassamme ja omissa teoissamme? Apostoli Paavali vastaa tähän. "Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenکو lain? Ei vaan uskon lain kautta." Pelastus uskon järjestyksen kautta sulkee pois kerskaamisen.

Raamattu puhuu myös siitä, että Jumalan lapset voivat kerskata. Mutta sillä tarkoitetaan iloa ja kiitollisuutta sen tähden, että Jumala on heille armollinen. Se ei tarkoita ylpeilyä Jumalan lapseuden johdosta. Päinvastoin se, että Jumala armosta antaa meille synnit anteeksi, poistaa meiltä oman kehun ja kunnian. Onhan Kristus kirkastanut taivaallisen Isän nimen ja antanut hänelle kunnian. Vanhurs-

kauttamisen kautta Jumala yksin saa kunnian. Me saamme rauhan. Se on rauha Jumalan kanssa syntien anteeksiantamuksessa. Se tuottaa meille iloa, mutta se ei anna meille ansiota eikä tee meitä muita paremmiksi.

Olemme autuaita armosta

Apostoli sanoo kokoavasti: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman tekoja." Juuri se, että syntien anteeksisaamiseen ei tarvita meidän tekojamme, korostaa sitä, että löydämme rauhan sydämelle Jumalan armossa. Jos meiltä vaadittaisiin pieninkin oma teko, emme voisi koskaan olla varmoja siitä, olemmeko tehneet sen riittävässä määrin, tarpeeksi hyvin ja oikealla mielellä. Emme pystyisi tekemään pienintäkään hyvää tekoa, joka olisi vapaa meidän sydämemme turmeluksesta. Jopa niihinkin tekoihin, joita uskon hedelminä teemme, sekaantuu vanhan ihmisemme itsekkyyttä, ja ne tarvitsevat anteeksiantamusta.

Olemme autuaita Jumalan edessä armosta. Uskon katseen tulee kiinnittyä tykkänään siihen, mitä Kristus on tehnyt meidän puolestamme. Me saamme katsella Jeesusta Kristusta ristiinnaulittuna. Se, mitä Jeesus on edestämme tehnyt, on uskomme kohde. Se on se Jumalan suuri lahja, joka meille on annettu. "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa." Sen kristitty uskoo. Se on hänelle kallis. Se lähentää häntä myös toisiin uskoviin. Se on se, mikä häntä vahvistaa ja lohduttaa ja josta hän tuntee iloa.

Kun olin Yhdysvalloissa seuraamassa luterilaisen Missouri-synodin kirkkokunnankokousta, tutustuin erääseen kokousedustajaan ja annoin hänelle käyntikorttini. Siinä luki: "Tahtomatta tuntee mitään muuta kuin Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna." Mies sanoi ilahtuneena: "Tämä on juuri se, mitä minä uskon." Siinä oli hänen uskonsa ydin. Sen takana hän seisoi ja sen mukaan hän toimi sellaisessa suuressa kokouksessa.

Kristityn tunnusmerkki ja tunnustus on, että hänellä on Vapahtaja, Jumalan Poika, joka on hänen edestänsä kärsinyt ja kuollut, ja että me tulemme vanhurskaiksi hänen tähtensä. Tämä kaikki on lahjaa ja armoa.

"Me vahvistamme lain"

Moni saattaa ajatella, että jos kerran kaiken saa anteeksi, niin ei ole väliä, kuinka elää? Apostoli Paavali tunsii tämän kysymyksen. Hän kysyy myös itse tekstissämme: "Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta?" Hän vastaa siihen itse: "Pois se, vaan me vahvistamme lain." Ei evankeliumi tee ihmisestä laittomuuden harjoittajaa. Päinvastoin se, että syntien sovitus tarvittiin, osoittaa, kuinka pyhä laki oli Jumalalle. Hän ei halunnut työntää sitä syrjään tai selittää sitä sellaiseksi, jolla ei olisi loppujen lopuksi minkäänlaista sisältöä. Hän piti siitä niin täsmällisesti kiinni, että jokainen synti tuli sovitetuksi. Jokaisen synnin tähden Kristuksen täytyi kärsiä. Sitä hänen ristiinnaulitsemisensa saarnaa.

Uskoessamme Jumalan armon omalle sydämellemme me samalla sanomme: "Me vahvistamme lain." Ei niin, että me pystyisimme sen täyttämään, mutta niin, että me annamme sille kunnian emmekä ehdoin tahdoin tee toisin. Se jää voimaan. Jumalan sana pysyy paikallaan. Uskoessamme, että Kristus on meidän syntiemme sovittaja, lain tuomio ei enää saavuta meitä. Se on jo kohdistunut Kristukseen ja se on hänessä myös täytetty.

Mutta kun uudistumme uskon kautta, me myös mielellämme yhdyimme Jumalan lakiin. Se on meille uuden ihmisen puolesta hyvä ja täyttämisen arvoinen. Lihalle se on yhtä kova kuin aikaisemminkin. Siinä suhteessa ei tapahdu minkäänlaista lievitystä, mutta uudelle ihmiselle se tulee rakkaaksi ja kalliiksi. Kilvoitellessamme uskon tiellä joudumme peilaamaan itseämme lakia vasten ja näkemään sen valossa, että emme ole sitä täyttäneet. Ainoa tie, joka meille jää, on armon tie. Muuta tietä ei ole. Jeesus Kristus on tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin hänen kauttaan. Tämä onkin varma tie. Aina saamme asettaa jalkamme sille ja uskoa, että olemme armosta autuaita.

Tähän kaikkeen Pyhä Henki antakoon myös meille voimansa, sytyttäköön hän uskon sydämiimme ja varjelkoon sen siellä. Me sanomme niin kuin kerran eräs isä sanoi Jeesukselle: "Minä uskon. Auta minun epäuskoani."

Miten käymme Jumalan huoneeseen?

Yhdenentoista Pyhän Kolmiykseyden päivänä.

I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Niin Jeesus puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita, tämän vertauksen: "Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön rukoilemaan, toinen fariseus ja loinen publikaani. Fariseus seisoi ja rukoili itsekseen näin: 'Jumala, minä kiitän sinua, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niin kuin tuo publikaani. Minä paastoan kahdesti viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.' Mutta publikaani seisoi taaempana eikä edes tahtonut nostaa silmiään taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.' Minä sanon teille: tämä meni kotiinsa vanhurskaampana kuin se toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään." Luuk. 18:9–14.

Me näemme Jumalan johdatuksen siinä, että voimme nyt viettää tämän toimintapaikan avajaisia.

Tämän sunnuntain teksti johdattaa meidät kysymään itseltämme Jumalan edessä, kuinka meidän tulee käyttää tätä paikkaa. Jeesuksen vertaus fariseuksesta ja publikaanista antaa meille osuvan esimerkin, miten meidän ei tule käydä sisälle Jumalan temppeliin ja kuinka taas meidän tulee se tehdä.

Vaikka toimintamme näissä suojissa varmaan tulee olemaan vaihtelevaa, niin tärkeimpänä asiana kaikessa on Jumalan sanan opettaminen ja kuuleminen. Jumalan maja on siellä, missä on hänen sanansa.

Meidät asetetaan nyt omassatunnossamme tämän kysymyksen eteen: Millaisella sydämellä ja mielellä käymme Jumalan huoneeseen? Kysymys ei ole siis pelkästään tästä kiinteistöstä. Se on tosin meille tärkeä, koska se luo meille ulkonaisia toimintamahdollisuuksia. Se on kuitenkin sinänsä toissijaista. Kysymys on meistä ja meidän sydämestämme.

1. Millä mielellä Jumalan huoneeseen ei pidä tulla

Vertauksessaan Jeesus kertoo ensiksi fariseuksesta. Hän suuntaa sanansa niille, jotka luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita. "Fariseus seisoi ja rukoili itsekseen näin: 'Jumala, minä kiitän sinua, etten ole niin kuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niin kuin tuo publikaani.'" Hyvinä tekoinaan fariseus luetteli: "Minä paastoan kahdesti viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani." Kaikesta ulkoaisesta oivallisuudestaan huolimatta fariseus ei sovellu meille esimerkiksi.

Miksi ei?

Eikö fariseus tehnyt oikein siinä, että hän eli kunnollista elämää, harrasti jumalisia asioita eikä tinkinyt velvollisuuksiensa täyttämisesä? Siitä ei Jeesus häntä moitikaan. Me käsitämme Jeesuksen vertauksen väärin, jos niin ajattelemme. Jeesus paljastaa vertauksessaan, mihin fariseus panee turvansa Jumalan edessä. Fariseus pyrkii taivaaseen omilla teoillaan. Hän ei näe syntejään. Hän uskoo saavuttavansa autuuden yhteiskunnallisella vanhurskaudella. Niinpä hän vertaa itseään muihin ihmisiin ja ylvästelee Jumalan edessä.

Jumalan tahto on, että tässä paikassa kaikuksi selvästi Jumalan sana ja osoittaisi, että kaikki ihmiset ovat Jumalan edessä samassa asemassa tekojensa perusteella. "Ei ole ketään joka tekee sitä, mikä hyvä on. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet."

Jumala on antanut meille lakinsa, että siitä näytettäisiin meidät syntisiksi ja että jokainen suu tukittaisiin Jumalan edessä. Meillä ei ole mitään, millä itseämme puolustaisimme. Jos tekemme ovat yhteiskunnallisesti kelvollisia, eivät ne kuitenkaan auta taivaaseen. Sinne pääsemme yksin Kristuksen kautta. Fariseus ei tarvinnut mielestään Vapahtajaa. Jos me olemme tulleet sillä mielellä tänne, niin antakoon Jumala meille sen armon, että näkisimme farisealaisuutemme ja tekisimme siitä parannusta.

Viimeisellä tuomiolla eivät kestä ne, jotka ovat panneet turvansa omiin tekoihinsa. Vain ne pelastuvat, jotka ovat panneet turvansa Jeesukseen.

2. Millä mielellä Jumalan huoneeseen tulee käydä

Hyvinkin voi tapahtua, että ihminen menee Jumalan huoneeseen fariseuksen mielialalla. Me nimittäin helposti etsimme itsellemme kiitosta ja luonnostamme panemme turvamme omiin tekoihimme. Tätä kiusausta vastaan kristitty joutuu usein taistelemaan. Mutta jos käymme sisään fariseuksen mielellä, niin kaikukoon täällä sellainen sana, että lähdemme pois publikaaneina.

Publikaanista Jeesus kertoi: "Mutta publikaani seiso! taaempänä eikä edes tahtonut nostaa silmiään taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.'"

Mikä tässä publikaanissa on esimerkillistä? Hänen elämänsäkö? Selvyiden vuoksi sanottakoon, ettei publikaanin elämässä ollut mitään esimerkillistä. Toiset, kuten tuo fariseus, osoittivat häntä sormellaan hänen elämänsä tähden. Jeesus ei halua sanoa tällä vertauksellaan: 'Eläkää niin kuin tuo publikaani.' Ei suinkaan. Jeesuksen vertauksen kärki on aivan toisaalla.

Publikaani on esimerkillinen ensiksikin synnintuntonsa puolesta. Rukouksessaan hän ei puhu muiden synneistä, vain omistaan. "Ole minulle armollinen." Hän näkee omat syntinsä niin suurina, ettei hän edes muista toisten syntejä. Omiansa hän pyytää anteeksi ja tekee niistä tiliä.

Jumalan edessä me olemme yksin. Oikeaan synnintuntoon tullut ihminen sanoo: "Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt" (Ps. 51:6). Niin kauan kuin meiltä puuttuu tämä mieli, olemme fariseuksen kaltaisia, olimme eläneet ulkonaisesti hyvin tai huonosti. Mutta heti kun meillä on hätä sielumme kohtalosta eikä itsellämme ole yhtään mitään Jumalan eteen tuotavaa, olemme niitä murheellisia, jotka saavat lohdutuksen. Jumalan huone on synnintunnustusta varten.

Publikaani on esimerkillinen toiseksi uskonsa vuoksi. Sillä eikö se ole uskoa, että hän, vihoviimeisin, täysin tietoisena omasta keltotomuudestaan, kuitenkin rukoilee: "Jumala ole minulle syntiselle armollinen." Tässäkin paikassa tulee kaikua sellaisen saarnan, että kaikki syntinsä tuntevat ihmiset rohkenevat rukoilla saman rukouksen.

Tämä edellyttää saarnaa Kristuksesta. Jokaisen tulee saada kuulla, miksi Karitsa on kuollut ristillä. Kun meille julistetaan, miten Jumalan Poika on tullut ihmiseksi ja sovittanut meidät Jumalan kanssa, niin ymmärrämme, että sovinto on Jumalan sydämessä ja että hän on Kristuksen tähden meille armollinen.

Tällaisessa saarnassa Jeesuksen haavoitetut kädet ojentuvat kutsumasti meitä kohti, ja hän sanoo: "Usko ainoastaan, niin sinä pelastut." Siinä ei kysytä meidän tekojamme. Kristuksen kertakaikkinen teko on autuuteen riittävä.

Publikaani meni kotiinsa "vanhurskaampana kuin se toinen". Alkukieli varsinaisesti tarkoittaa sitä, että publikaani meni kotiinsa vanhurskautettuna, mutta fariseus ilman vanhurskautta. Publikaani oli saanut lahjaksi Kristuksen vanhurskauden. Se oli nyt hänen autuuden pukunsa. Fariseukselta se puuttui. Hänellä oli pukunaan oma vanhurskaus, tuo kirouksen puku.

Lopuksi Jeesus sanoo: "Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan; mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään." Onkin ihmeellisin ylennys, kun syntinen nostetaan ansaitsemansa kadotuksen kauhuista autuuden lapseksi ja hänelle annetaan omantunnon rauha ja ilo.

Jumala antakoon siunauksensa, että tämä paikka voisi olla sellainen Jumalan temppeli, josta armon, rauhan ja ilon virrat tulvailevat monen hyväksi.

13.8.1972 Siitamajan avajaisissa.

Yleinen lankeemus, yleinen vanhurskautus

Yhdentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

II vuosikerta. Epistolateksti.

Sen tähden, niin kuin yhden ihmisen kautta synty tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet – sillä jo ennen lakiakin oli synty maailmassa, mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole; kuitenkin kuolema hallitsi Aadamista Moosekseen asti niitäkin, jotka eivät olleet syntiä tehneet samankaltaisella rikkomuksella kuin Aadam, joka on sen esikuva, joka oli tuleva. Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoo enemmän on Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi. Eikä lahjan laita ole, niin kuin on sen, mikä tuli yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi. Ja jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoo enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. – Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi. Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synty on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi, että niin kuin synty on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta. Room. 5:12–21.

Kahden opinkohdan tunteminen auttaa meitä selvyYTEEN uskon asioissa. Toinen niistä on oppi perisynnistä, toinen oppi lunastuksesta.

1. Kaikki ovat langenneet Aadamissa

Apostoli Paavali ottaa tekstissämme esille kahden henkilön teot ja niiden kauaskantoiset seuraukset ja asettaa ne vastakkain. He ovat Aadam ja Kristus Jeesus. Aadam on tämän maailman alku, josta koko ihmiskunta on polveutunut. Kristus on uuden maailman alku, se ainoa tie, jonka kautta Isän tykö tullaan. Puhukaamme nyt ensiksi Aadamista.

Apostoli Paavali sanoo: "Sen tähden, niin kuin yhden ihmisen kautta synty tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet." Aadam on koko ihmiskunnan kantaisä, jonka lankeemuksessa koko maailma lankesi syntiin ja tuli kuoleman alaiseksi. Job sanoo: "Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään." (Job 14:4.) Kaikki ihmiset syntyvät periturmeluksen alaisina. Aadamin lankeemus on samalla ollut kaikkien meidän, hänen lastensa, lankeemus. Sen seurauksena te "olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne", kuten Paavali sanoo (Ef. 2:1). Kysymyksessä on samalla meidän oma lankeemuksemme, oma syntisyytemme ja oma kuoleman alainen tilamme.

Ne, jotka kristikunnassa kieltävät perisynnin ja uskovat voivansa perustella sitä Raamatulla, tuntevat huonosti Raamattunsa.

Aadamin lankeemus tapahtui hetkessä, mutta jäi pysyväksi tilaksi hänessä ja hänen jälkeläisissään. Synty ei ole jokin hetkittäinen asia, joka tulee ja menee. "Koko maailma on pahan vallassa" (1 Joh. 5:19). Synnin tähden kuolema on hallinnut maailmassa. Kuoleman tosiasia on väkevä todiste perisynnistä. Kuolema voi kohdata missä iässä tahansa ja lopulta kohtaa jokaista, kun Jumalan määräämät elinpäivät ovat tulleet täyteen.

Kuolema ei ole ajallinen, vaan ennen kaikkea hengellinen. Ajallisella kuolemalla on aikansa, mutta hengellinen kuolema on jo tapahtunut, ja jokainen ihmistäimi on sikiämisestään lähtien hengellisen kuoleman alainen. Tekstimme sanoo: "Yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet." Kun Raamattu käsittelee vastakohtaparia yksi – monet, se tarkoittaa sanalla monet kaikkia. Toisin paikoin apostoli käyttääkin tekstissämme vastakohtaparia yksi – kaikki.

On ollut ainoastaan yksi, joka on syntynyt ilman perisyntiä. Hän on Vapahtajamme Jeesus Kristus. Hänen sikiämisensä ei ollut tavan-

omainen, sillä hän sikisi Pyhästä Hengestä. Jumalan Poika otti itseensä synnittömän ihmisluonnon syntisestä neitsyt Mariasta. Se ei johtunut ainoastaan siitä, että hän sikisi Pyhästä Hengestä, vaan nimenomaan samalla siitä, ettei Jumala voi olla osallinen syntiin, tehdä syntiä tai langeta syntiin. Enkeli sanoi Marialle: "Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi" (Luuk. 1:35).

2. Kaikkia koskeva kuuliaisuus

Tekstimme sanoo: "Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi."

Aadam on tietyissä asioissa Kristuksen kuva, mutta vertailtaessa tekoja ja aikaansaannoksia Kristuksen "vastakuva". Aadam lankesi, teki synnin ja oli tottelematon, hän toi maailmaan kaikille kuoleman, sekä hengellisen että ajallisen. Hän saattoi koko ihmiskunnan Jumalan vihan ja kadotustuomion alaiseksi, jonka alta kukaan ei voi vapautua omalla voimallaan tai teoillaan.

Kristus sen sijaan kesti kiusaukset ja oli kuuliainen hamaan ristin kuolemaan asti. Hän kärsi kaikkien edestä Jumalan vihan ja sovitti koko maailman Jumalan kanssa. Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta kaikki olivat joutuneet syntisiksi, niin Kristuksen kuuliaisuuden kautta he ovat tulleet vanhurskaiksi. Aadamin kautta tuli kuolema, Kristuksen kautta elämä. Apostoli tekee tässä välttämättömän johtopäätöksen: Kristuksen kuuliaisuudesta on seurannut vastaavasti päinvastaisia asioita kuin Aadamin tottelemattomuudesta. Aadamin tottelemattomuus aiheutti koko ihmiskunnan syntisyyden seurauksineen; Kristuksen kuuliaisuudesta seurasi taas koko maailman vanhurskautus. [Tämän kohdan kääntämisestä, katso artikkeleitani Eräs käännösvaikeus, Luterilainen, nro 11–12, 2007, s. 316 ja Pieni filologinen lisäys, Luterilainen nro 3–4, 2008, s. 107.]

Niissä hengellisissä piireissä, joissa on epäselvyyttä perisynitiopissa ja joissa korostetaan ihmisen omaa tahtoa ja ratkaisua käänetyksessä, kielletään myös yleinen vanhurskauttaminen. Silloin

turmeltu evankeliumi, eikä syntinen saa omistaa puhtaana armolahjana syntien anteeksiantamusta ja Kristuksen tuomaa rauhaa. Evankeliumi on näet sanoma Kristuksen hankkimasta voitosta ja rauhasta. Hänen lunastustyönsä nojalla Jumala julisti hänessä synnit anteeksiannetuiksi koko maailmalle.

3. Pelastus on valmiina uskolla vastaan otettavaksi

Tämän yleisen vanhurskautuksen apostoli Paavali asettaa uskon kohteeksi synnintuntoiselle. Hän sanoo: "Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi, että niin kuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta."

Jumalan laki paljastaa ihmisen sydämen pahuuden ja kadotuksen alaisen tilan. Se tekee synnin suureksi – ei vähiten sitä kautta, että se näyttää meille perisyntien alaisen hengellisen kuoleman tilamme. Se tuomitsee meidät ansaitsemaamme rangaistukseen, iankaikkiseen kadotukseen. Tähän tilaan antaa todellisen, kestävän lohdutuksen vain Kristus, joka on lunastustyönsä hedelmänä hankkinut meille Jumalan edessä täydellisesti kelvollisen vanhurskauden. Hänen täydellinen kuuliaisuutensa sikiämisestä kuolemaan ja hänen uhrinsa, kun hän kärsi rangaistuksemme, on tapahtunut tosiasia, johon ei tarvitse mitään lisätä. Kaikkia koskeva yleinen vanhurskauttaminen on jo tapahtunut. Sen tuo, tarjoaa ja lahjoittaa meille evankeliumi uskolla omistettavaksi, niin että se, joka uskoo, pelastuu.

Jos ihmisen synti on suuri, niin paljon sitä ylenpalttisempi on Jumalan armo. Kiinnitäpä huomiosi armon valtavuuteen, ja usko! "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi."

Evankeliumi on täydellisen, vapaan armon sanoma. Sen syntinen saa omistaa sellaisena kuin on, aivan heti ja siinä paikassa, kun sanoma hänet saavuttaa. Siihen ei tarvita edeltävää valmistautumista eikä itsensä sille soveliaaksi tekemistä. Evankeliumi tekee näet syntisen soveliaaksi ja kelvolliseksi Jumalalle julistamalla hänelle valmiin ja täyden armon. Armon takeena ei ole ihminen, vaan Kristuksen työ ja Jumalan vanhurskautuspäätös.

30.4.2008. Virret VK 1938: 290; 395:3,4; 307:1,7–9; 304:1,4,9; 302:1,6,8,11.

Jumalan viinitarhassa olisi töitä

Yhdentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Mutta miten teistä on? Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.' Tämä vastasi ja sanoi: 'En tahdo'; mutta jäljestäpäin hän katui ja meni. Niin hän meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi ja sanoi: 'Minä menen, herra', mutta ei mennytkään. Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?" He sanoivat: "Ensimmäinen." Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Matt. 21:28–31.

Jeesuksen maanpäällisen toiminnan aikana Israelin kansan keskuudessa oli selkeä käsitys siitä, mikä oli oikein ja mikä väärin, mitä ihmisen ulkonaiseen elämään tulee. Fariseukset osasivat tuomita murhamiehet, varkaat ja haureuden harjoittajat. Mutta heillä ei ollut aavistustakaan autuuden tiestä eikä käsitystä siitä, kuinka Herraa palvellaan. He olivat keksineet joukon ylimääräisiä tekoja ja perinnäissääntöjä, joilla he ajattelivat palvelevansa Herraa. Heistä Jeesus sanoi: "Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä" (Matt. 15:8–9). Fariseukset olivat kyllä ahkeria, mutta he eivät tehneet sitä, mitä Herra oli käskennyt. Jeesus kutsuu meitä tekstissämme tekemään sitä, mitä tulee tehdä. Hän kutsuu meidät töihin Jumalan viinitarhaan.

1. Herraa voi palvella vain olemalla sisällä hänen valtakunnassaan

Jeesus kertoi vertauksen tapaan kahdesta veljeksestä, joita heidän isänsä pyysi tekemään työtä viinitarhassaan. Toinen lupasi mennä töihin, mutta ei mennyt. Toinen kieltäytyi, mutta sitten katui käytöstään ja meni.

Ensimmäinen veli on kuva Jumalan kansan keskuudessa olevista fariseuksista ja teeskentelijöistä. Puuhastelemalla sitä, mitä itse keksi-

vät, mikä heistä on jumalista ja mikä heitä miellyttää, he ovat menevään töihin Herran viinitarhaan, mutta eivät todellisuudessa mene.

Toinen veli on kuva parannukseen tulleista. Heidän elämänsä ei ole vastannut usein ulkonaisestikaan Jumalan lain vaatimuksia, vaan he ovat selvästi olleet uskosta langenneita. Heillä ei ole ollut uskovan ihmisen mainetta sen paremmin uskovien joukossa kuin teeskentelijöidenkään keskuudessa. He ovat eläneet maailmassa. He ovat jyrkästi kieltäytyneet lähtemästä töihin Herran viinitarhaan. Mutta sitten on tapahtunut käänne. He ovat katuneet kieltäytymistään. He ovat kääntyneet ja ryhtyneet työhön.

Teeskentelijät saavat kuulla Jeesuksen tuomion: "Publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan."

Jumala kelpuuttaa työhönsä vain niitä, jotka ovat katuneet ja jotka ovat käyneet armon ovesta sisälle hänen valtakuntaansa. Tekemisillään ihminen ei ansaitse itselleen työpaikkaa viinitarhaan eli Jumalan Seurakuntaan. Töitä on kyllä yllin kyllin. Mutta Herra ottaa kuninkaalliseen papistoonsa vain uskovia. Tosin teeskentelijällä voi olla jopa saarnavirka tai muu toimi Herran viinitarhassa, kuten fariseuksetkin istuivat Mooseksen istuimella, mutta oman persoonansa puolesta he eivät tee töitä Herralle eivätkä heidän tekonsa ole hänelle otollisia.

Ilman uskoa on mahdotonta olla otollinen. Mutta kun Jeesus on otanut pois syntimme ja sanallaan puhdistanut meidät ja palauttanut parannuksessa kasteemme armoliittoon, saamme tehdä töitä Herralle hänen viinitarhassaan. Siinä on monenlaisia tehtäviä. On tehtäviä, jotka edellyttävät esikuvallista elämää ja seurakunnan huolellista tutkimista. On toisia tehtäviä, joihin voi kuka tahansa ryhtyä. Samarialainen nainen veti ihmisiä Jeesuksen luo kertomalla, että Jeesus oli paljastanut hänen entisen elämänsä, ja sanomalla: "Eihän hän vain liene Kristus." Jokainen, joka katuu ja tulee parannukseen, käy sisälle Jumalan valtakuntaan. Sen jälkeen hän ei karta työtä, vaan käskemättäkin tekee, minkä tietää oikeaksi.

2. Herraa palvellaan hänen käskemillään teoilla

Uskonpuhdistaja Martti Luther korosti sitä, että uskossa tehdyt teot ovat Jumalalle otollisia, kunhan ne ovat Jumalan käskemiä, kun taas

sellaiset teot, jotka ihminen itse keksii – näyttäkööt miten hurskailta ja pyhiltä tahansa – eivät ole jumalanpalvelusta. Luterilaisen uskonpuhdistuksen aikana tämä oli yksi tärkeimpiä rajankäynnin aiheita. Luterilaisissa tunnustuskirjoissa lainataan kaikista eniten raamatunkohtaa Matt. 15:8–9, jossa sanotaan: "Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä." Oli tärkeää saada ihmiset ihmiskäskyistä Jumalan sanan varaan ja näkemään, etteivät oikea jumalanpelko ja hurskaus ole kaavuissa, kullassa ja kimalluksessa, vaan Jumalan sanassa.

Tätä opetusta tarvitsemme kipeästi jälleen omana ajanamme. Kristuksen Kirkko on opittava käsittämään armahdettujen syntisten joukoksi, jotka Jumalan sanassa pysyen ahkeroinvat palvella Herraansa. Se on ylenkatsottu joukko maailmassa. Sen tekoja ei maailma aina arvosta, koska se Jumalan sanan tähden ei voi tehdä kaikkea sitä, mitä maailma siltä toivoo. Mutta uskovat tuntevat Herransa tahdon, sillä he tuntevat Jumalan sanan ja ovat varmoja siitä, ettei se johda harhaan.

Kun Jumalan sana vetää meidät parannukseen, tulemme sanan alle ja alistamme järkemme ja tunteemme sille kuuliaisiksi. Niistä, joiden parannus on vain ulkonainen ja omatekoinen, tulee väkääjiä, jotka eivät taivu sanan alle. Heille ei ole töitä Herran viinitarhassa.

Herran viinitarhan työt ovat yhdeltä puolen saarnavirkaan ja sen ylläpitämiseen liittyviä. Tarvitaan sananjulistajia, esirukoilijoita, uhrialttiutta, kokoontumistilasta huolehtimista ja muuta sellaista. Tarvitaan niitä, jotka eri keinoin kutsuvat ja tuovat kuulijoita sanan ääreen. Seurakunnassa tarvitaan myös rakkaudenpalvelua, ajallista apua tarvitseville. Moninaiset ovat ne toimet ja työt, jotka edistävät yhteistä asiaa ja joissa kaikille uskoville riittää tärkeää työtä ja tointa niin paljon kuin jaksamme tehdä.

Herran seurakunnassa on nykyaikana monenlaista työtä, joka edellyttää alan ammattitaitoa ja jossa ajallisen kutsumuksemme taidot ovat suureksi hyödyksi. Sen ohella on monia asioita, joiden hoitaminen ei tekijältään kysy juuri muuta kuin halua.

Ikääntyvän rukous

Kahdentenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Psalmiteksti.

Herran, Herran väkeviä tekoja minä tuon julki, minä ylistän sinun vanhurskauttasi, sinun ainoan. Jumala, sinä olet opettanut minua hamasta nuoruudestani, ja yhä vielä minä sinun ihmeitäsi julistan. Älä, Jumala, minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä julistan sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle, sinun väkevyyttäsi kaikille vielä tuleville. Jumala, sinun vanhurskautesi ulottuu haamaan korkeuksiin, sinun, joka teet niin suuria. Jumala, kuka on sinun vertaisesi? Sinä, joka olet antanut meidän kokea paljon ahdistusta ja onnettomuutta, sinä virvoitat meidät jälleen henkiin, ja maan syvyyksistä sinä tuot meidät takaisin. Ps. 71:16–20.

Vanheneminen tuo mukanaan omat rasituksensa. Raamatussa meitä kehoitetaan muistamaan Luojaamme nuoruudessa ennen kuin pahat päivät tulevat (Saarn. 12:1). Ikääntymisessä on myös omat hyvät puolensa. Jumala irrottaa mieltämme tästä maailmasta ja tekee taivaan entistä rakkaammaksi. Mitä lyhyemmäksi käy askel, sitä lähempänä on taivas.

Tekstimme on ikääntyvän uskovan rukous. Kun voimat heikenevät ja hyöriminen päivän askareissa hiljenee, sydän huokaisee Jumalan puoleen ja kiittää.

1. Saamme olla kiitollisia nuorena kuulemastamme Jumalan sanasta

Psalmimme kirjoittaja iloitsee ja sanoo: "Herran, Herran väkeviä tekoja minä tuon julki, minä ylistän sinun vanhurskauttasi, sinun ainoan. Jumala, sinä olet opettanut minua hamasta nuoruudestani, ja yhä vielä minä sinun ihmeitäsi julistan." Hän oli oppinut tuntemaan Jumalan vanhurskauden, ei vaatimuksena, joka meidän olisi täytettävä, vaan lahjana. Se oli hänelle Jumalan pelastusteko, josta hän kertoi ja ylisti Jumalaa.

Kun Martti Lutherille selvisi, että sanat Jumalan vanhurskaus

tarkoittavat sitä vanhurskautta, jonka Jumala lahjoittaa meille ilmaiseksi Poikansa Kristuksen ansion tähden, hän tunsi, että aivan kuin paratiisin portit olisivat hänelle auenneet. Tämä vanhurskaus on näet Kristuksen työ ja ansio meidän hyväksemme, jonka saamme uskolla ottaa vastaan lahjana ilman omia tekojamme.

Psalmikirjoittaja oli jo varhaisesta lapsuudesta asti saanut kasvaa Jumalan armon tuntemisessa. Hän oli saanut käydä sisälle Jumalan armoliittoon. Hänet oli ympärileikattu ja opetettu odottamaan Messiasta. Saamaansa opetusta hän muistelee kiitollisena.

Onnellisia olemme mekin, jos olemme saaneet lapsuudessamme oppia tuntemaan Jumalan tiet ja niillä vaeltaa autuaina Jumalan lapsina kasteen armoliitossa. Vaikka välillä olisimme langenneet pois kasteemme liitosta, olemme kuitenkin onnellisia, kun Jumala on palauttanut meidät siihen takaisin. Onnellisia tulevat olemaan myös ne, jotka Jumalan suomasta vielä vanhuudessaankin löytävät tien takaisin armon osallisuuteen. Lapsena sydämeen kylvetty Jumalan sana voi tuottaa hedelmää iankaikkiseen elämään jopa vielä elämän viime hetkinä. Lapsuuden muistot ovat usein lähtemättömiä. Jos niihin kuuluu evankeliumin tuntemus, on todella syytä kiittää siitä Jumalaa.

2. Rukous nousevan polven edestä

Kun uskova ajattelee kiitollisena omaa lapsuuttaan, hän ei voi olla huokaamatta nousevan polven tähden Jumalan puoleen. Kasvatuksen jalo taito on maan raossa. Se näyttää puuttuvan monilta uskoviltakin vanhemmilta. Varsaa ja koiran penikkaa ehkä vielä osataan kasvattaa, mutta miten on ihmistaimen laita? Ja jos osaamme neuvoa lapsiamme ajallisen elämän asioissa, osaammeko kasvattaa heitä kulkemaan autuuden tiellä?

Kasvatus on yksi merkityksellisimpiä elämänalueita. Se ei joutaisi olemaan retuperällä.

Psalmista huokaa: "Älä, Jumala, minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä julistan sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle, sinun väkevyttäsi kaikille vielä tuleville." Psalmin kirjoittaja ajattelee ennen kaikkea omaa velvollisuuttaan ja tehtävänsä opettaa nousevalle polvelle Jumalan voimaa. Ehkä hänellä on

mielessä ympäristökansojen soti-laallinen voima ja uhka, jonka edessä Israelin kansa joutui monta kertaa nöyrytymään rangaistuksena siitä, ettei se ollut luottanut Herraan. Nousevan polven tulisi säilyttää usko siihen, että kerran luvattu Messias tulee ja etteivät pakanat pysty sitä estämään. Jumala on osoittava voimansa toteuttamalla lupauksensa. Psalmista halusi julistaa Jumalan voimaa nousevalle polvelle.

Kristillinen usko elää nykyisinkin suuren paineen alaisena. Epäuskon voimat ryntäilevät sitä vastaan monelta taholta. Näiden voimien keskellä Jumalan lapset ovat kuin muinoin Jerusalemin kaupunki vihollistensa piirittämänä.

Uskovien aseet eivät ole lihallisia. Heillä on kuitenkin puolellaan väkevä Jumala. Jumala avaa sanalleen ovia ja vaikuttaa uskoa sanan saamasta vastustuksesta huolimatta. Jumala säilyttää sittenkin Seurakuntansa. Sitä ei voi tuhota. Jumalan voima ja lupaus ovat siitä takeena.

Sananjulistajan rukous on, ettei Jumala hylkäisi häntä, kun hän on tullut vanhaksi ja harmaapäiseksi. Hän pyytää julistaa evankeliumia ja vakuuttaa nuoret siitä, että evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi. Usein Kirkko on selviytynyt vaikeista koetuksen ajoista harmaapäisten saarnamiesten julistaessa elämän sanaa. Jumala on näyttänyt voimansa heikoissa.

Lasten ja nuorten eteen on tehtävä työtä – rukoillen. Ennen kaikkea heille on julistettava lakia ja evankeliumia niin, että he eläisivät evankeliumista ja osaisivat iloita siitä. Näitä ajatellen psalmista sanoo: "Jumala, sinun vanhurskautesi ulottuu hamaan korkeuksiin, sinun, joka teet niin suuria. Jumala, kuka on sinun vertaisesi?" Eräässä toisessa psalmissa sanotaan: "Suuri on sinun armosi ja ulottuu ylitse taivasten ja sinun totuutesi hamaan pilviin asti" (Ps. 108:5).

Ulottukoon armo myös nouseviin polviin. Tehtäköön heille tietoiseksi Jumalan suuret teot Kristuksessa, että hekin vuorostaan kertoisivat niistä seuraaville polville.

Evankeliumin julistaminen on kuin viestijuoksua. Edellinen polvi vie viestin seuraavalle. Usein isovanhemmat kertovat lastenlapsilleen. Nämä taas puhuvat sekä omille vanhemmilleen että isovanhemmilleen, miten kulloinkin, mutta joka tapauksessa viesti kulkee ja pelastaa.

3. Kiitos taivaallisesta autuudesta

Psalmikirjoittaja ei haaveile uskolle ruusuista tulevaisuutta tänne maan päälle. Hän sanoo: "Sinä, joka olet antanut meidän kokea paljon ahdistusta ja onnettomuutta." Hän on täysin tietoinen siitä, että uskovan elämään voi sisältyä paljon ahdistusta ja onnettomuutta. Sen hän ottaa Jumalan kädestä ymmärtäen, ettei se tuota iankaikkista kärsimystä. On mentävä läpi "pahojen päivien" ja lopulta on luovuttava matkasauvasta.

Uskovalla on kuitenkin ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän luja ja autuas toivo. "Sinä virvoitat meidät jälleen henkiin, ja maan syvyyksistä sinä tuot meidät takaisin." Kun uskomme Jumalan käsi-varren voimaan, uskomme, että Jumalan Seurakunta on oleva täällä viimeiseen päivään asti eivätkä mitkään pahan mahdit voi sitä hävittää. Kun uskomme Jumalamme väkevyyteen, uskomme, että kuolema on nielty ja voitto saatu ja mekin saamme nousta kirkkaudessa.

Hiukset harvenevat, askel käy verkkaiseksi, selkä koukistuu, mutta päämäärä lähenee ja aivan kuin häämöttää usvan takaa. Autuuden ilo kasvaa, ja odotuksen jännitys tihenee. Jo nyt on aika kiittää siitä, mikä on luvattu ja mikä tuleva on.

Virret VK 1938: 517; 504:4; 405:1,6–8; 337; 168:1,6,7.

Laki ja evankeliumi

Kahdentenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Epistolateksti.

Tämmöinen luottamus meillä on Kristuksen kautta Jumalaan; ei niin, että meillä itsellämme olisi kykyä ajatella jotakin, ikäänkuin se tulisi meistä itsestämme, vaan se kyky, mikä meillä on, on Jumalasta, joka myös on tehnyt meidät kykeneviksi olemaan uuden liiton palvelijoita, ei kirjaimen, vaan Hengen; sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi. Mutta jos jo kuoleman virka, joka oli kirjaimin kaiverrettu kiviin, ilmestyi kirkkaudessa, niin etteivät Israelin lapset kärsineet katsella Mooseksen kasvoja hänen kasvojensa kirkkauden tähden, joka kuitenkin oli katoavaista, kuinka paljoa enemmän onkaan Hengen virka oleva kirkkaudessa! Sillä jos kadotustuomion virka jo oli kirkkautta, niin on vanhurskauden virka vielä paljoa runsaammassa määrin kirkkautta. 2 Kor. 3:4–9.

On olemassa eräs, hyvin tärkeä Raamatun oppi. Se oli kristikunnasta lähes tyystin hävinnyt, kunnes luterilainen uskonpuhdistus toi sen jälleen esille. Harvinainen se on nykyisinkin. Mitä oppia arvelette minun tarkoittavan?

Tämä oppi koskee lain ja evankeliumin välistä eroa. Siitä haluamme tänään puhua tekstimme ja myös eräiden muiden tähän asiaan liittyvien raamatunkohtien valossa.

Kun olet lukenut Raamatua, olet varmasti tehnyt sen havainnon, että eräät kohdat syyttävät sinua ja tuomitsevat sinut, mutta toiset kohdat lohduttavat. Jotkut saattavat ajatella, että Pyhä Raamattu on hyvin sekava ja ristiriitainen kirja. Mutta siitä ei ole kysymys.

Raamattu todellakin sisältää kahta erilaista oppia. Niillä on kummallakin oma tehtävänsä ja tarkoituksensa. Toinen on lain oppi. Sen tehtävänä on toimittaa "kadotustuomion virkaa". Toinen on evankeliumin oppi. Sen tehtävänä on toimittaa "vanhurskauden virkaa". Näitä tärkeitä asioita tekstimme meille selvittää. Niillä on suuri merkitys uskonelämällemme.

Mitä on laki ja millainen on lain tehtävä?

Pyhässä Raamatussa sana laki voi merkitä monia asioita. Se voi tarkoittaa Viittä Mooseksen kirjaa (Joh. 1:45) tai koko Vanhaa testamenttia (Joh. 10:34). Se voi tarkoittaa oppia (Ps. 19:8, Room. 8:2). Se voi tarkoittaa Jumalan vaativaa tahtoa (Room. 3:20). Onpa sillä myös merkityksenä 'järjestys' (Room. 3:27). Tekstiyhteys ratkaisee kulloinkin merkityksen.

Nyt puhumme laista merkityksessä Jumalan vaativa tahto. Se on itse asiassa sama kuin Jumalan kymmenen käskyä selitettynä ja sovellettuina niin, kuin Raamattu itse niitä selittää ja soveltaa. Hyvä esimerkki siitä on Vapahtajamme viidettä käskyä koskeva opetus vuorisaarnassa. Hän sanoo: "Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä tapa', ja: 'Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjänpäiväinen', on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen." (Matt. 5:21–22.)

Jumalan pyhä laki sanoo meille, millaisia meidän tulee olla, mitä meidän tulee ajatella, puhua ja tehdä. Vastaavasti laki kieltää meiltä kaikki väärät ajatukset, kaikki väärät sanat ja kaikki väärät teot. Se myös sanoo, millaisia me emme saa olla. Lain vaatimukset ovat ehdottomia.

Samalla laki osoittaa meidät syntisiksi, meidät, koska olemme rikkoneet Jumalan tahdon emmekä ole olleet sellaisia, kuin Jumala on käskennyt. Me emme ole toimineet ajatuksissa, sanoissa ja teoissa Jumalan tahdon mukaan. Pyhä Raamattu sanoo: "Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto" (Room. 3:19–20).

Lain tarkoituksena on sulkea suumme Jumalan edessä, ettemme puolustelisi itseämme, vaan joutuisimme myöntämään Jumalan lain tuomion oikeaksi. Laki tekee omalletunnonle synnin suureksi ja syyttäväksi. Laki tuomitsee meidät Jumalan vihan alle ja määrää meille iankaikkisen rangaistuksen, raskaan kärsimyksen ja helvetin tulen.

Laissa ei ole armoa eikä laupeutta. Laki ei tunne anteeksiantamusta.

Jumalan laki ei katso henkilöön. Se on annettu sitä varten, että "koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä". Laki syyllistää meidät kaikki. Maailmassa ei ole koskaan ollut ketään niin hyvää ihmistä, ettei hänen kaikki vanhurskautensa Jumalan lain edessä olisi "niin kuin tahrattu vaate" (Jes. 64:6).

Kun laki on saanut meidät tuntemaan syntisyytemme, se on toimittanut virkansa, tuon "kadotustuomion viran". Näin tuomitessaan meidät laki on vanhurskas, pyhä ja hyvä (Room. 7:12). Lain eli kadotustuomion virka on Jumalan apuvirka. Jumalan päämääränä ei ole tuomita meitä kadotukseen, vaan pelastaa meidät taivaan iloon. Sen vuoksi Pyhä Raamattu sanoo lain virkaa Jumalan "oudoksi ja kummaksi työksi" eli vieraaksi työksi (Jes. 28:21). Jumala näyttää meille hetkeksi vihansa, jotta me saisimme katsella iäisesti hänen lempeitä, rakastavia kasvojaan, kuten hän sanoo: "Vähäksi silmänräpäykseksi minä hylkäsin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen suurella laupeudella. Ylitsevuotavassa vihassani minä peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi." (Jes. 54:7–8.)

Mitä on evankeliumi ja mikä on sen tehtävä

Tekstimme nimittää evankeliumin tehtävää "vanhurskauden viraksi". Samassa yhteydessä apostoli Paavali käyttää siitä nimitystä "Hengen virka", sillä "Henki tekee eläväksi" (2 Kor. 3,6,8). Lain virkaa eli "kadotustuomion virkaa" hän samassa paikassa sanoo "kuoleman viraksi", sillä laki eli "kirjain kuolettaa" (2 Kor. 3:6–7). Kymmenen käskyä näet kirjoitettiin kirjaimin kivitauluihin. Näin nämä kaksi, laki ja evankeliumi, ovat toistensa vastakohtia. Laki näyttää ihmisessä olevan hengellisen kuoleman, vieläpä kauhistuttaa sillä ihmistä. Evankeliumi tuo meille Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden, synnyttää meidät uudesti ja antaa meille hengellisen elämän. Evankeliumissa ei ole mitään kauhistavaa, ei kadotustuomiota, ei Jumalan vihaa, vaan pelkkää laupeutta ja armoa.

Evankeliumi on ilosanoma, sanoma rauhasta, jonka Kristus teki Jumalan ja ihmiskunnan välille (Ef. 2:15) sovittamalla sen synnit. Sitä Kristus julisti (Ef. 2:17; Joh. 20:21,26). Kristus on meidän "rau-

hanruhtinaamme" (Jes. 9:6) ja "meidän rauhamme" (Ef. 2:14).

Me niin helposti ajattelemme, että meidän on itse saatava aikaan rauha Jumalan ja itsemme välille. Evankeliumi ilmoittaa, että Kristus on sen jo tehnyt ja kutsuu meitä uskolla omistamaan syntien anteeksiantamuksen. Siitä tulee rauha sydämeemme.

Evankeliumi kutsuu meitä valmiille juhla-aterialle. Vertauksessa kuninkaan pojan häistä sanotaan: "Sanokaa kutsutuille: Katso, minä olen valmistanut ateriani, minun härkäni ja syöttilääni ovat teurastetut, ja kaikki on valmiina; tulkaa häihin" (Matt. 22:4).

Herra Kristus valmisti meille pääsyn Isän Jumalan tykö oman tunnon rauhaan ja autuuden iloon. Hän teki sen katkeralla kärsimisellä ja kuolemallaan ollen suuressa, valtavassa tuskassa. On hänen pilkkaamistaan ajatella ja luulla, että voisimme siihen vielä jotakin lisätä. Ei, autuus, pelastus on yksin armosta, yksin Kristuksen sovitystyön tähden. Se on sulana lahjana, ja usko omistaa sen sellaisena, siihen mitään lisäämättä, siitä mitään pois ottamatta. Tämä on ilosanoma sille, jonka Jumalan pyhä laki on murskannut ja jolta se vei viimeisenkin luulon ja toivon, että ihminen voisi omilla teoillaan kelvata Jumalalle.

Saan sanoa: tällainen paha, huono ja turmeltunut olen, mutta kiitos Jumalan, minulle on valmiina armo, jossa hänelle kelpaan. Evankeliumi julistaa minulle vanhurskautta, ei omaani, vaan Kristuksen täydellistä vanhurskautta ja lukee sen minulle hyväksi.

Kerran eräs lähetyssaarnaaja koetteli kuolevaa miestä, josta oli tullut kristitty. Lähetyssaarnaaja halusi tietää, oliko mies oikein ymmärtänyt uskon asian. "Miten uskot pelastuvasi?", hän kysyi. Mies sanoi: "Onhan minulla se vanhurskaus." Lähetyssaarnaaja koetteli vielä miestä ja kysyi: "Mikä vanhurskaus?" Mies selitti: "Jos Jumala kysyy minulta jotakin, niin piiloudun Kristuksen selän taakse ja olen aivan hiljaa ja annan Kristuksen vastata puolestani." Siinähan on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa. Pyhä Raamattu sanoo Kristuksesta: "Herra on meidän vanhurskaudemme" (Jer. 23:6). Se nimittää häntä myös "vanhurskauden auringoksi", joka säteilee meille elämää antavaa vanhurskauden valoa.

Laki ei lohduta eikä anna hengellistä elämää. Evankeliumi on Jumalan Hengen varsinainen virka. Se on syntien anteeksiantamuksen,

elämän ja autuuden lähde. Se virvoittaa sielun. Se herättää hengellisesti kuolleet. Se lääkitsee haavat. Kristus on evankeliumin julistaja. Hän sanoo: "Minä itse kaitsen lampaani ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on." (Hes. 34:15–16.) Kristus, laumansa Ylipaimen, valtuutti ja lähetti alipaimenensa julistamaan evankeliumia, jotta ihmiset uskoisivat ja pelastuisivat.

Muista

Muista, että kaikki se Pyhässä Raamatussa, mikä vaatii sinulta oikeita tekoja tai mikä tuomitsee ja kiroaa sinut, on lakia. Se on siellä sitä varten, että käsittäisit, ettei voi pelastua omasta voimastasi, vaan että tarvitset Kristuksen. Niin "laki on kasvattaja Kristukseen, jotta me uskosta vanhurskaiksi tulisimme" (Gal. 3:24).

Lakia on myös kaikki se Pyhän Raamatun opetus, jossa se kertoo, mitkä ovat Jumalalle mieluisia oikeita hyviä tekoja. Ne ovat uskon hedelmää. Ne ovat vielä täällä ajassa hyvin vähäisiä ja puutteellisia ja vanhan ihmisemme synnillä tahrimia. Ne eivät avaa meille taivasta. Ne ovat Jumalalle otollisia vain siten, että Kristuksen armo puhdistaa ne.

Sanomme lain ensimmäiseksi käytöksi sitä, että laki rangaistuksineen jossain määrin yhteiskunnassa hillitsee karkeitä synnin purkauksia. Lain toiseksi käytöksi sanomme sitä, josta tässä saarnassa olemme lähinnä puhuneet, että laki saa aikaan synnintuntoa. Lain kolmas käyttö on opettaa uskoville, mitkä ovat oikeita tekoja.

Kun luet Pyhää Raamattua ja löydät sieltä ihania kohtia, jotka puhuvat sinulle Jumalan armosta Kristuksessa, muista, että ne ovat evankeliumia. Niistä kohdista etsi itsellesi varmuus syntiesi anteeksiantamisesta ja pelastuksesta. Ne kertovat sinulle, että Jumala on toisenlainen kuin lain alla ollessasi ajattelit. Ne kertovat sinulle, että Jumala on rakkaus, joka on antanut Poikansa sinun edestäsi. Usko evankeliumi ja iloitse, kuten apostoli kehottaa: "Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!" (Fil. 4:4.)

"Hyvin hän on kaikki tehnyt"

Kahdentenaatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumi.

Jeesus lähti jälleen Tyyron alueelta ja kulki Siidonin kautta tuli Galilean järven ääreen Dekapolin alueen keskitse. Ja hänen tykönsä tuotiin kuuro, joka oli melkein mykkä, ja he pyysivät häntä panemaan käntensä hänen päälleen. Niin hän otti hänet erilleen kansasta, pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja koski hänen kieleensä ja katsahti ylös taivaaseen, huokasi ja sanoi hänelle: "Effata", se on: aukene. Niin hänen korvansa aukenivat, ja hänen kielensä side irtautui, ja hän puhui selkeästi. Ja Jeesus kielsi heitä sitä kenellekään sanomasta; mutta mitä enemmän hän heitä kielsi, sitä enemmän he julistivat. Ja ihmiset hämmästyivät ylen määrin ja sanoivat: "Hyvin hän on kaikki tehnyt: kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan." Mark. 7:31–37.

Jeesus oli tehnyt pitkän matkan aina Välimeren rannalle saakka Tyyron ja Siidonin alueille, missä hän tapasi kanaani-laisen vaimon, jonka harvinaista uskoa hän ylisti. Sieltä hän siirtyi Dekapolin alueen kautta Genetsaretin järven itärannalle. Näille alueille oli ominaista, että niissä vallitsi hellenistinen kulttuuri ja juutalaiset olivat niissä vähemmistönä.

Kun Jeesus kulki pakanoiden alueiden läpi, hän näki monenlaista kurjuutta. Sitä hän näki myös Galilean alueella. Nyt hänen tykönsä tuotiin kuuromykkä parannettavaksi. Jeesus otti hänet erilleen ja paransi hänet. Jeesus kielsi heitä sitä kenellekään sanomasta. Hän ei halunnut tulla julki vastustajiensa tähden, sillä hänen täytyi voida suorittaa opettajan tehtävänsä ennen kuolemaansa. Kaiken piti tapahtua niin kuin oli kirjoitettu.

On erikoista havaita, että Jeesus oli monille Israelin hengellisille johtajille tuntematon. He käyttivät urkkijoita, mutta itse eivät vaivautuneet häntä kuulemaan. Jeesus julisti avoimesti, mutta Messiaana hän esiintyi julkisesti vasta ratsastaessaan Jerusalemiin juuri ennen kuolemaansa. Monet kuitenkin oppivat tunnistamaan hänet Messiaaksi hänen puheistaan ja teoistaan.

Jeesus ei halunnut, että häneen uskotaan ihmeidentekijänä, mutta ei käsitetä hänen Messiaan tehtävänsä. On niin kovin inhimillistä, että ihmeet kiehtovat, mutta lunastuksen ja syntien anteeksisaamisen asia ei. Niinpä mitä enemmän Jeesus kielsi heitä puhumasta kuuromykän parantamisesta, sitä enemmän he puhuivat. He eivät toimineet uskon kuuliaisuudessa, vaan omassa ymmärryksessään. Tällainen suhtautumistapa on ihmiselle ominainen, kun hän omasta mielestään ei tee mitään väärää, vaan ennemminkin toimii toisen parhaaksi.

1. Jeesus on sääliväinen

Kun kuuromykkä tuotiin Jeesuksen luo, Jeesus otti hänen asiansa omakseen, vei hänet erilleen ja parantaessaan häntä katsoi ylös ja huokaisi. Tämä kertoo Jeesuksen säälistä ja myötäelämisestä miestä kohtaan. Näemme siinä hänen säälivän myös koko maailman kuuroutta ja mykkyyttä, sillä "meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä". Kysymyksessä ei ollut vain yhden miehen kuuromykkyys, vaan meidän kaikkien kuurous ja mykkyys, jonka parantamiseksi Jeesus oli tullut maailmaan ja joka ikään kuin konkretisoitui tässä tilanteessa.

Synnillä ja sairaudella on tietty keskinäinen suhteensa, josta kristityn on syytä olla tarkasti selvillä. Väärät käsitykset voivat johtaa väärin tuomioihin toisia kohtaan tai turhaan häpeään ja väärään syllisyydentuntoon.

Jokin sairaus tai kova kohtalo ei johdu siitä, että asianomainen olisi muita syntisempi. Se ei myöskään ole yleensä seurausta siitä, että sairas olisi tehnyt jonkin synnin, josta Jumala rankaisisi häntä sairaudella. Syntymästään saakka sokeasta miehestä Jeesus sanoi: "Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki" (Joh. 9:3). Jumala voi monin eri tavoin panna sairauden palvelemaan omia hyviä tarkoituksiaan, ja niin se voi koitua kunniaksi Jumalan nimelle.

On kuitenkin syntejä, kuten haureus, jotka voivat aiheuttaa tauteja harjoittajissaan. Raamattu sanoo: He ovat "villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä saada piti" (Room. 1:27). Kuitenkaan siitä, että he ovat itse syypäitä tilaansa, ei saa tehdä sitä johtopäätöstä, että he olisivat lopullisesti kadotettuja, vaan heitä on etsittävä Ju-

malan sanalla ja kutsuttava parannukseen ja uskoon.

Valtaenemmistö sairauksia ja ruumiin vikoja on sellaisia, jotka eivät johdu mistään tietystä synnistä. Ne ovat kyllä seurausta syntiinlankeemuksesta, sillä ilman sitä maailmassa ei olisi kuolemaa eikä sairautta. Perisyntiin katsoen koko ihmiskunta on samassa tilassa. Toinen ei ole toista parempi, vaikka voi olla toista terveempi. Sairaus ei sinänsä lisää syntisyyttä, jos ei vähennäkään.

Jeesuksen asenne sairaisiin oli säälivä ja auttava. Hänessä emme tapaa tylyä, rakkaudetonta asennetta. Lähes kaikkialla missä hän liikkui, hän paransi sairaita, jopa sapattinakin. Hän teki työtä uutterasti väsyksiin asti itseään säästämättä ja julisti Jumalan valtakuntaa. Ennen kaikkea hän rakasti meitä ihmisiä ottamalla pois sairauden ja kuoleman perussyyn sovittaessaan ihmiskunnan synnit. Sairaus on kuoleman oire, ja kuolema on synnin palkka. Kun Kristus otti pois synnin, hän voitti kuoleman ja toi valoon elämän, niin että kuka tahansa Jeesukseen uskoo, se elää. Hän ei ikinä näe kuolemaa (Joh. 8:51).

2. Jeesuksen sana on luova sana

Toisinaan Jeesus paransi pelkällä sanalla olematta edes sairaan luona. Toisinaan hän pani kätensä sairaitten päälle. Sokean silmille hän teki tahtaan syljestä, siveli sen hänen silmilleen ja käski peseytyä Siiloan lammikossa. Kuuromykän tapauksessa Jeesus "pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja koski hänen kieleensä ja katsahti ylös taivaaseen, huokasi ja sanoi hänelle: 'Effata', se on: aukene".

Jeesuksen menettelytapa oli erikoinen, jota ehkä mekin kummeksumme, kuten Lutherkin tekee Kirkkopostillansa saarnassa. Jeesus ei varmastikaan tehnyt mainittuja valmistelevia toimia vain tämän kuuromykän takia, vaan myös opetuksiksi meille. Kuitenkaan Jeesus ei käske meidän tehdä samoin. Hän ei tee asiasta säädöstä.

Mitä Jeesus sitten opettaa meille tällä erikoisella menettelytavallaan?

Opimme ensiksi sen, että mitä tahansa hän meille säätää, meidän tulee sitä noudattaa, vaikka se tuntuisi oudolta. Kun hän on säätänyt kasteen ja ehtoollisen sakramentit, meidän on ne toimitettava hänen

säätämyksensä mukaisina. Emme saa panna painoa sille, ovatko säädökset ihmisen tunnevarauksen mukaisia, vaan meidän on käytettävä niitä hänen säätämüksensä mukaan ja pidettävä niitä pyhinä, koska hän on ne säätänyt. Samalla saamme olla kiitollisia siitä, että hän on asettanut meille Uuden liiton kristityille sellaiset sakramentit, joita kaikkialla maailmassa voidaan helposti käyttää pyhää kunnioitusta tuntien.

Kun Jeesus käytti parantaessaan välistä ulkonaisia aineita tai muita ulkonaisia asioita, hän siten osoitti, että hän voi yhdistää niihin parantavan voimansa. Kun hän taas paransi pelkällä sanalla, hän osoitti, etteivät sellaiset seikat kuten aine tai käten päälle paneminen ole hänelle välttämättömiä; hän pystyy muutenkin toimimaan. Mutta kun hän käyttää ulkonaisia aineita, kuten sakramenteissa, me olemme niihin sidottuja. Kysymys ei ole siitä, mitä Jumala voi tehdä, vaan siitä mitä hän tekee, sekä siitä, mitä hän haluaa meidän tekevän. Jos hylkäämme hänen antamansa välineet, sanan ja sakramentit, ja toimimme ilman niitä, meillä ei ole toivoa saada muullakaan tavalla ohi niiden hänen armoaan. Jos sokea mies ei olisi peseytynyt Siiloan lammikossa, hän ei olisi tullut terveeksi, tai jos kuuromyikkä olisi estänyt Jeesuksen toimia, hän ei olisi saanut kuuloa eikä puhekykyä.

Kun reformoidut sanovat, ettei Pyhä Henki tarvitse kulkuneuvoja, ja kieltävät armonvälineiden uskoa synnyttävän vaikutuksen, he tekevät väärän johtopäätöksen siitä, mitä Jumala kaikkivallassaan voi tehdä, mitä hän tekee, mitä hän on luvannut tehdä ja mitä hän on käskenyt meidän tehdä. Selityksillään he luulevat voivansa vastustaa Kristuksen kaikkivallassaan antamaa käskyä, kun hän sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heidät pitämään kaikki, mitä minä olen teidän käskenyt pitää." (Matt. 28:19–20.)

Kun Jeesus paransi välineitä käyttäen, hän kuitenkin liitti niihin aina sanansa. Niin tässäkin. Hän sanoi kuuromyksälle: "Effata", se on: aukene. Kuuron korvat kuulivat sanan ja aukenivat. Kuolleelle Lasarukselle Jeesus sanoi: "Lasarus tule ulos" ja Lasarus tuli haudasta siteisiin käärittynä. Jumala kutsuu olemattomat olemaan. Sanallaan hän loi tyhjistä sellaista, mitä ennen ei ollut. Kristuksen, Jumalan Pojan, sana paransi sairaita ja herätti kuolleita. Niin tässäkin kuuro,

joka ei voinut kuulla, kuitenkin kuuli. Oli myös niitä, jotka kuulemalla kuulivat, eivätkä kuitenkaan kuulleet. Kun Jumala lähestyy meitä evankeliumilla, ihminen kykenee sitä vastustamaan ja sen hylkäämään. Siinä suhteessa se eroaa siitä Jumalan sanasta, jota hän käytti luodessaan maailman ja jota hän käyttää tuomiopäivänä.

Evankeliumi on uutta luova sana. Se herättää synteihinsä kuolleen elämään. Sanallaan Jumala voittaa vastustelewan ja tekee hänestä uskovan. Kun julistetaan: "Usko Jeesukseen!", tämä on Jumalan uutta luova, evankeliumin mukainen "käsky" ja kutsu herätä hengellisestä kuolemasta hengelliseen elämään. Se on kehoitus kuuroille korville kuulla Jumalan ääni ja seurata sitä. Se ei ole lain vaatimus, vaan rakastavan Kristuksen suloinen ääni, joka herättää uuteen elämään.

Kun korvat ovat kuurot evankeliumille, kielikin on sidottu. Epäuskoinen ei halua ylistää Jumalan armotekoja. Evankeliumi avaa paitsi korvat kuulemaan myös kielen siteet ylistämään Jumalaa. Nyt kun Jeesus on jo saattanut työnsä päätökseen, on aika julistaa: "Hyvin hän on kaikki tehnyt."

Oikea usko antaa kunnian Jumalalle ja rauhan syntisen omalletunnolle

Kahdentenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Evankeliumi.

Juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Niin hän tapasi pyhäkössä ne, jotka myivät härkiä ja lampaita ja kyyhkyisiä, ja rahanvaihtajat istumassa. Ja hän teki nuorista ruoskan ja ajoi ulos pyhäköstä heidät kaikki lampaineen ja härkineen ja kaasi vaihtajain rahat maahan ja työnsi heidän pöytänsä kumoon. Ja hän sanoi kyyhkysten myyjille: "Viekkää pois nämä täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi." Silloin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu: "Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut." Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: "Minkä merkin sinä näytät meille, koska näitä teet?" Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä." Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?" Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Kun hän sitten oli noussut kuolleista, muistivat hänen opetuslapsensa, että hän oli tämän sanonut; ja he uskoivat Raamatun ja sen sanan, jonka Jeesus oli sanonut. Mutta kun hän oli Jerusalemissa pääsiäisenä, juhlan aikana, uskoivat monet hänen nimeensä, nähdessään hänen tunnustekonsa, jotka hän teki. Mutta Jeesus itse ei uskonut itseänsä heille, sen tähden että hän tunsikaikki eikä tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä ihmisessä on. Joh. 2:13–25.

Kiitämme Jumalaa luterilaisesta uskonpuhdistuksesta. Kiitämme häntä siitä, että sen kautta jälleen tuli päivänvaloon ja Jumalan Seurakunnan julkiseen käyttöön selvä, puhdas Jumalan sana. Kiitämme häntä siitä, että uskonpuhdistuksen välityksellä meillekin tuli Jumalan kirkas armo, joka antaa omalletunnolle rauhan ja sydämeen taivastoivon. Tekstimme ohjaa meitä tarkastelemaan asioita, jotka liittyvät uskonpuhdistukseen. Se tuo meille esiin sen, että oikea usko antaa kunnian Jumalalle ja rauhan syntisen omalletunnolle, kun taas

väärä usko erottaa meidät Jumalasta, etsii ihmiskunniaa eikä voi kehtään pelastaa.

1. Väärä usko ei anna kunniaa Jumalalle eikä rauhaa tunnolle

Maailmassa itse asiassa on vain kaksi uskontoa. On se armon uskonto, jonka Jumalan pyhä sana meille ilmoittaa, ja on tekojen uskonto, jonka piiriin kuuluvat kaikki muut uskonnot. Ihminen joko luottaa siihen, että Kristus on sovittanut hänen syntinsä, tai hän ei sitä usko. Ihminen joko uskoo, että saamme syntimme anteeksi armon kautta, ilman omia tekojamme, tai hän luottaa siihen, että hänen omat tekonsa, hänen oma arvollisuutensa ja ansionsa ratkaisevat hänen suhteensa Jumalaan. On vain nämä kaksi uskontoa.

Toiminnallisella tasolla on kolmaskin uskonto, näiden kahden sekoitus eli Kristus ja ihmisteot pelastuksen perustana. Se ei kuitenkaan käytännössä eroa tekojen uskonnosta, koska siinä pelastus ratkaisevassa vaiheessa jää kuitenkin riippumaan ihmisen teoista, suhtautumisesta, asennoitumisesta, ratkaisusta, antautumisesta tai rukouksellisesta. Ja sydämen kannalta ajateltuna luottamuksen perustana voi viime kädessä olla vain jompikumpi, Kristus tai teot.

Vapahtaja meni ylös Jerusalemiin pääsiäisjuhlan lähestyessä. Siellä hän meni pyhäkköön ja näki millainen meno siellä oli. Hän tapasi rahanvaihtajia, kyyhkystenmyyjiä ja kaupustelijoita. Tämä liittyi temppelissä harjoitettuun jumalanpalvelukseen. Koska Jumala oli säättänyt uhrin, tarvittiin myös, mitä uhrattiin. Sitä varten oli järjestetty uhrieläinten myyntiä, niin että ihmiset saattoivat kätevästi ostaa niitä paikan päällä. Toimintaa pidettiin tarpeellisena ja luonnollisena. Kuitenkin huomaamme, että Vapahtaja suhtautui siihen kielteisesti. Herran huoneesta oli tehty markkinahuone. Toiminta palveli kaupustelijoiden ahneutta, ja ahneus taas on epäjumalanpalvelusta. Herran palveluun tarkoitettu huoneesta oli tullut epäjumalanpalvelun pesä.

Tämä on ainoa kertomus viikunapuun kiroamisen lisäksi evankeliumeissa, missä Jeesus esiintyy sellaisella voimalla ja kiivaudella kuin tässä. Hän toimii jumalallisella arvovallalla Jumalan Poikana ja lain Herrana. Hän kaataa vaihtajain rahat maahan, työntää heidän pöytänsä kumoon ja sanoo kyyhkystenmyyjille: "Viekkä pois nämä täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi." Hän puhdistaa temppelin eikä kukaan voi häntä estää. Myyjien on väistytävä ja toteltava hänen sanaansa. Jeesus tekee vanhurskaassa vihas-

saan rankaisevan ihmeteon. Jumalan rakkaus edellyttää, että hänen huoneensa pysyy rukoushuoneena ja toimii hänen tarkoituksensa hyväksi.

Jokin oli mennyt pahasti vinoon israelilaisten kaupanteossa. Jumala oli kyllä säättänyt uhrin. Ne olivat oikeita aina siihen saakka, kunnes Kristus toimitti uhreista viimeisen Golgatalla meidän edestämme. Kaupanteossa eivät olleet oikeat lähtökohdat ja tarkoitukset. Siinä ei etsitty Jumalan kunniaa eikä ihmisten autuutta, vaan se nousi hyödyn tavoittelusta. He käyttivät hyväkseen sitä, minkä Jumala oli tarkoittanut omaksi kunniakseen ja ihmisielujen pelastukseksi. Väärällä uskolla on tällainen ominaisuus: Se ei anna kunniaa Jumalalle. Se ei ajattele, kuinka Jumalan asian käy. Sille ei ole ensisijaista, mitä Kristuksesta saarnataan. Se etsii omaansa ja kätkee todelliset motiivinsa uskonnon harjoitukseen.

Uhrin temppelissä olivat esikuvia siitä uhrista jonka Jeesus oli toimittava ja kertoivat Jumalan rakkaudesta meihin syntisiin. Ne kertoivat myös siitä, että kun Messias täyttää uhrien varsinaisen, esikuvallisen tarkoituksen, Jumalalle tulee kiitos ja kunnia. Sillä ihminen ei voi itse itseänsä lunastaa, vaan Jumalan Poika tuli ihmiseksi ja lunasti meidät. Hän teki sen, mikä meille oli mahdotonta. Tästä kuuluu kiitos ja kunnia yksinomaan Jumalalle.

Väärä usko ei myöskään anna omalletunnolle rauhaa. Siellä oli kova markkinahumu. Ei siinä syntiensä ja syyttävän omantunnon kanssa kipuileva ihminen rauhaa löytänyt. Sen sijaan Jeesus tuli ihmisten luo hiljaisena, näki heidän sielunsa syvyyksiin, tiesi heidän syntinsä ja ahdistuksensa, ja hän auttoi. Hän saattoi sanoa halvatulle miehelle ensi sanoinaan: "Sinun syntisi ovat anteeksiannetut" tai naiselle: "En minäkään sinua tuomitse." Niin monen monta kertaa hän kutsui syntiset luoksensa ja antoi heille rauhansa.

Mutta nyt temppelialueella vallitsee aivan toinen henki. Väärä usko kiinnittää huomion väärin asioihin.

Voimme havaita, että ihmisperäisellä jumalanpalveluksella on ainakin kolme ilmenemismuotoa, miten se palvelee itsekkyyttä.

Ensiksikin ajatellaan, että ihminen omilla ansioillaan ja hyvillä teoillaan voi ansaita Jumalan armon ja päästä taivaaseen. Farisealaisessa ilmapiirissä luultiin saatavan Jumalan suosio tekemällä työtä käskettyä ja toimittamalla säädetyt uhrin. Ei ajateltu uhrien merkitystä ja ajateltiin saatavan pelastus ilman Messiasta, ilman Välimiestä ja

ilman uskoa. Farisealainen hurskauselämä ei tarvinnut Messiasta ja hänen uhriaan. Ansiouskonnossa ei ole opittu tuntemaan valmista lahja-armoa.

Ei ole kovin monta vuotta siitä, kun katolista Teresaa haastateltiin hänen lähtönsä kynnyksellä. Hän sanoi uskovansa, että Kristus ottaa hänet taivaaseen, koska hän on tehnyt hyviä tekoja. Hänen toivonsa oli siinä. Jos panemme sydämemme luottamuksen tekoihimme, sivuutamme Kristuksen, halveksimme hänen uhriansa, eikä Kristus ole meille tie taivaaseen. Syntinen tarvitsee armon, jonka Kristus on hankkinut. Jeesus sanookin: "Kiivaus sinun huoneesi puolesta kulluttaa minut." Näemme Jeesuksen kärsivänä myös tuossa tilanteessa, hänen ankaruudestaan huolimatta. Hän kärsi sen tähden, ettei siellä toteutunut Jumalan huoneen tarkoitus: syntisten ihmisten etsintä Jumalan laupeudella ja heidän pelastuksensa. Luottamus omiin tekeihin ja ansion tavoittelu taivaaseen pääsemiseksi on väärän uskon yksi ilmenemismuoto.

Toinen väärän hengellisyyden ilmenemismuoto on oman hyödyn tavoittelu. Halutaan olla uskonnollisia, jotta sitä kautta saadaan itselle hyötyä. Tässä tapauksessa tehtiin rahaa.

Ihminen voi myös etsiä kunniaa, toimeentuloa tai asemaa. Hän toivoo saavansa uskonnollisuudestaan maallista hyötyä. Apostoleilla sen sijaan oli ammatti ja vakinainen toimeentulo, josta he luopuivat ryhtyessään seuraamaan Jeesusta. He jättivät varman leipäpuun ja jäivät ajallisen toimeentulon puolesta Jumalan lupauksen ja uskon varaan.

Kolmas väärän hengellisyyden ilmenemismuoto on uskonnon käyttäminen synnillisten halujen toteuttamiseen. Sekin voi tapahtua hyvin monella tavoin. Fariseukset etsivät ihmiskunniaa, ryöstivät leskien huoneita ja jättivät huolehtimatta vanhuksistaan. Uskonnon varjolla on pystytetty kultteja, joissa on harjoitettu räikeätä haureutta. Uskonnon nimissä on surmattu viattomia ihmisiä. Ei sovi myöskään unohtaa hienoja taiteellisia teoksia ja esityksiä, joilla on tavoiteltu kunniaa. Kirkossa ei esiinnytä, siellä esitetään, ja ne ovat aivan eri asioita. Mitä kauemmaksi etäännyttään armon opista, sitä räikeämpiä ilmennyksiä sellainen uskonnollisuus voi saada. Ihmiseltä, joka ei ole oppinut tuntemaan Jumalan armoa ja joka ei elä evankeliumista, puuttuu käsitys siitä, mikä on oikeata jumalanpalvelusta. Häneltä puuttuu myös voima pahan vastustamiseen. Hänen parhainkin uhrau-

tuvaisuutensa ja nöyryytensä on pohjimmiltaan itsekkyyttä. Hänen jaloimmankin epäitsekkyytensä pohjalla on itsekkyyys, jos ei muu, niin ansion saaminen. Väärä usko johtaa sellaiseen.

Taistelu oikean ja väärän uskon välillä on kestänyt taukoamatta Aadamista lähtien. Se on oleva siihen saakka, kunnes Kristus tulee. Oikean uskon ja väärän uskon välille ei voi pystyttää rauhaa. Niiden välille ei voida rakentaa kompromissia, vaan ne ovat niin kuin tuli ja vesi.

2. Oikea usko antaa kunnian Jumalalle ja tuo tunnolle levon

Oikea usko antaa kunnian Jumalalle sen tähden, että se asettaa Jumalan sanan ensisijalle, korkeimmaksi arvovallaksi. "Puhu, Herra, palvelijasi kuulee", sanoi profeetta Samuel. "Minä niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettu laissa ja profeetoissa", sanoo apostoli Paavali (Apt. 24:14). Hän sanoo myös, että me "vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle" (2 Kor. 10:5). Näin me olemme Jumalan Sanan alla ja sana on meidän yläpuolellamme. Silloin Jumalan sana saa puhua omalletunnillemme ja sydämemme kuuntelee sitä ja yhtyy siihen ilolla, – ja miksi ei yhtyisi, tuohan se meille rauhan. Tosin lain sana tekee meidät levottomiksi ja rauhattomiksi, kun se syyllistää. Mutta tarvitsemme sitä, jotta meille kelpaisi anteeksiantamus ja tuntisimme sen tarpeen. Kun laki on tehnyt tehtävänsä, Jumala ottaa meidät hellään hoivaansa evankeliumin sanalla, paljastaa meille rakastavan Isän sydämensä, julistaa meidät jumalattomat vanhurskaiksi ja armahtaa meitä suuria syntisiä. Saamme rauhan omalletunnolle ja autuuden ilon.

Siellä, missä evankeliumi on opittu tuntemaan, on aina iloittu autuudesta. On iloittu siitä armosta ja lahjasta, jonka Jumala on meille Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa valmistanut. Usko löytää tämän ilon Jumalan sanasta, kun Sana antaa meille rauhan omaantuntoon syntiemme anteeksisaamisessa. Näin Jumalan kunnia ja meidän autuutemme kulkevat käsi kädessä.

Kiitos Jumalalle siitä, mitä hän on tehnyt ja minkä hän yksin on meille valmistanut ja lahjoittanut.

Oikea usko palvelee Jumalaa, mutta aivan toisella tavalla, kuin väärä usko sitä yrittää. Oikea usko ei tee sitä lain tuomion alaisena, vaan armon alla. Apostoli Johannes puhuu siitä Ensimmäisessä kirjeessään. Hän sanoo kirjoittavansa meille uuden käskyn, joka ei kui-

tenkaan ole uusi, vaan vanha. Se on uusi siinä merkityksessä, että tuntiessamme evankeliumin meillä on aivan uusi asenne lakiin ja Jumalan tahdon toteuttamiseen ja täyttämiseen elämässämme. Emme palvele Jumalaa lain pakottamina, vaan sydämen halusta rakkaudesta. Olemme kiitollisia siitä, mitä olemme saaneet, ja tietoisia siitä, että palvelumme on vajavaista. Mutta sittenkin haluamme lausua hänelle kiitoksen elämällämme ja elää hurskaasti niin, kuin kristityn Jumalan kymmenen käskyn mukaan tulee elää. Rukoilemme häneltä siihen voimaa, mutta emme pane luottamustamme elämäämme, vaan pidämme sielumme turvana Herramme Jeesuksen Kristuksen ja hänet edestämme ristiinnaulittuna. Katsomme häneen. Häneltä saamme Sanan ja sakramenttien lupauksista Pyhän Hengen vakuutuksen siitä, että syntimme ovat anteeksiannetut.

Armon alla palvelemme lähimmäistä odottamatta vastapalveluksia. Teemme sitä sen tähden, että niin on Jumalan tahto ja että se on lähimmäiselle hyväksi. Näin usko on antanut meille uuden asenteen tähän elämään. Oikea usko varjelee meitä vääriä asenteita, joihin väärä usko johdattaa. Emme anna maailman menon sumentaa silmiämme. Olemme tietoisia siitä, että on olemassa sekä oikea usko että väärä usko, ja ettei niiden välille voi tehdä rauhaa. Oikea usko tulee Jumalalta. Se on jumalakeskeistä, perustuu Jumalan sanaan, Kristuksen tekoon ja Pyhän Hengen toimintaan. Se ei perustu mihinkään, mikä lähtee meistä ja on meidän vanhan ihmisemme ajatusten mukaista. Väärä usko taas nousee ihmisestä itsestään.

Oikea usko ja väärä usko ovat todella niin vastakkaisia, ettei niitä voi sovittaa yhteen. Tämän selkeyden haluamme säilyttää. Haluamme siirtää sen myös polvelta toiselle Jumalan sanan voimalla. Rukoilemme, että Jumala antaisi tähän meille apunsa.

Olemme kiitollisia siitä, että Jumala on kirkastanut meille evankeliumin ja on vapauttanut meidät niistä kahleista, joihin väärä usko sitoo ihmisen ja hänen uskonnolliset pyrintönsä. Olemme kiitollisia siitä, että olemme saaneet syntimme anteeksi Kristuksen tähden ja että saamme kulkea kohti taivaan kotia, jossa ylistetään Jumalan Karitsaa siitä, mitä hän on edestämme tehnyt, ja jossa kunnian saa yksin Jumala ja me iankaikkisen autuuden.

Tunnetko Jumalan rakkauden

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Epistolateksti.

Me olemme oppineet tuntemaan ja me uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin. Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Näin on rakkaus tullut täydelliseksi meissä, että meillä olisi turva tuomiopäivänä; sillä sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa. Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa. Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä. Jos joku sanoo: "Minä rakastan Jumalaa", mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä. 1 Joh. 4:16–21.

Jumala on rakastanut syntisiä

Pyhäkoulunopettaja oli puhunut lapsille siitä rakkaudesta, jota Jumala on osoittanut maailmaa kohtaan Kristuksessa. Hän kysyi lapsilta: "Millaisia lapsia Jumala rakastaa?" He vastasivat: "Kilttejä lapsia." Opettaja oli hetken hiljaa – ja lapset ihmettelivät, mitä väärää heidän vastauksessaan oli. Sitten opettaja kysyi: "Keiden edestä Jeesus kuoli?" Lapset osasivat vastata: "Kaikkien ihmisten." Opettaja johdatteli edelleen: "Olivatko he kaikki kilttejä?" Lapset vastasivat: "Eivät olleet." "Vaan millaisia he olivat", opettaja kysyi. "Syntisiä", vastasivat lapset. Opettaja jatkoi: "Jokainen ihminen on tehnyt syntiä, ja jokaisen edestä Jeesus kuoli. Sanokaapa nyt, millaisia lapsia Jumala rakastaa." Nyt lapset osasivat sanoa: "Jeesus rakastaa syntisiä lapsia."

Luokalla oli eräs poika, joka juuri sinä aamuna oli kiukutellut äidilleen ja ollut tuhma. Hänen oli paha olla. Hän kysyi: "Onko totta, että Jumala rakastaa myös tuhmia lapsia?" "Aivan varmaan", vakuutti opettaja. Onhan Jeesus sanonut: 'Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka hä-

neen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä' (Joh. 3:16). Tässä sinulle on Raamatussa sanottu, että Jeesus rakasti maa-ilmaa. Jeesus rakasti jokaista ihmistä, myös tuhmia lapsia." Poika kuunteli pelkkänä korvana. Sitten hän sanoi: "Olen iloinen, että Jumala rakastaa tuhmiakin lapsia, sillä minä en ole ollut kiltti poika. Mutta nyt haluan olla."

Tämä on evankeliumin keskeisin totuus. Jumala rakastaa niitä, jotka eivät ole hyviä. Apostoli Johannes sanoo sen tekstissämme näin: "Hän ensiksi rakasti meitä." Tämä on todella evankeliumia, hyviä uutisia meille, jotka olimme Jumalan vihollisia ja jotka emme häntä rakastaneet. Mieleemme oli Jumalaa vastaan. Emme tahtoneet emmekä pystyneet ottamaan vastaan hänen sanaansa. Emme kunnioittaneet Jumalaa yli kaiken, vaan etsimme omaa kunniaamme. Ihminen on sellainen, että hän yrittää kerätä itselleen ansioita jumalanpalveluksellaan. Hän pyrkii Jumalan suosioon saadakseen siitä palkan. Mutta koska tekomme eivät ole Jumalalle kelvollisia ilman uskoa, me vain keräämme Jumalan vihaa ja rangaistusta päällemme moisella jumalanpalveluksella.

Ilman uskoa Kristukseen ihminen on pahan, syyttävän omantunnon vallassa. Hän ponnistelee Jumalan vihan ja tuomion alaisena riippumatta siitä, kuinka paljon hän näkee vaivaa sairasten, puutteenaisten ja vanhusten auttamiseksi. Siinä tilassa hän ei tunne Jumalaa ja työntää epäuskollaan syrjään Jumalan armon Kristuksessa.

Ihmiskunta oli kulkemassa kohti kadtusta, mutta oli yksi, joka rakasti ja sääli meitä. Me vihasimme, pilkkasimme ja halveksimme häntä ja olimme kapinassa häntä vastaan. Hänen sydämessään paloi hellä, lämmin rakkaus meitä syntisiä kohtaan. "Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut; sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta", hän lausuu profeettansa kautta (Jer. 31:3).

Jumalalla ei ollut mitään pakkoa tai velvollisuutta rakastaa meitä. Hänen ei tarvinnut rakastaa meitä sen tähden, että hän oli meidät luonut. Sillä Jumala saattoi sanoa kaikista luomisteoistaan: "Katso, se oli sangen hyvää" (1 Moos. 1:31). Mutta kun Jumala katsoi ihmisiä lankeemuksen jälkeen, hän joutui sanomaan: "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään" (Ps. 14:3). Näiden

joukossa olivat kaikki – sinäkin – ilman ansioita. Jumalalla ei ollut vähintäkään velvollisuutta osoittaa sinulle rakkautta.

Jumala rakasti meitä itsensä tähden siitä selittämättömästä syystä, että hän on rakkaus. Hänen tiensä ovat meidän teitämme niin paljon korkeammat, kuin taivas on korkeampi maata.

Eräs pastori ajatellessaan sitä, kuinka paljon ihmiset tekevät syntiä ja kuinka kiittämättömiä he ovat armahtajaansa kohtaan, sanoi: "Jos minä olisin Jumala, en päästäisi ketään taivaaseen, vaan sulkisin kaikki kadotukseen." Niin, jos me saisimme lempeän sanan palkaksi ilkeän sanan, rakkautemme palkittaisiin vihalla ja asioiden parhain päin ymmärtäminen tuottaisi meille vain mieliharmia, kuinka pitkään kärsivällisyytemme ja rakkautemme mahtaisi kestää? – Jumalan rakkaus kuitenkin kesti, vaikka hän ei löytänyt meistä yhtään hyvää tekoa. Apostoli Paavali sanoo: "Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme" (Room. 5:8).

Jumala pysyi kuitenkin vanhurskaana, joka vihaa syntiä ja vaatii pyhyyttä. Niinpä hän vaati sovituksen synneistä. Hän antoi omalle Pojalleen käskyn sovittaa meidät Jumalan kanssa ja maksaa meidän syntivelkamme. Kristus kärsi sen rangaistuksen, mikä synnistä Jumalan lain mukaan oli kärsittävä. Hän koki Jumalan vihan. Koska ilman verenvuodatusta ei tapahdu syntien anteeksiantamusta, Kristus vuodatti verensä meidän edestämme. Nyt kaikuu ilosanoma: "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7).

Kun Jumalan laki todistaa sinut syylliseksi ja omatuntosi yhtyy siihen, muista: Jumala on rakastanut tuhmia lapsia. Älä katsele omia syntejäsi ja lankeemuksiasi, vaan katso sovitusta. Älä tuijota Jumalan vihaa, vaan katso Kristukseen, joka on kantanut Jumalan vihan ja ottanut sen pois ja hankkinut sinulle sovituksen. Katso Jumalan rakkauteen, se säteilee langenneille armoa armon päälle. Jumala vakaasti tahtoo, että turvaudut Jeesukseen ja uskot, että syntisi ovat anteeksiannetut. Saat iloita armosta ja siitä, että Jumala on sinua rakastanut ja että nyt olet uskossa häneen Jumalan autuas lapsi ja taivaan perillinen. Siitä pyhä kasteesi, Jumalan tekemä armoliitto, on pettämätön vakuus.

Usko Jumalan rakkauteen tuo muutoksen Jumala-suhteeseemme

Kun pääsemme tuntemaan Jumalan rakkauden Kristuksessa ja saamme Jumalalta voiman sen uskoa, suhteemme Jumalaan muuttuu siitä, mitä luonnostamme asiasta ajattelemme. Ennen ajattelimme, että Jumala vihaa meitä ja kauhistuimme synnistä tulevaa tuomiota. Mutta kun tulimme tuntemaan Jumalan armon, opimme tuntemaan Jumalan rakastavana Isänä. Apostoli sanoo: "Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta." Koska Kristus jo otti pois meidän rangaistuksemme, pelko hälvenee sydämestämme sen uskoessamme. Pelon sijaan astuu rauha sydämeemme. Iloitsemme siitä, että Jumala antoi meille Poikansa Vapahtajaksi ja että nyt saamme hänessä päivittäin kaikki syntimme anteeksi.

Ilman uskoa Jumala olisi meistä julma olento ja tuomiopäivä kauhun päivä. Tosin epäuskoinen saattaa uskotella itselleen, ettei tuomiota tule tai ettei Jumalaa ole ja elää paatumuksen luulorauhasa. Jumalan rakkautta emme kuitenkaan löydä Kristuksen ulkopuolelta. Siksi usko häneen on välttämätön. Omantunnon paaduttaminen ei kuitenkaan auta pahan omantunnon tosiasian edessä. Pelko ajaa väärään rauhaan, mutta ei anna apua. Vain Kristukselta löydämme sellaisen rauhan, jossa ei ole pelkoa.

Tekstimme sanoo: "Me olemme oppineet tuntemaan ja uskomme sen rakkauden, joka Jumalalla on meihin." Tästä seuraa, että meillä on turva tuomiopäivänä. Se ei ole teoissamme eikä meidän rakkaudessaamme, vaan Jumalan rakkaudessa, joka on ilmestynyt Kristuksessa syntisiä varten. Apostoli Johannes kehottaa meitä isällisen rakkaasti: "Ja nyt, lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmes-tyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkotettaisi pois hänen tykönsä hänen tulemuksessaan" (1 Joh. 2:28).

Kun ihminen pääsee Jumalan yhteyteen uskon kautta Kristukseen, hänessä on tällaisia tuntomerkkejä: usko, luottamus, rohkeus, pelottomuus. Usko on toisaalta sen vastaanottamista ja omistamista, mitä Kristus on tehnyt meidän edestämme, ja toisaalta turvautumista Kristuksen hankkimaan armoon. Samalla usko on luottamista Jumalan sanan ja pyhien sakramenttien lupauksiin. Ne ovat varmoja itsensä Jumalan lupauksia. Rohkeus on rohkeutta jättäytyä Jumalan lupa-

usten varaan vastoin maailman uhkauksia ja syntisen lihamme pelottelua. Pelottomuus on turvallista jumalanpelkoa siinä tietoisuudessa, ettei sitä, joka Jeesukseen turvaa, kohtaa Jumalan iankaikkinen viha eikä häpeä. Pelottomuus on tietoisuutta siitä ja uskoa siihen, "ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme" (Room. 8:38–39).

Siellä, missä sydämessä on usko Jumalaan, joka on ensiksi rakastanut meitä, on sen vaikutuksesta myös rakkautta Jumalaan – vaikka heikkonakin. Johannes sanoo: "Me rakastamme häntä, sillä hän on ensiksi rakastanut meitä."

Miten voimme koetella, rakastammeko Jumalaa vai emme? Jumala ei tarvitse mitään. Kaikki on hänen. Hänen on koko maailma ja taivaitten taivaat. Rakkaus Jumalaan koetellaan siinä, onko meillä rakkautta Jumalan sanaan, rakkautta Jumalan Seurakuntaan ja rakkautta lähimmäisiimme, vieläpä vihollisiimme.

Tekstimme sanoo: "Jos joku sanoo: 'Minä rakastan Jumalaa', mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä."

Rakkaudesta Jumalan sanaan Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt." (Joh. 14:23–24.)

Rakkaudesta Jumalan Seurakuntaan Jeesus sanoo: "Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle" (Matt. 25:40).

Lähimmäisrakkaudesta Raamattu sanoo: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi" (Matt. 22:39). Rakkaudesta vihollisia kohtaan Jeesus sanoo: "Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat" (Matt. 5:44).

Rakkaus ei seuraa oman sydämen petollisia tunteita, vaan ottaa ohjeekseen Jumalan sanan. Se ajattelee ajallista hätää ja ymmärtää vähäosaisia. Se käsittää, että iankaikkiset ovat tärkeämpiä kuin ajalliset. Se ymmärtää langennutta, nostaa häntä ja ohjaa Kristuksen turviin sekä voittoisampaan kilvoitteluun. Se ei lyö lyötyä, vaan voitelee haavat lohdutuksen balsamilla. Se ei aukaise kipeitä arpia, vaan antaa niiden umpeutua. Rakkaus ei pelkää käyttää Jumalan lakia, ei väheksy kuria, ei siunaa jumalattomuutta, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa.

Onko Vapahtaja sinulle rakas

Kolmantenatoista Pyhän Kolmiykseyden jälkeisenä sunnuntaina.
I vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä.

Jeesus kääntyi opetuslapsiinsa erikseen ja sanoi: "Autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, mitä te näette. Sillä minä sanon teille: monet profeetat ja kuninkaas ovat tahtoneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet." Luuk. 10:23–24.

Jumalan kansalla, sen oikeilla opettajilla ja johtajilla oli selkeä ja varma Messias-toivo Vanhan liiton aikana. He odottivat, kuten vanha Simeon, Israelin lunastusta. Jeesus sanoo Aabrahamista jopa tällaiset sanat: "Hän näki minun päiväni ja iloitsi." Heille tuleva Vapahtaja oli rakas, niin että Jeesus lausuu tekstissämme: "Monet profeetat ja kuninkaas ovat tahtoneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet."

Messias, Jeesus, on tullut. Nyt me saamme Jumalan sanasta kuulla hänen puhettaan ja katsella hänen tekojaan. Lupaukset ovat täyttyneet, ja niin olemme aivan suurenmoisessa asemassa.

Mutta tekstimme asettaa meille kysymyksen: Onko Jeesus meille itse kullekin rakas, niin kuin hän oli Vanhan liiton profeetoille ja kuninkaille?

Me emme voi fyysisin silmin nähdä Jeesusta ja hänen tekojaan, mutta Raamatun sana tuo ne esiin. Apostoli Johannes sanoo: "Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä." (Joh. 20:30–31). Tämä ilmaisee sen tarkoituksen, miksi meille on Raamatussa kuvattu Jeesuksen toimintaa. Meistä voisi olla kiintoisaa saada tietoja monista asioista, joista Raamattu ei kerro. Mutta Raamattu vaikenee niistä ja kertoo vain sen, mikä on tarpeen uskoaksemme ja pelastuaksemme. Raamattua ei ole kirjoitettu tyydyttämään meidän uteliaisuuttamme, vaan ilmoittamaan meille sen, minkä Jumala haluaa meidän tietävän, jotta

oppisimme tuntemaan Vapahtajamme ja pelastuisimme.

Uskon tarkoituksena on antaa meille Jeesuksen nimessä sellainen elämä, joka on kuoleman ja kaiken kärsimyksen ja pahan vastakohta. Siksi se on iankaikkinen, loppumaton elämä. Se on vastakohta kaikelle ikävystymiselle, tuskalle ja sielun pimeydelle. Siksi se on autuutta ja iloa. Se on vastakohta kaikelle synnille, valheelle ja vääryydelle. Siksi se on vanhurskautta. Se on vastakohta kaikille omantunnon ahdistuksille. Siksi se on myös rauhaa.

Kun Vanhan liiton uskovat tähysivät ennustusten valossa Kristuksen päivään, he halusivat nähdä sen päivän. Niin suurenmoinen asia se oli, ja niin varma, selkeä oli heidän uskonsa. Mutta heidän silmiltään se oli salattu. Uskossa heillä oli kuitenkin elämä Kristuksessa. Mekin tähyämme uskossa tulevaan, nimittäin toivon täyttymiseen uskon vaihtuessa näkemiseksi.

Silloin saamme nähdä profeetat ja kuninkaat, joiden turvana oli tuleva Lunastaja. Silloin maailmanhistorian pitkä menneisyys ikään kuin kutistuu läsnä olevaksi nykyhetkeksi. Kristuksen omat kaikilta ajoilta ja koko maailmasta ovat hänen edessään kirkastettuina suuressa, loppumattomassa juhlassa. Me vihoviimeiset saamme olla ensimmäisten parissa ja hänen luonaan, jonka kautta kaikki on ja joka on meidät lunastanut.

Kun Jumalan armo on meille rakas, ovat myös Kristus ja hänen sanansa meille rakkaita. Kun Kristus ja hänen sanansa ovat meille rakkaat, on meille rakas myös hänen Seurakuntansa. Pysykäämme Kristuksen rakkaudessa, siinä rakkaudessa, josta hän itse on sanonut: "Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä" (Joh. 15:13). Säilyttäkäämme myös keskinäinen, uskonveljellinen rakkaus.

Osoita laupeutta

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä.

Jeesus vastasi ja sanoi: "Eräs mies vaelsi Jerusalemissa alas Jerikoon ja joutui ryövärien käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi. Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse. Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse. Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä. Ja hän meni hänen luokseen ja satoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä. Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: 'Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.' Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryövärien käsiin?" Hän sanoi: "Se, joka osoitti hänelle laupeutta." Niin Jeesus sanoi hänelle: "Mene ja tee sinä samoin." Luuk. 10:30–37.

Jeesuksen kertomus laupiaasta samarialaisesta on meille tuttu jo lapsuudesta lähtien.

Eräs mies vaelsi tietä pitkin Jerusalemissa Jerikoon. Tie mutkittelee alaspäin, sillä Jerusalem on kilometrin verran Jerikoa korkeammalla. Mies ryöstettiin, hakattiin ja jätettiin oman onnensa nojaan alastomana virumaan tien varteen puolikuolleen.

Ohikulkenut pappi näki ryöstetyn, mutta meni ohi. Samoin leeviläinen. Papit hoitivat temppelissä heille määrättyjä tehtäviä, leeviläiset taas muuta pyhäkköpalvelusta. Ne, joiden oli määrä edustaa oikeata uskoa ja virassaan palvella Herraa, osoittivat käytöksellään, etteivät he sydämellään häntä palvelleet.

Samarialaiset hyväksyivät vain Mooseksen kirjat pyhiksi kirjoiksi. Se johtui muun muassa siitä, ettei heidän Messias-toivonsa käynyt yksiin muiden Raamatun kirjojen kanssa, he kun näet odottivat Messiaan syntyvän heistä. He pitivät oikeutettuna Israelin kah-

tiajakoa kuningas Salomon jälkeen, mistä muut profeetat nuhtelivat heitä. He palvelivat Jumalaa omalla vuorellaan eikä Jerusalemissa, kuten Herra oli käskenyt. Heidän oppinsa ei ollut oikea. Kuitenkin Jeesuksen kertomuksessa samarialainen auttoi ryöstettyä.

1. Jumala tahtoo kirkoltaan laupeutta

Vapahtaja moitti fariseusten jumalanpalvelusta. Vaikka juutalaisten toimittamat uhrin olivat Jumalan säättämiä ja itsessään oikeita, niin henki oli väärä. Se tulee ilmi selkeästi tässä kertomuksessa. Pappi ja leeviläinen ovat sydämeltään kovia ja laupeudettomia. Koska heillä ei ollut uskoa Jumalan laupeuteen, heillä ei myöskään ollut laupeutta lähimmäistä kohtaan. Nämä asiat näet kulkevat käsi kädessä.

Samarialainen osoittautui oikeaksi lähimmäiseksi. Se oli merkki siitä, että hän tunsu Jumalan armon ja eli siitä. Tällä esimerkillä Vapahtaja osoittaa, etteivät kaikki samarialaiset olleet uskossaan harhassa. Todennäköisesti samarialainen oli uskonasioiden tähden matkalla Jerusalemiin ja pitäytyi koko Jumalan sanan ilmoitukseen ja oikeaan Jumalan säättämään jumalanpalvelukseen Jerusalemin temppelissä. Tie sinne Samariasta kulki Jerikon kautta, koska kulku suoraan vuoriston halki olisi ollut liian vaikea. Samarialainen oli paitsi oikea lähimmäinen myös oikea uskova. Itse asiassa samarialainen edustaa tässä oikeata Kirkkoa, mutta pappi ja leeviläinen eivät. Samarialainen oli tulossa kotiin Jerusalemiin ja aikoi mennä sinne pian uudestaan.

Tällä kertomuksella Jeesus opettaa, että hänen Kirkkonsa on laupias. Onhan kirjoitettu: "Herra on armollinen ja vanhurskas, meidän Jumalamme on laupias" (Ps. 116:5). Kirkon tulee heijastaa julistuksellaan ja toiminnallaan sitä, millainen Jumala on, että olisimme hänen lapsiaan. Olemmehan syntyneet Jumalan lapsiksi. Silloin meidän tulee olla myös Isämme kaltaisia. Se tarkoittaa syntisen armahtamista evankeliumin lohdutuksella ja hänen päästämistään syntitaakasta. Se tarkoittaa lähimmäisen auttamista hädässä. Se tarkoittaa jopa sitä, että Kirkko rukoilee vihollistensa edestä. Jeesus sanoo: "Minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa; sillä hän an-

taa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin" (Matt. 5:44–45).

2. Jumala mieltyy uhrauksiin

Samarialainen ei ollut laupias ainoastaan mieleltään, vaan myös teoissa. Ryöstetyltä hän ei voinut toivoa korvausta palveluksistaan. Puolikuollut saattoi tuskin edes puhua ja ilmaista nimeään. Samarialainen kaivaa esiin matkaan ottamansa varusteet. Hän puhdistaa, lääkitsee ja sitoo pahoinpidellyn, nostaa hänet aasinsa selkään ja vie majataloon. Hän maksaa etukäteen hänen hoidostaan ja lupaa suorittaa palatessaan loputkin kulut. Samarialainen luopuu toisen hyväksi tärkeistä lääkintätarpeistaan, lisäksi matkaa varten varaamastaan rahasta ja ajasta. Ryöstetyn hoito astuu tärkeysjärjestyksessä ensi sijalle. Samarialainen järjestää myös jatkohoidon ennen kuin jatkaa matkaansa.

Jeesus kertoo samarialaisen toiminnan hyvänä esimerkkinä ja osoittaa, että tällaiset epäitsekкäät uhraukset ovat Jumalalle mieleen.

Nykyisin on havaittavissa yhteiskunnassamme voimakasta pyrkymä korkeisiin asemiin ja uralla etenemiseen. Syrjään on jäänyt halu miellyttää Jumalaa. Siitä puhumista ei voi tietenkään odottaa maallistuneelta yhteiskunnalta. Mutta myös palvelualttius, toiminta lähimmäisen hyväksi sekä kärsivien ja puutteessa olevien auttaminen eivät näytä kuuluvan tämän päivän ihmisen ihanteisiin. Itsekkyys, oma etu ja tilyys ohjaavat tekoja. Tai vähäisellä almulla ostetaan hyvä omatunto.

Kristillisen laupeudentyön ja humanismin välillä on suuri ero. Yhteistä niille voi olla Vapahtajan ohje: "Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille" (Matt. 7:12). Humanisti katsoo tämän koko uskontonsa tärkeimmäksi asiaksi. Uskova käsittää, että se on lakia ja koskee ihmissuhteita. Hänelle keskeisin asia on Vapahtajan työ ja evankeliumi. Humanisti pyrkii jalostamaan itsessään olevia moraalisia, sivistyksellisiä ja esteettisiä voimia ja niillä palvelemaan lähimmäistään. Uskova taas on syntynyt Jumalasta ja on häneltä saanut uuden mielen ja uuden sydämen, niin että hän rakastaa armon voimalla ja sen uudistamana lähimmäistään. Humanisti toivoo tulevansa kiitetyksi hyvyystään; uskova taas ei

tee hyviä tekoja pelastuksen toivossa, vaan kiitollisena sen tähden, että on saanut pelastuksen armosta lahjana.

Jotta tekomme olisivat Jumalalle otollisia, tarvitaan kaksi asiaa. Ensiksikin tekoon täytyy olla Jumalan käsky, niin että tiedämme Jumalan haluavan meidän sen tekevän. Toiseksi tarvitsemme uskon, joka puhdistaa tekomme vanhan ihmisemme saastutuksesta. Saamme olla varmoja, että uskossa tehdyt teot ovat Jumalalle otollisia. Teot, joilta puuttuu Jumalan käsky tai lupa, eivät ole uskossa tehtyjä.

Oikeita tekoja ovat ajalliseen elämään ja elatukseen liittyvät teot, sillä Jumala on käskennyt meidän tehdä työtä. Oikeita tekoja ovat lähimmäisemme auttamiseen liittyvät teot, sillä Jumala on käskennyt meidän rakastaa lähimmäistämme. Oikeita tekoja ovat Jumalan sanaan ja sen julistamiseen liittyvät teot, sillä Jumala on käskennyt meidän pyhittää lepopäivän. Oikeita asioita ovat myös levon ja virkistuksen piiriin kuuluvat teot, sillä Jumala on antanut meille luvan levätä. Kaikki tämä on luvallista ja Jumalalle mieleen Jumalan käskyjä seuraten uskossa tehtynä.

Uskovien ei pidä ottaa esikuvikseen epäuskoisen maailman asenteita, vaan pureutua kiinni Jumalan sanaan ja sieltä etsiä esikuvansa. Erityisesti Herramme Kristus on hyvä esikuva uhrautuvassa rakkautessaan. Hän ei tullut tavoittelemaan omaa etuaan, vaan hän tuli uhraamaan itsensä meidän edestämme. Kun kiusaaja oli ryöstänyt meidät ja jättänyt hengellisesti kuolleina korppien raadeltaviksi, Kristus tuli, puhalsi meihin elämän hengen, hoiti meitä ja otti hoidettavaksi Seurakuntaansa. Hän maksoi meidän kaikki kulumme.

Kristus ei kuitenkaan ole pelkkä esikuva hyviin tekoihin. Hän on ennen kaikkea Lunastaja. Syntien sovittajana hän on osoittautunut meidän aidoksi lähimmäiseksemme, johon taivaallinen Isä on mielistynyt ja jonka koko lunastustyö oli hänelle otollinen. Sen Jumala osoitti herättämällä hänet kuolleista. Kun Kristus on asettunut asumaan sydämiimme, hän vaikuttaa meissä rakkautta, niin että me näemme lähimmäisemme hädän ja autamme häntä.

Lain vai armon alla

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Epistolateksti.

Vai ettekö tiedä, veljet – minä puhun lain tunteville – että laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää? Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan mieheensä; mutta jos mies kuolee, on vaimo irti tästä miehen laista. Sen tähden hän saa avionrikkojan nimen, jos miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle; mutta jos mies kuolee, on hän vapaa siitä laista, niin ettei hän ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle. Niin, veljeni, teidätkin on kuoletettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle. Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle, mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa. Room. 7:1–6.

Kristinuskolla on kaikkina aikoina ollut kahdenlaisia vastustajia, mitä tulee Jumalan lakiin ja armosta pelastumiseen. Toiset ovat sanelleet, että armonopista seuraa hillitön elämä ja sen vuoksi siitä pitää luopua. Toiset taas ottavat armonopista itselleen luvan synnin harjoitukseen. Molemmat käsitykset ovat väärä ja hyvin vaarallisia. Edelliset hylkäävät puhtaan armon, jälkimmäiset turhentavat lain ja tekevät armosta peitteen huonolle elämälleen..

Oikea usko säilyttää kummallakin, sekä lailla että evankeliumilla, paikkansa ja ohjaa syntisen Kristuksen turviin ohi lain tuomioiden ja antaa hänelle edellytyksiä pyhityselämään.

1. Kristityt ovat irti laista ja kuolleet pois laista

Apostoli käyttää erikoista vertausta havainnollistamaan kristityn suhdetta syntiin ja lakiin. Hän ottaa vertauskohdaksi avioliiton. Niin kauan kuin mies elää, vaimo on sidottu mieheensä eikä saa mennä toisen miehen vaimoksi. Mutta kun mies kuolee ja vaimo jää leskek-

si, hän voi mennä uuteen avioon toisen miehen kanssa. Kun ihminen on epäuskossa, hän on ikään kuin naimisissa synnin kanssa ja palvelee syntiä. Kun hän tulee uskoon, tämä suhde päättyy. Hän kuolee synnille ja on vapaa palvelemaan Kristusta.

Apostoli sanoo, että kristityt ovat kuolleet synnille ja laille. Hän ei tarkoita sillä sitä, mitä kristityt ovat tehneet, vaan sitä, mitä heille on tapahtunut. Synnille kuoleminen ei ole heidän tekonsa. Samalla kun ihminen tulee uskoon Jumalan yksinomaisesta vaikutuksesta, hän kuolee synnille. Siihen asti synti määrää ja hallitsee ihmisen elämää ja on sille luonteenomaista. Kun ihminen kuolee synnille, synnin määräysvalta loppuu. Eikä kysymys ole ainoastaan määräysvallasta ulkonaaisena, ulkoapäin tulevana asiana, vaan sisäisenä, koko ihmisen elämää ja tekemistä, sen kaikkia mielenliikkeitä ja sydämen aivoituksia myöten määräävänä asiana.

Synnillä on hirvittävä valta epäuskoisessa ihmisessä. Kun tässä yhteydessä puhumme synnistä, emme tarkoita sitä, mikä yleensä on syntiä ihmisten mielestä, vaan sitä, mikä on syntiä Jumalan edessä. Jumalan edessä syntiä on kaikki, mikä ei ole uskosta.

Tässä tilassa myös laki, joka itsessään on vanhurskas ja pyhä, herättää synnin himoja, kun se kieltää himoitsemasta. Vaikka lain sisältö on rakkaus, se synnyttää vihaa vanhassa ihmisessämme. Kun emme pysty rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja kun laki tuomitsee meidät, seurauksena ei suinkaan ole meissä enenevä rakkaus, vaan viha. Laki saa aikaan, että synti virkoaa meissä. Apostoli sanoo: "Kun käskysana tuli, niin synti virkosi" (Room. 7:9). Lain julistaminen ei tee meistä pyhempitä, vaan pahempia, sillä se herättää himoja ja saa synnin virkoamaan. Laki vaikuttaa sitä, minkä se kieltää. Tämä nyrinurinen vaikutus ei johdu lain olemuksesta, vaan ihmisen turmeluksesta.

Tämä on tarkasti huomattava. Laki ei saa aikaan elämää. Se ei synnytä Jumalan lapseksi. Se ei anna syntejä anteeksi. Laki ei myöskään vaikuta pyhityselämää eikä saa aikaan hyviä tekoja. Laki tuomitsee, kuolettaa ja kiroaa. Se ajaa helvettiin. Se synnyttää omantunnon kauhuja ja saa ihmisen pakenemaan Jumalaa. Laki herättää ihmisessä uinuvan synnin kuin talviunta nukkuvan karhun konnustaan.

2. Palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa

Nyt tekstimme sanoo, että uskovat ovat irti laista ja ovat kuolleet laille. Tällainen olotilan muutos tapahtuu, kun evankeliumi synnyttää meissä uskon. Kun meille selviää, että saamme syntimme anteeksi Kristuksen työn nojalla ilman lain tekoja, meihin tulee uusi, hengellinen elämä. "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi." Olemme päässeet uskossa pakoon lain syytöksiä ja tuomioita. Elämme armosta. Olemme saaneet uuden sydämen ja uuden mielen. Evankeliumin vaikutuksesta nyt ilolla yhdyimme Jumalan lakiin ja ahkeruimme elää sen mukaan. Voiman lähteenä meillä ei ole lain ruoska, vaan evankeliumi. Emme enää harmistuneina ajattele: "Minun täytyy palvella Jumalaa", vaan sanomme iloiten: "Minä saan palvella häntä, joka on minut pelastanut."

Kun olemme saaneet uskon lahjan, emme elä enää synnin vankeina, vaan elämme uutta elämää Kristuksessa, joka on ylösnoussut ja osoittanut voittonsa synnistä ja kuolemasta ja hankkinut meille elämän. Emme ole synnin omia, vaan olemme Jeesuksen omia elääksemme hänelle ja palvellaksemme häntä.

Paavali nimittää uskon tilaa Hengen uudeksi tilaksi. Se ei ole vanha kirjaimen tila. Kirjaimella Paavali tarkoittaa lakia, sillä Jumala antoi lakinsa kirjaimin kivitauluihin kirjoitettuna Moosekselle.

Kun lain ja evankeliumin oikea ymmärtäminen kävi vähiin kansankirkossa, monet julistajat puhuivat kirjaimen orjuudesta ja tarkoittivat sillä tarkkaa pitäytymistä Raamatun sanaan. Se ei ole suinkaan orjuutta. Päinvastoin se on vapautta, sillä Vapahtaja sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi" (Joh. 8:31–32). Irtautuminen kirjoitetusta Jumalan sanasta on lihallista vapautta ja hurmahenkisyyttä.

Monet, jotka elävät synnin orjuudessa, luulevat olevansa vapaita, kuten fariseukset Jeesuksen aikana. Jos ihminen elää omavanhurskauden luulossa, hän ei huomaa orjuuttaan, koska hän seuraa synnillisii mielitekojaan ja nauttii niistä. Kuitenkaan siinä tilassa hänellä ei ole oikeata käsitystä Jumalan lasten vapaudesta, vaan pitää sitä kahlitsevana ja ikävänä.

Jumalan lapset ovat kuitenkin päässeet lain alta Jumalan lasten

vapauteen. Meitä ei ahdistakaan laki, kun olemme Kristuksen suojassa. Meille eivät aiheuta pelkoja taikauskoiset uskomukset, joista pakanat ja monet luopiot sisimmässään kärsivät. Saamme iloisin, vapain mielin palvella Jumalaa Hengen uudessa tilassa.

Hengen uusi tila ei tarkoita synnittömyyttä. Se tarkoittaa vapautta lain tuomioista ja sen kirouksesta. Se merkitsee syntien anteeksiantamuksesta elämistä joka päivä. Se tarkoittaa uudestisyntyneen ihmisen uutta hengellistä tilaa, jossa hän elää. Ansioita tavoittelematta ja palkkaa pyytämättä hän palvelee mielellään Jumalaa ja rakastaa lähimmäistään.

Se, joka on saanut pääsön lain alta armon alle, suhtautuu Jumalan lakiin uudella tavalla. Hän voi sanoa: "Sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin" (Room. 7:22). Uskova ottaa mielellään Jumalan lain elämänsä ohjeeksi ja haluaa toimia sen mukaan. Koska Kristus on rakastanut häntä, hänkin rakastaa Vapahtajaansa ja lähimmäisiään.

29.4.2008. VK 1938: 158::1–6; 115; 354; 159:1,2,5,6; 312.

Voinko olla varma autuudestani?

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Osa epistolatekstiä.

Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin. 1 Tim. 1:15.

Tänä iltana yhdessä ollessamme haluan esittää teille tekstimme nojalla yhden kysymyksen. Se voi olla teille entuudestaan tuttu. Olette saattaneet sitä paljonkin miettiä. Varmaan teillä on siihen myös oikea vastaus. Haluamme kuitenkin nyt mennä Jumalan sanaan ja sieltä ammentaa itsellemme tämän kysymyksen valossa uutta voimaa kulkeaksemme uskon tietä myös tästä eteenpäin. Kysymys kuuluu: Voinko olla varma autuudestani?

On ihmeellistä, että saamme tätä kysyä

Usein mieleen voi nousta päinvastainen kysymys, jolloin kysymme: joudunko kadotukseen? Kysymys autuudenvarmuudesta sen sijaan tuntuu työntyvän taka-alalle, ja ajatuksiamme hallitsee kadotuksen pelko. Se johtuu siitä, että omassatunnossamme Jumalan laki syyttää meitä. Tiedämme, että olemme rikkoneet Jumalan tahtoa vastaan. Tiedämme myös, mitä Jumalan laki sanoo niille, jotka ovat synittä tehneet. Se lausuu: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei tee kaikkea sitä, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa." Tunnemme omassatunnossamme tätä kirousta. Se ahdistaa meitä, ja niin pelkäämme kadotusta.

Onkin ihmeellistä, että voimme kysyä: Voinko olla varma autuudestani? Kaikesta siitä huolimatta, mikä mieltämme painaa ja mistä omatuntonamme meitä syyttää, voimme nostaa katseemme ja ajatuksemme ylöspäin ja kysyä: "Pääsenkö taivaaseen?"

Käsittääksemme tarkemmin, kuinka erikoinen tuo kysymys on, katsokaamme sydäntämme ja koko maailmaa. Apostoli Johannes sanoo tästä maailmasta, että se on pahan vallassa. Se on hyvin pessimistinen, vaikka samalla aivan realistinen ilmaus. Apostoli Paavali

sanoo saman asian lainaten psalmin sanoja: "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään." Maailmassa rehoittaa karkea syntielämä. Tuntuu siltä, kuin ihmisillä ei olisi mitään pidäkkeitä – jokainen tekee, mitä haluaa, kunhan ei joudu kiinni ja yhteiskunnan rankaisemaksi.

Kuitenkin jos tulemme Jumalan eteen vakavalla tunnolla ja asemamme kaiken olemisemme ja tekemisemme sen valoon, mitä Jumala on pyhässä laissansa sanonut, niin nuo karkeat rikkomukset ovat sittenkin vain kuin pahuuden pintavaahtoa. Valtameren aallot voivat kyllä vaahdota, mutta ilman meren syvyyttä niillä ei olisi niin suurta voimaa. Niin on myös ihmisen synnin laita. Ne synnit, mitkä näemme, ja ne, joita syystä syvästi paheksomme, ovat sittenkin vain ikään kuin meren kuohupäisiä aaltoja. Synti saa lähtönsä syvältä, nimittäin sydäimestä. Siellä on se periturmelus, joka meissä asuu. Olemme luontojamme kaikki poikenneet pois Jumalan tyköä. Sen tähden olemme luonnostamme vihan lapsia. Siitä syystä synti on niin voimakas emmekä me pysty kukistamaan sen voimaa. Tämä on ihmisen synnynnäinen tila. Me kaikki olemme tästä periturmeluksesta osallisia.

Siinä, kuinka kukin ulkonaisen vaelluksensa puolesta maailmassa selviää, on eroavuutta. Toisella on vähemmän havaittavia julkeita ja karkeita syntejä kuin toisella. Mutta kaikilla on kuitenkin perisynti, jonka tähden me kaikki olemme samassa asemassa iankaikkisen pyhän Jumalan edessä. Jeesus sanoo, että sydäimestä lähtevät pahat ajatukset. Sieltä lähtevät myös kaikki räikeät rikokset.

Kun olemme Jumalan edessä itsessämme täysin kelvottomia ja kun vielä Jumalan laki on oikeassa määrätessään meille iankaikkisen kadotuksen, on tosiaan ihmeellistä, että saamme ja voimme kysyä: Kuinka voin olla varma autuudestani?

Mitä tekstimme vastaa kysymykseemme?

Tekstimme ohjaa meidät autuuden varmuuteen. Sanoohan apostoli: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Jeesus Kristus on tullut syntisiä pelastamaan." Hän puhuu varmasta sanasta ja varmasta pelastuksesta. Tässä ei ole epävarmuutta.

Ei hiventäkään. Jumalan sanan ja evankeliumin olemukseen kuuluu varmuus – jopa niin ehdoton, että enkelitkin, jos toista esittäisivät, saisivat kuulla kiroustuomion niin taivaassa kuin seurakunnassa (Gal. 1:8).

Asettakaamme jälleen omatuntomme Jumalan varman sanan valoon. Eikö ole niin, että me kuitenkin hyvin helposti tunnemme omassatunnossamme toisin? Jumalan lain ahdistaa tulemme epävarmalle mielelle. Kyselemme: Kuinka voin uskoa, että syntini ovat anteeksi annetut, miten voin olla siitä varma? Kun ahdistus musertaa sydäntämme, saatamme tulla yhä epävarmemmiksi. Sen sijaan, että katsoisimme oman sydämemme liikkeitä, on tärkeätä katsoa, mitä Jumalan sana meille puhuu. Sanoohan tekstimme, että Jeesus Kristus on tullut syntisiä pelastamaan.

Jumalan ajatukset eivät ole meidän ajatuksiamme. Ne ovat meidän ajatuksiamme niin paljon korkeammalla kuin taivas on maasta. Niin on myös Jumalan evankeliumi. Me ajattelemme, että meidän täytyisi tulla ensiksi pyhiksi, jotta voisimme kelvata Jumalalle. Me ajattelemme, että jos me ensiksi pääsemme eroon synneistämme, sitten mahdollisesti Jumala voisi ottaa meidät tykönsä taivaaseen. Mutta näin ajatellessamme teemme autuuden riippuvaksi omista teoistamme ja onnistumisestamme. Mutta jos tällainen ajatus vallitsee sydämessämme – se onkin luonnostaan jokaisen ihmisen sydämessä – niin ajatelkaamme, mitä evankeliumi on. Ei apostoli Paavali sanonut, että nyt hän on tullut synnittömäksi, vaan kun hän oli tullut uskoon, hän tunnusti: "Sitä pahaa, mitä minä en tahdo, minä teen." Hän tunsu itsensä niin kurjaksi syntiseksi Jumalan edessä, että hän huudahti: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" Hän oli täysin toivoton omasta itsestään ja kuitenkin hän oli sama mies, joka kirjoittaa tekstissämme: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Jeesus Kristus on tullut syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin." Hän ei sano: "joista minä olen suurin", vaan hän sanoo: "joista minä olen suurin".

Kun Jumala lähetti oman Poikansa pelastamaan meidät, hän ei lähettänyt häntä etsimään täältä itsellensä kelvollisia erikoistyyppejä, vaan hän lähetti hänet lunastamaan maailman ja etsimään kadonneita. Jeesus itse todistaa, ettei hän ole tullut etsimään vanhurskaita, vaan syntisiä. Siitä seuraa, että lunastuksemme on kokonaan sen va-

rassa, mitä Kristus on tehnyt. Se nojaa siihen, että Kristus on kerta kaikkiaan sovittanut meidät Jumalan kanssa. Tekstissä, jonka luin tilaisuuden alussa, sanottiin: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti itsensä maailman kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." Siis Kristus sovitti maailman Jumalan kanssa. Tämä sovinto on valmis. Jokaisen synnit on sovitettu. Näin on tie avattu Jumalan tykö ja on syntynyt rauha Kristuksessa Jumalan ja ihmisten välille.

Taannoin oli lehdissä uutinen, että Ikaalisista oli löydetty varsin huomattava vanhojen rahojen kätkö. Maanomistaja tuskin olisi uskonut, että hänen maallaan on sellainen aarre, jos hänelle olisi kerrottu siitä ennen niiden löytymistä. Mutta riippumatta siitä, uskoiko tämä mies sitä tai ei, rahat siellä olivat. Lunastuksemme on samankaltainen. Kristus on lunastanut meidät kaikki. Tämä on jo tapahtunut. Riippumatta siitä, uskomme sen vai emme, meidät on lunastettu. Jokaisen synneistä on jo kärsitty rangaistus. Kristus on tehnyt sen meidän puolestamme. Mutta samoin kuin maanomistaja ei voinut iloita rahoista, koska hän ei tiennyt niiden olemassaoloa, niin ei myöskään ihminen voi iloita autuudesta, jos hän ei usko. Jumalan sanassa sanotaankin: "Joka uskoo, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen."

Havaitsemme, että uskomme ei millään tavoin saa aikaan lunastusta, vaan Kristus on sen tehnyt. Niin ollen jokainen, joka sydämensään pelkää Jumalan vihaa ja kadotusta, saa luottaa Kristuksen tekoon ja panna siihen turvansa.

Syntien sovitus on jo tapahtunut. Se koskee jokaista meistä. Kaikkien edestä on Kristus kärsinyt. Mitä siis vastaamme kysymykseen: Saanko minäkin olla varma siitä, että pääsen autuuteen? Saamme sanoa: Voin olla siitä varma, koska Kristus on minun syntini sovittanut. Voin olla siitä varma, koska Jumala on antanut tästä sanansa. Voin olla siitä varma, koska Jumalan sana ei sulje ketään pois tästä sovitukselta. Voin olla siitä varma, koska minut on jo kasteessa liitetty tämän sovituksen osallisuuteen eikä Jumala peruuta liittoaan.

Kun mieleemme nousee estelyitä, joiden nojalla emme rohkene tätä uskoa tai joiden tähden epäoimme uskoa autuutta itsellemme, saamme karkottaa mielestämme pois kaikki epäilyt. Saamme jäädä

Jumalan sanan varaan, joka sanoo: "Varma on se sana." Sanassa ei ole mitään epävarmuutta.

Kuitenkin ihmisen mieleen tästä huolimatta voi juolahtaa erilaisia epäuskon ajatuksia. Joku voi ajatella, että kyllä kaiketi meidän täytyy myös kokea jotakin ihmeellistä, mistä voisimme varmuudella päätellä olevamme autuaita. Joku voi ajatella, että meillä täytyisi olla ihmeellisiä, ihania tunteita. Joku voi odottaa jotakin ilmestystä, näkyä tai unta. Kuka mitäkin. Mutta kertooko apostoli tässä unista? Kertooko hän näyistä? Kertooko hän tunteista? Hän sivuuttaa nämä kaikki. Hän lähtee kokonaan meidän oman ajatusmaailmamme ja tunteittemme ulkopuolelta. Hän sivuuttaa kaiken sen, mitä ihminen voi kokea ja nähdä. Sen sijaan hän julistaa Kristusta ja antaa meille vakuudeksi armosta Jumalan sanan, joka on varma.

Kun saamme rakentaa uskomme ja autuuden varmuutemme sen varaan, mitä Jumala on Kristuksessa tehnyt ja mitä Jumala on sanonut, koko uskon asia on jumalallisella pohjalla. Se ei ole meidän omien tunteittemme, tekojemme eikä heikkoutemme varassa. Näin Pyhä Henki vakuuttaa meidät Jumalan armosta Kristuksen lunastusteolla ja armonvälineillä.

Jostakusta voi tosin tuntua, että on röyhkeyttä tai ylpeyttä noin vain uskoa. Kiusaaja kuiskuttelee sellaista korviimme. Mutta ajatelkaamme tämä asia uudestansa asettamalla se Jumalan sanan valoon.. Meillä jokaisella on Raamatussa selvä Jumalan sana, joka sanoo: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Jeesus Kristus on tullut syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin." Jos nyt joku sanoo: "En minä tuota usko enkä voi olla pelastuksesta varma", niin kumpi silloin on röyhkeä? Sekö, joka uskoo, vai se, joka sanoo, ettei hän tätä usko? Kumpi on ylpeä? Sekö, joka panee autuutensa tämän sanan varaan, vai se, joka lähtee vielä jotakin muuta tukea itselleen etsimään? Eikö ole syntiä ja kapinaa olla tekemättä kuten Jumala sanoo? Eikö ole niin, että on ylpeyttä, jos me emme alistu siihen, mitä Jumala tahtoo? Hyvyydessään ja laupeudessaan Jumala selvästi julistaa meille armonsa Kristuksessa ja ilmoittaa pelastustahtonsa koskevan kaikkia ihmisiä. Selvin sanoin hän ilmoittaa, että Kristus on kaikkien, koko maailman, syntien sovitus. Kun näin on, niin eikö silloin ole oikein, että me sen uskomme? Vastauksen tiedät.

Evankeliumiin liittyy Pyhän Hengen todistus. Hän vaikuttaa meissä armonvälineillä halun ja voiman uskoa, ja hän vahvistaa meitä siinä. Uskon kilvoituksessa perkaamme epäuskon ajatuksia pois mielestämme. Panemme niitä Jumalan sanalla loitommalle ja rakennamme sille, mitä Jumala on sanonut ja mitä Kristus on tehnyt. Tätä taistelua jokaisen uskovan täytyy käydä. Kuulin kyllä kerran erään vanhan ihmisen sanovan, ettei hänelle koskaan tullut kiusauksia sen jälkeen, kun autuuden asia hänelle selvisi, vaan se on ollut hänelle koko ajan kirkas. Kuitenkin sama ihminen joutui ennen kuolemaansa suuriin kiusauksiin ja ahdistuksiin, mutta Jumalan armosta kuitenkin kaikki hänelle loppujen lopuksi taas kirkastui ja hän sai rauhan.

Kyllä usein joudumme käymään taistelua sisimmässämme epäuskoa vastaan. Epäusko tahtoo viedä meidät pois terveeltä uskon pohjalta. Silloin meidän täytyy asettaa Jumalan selvä sana ja Kristuksen teko vastapainoksi kaikelle sille, mitä itse olemme tehneet, mitä me itse, omassa mielessämme ajattelemme ja mitä me tunnemme. Kun Jumalan sana saa vallata sydämemme, täyttää ajatuksemme ja torjua epäuskon mielenliikkeet, meillä on autuuden varmuus. Tämän mukana meillä on myös Jumalan rauha. On myös ilo. Jumala sen meille suokoon.

Virret VK 1938: 104; 1–4; 317:1,4–6; 303:5–6.

Vapaaksi omantunnon taakoista

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Evankeliumi.

Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa. Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä." Matt. 11:25–30.

Profeetta Jesaja oli ennustanut halveksitusta Galileasta, että se oli tuleva suureen kunniaan. Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden. Tekstimme kertoo tämän toteutumisesta. Jeesus saarnasi evankeliumia Galilean kaupungeissa ja kutsui omassatunnossaan ahdistettuja luoksensa. Sama valo on koittanut myös meille, joille iankaikkinen evankeliumi on tullut samaisesta Galileasta halveksitun Galilealaisen halpa-arvoisten apostolien sanassa. Sieltä olemme saaneet pelastus-sanoman, joka antaa kunnian Jumalalle ja hänen teoilleen sekä samalla iäisen kirkkauden niille, jotka eivät mitään ole. Autuuden ilolla Jumala vaatetti Galilean taakankantajat. Sillä hän haluaa vaatettaa sinunkin sielusi.

1. Jeesus kutsuu taakankantajat luoksensa

Historia tuntee valtiaita, jotka ovat pakkotyönä rakennuttaneet kaupunkoja, muureja ja kanavia. Orjien ja vankien elämä ei ole ollut helppoa. Historia ei kerro paljoakaan niistä, jotka omassatunnossaan ovat kantaneet raskaita taakkoja. En tarkoita niitä, joilla on ollut jokin selvittämätön raskas rikos tunnollansa. Tarkoitan niitä, jotka on saatettu tekemään kovaa pakkotyötä ansaitakseen teoillaan tunnonrauhan. Tällai-

sia oli Galileassa, kun fariseukset sälyttivät ihmisten kannettaviksi raskaita taakkoja ja sitoivat autuuden saamisen ihmisen omiin tekoihin. Tällaisia oli uskonpuhdistuksen syntyessä. Luther oli yksi heistä. Hänen lisäksi oli monia muita, jotka aneilla, luostarielämällä, omalla kilvoittelullaan ja hurskaudellaan yrittivät saada rauhaa tunnilleen. Tällaisia on kaikkialla siellä, missä ihmisraukkojen kannettavaksi sälytetään taakkoja, jotka ovat ihmisten keksimiä jumalanpalvelusmenoja.

Historia ei juuri kerro myöskään niistä taakankantajista, joille on julistettu Jumalan oikeata lakia, mutta jotka on jätetty lain alle kertomatta siitä vapautuksesta, jonka Kristus on tuonut. Koskenpäällä eli joskus satakunta vuotta sitten räätäli Sutka. Kerran jumalanpalveluksen jälkeen hän oli mennyt papin puheille ja sanonut lyhyesti asiansa: "Te kätkitte minun veljeni perinnön." Saarnasta oli puuttunut evankeliumi. Vaikka Veljemme oli kuollut, pappi ei ollut jakanut hänen perintöään, vaan oli piilottanut sen perillisiltä.

Jeesus hankki koko maailmaa varten pääsyn syntitaakkojen alta. "Ei jää pimeään se, mikä nyt on vaivan alla", oli ennustettu hänen toiminnaan (Jes. 8:23). Jeesus kutsui taakankantajat luoksensa ja huojensi heidän olonsa. Niin hän tekee nytkin. Hän sanoo: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon."

2. Jeesus päästää taakkojen alta

Jeesus kiitti taivaallista Isäänsä siitä, että hän oli salannut autuuden asiat inhimillisesti viisailta. Hän sanoi: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille." Laulussa sanotaan:

*Siis anna meidän muistaa,
Herra parhain:
Ei järki autuuteen voi ohjata.
Ah, järjen viitta vie vain teille harhain,
On sana yksin viitta oikea.
Ei senkään johdatusta ymmärrä,
Jos meille Henkeäs et anna sä.*

K.V. Tamminen. Siionin Kannel 1961 nro 163:6.

Jeesus tarjoaa meille vaivattoman, yksinkertaisen tien päästä taakoistamme. Hän sanoo: "Tulkaa minun tyköni." Tiedämme Raamatussa, mitä Jeesus teki niille, jotka tulivat hänen tykönsä omantunnon vaivoissa ja syytettyinä. Hän sanoi halvatulle miehelle Kapernaumissa Galilean meren rannalla yksikantaan näin: "Ihminen, sinun syntisi ovat sinulle anteeksiannetut" (Luuk. 5:20). Hän puhui armon sanoja ja julisti evankeliumia hengessä köyhille.

Jeesuksen osoittama tie taakoista vapautumiseen on evankeliumin julistama synninpäästö. Sen saaminen ei ole ihmisen suoritusten takana, vaan se on heti siinä paikassa uskolla vastaanotettavissa evankeliumin sanasta. Se puhdistaa tunnon. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut" (Joh. 15:3). Pietari sanoo pakanakristityistä: Jumala "puhdisti heidän sydämensä uskolla" (Apt. 15:9). Se, joka uskoo evankeliumin julistaman synninpäästön, tulee Jeesuksen tykö ja saa omalletunnonleen levon. Hän vapautuu kiusaajan ja väärin oppien pakkotyöstä ja orjuudesta.

Kun Luther pääsi selkeään evankeliumin ymmärtämiseen, hän vapautui siitä ristiriitaisesta olostä, mikä hänellä oli ollut. Hän ei sitä ennen ollut käsittänyt Raamatun puhetta "Jumalan vanhurskaudesta" Jumalan lahjaksi, vaan ajatteli, että se on ymmärrettävä lain valossa Jumalan vaatimuksena elää vanhurskaasti. Niin hän aina menetti rauhan, kun hän tätä ajatteli. Mutta kun hänelle kirkastui, että kysymyksessä on Jumalan lahja eikä vaatimus, hän sai rauhan ja tunnon levottomuus häveni.

Kun opimme sydämessämme erottamaan lain ja evankeliumin toisistaan, ja pitämään johdonmukaisesti kiinni siitä, että pelastus on yksin armosta lahjana Jeesuksen sovitustyön tähden, rauha säilyy. Jumala on asettanut kaikille yhden ja saman tien pelastukseen. Jeesus sanoo sen näin: "Minä olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6). Usko se, pidä siitä kiinni, niin rauhasi pysyy.

3. Jeesus antaa kevyen kuorman

Kun Messias tuli, hän perusti Uuden liiton. Siinä ei ole seremonialain säädöksiä. Siinä ei tarvitse hallita eikä ylläpitää maallista valtakuntaa. Siinä ei ole hankalaa uhrijumalanpalveluskäytäntöä. Siinä ei ole

raskaita kymmenyksiä. Siinä vallitsee armon voittaman sydämen alttius Jeesuksen asialle. Lain alainen ihminen ajattelee: Minun täytyy, minun on pakko tehdä sitä ja sitä, että pelastuisin. Evankeliumin voittama sydän sanoo: Haluan palvella ja kiittää Vapahtajaani hänen armostaan. Haluan elää hänelle, joka on minut lunastanut ja minua ansiotonta rakastanut.

Kun Jeesus kutsuu meidät seuraamaan itseään ja kantamaan ristiä nimensä tähden, hän antaa meille keveän kuorman. Kuorma on kuin sidottu yhteen näkymättömällä vaijerilla, jolla Vapahtaja kannattelee sitä taivaasta käsin ja samalla nostelee meitä yli vaaran paikkojen.

Se, jota Jeesus kutsuu pelastuksen osallisuuteen, usein pelkää seurauksia. Mutta se, joka on saanut kääntymyksen armon, voi todistaa, että Jeesuksen sana on tosi, kun hän lupaa: "Minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä."

22.4.2008. Virret VK 1938: 153:1–4,7; 305:4; 279:1,2,4,7; 296; 347.

Rakkauden ylistys

Kolmantenatoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä. Vanhan testamentin teksti.

Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki. Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa. Jos joku tarjoaisi kaikki talonsa tavarat rakkauden hinnaksi, häntä vain halveksutaisiin." Kork. V. 8:6–7.

Korkea Veisu kertoo Yljän ja Morsiamen välisestä rakkaudesta. Jo juutalainen Kirkko ennen Messiaan tuloa ymmärsi kirjan puhuvan Herrasta ja hänen kansastaan. Samoin sen ovat ymmärtäneet vanhan ajan kristilliset opettajat. Kirja on laulun muodossa. Kirjan nimi on hepreassa Laulujen laulu. Se tahtoo ylevänä lauluna ylistää sitä rakkautta, joka Kristuksella on ollut ja on Seurakuntaansa. Se laulaa myös siitä rakkaudesta, joka Morsiamella on Ylkäänsä sellaisena kuin Jumala vaikuttaa sen niissä, jotka tuntevat osaksensa tulleen ansaitsemattoman armon. Se kertoo Kristuksen ja Seurakunnan keskinäisestä sisäisestä suhteesta, sydämessä olevasta puhtaasta rakkaudesta.

1. Jumalan rakkaus ilmeni syntien sovituksena

Puhe Jumalan rakkaudesta jää valjuksi, jos emme tarkastele sitä Kristuksen suorittamaa synnin sovituksena vasten. Samalla sitä tulee katsella sitä vasten, millaisten ihmisten tähden Kristus kärsi ja kuoli. Hän näet kuoli kapinoitsijoiden ja vihollistensa edestä. Hän antoi henkensä syntien sovituksesi täysin kelvottomien ja ansiottomien tähden. Hän kärsi sielussaan suuret tuskat. Hän kantoi syntimme ruumiissaan ristin puulle. Hän oli Jumalan hylkäämä, ihmisten ylenkatsoma ja kipujen mies. Kaiken tämän hän teki niiden tähden, jotka eivät olleet sitä ansainneet – ei yksikään heistä eikä vähimmäskään määrin. Ainoa selitys oli rakkaus Isän sydämessä ja Pojan sielussa.

Vapahtaja rukoilee psalmissa kärsimyksensä kourissa: "Pelasta

minut, Jumala, sillä vedet käyvät minun sieluuni asti. Minä olen vajonnut syvään, pohjattomaan liejuun, olen joutunut vetten syvyyksiin, ja virta tulvii minun ylitseni." (Ps. 69:2–3.) Toteutui tekstimme sana: "Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa." Koko maailman syntitulva hukutti hänet ruumiineen ja sieluineen ristin kärsimyksenä ja kuolemana. Mutta se ei voinut sammuttaa hänen rakkauttaan meihin syntisiin. Näin "Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme" (Room. 5:8).

2. Jumalan rakkaus ilmenee evankeliumin suloudessa

Evankeliumi on Yljän ääni, jolla hän rakentaa ja valmistaa itselleen Morsiamen ja kutsuu hänet hääjuhlaan. Virrentekijä veisaa:

*Anna rauhas virran lailla
Vuotaa sydämeheni,
Kuvaa kallis, pyhä paina
Sieluhuni iäksi.
Ääretöntä rakkauttas
Mihin voiskaan verrata?
Syvä on se niin kuin meri,
Väkevä kuin kuolema.*

Omnia Hellen. VK 1938 nro 365:3.

Lain satuttama omatunto pelkää rangaistusta, jonka ihminen on syntiensä tähden ansainnut. Kun ihminen saa varmuuden syntien anteeksisaamisesta ja löytää rauhan uskossa Jeesukseen, hän iloitsee Ylkänsä äänestä ja rakkaudesta. Kristuksen rakkaus kääntää peljästyneen sydämen, taivuttaa hänet uskomaan ja antaa tunnolle rauhan. Tekstimme vertaa rakkauden voimaa kuoleman voimaan, josta myös virrentekijä lauloi. Kun kuolema vie rakkaan viereltämme, koemme kuoleman väkevän kouran. Mutta vielä voimakkaampi oli Kristuksen kuolema, joka nieli meidän kuolemamme ja teki siitä kuin oven astua rakkaan Ylkämme luo sinne, missä ei ole kuolemaa. Kristuksen kuolema ei tuonut menetystä ja surua, vaan lahjoitti meille Yljän kirkkaudella seppelöitynä ja autuuden ilon.

Kun Jumalan pyhä laki on syyllistänyt meidät ja olemme sen kurtotettavana, parahdamme tuskissamme: Herra, armahda! Kun evanke-

liumi julistaa meidät tässä tilassamme synneistämme päästetyiksi, Herra kirvoittaa meidät tuskistamme, tunnemme helpotuksen ja iloitsemme suuresti. Herra ei kiellä armoaan suureltakaan syntiseltä.

Virrentekijä, Paul Gerhardt, lausuu tekstimme innoittamana:

*Tuhatta jos suuremmaksi
Oisi luotu maailma
Ja sen synti painavaksi
Kuormaks päälles koottuna,
Eipä Herra armoaan
Kieltäis sulta silloinkaan.
Herran laupeus sua kohtaan
Niin kuin liekki palaa, hohtaa.*

Paul Gerhardt. VK 1938 nro 307:8.

Evankeliumi on suloinen sanoma syntiselle. Se on sanoma Kristuksen rakkaudesta. Hän tuli etsimään sitä, mikä kadonnut on.

Korkean Veisun sanoma lohdutti uskovaa Israelia vaikeina aikoina lähes tuhannen vuoden ajan heidän odottaessaan Messiasta, kun sekä sisäiset että ulkoiset viholliset ahdistivat sitä. Oli valtakunnan jakautuminen, pohjoisvaltakunnan lopullinen tuho, oli Juudan pakkosiirtolaisuus, kuningasvallan loppu, sotia, melskeitä. Oli nälkää ja hävitystä. Oli vääriä profeettoja, epäjumalanpalvelua, teko-oppia, temppelin ryöstöä ja hävitystä. Vain pieni jäännös pysyi uskollisena Herralle ja hänen sanalleen. Mutta he saivat luottaa siihen, että Herra on kihlannut kansansa morsiamekseen ja rakastaa sitä sekä täyttää lupauksensa lunastuksesta.

Ajasta aikaan samankaltaiset vaiheet toistuvat Jumalan kansalle. Meille, Uuden liiton kristityille, Korkea Veisu on ahdinkojen keskellä suloinen todistus Kristuksen rakkaudesta ja hänen armostaan, jossa olemme taivaskelpoisia ja täysin puhtaita. Kristuksen kuninkuutta, hänen rakkauttaan ja hänen valtakuntaansa ei voi tuhota.

3. Yljän rakkaus kaunistaa Morsiamen hääjuhlaa varten

Korkea Veisu ylistää Morsiamen puhtautta ja kauneutta. Meidät on pyhässä kasteessa puhdistettu ja kihlattu Kristukselle. Seurakunta on "valmistettu kuin morsian, miehellensä kaunistettu" (Ilm. 21:2). Saamme sanoa: "Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni rie-

muitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaan... morsiamen kaltaiseksi, joka on koruillansa kaunistettu" (Jes. 61:10).

Morsiamen on kaunistanut Yljän rakkaus. Niin Morsian on valmis ja kelvollinen hääjuhlaan. Viimeisenä päivänä Morsian asetetaan Yljän eteen kirkastettuna. Siinä ei ole silloin oleva "tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista", vaan se on oleva "pyhä ja nuhteeton" (Ef. 5:27). Se on silloin oleva näkemisessä sitä, mitä se nyt on uskossa.

"Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule. Sillä katso, talvi on väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan. Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut, ja metsäkyhkynsä ääni kuuluu maassamme. Viikunapuu tekee keväthedelmää, viiniköynnökset ovat kukassa ja tuoksuvat. Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule. Kyyhkyseni, joka piilet kallionkoloissa, vuorenpengermillä anna minun nähdä kasvosi, anna minun kuulla äänesi, sillä suloinen on sinun äänesi ja ihanat ovat sinun kasvosi." (Kork. V. 2:10–14.) Näin herttaisesti Seurakunnan Ylkä kutsuu morsiotaan hääjuhlaan.

Tähän eivät sovi syytökset, eivät tuomiot, ei pelko tai kauhu, vaan "iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut ja sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta" (Jer. 31:3). Jumala on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, ja niin Kristuksen Seurakunnan ääni on suloinen ja kasvot ihanat. Sillä on puhdas Jumalan sana ja sen olemus hohtaa uuden maailman ihanuutta.

4. Yljän ja Morsiamen rakkaus on molemminpuolista

Kristuksen ja Seurakunnan välinen rakkaus on molemminpuolista. Yljän rakkaus on synnyttänyt morsiossa vastarakkauden. Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, ja siten voitti Seurakunnan rakkauden (Ef. 5:25). Morsion rakkaus on rakkautta Ylkään, joka on ensiksi rakastanut meitä (1 Joh. 4:10).

Tämä rakkaus on puhdasta, vapaata kaikesta synnillisestä aistillisuudesta. Se on hengellistä ja kuitenkin todellista. Se on syntynyt Jumalasta. Kristuksen ja Seurakunnan välinen suhde on suuri salaisuus (Ef. 5:32). Se on hengellinen yhteys. Koemme sitä nyt uskossa Jeesukseen. Taivaassa sen todellisuus ilmenee iankaikkisessa hääjuhlassa ja paljas-

tuu meille kaikessa ihanuudessaan. Seurakunta on iloinnut siitä kaikkina aikoina, kuten myös seuraava laulu puhdasoppisuuden ajalta kertoo.

*Oi Jeesus, sulho suloinen,
Sydänten ilo iäinen,
Sä sielun pyhä puhdistus
Ja uskon alku, uudistus.*

*Nimelles maassa, taivaassa
Ei löydy vertaa voimassa,
Sen kautta meille annetaan
Elämä, autuus ainiaan.*

*Sä, Jeesus, mielen valkeus,
Sydänten ilo, kirkkaus,
Sä ravitset mun sieluni
ja täytät kaikki tarpeeni.*

*Ken sinut kerran löysi vaan,
Hän kyllästyypi maailmaan.
Ken rakkauttas tuta saa,
Hän luokses täältä halajaa.*

*Se rakkaus ei raukea,
Ei kuolossakaan taukoa,
Se paistaa palavammin vaan,
Valaisee mielen valollaan.*

*Oi Jeesus, asu kanssamme,
Pyhitä kaikki päivämme,
Suo maistaa suloisuuttasi
Sun suurta rakkauttasi.*

Lauritsa Isakinpoika. VK 1938 nro 312.

Veisatkaa kiitosta Herralle, sillä hän kokoaa Kirkkonsa

Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.
Psalmiteksti.

*Halleluja! Hyvä on veisata kiitosta meidän Jumalallemme. Se on su-
loista; ylistäminen on soveliasta. Herra rakentaa Jerusalemin, hän
kokoaa Israelin karkotetut. Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän,
ja sitoo heidän haavansa. Hän on määrännyt tähtien luvun, hän kut-
suu niitä kaikkia nimeltä. Meidän Herramme on suuri, suuri voimas-
ansa, hänen ymmärryksensä on mittaamaton. Herra pitää pystyssä
nöyrät, mutta jumalattomat hän painaa maahan. Veisatkaa Herralle
kiitosvirsi, soittakaa kanteleilla kiitosta meidän Jumalallemme. Hän
peittää pilvillä taivaan ja valmistaa sateen maalle; hän kasvattaa
ruohon vuorille ja antaa ruuan eläimille, kaarneen pojillekin, kun ne
huutavat. Ei kelpaa hänelle hevosen voima, ei hän mielisty miehen
jalkojen nopeuteen: Herra mielistyy niihin, jotka häntä pelkäävät,
jotka panevat toivonsa hänen armoonsa. Ps. 147:1–11.*

Seurakunnan kokoaminen kaikista maailman kansoista on Jumalan teko ja Jumalan ihme. Ikiajoista Kirkko on ollut halveksittu rippunen kansojen meressä. Kun muualla kukoistavien kaupunkien henkinen ja aineellinen kulttuuri pystytti ihailua herättäviä muistomerkkejä, Herran omat paimensivat lampaitaan ja vaelivat paikasta toiseen pystyttäen alttarinsa sinne, missä kulloinkin olivat. Kun sitten Israel sai oman maan, se oli alituisten hyökkäysten kohteena ulkoapäin. Sen sisällä oli kapinoita. Se jakaantui Salomonin jälkeen kahtia. Sit- ten loppui valtiollinen olemassaolo ensiksi pohjoisvaltakunnalta ja myöhemmin myös etelävaltakunnalta, eikä se koskaan saanut sitä ta- kaisin sinä aikana, kun se edusti Jumalan kansaa. Oli tavaton ihme, että oli Israel ja sen jumalanpalvelus, jonka keskuuteen Messias saat- toi tulla ja toimittaa siinä työnsä ja täyttää esikuvat.

1. Herra kokoaa Kirkkoonsa niitä, joilla on särjetty sydän

Historialla on taipumus toistaa itseään, koska ihmiset elävät samankaltaisten lainalaisuuksien alla. Tämä pätee myös Herran Seurakunnan elämään. Muinoin Herran omat löysivät toimintavapauden kiertelevinä nomadeina kedoilta kaukana epäjumalanpalvelun tyyssi-joilta. Kun myöhemmin olemme joutuneet menemään ulkopuolelle leirin Kristuksen pilkkaa kantaen, se on merkinnyt myös suojaa. Tämä on välttämätöntä oivaltaa kahdelta tärkeältä näkökannalta. Jumalan tapa suojata Seurakuntansa on tehdä se maailman silmissä mitätömäksi. Jumalan tapana rakentaa Kirkkoaan on vetää siihen särjettyjä ja syrjittyjä.

Tekstimme sanoo: "Herra rakentaa Jerusalemin, hän kokoaa Israelin karkotetut. Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa." Vapahtajamme vetosi niihin, jotka olivat syntiensä tähden murheellisia ja kutsui heitä luoksensa. Hän antoi heidän sielulleen levon syntien anteeksisaamisessa. Vapahtaja murehti ja itki Jerusalemia fariseusten hapatuksen ja sen paatumuksen tähden, kun sille ei kelvannut evankeliumi, joka olisi koonnut heidät Vapahtajan turviin, niin kuin kanaemo kokoaa poikansa siipiensä alle. Mutta syntiset, syrjityt, halveksitut ja tuomitut tulivat hänen luoksensa. He uskoivat häneen ja löysivät sielulleen hänessä rauhan.

Sitä varten Kristus antoi haavoittaa itseänsä, että hän sitoisi meidän haavamme.

Meillä on kahdenlaisia haavoja. On haavoja, joihin olemme syylisiä syntiemme tähden. Synti on näet iskenyt meihin kuolinhaavansa. Kristuksen haavojen tähden meillä on voitto kuolemasta, sillä hänen haavainsa kautta kuolinhaavamme on parantunut ja meillä on elämä hänen tuntemisensa kautta. Uskossa Jeesukseen saamme lääkitä kaikkia synnin haavoja armon balsamilla. Kirvelevimmätkin haavat paranevat, kun saamme uskoa, että Jumalan edessä kaikki on anteeksiannettu.

Meillä on myös haavoja, joita toiset ovat meihin iskeneet, sillä palvelija ei ole Herraansa suurempi. Ne voivat olla aivan konkreettisia, kuten ruoskan jäljet Paavalin ruumiissa, tai ne voivat olla sielullisia kärsimyksiä.

Israel karkotettiin maastaan sen syntien tähden, mutta Jumala

kuitenkin armossaan kokosi näitä karkotettuja Seurakuntaansa. Jeesus ja apostolinen Kirkko karkotettiin synagogasta, ja se meni "ulkopuolelle leirin" (Hebr. 13:13). Oikea Kirkko ei kuitenkaan joutunut hajaannukseen, koska se meni "Hänen tykönsä" (Hebr. 13:13). Kun ulkonainen kirkko hylkää ne, jotka pysyvät Jumalan sanassa, on syytä muistaa, että Herra ei hylkää. He saavat mennä ulkopuolelle leirin hänen tykönsä hänen pilkkaansa kantaen. Se merkitsee uusia mahdollisuuksia. Herra näet kokoaa Seurakuntaansa ja on avannut sille oven hedelmälliseen työhön. Apostolinen Kirkko käytti hyväkseen nämä mahdollisuudet. Tuskin kristillinen Kirkko on milloinkaan levinnyt niin voimakkaasti kuin apostolien toimesta. Kaiken lisäksi se julisti Jumalan sanan puhtaana.

Israel joutui Baabeliin karkotettuna elämään ilman Jerusalemia ja sen temppeleä. Mutta se sai palata takaisin ja rakentaa temppelin. Nämä historialliset tapahtumat palvelivat samalla esikuvina Jumalan Seurakunnasta ja kertovat siitä, miten ihmeellisellä tavalla Jumala rakentaa Kirkkoaan ja johdattaa sen vaiheita.

Saamme kiittää Jumalaa siitä, että hänen Seurakuntansa jäsenyyden perustana on pelkkä armo. Siihen pääsemme Isän opettamana ja Isän vetämänä.

2. Jumalan lapset katselevat kiitollisina Jumalan tekoja

Kun pakanat palvelivat tähtiä jumalina, Herran omat kohottivat katseensa taivaalle ja sanoivat: "Hän on määrännyt tähtien luvun, hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä." Mitä mahdollisia katastrofeja tähdet olivat Maalle ja sen asukkaille aiheuttaneetkin, Jumalan lapset eivät sen tähden tehneet niistä itselleen jumalia. He tiesivät, että ne toimittavat vain niitä tehtäviä, mitkä Jumala on niille asettanut. Ne kaikki ovat hänen tarkassa tiedossaan ja ohjauksessaan. Koska armo on koonnut meidät Jumalan luo, katselemme kiitollisina Jumalan suuria luomistöitä. Elämämme vaiheet ovat kirjoitetut Jumalan kirjaan, jonka vain Karitsa on arvoinen avaamaan. Ne eivät ole luettavissa tähdistä.

Tekstimme sanoo edelleen: "Hän peittää pilvillä taivaan ja valmistaa sateen maalle; hän kasvattaa ruohon vuorille ja antaa ruuan eläimille, kaarneen pojillekin, kun ne huutavat." Lukemattomien täh-

tien seassa on pieni planeetta, nimeltä Maa. Siinä elää ihminen, jota Jumala on muistanut ja jolle hän on antanut Poikansa Vapahtajaksi. Sieltä kootaan Jumalalle Seurakunta, joka on veisaava iankaikkista kiitosta Karitsalle Jumalan kunniaksi. Jumala, joka on luonut avaruuden kaikkineen, mitä ikinä siinä on, ja joka kutsuu jokaista tähteä nimeltä, pitää huolen myös siitä, että täällä sataa vettä, maa viheriöi ja eläimet saavat ravintonsa. Jeesus muistuttaa meitä uskomme vahvistukseksi: "Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis peljätkö; te olette suu-rempiarvoiset kuin monta varpusta." (Matt. 10:29–31.)

Psalminkirjoittaja kiinnittää huomiomme luontoon, että voisimme siinä havaittavien Jumalan tekojen nojalla tehdä oikeita johtopäätöksiä. Ne kertovat siitä, että Jumalan voima ei ehdy, kun hän kokoaa Seurakuntansa taivaan autuuteen.

Tekstimme sanoo lopuksi: "Ei kelpaa hänelle hevosen voima, ei hän mielisty miehen jalkojen nopeuteen: Herra mielistyy niihin, jotka häntä pelkäävät, jotka panevat toivonsa hänen armoonsa." Jumalan edessä ei ratkaise armeijojen voima, eivät sen taistelukeinot, eivät parhaimmatkaan valiosotilaat. Jumalan edessä pätee vain armo. Kun Vanhan liiton viimeisinä vuosisatoina Israelilla ei ollut omaa armeijaa, uskovien Messias-toivo suuntautui Jumalan voimaan ja hänen armoonsa. Kun Messias on nyt tullut, usko kohdistuu taivaallisiin aarteisiin ja Jumalan Seurakunta kootaan täyteen lukuunsa sanalla ja sakramenteilla ilman ulkonaisia voimakeinoja.

Jumalan valtakunta on taivastenvaltakunta, johon pääsemme mukaan armon ovesta. Saamme kiitollisina yhtyä psalminme sanoihin: "Halleluja! Hyvä on veisata kiitosta meidän Jumalallemme. Se on su-loista; ylistäminen on soveliasta."

9.4.2008.

Kristus, ihmeellinen auttaja

Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kun Jeesus oli matkalla Jerusalemiin, kulki hän Samarian ja Galilean välistä rajaa. Ja hänen mennessään erääseen kylään kohtasi häntä kymmenen pitaalista miestä, jotka jäivät seisomaan loitommaksi; ja he korottivat äänensä ja sanoivat: "Jeesus, mestari, armahda meitä!" Ja heidät nähdessään hän sanoi heille: "Menkää ja näyttäkää itsenne papeille." Ja tapahtui heidän mennessään, että he puhdistuivat. Mutta yksi heistä, kun näki olevansa parannettu, palasi takaisin ja ylisti Jumalaa suurella äänellä ja lankesi kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiitti häntä; ja se mies oli samarialainen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat? Eikö ollut muita, jotka olisivat palanneet Jumalaa ylistämään, kuin tämä muukalainen?" Ja hän sanoi hänelle: "Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut." Luuk 17:11–19.

Jumala suo välistä elämäämme onnellisia hetkiä kuin muistuttamaan siitä iankaikkisesta autuudesta, mikä odottaa taivaassa, ettemme lannistuisi kokiessamme elämän kovuutta. Ilman Jumalan sanaa ja evankeliumin lohdullisia lupauksia emme kuitenkaan tietäisi mitään armosta emmekä taivaasta emmekä rohkenisi uskoa, että Jumala on armollinen juuri minulle suurelle syntiselle ja on valmistanut Jeesuksessa kaiken mitä tarvitsen käydäkseni kerran iankaikkiseen iloon.

Kovaa kokeneet pyytävät apua

Tekstimme kertoo meille kymmenestä miehestä, jotka olivat kokeneet kovia. He olivat olleet kerran terveitä, samanlaisia kuin toisetkin. Mutta sitten he olivat sairastuneet pitaaliin. Heidät oli eristetty yhteiskunnasta, ja heitä odotti taudin paheneminen ja lopulta kuolema. Toivoa ei ollut.

Miten me olemmekaan noiden pitaalisten kaltaisia! Emme vain sitä huomaa. Ei ainoastaan väistämätön vanheneminen vie meitä jokaista, niin lasta, nuorta kuin aikuistakin, väijäämättä kohti kuolemaa, vaan

syntisairaus on eristänyt ihmisen Jumalasta ja hänen taivaallisesta yhdyskunnastaan. Ihminen ei voi itse itseään auttaa. Hän olisi aivan toivottamassa tilassa, ellei Jumala itse olisi puuttunut asiain kulkuun, ellei Jeesus olisi tullut meidänkin kohdallemme ja auttanut meitä.

Kun Jeesus meni erääseen kylään Samarian ja Galilean rajalla, hän kohtasi kymmenen pitaalista miestä. He jäivät seisomaan loitommaksi, korottivat äänensä ja sanoivat: "Jeesus, mestari, armahda meitä!" He olivat kuulleet Jeesuksesta. Nyt he kutsuvat häntä nimeltä ja tietävät, että hän on mestari, jolta voi saada apua. "Armahda meitä" – siinä on avuttomien avunpyyntö. Pyyntö "armahda meitä" kertoo kärsimyksensä, tuskasta, avuttomuudesta. Tälle paikalle Jumala haluaa johdattaa meidätkin, että saisimme oikean avun ja sanoisimme Jeesukselle syntisyytemme käsittäen ja sitä kauhistuen: "Herra, armahda meitä."

Usein ihminen vastustaa ja sanoo ylpeänä: Minäkö tarvitsisin armoa. Mutta näin on: juuri sinä tarvitset armoa. Ei ole ihmistä, joka sitä ei tarvitsisi. Kaikki vain eivät tunne tarvettaan. Monet paaduttavat sydämensä, mutta helvetissä paatuneinkin joutuu myöntämään olleensa väärässä, kun hylkäsi Jeesuksen.

Jeesuksen vastaus avunpyyntöön?

Pitaaliset osasivat pyytää apua Jeesukselta, koska he olivat oppineet tuntemaan hänet Messiaaksi. Sen tuntemuksen Jumala oli vaikuttanut heissä ilman heidän pyyntöään Hengellään ja sanallaan. Jumala, joka antaa meille enemmän kuin me osaamme anoa, antaa meille armonsa ennen kuin osaamme sitä kaivata.

Miten Jeesus suhtautui pitaalistien armahduspyyntöön? Jättikö hän heidät oman onnensa nojaan? Ei suinkaan, vaan hän lausui heille: "Menkää ja näyttäkää itsenne papeille." Mooseksen lain mukaan puhdistuneen oli näytettävä itsensä papeille päästäksensä takaisin muiden joukkoon.

Jeesus lausui näille pitaalisille sanan, joka edellytti uskoa. Piti lähteä näyttämään itseään, vaikka vielä oli saastainen. Olivathan he juuri Mestaria puhutelleet ja häneltä apua pyytäneet. Uskoivathan he! Eikö niin? Niinpä he lähtivät Jeesuksen sanan mukaan, ja tapahtui heidän mennessään, että he puhdistuivat. He kaikki puhdistuivat, vaikka jou-

tuivatkin hetken odottamaan, sillä Jeesus oli lausunut sanansa, joka sisälsi lupauksen tervehtymisestä. Jumalan sana toteutuu, jos ei aina heti, niin kuitenkin Jumalan asettamana hetkenä.

Ajallisen elämän asioissa meidän on jäätävä uskossa sen varaan, että Jumala auttaa meitä aikanaan omalla tavallaan. Niistä puheen ollen meidän tulee olla valmiita odottamaan – jopa siihen asti, kunnes saamme astua sisään taivaan autuuteen. Ei ole harvinaista, että Jumala näkee hyväksi viivyttää apunsa siihen asti. Syntien anteeksiantamuksen sen sijaan saamme uskolla ottaa vastaan heti kohta.

Usko ottaa avun vastaan

Pitaaliset puhdistuivat vasta matkalla. Kuitenkin he lähtivät Jeesuksen sanan varassa. Sellainen on usko. Se luottaa näkemättä, tuntematta, kokematta. Onhan Jeesus sanonut: "Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani" (Joh. 7:17). Hyvät kokemukset tulevat perästä. Ne eivät käy edellä. Ne tulevat sellaisina kuin Jumala suo ja hyväksi näkee ja usein kestävät vain kotvasen. Vasta ylösnousemuksessa tapahtuu kokemus, joka pysyy ja on täydellinen.

Millainen on sinun uskosi? Vaaditko kokemusta, näyttöä, todistusta ennen kuin uskot? Jos niin on, uskosi herrana on oma järkesi, ymmärryksesä, tunnemaailmasi. Oikea usko nojaa Jumalan sanaan, sen armolupauksiin. Pitaalisilla ei ollut muuta toivoa kuin Jeesuksen lupaus. Syntisellä ei ole muuta toivoa kuin Jeesuksen toimittama sovitus ja sanan lupaukset. Mutta miten suurenmoinen, ihana, luja, varma ja elävä toivo se onkaan! Toivo toivottomalle, toivo sinulle! Toivo uskon varassa.

Usko ottaa vastaan Jumalan antaman avun. Anteeksiantamuksen omistamisessa apu on läsnä heti kohta. Ajallisen elämän asioissa se toteutuu Jumalan ajalla ja tavalla niin, ettei hiuskarvakaan putoa päästämme hänen tietämättään.

Uskova kiittää avusta

Kaikki kymmenen pitaalista anoivat armahdusta. Kaikki he lähtivät näyttämään itseään papeille. Kaikki he paranivat matkalla. Vain yksi

palasi kiittämään. Miten moni onkaan saanut puhdistuksen synneistään ja lähtenyt ilolla uskon tielle. Vaikka tuo yksi kymmenestä ei ole sääntö, niin usein tapahtuu samanlaista. Vieläpä tapahtuu, että monet tunnustavat uskoansa maailman edessä ja sanovat: Katso, miten olen puhdas, Jeesuksen uhriveren valkeaksi pesemä. Miten sairas, likainen, toivoton olinkaan. Nyt on toisin.

Mutta sitten tapahtuu jotakin traagista. Puhdistettu ei palaa Jeesuksen luo kiittämään. Kiusaaja ehtii kylvää sydämeen omaa sanaansa: katkeruutta, omahyväisyyttä, ylpeyttä, oman vanhurskauden oppia. Ihminen ottaa itselleen ansion puhdistumisestaan. Ulkonainen puhtaus saattaa jäädä jäljelle kuin pitaalisille, niin että he sanovat: Katso, ennen tein sitä ja sitä pahaa, nyt olen uudestisyntynyt, katso, miten puhdas olen. Eihän silloin ole tarvetta tulla Jeesusta kiittämään. On tarve vain kehua itseään.

Yksi kuitenkin palasi. Tuo kaikkein onnettomin, se, jolla oli kaikkein heikoin tausta ja lähtökohta, tuo samarialainen, sekakansan, harhauskoisen heimon jäsen. Hän oli, paitsi puhdistunut, myös päässyt irti samarialaisesta lahkosta, joka odotti Messiasta omasta joukostaan. Hän oli lisäksi vapautunut niiden yhdeksän juutalaisen joukkopaineesta ja ryhmäkurista, jotka lankesivat uskosta eivätkä palanneet kiittämään. Samarialaisella ei ollut parantumiseensa mitään ansiota. Mutta hän palasi, koska hän oli autuas yksin armosta ilman lain töitä. Yhdessä toisten kanssa hän oli hädässään huutanut: "Jeesus, mestari, armahda meitä!" Nyt hän taudistaan parantuneena vapaasti, kenenkään käskemättä, yksinkin ylistää Jumalaa suurella äänellä, lankeaa Jeesuksen eteen kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiittää häntä. Sellaista saa aikaan usko, myös sinun uskosi.

Jeesus sanoi hänelle: "Nouse ja mene, sinun uskosi on sinut pelastanut."

Ihmeellinen on Pyhän Hengen vaikuttama usko. Se pelastaa. Se pelastaa ilman ihmisen omia tekoja. Se pelastaa ilman hyviä sukutaustoja. Se pelastaa yksin Kristuksen ansion tähden, sillä hän on koko maailman syntien sovitus. Hänen nimessään meillä on syntien anteeksisääminen ja iankaikkinen elämä sekä voitto pahan voimista. Vaikka usko pelastaa ilman tekoja, se ei jää teoitta. Se synnyttää kiitollisen mielen. Se ei pälyile ympärille, mitä muut tekevät, vaan usko katsoessaan Kris-

tukseen tekee meistä Jeesuksen seuraajia ja saa meidät aivan omasta sydämemme halusta kiittämään häntä koko elämällämme, teoillamme, käsillämme, jaloillamme, suullamme, varoillamme.

Kiitetty ja ylistetty olkoon Jumala, joka on antanut meille tällaisen ihmeellisen Armahtajan!

Virret: 196; 118:2–4; 299:1–5; 309:10–13; 330.

Kenelle elämme

Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
II vuosikerta. Epistolateksti.

Heikkouskoista hoivatkaa, rupeamatta väittelemään mielipiteistä. Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia. Joka syö, älköön halveksiko sitä, joka ei syö; ja joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa. Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu; mutta hän on pysyvä pystyssä, sillä Herra on voimallinen hänet pystyssä pitämään. Toinen pitää yhden päivän toista parempana, toinen pitää kaikki päivät yhtä hyvinä; kukin olkoon omassa mielessään täysin varma. Joka valikoi päiviä, se valikoi Herran tähden; ja joka syö, se syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa; ja joka ei syö, se on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa. Sillä ei kukaan meistä elä itsellensä, eikä kukaan kuole itsellensä. Jos me elämme, niin elämme Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle. Sen tähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat. Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra. Room. 14:1–9.

Kerran eräs lähetystyössä ollut uskonveli joutui tulemaan sairaalaan hoitoon Venäjältä Helsinkiin. Oli inhimillisesti katsoen epävarmaa, kuinka hän selviytyy vakavasta sairaudestaan. Lohdutin häntä tällä Jumalan sanalla: "Jos me elämme, niin elämme Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle. Sen tähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat. Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra." Hän oli tavattoman kiittollinen tästä sanasta. Miten turvallista onkaan uskoa näin: Elämme Herralle, kuolemme Herralle. Niin, elämmekö me Herralle ja kuolemmeko me hänelle?

Mistä elämä löytyy?

Se tila, jossa me kaikki synnymme tähän maailmaan, on hengellisen kuoleman tila. Raamattu sanoo: "Olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne" (Ef. 2:1). Sitä varten Jumala lähetti Poikansa meidät lu-

nastamaan, että saisimme iankaikkisen elämän. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Jeesus tuli tuomaan ja hankkimaan meille elämän. Hän sanoo: "Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta." (Joh. 6:51). Vielä Jeesus on sanonut: "Se on tapahtunut. Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi." (Ilm. 21:6.)

Jeesus on hankkinut maailmalle syntien anteeksiantamuksen. Sillä, joka häneen uskoo, on iankaikkinen elämä. Hän ei ole enää Jumalan edessä synteihinsä kuollut, vaan hän elää Jumalalle. Hän on siirtynyt kuolemasta elämään, kuten Jeesus vakuuttaa: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään" (Joh. 5:24).

Kun Pyhä Henki valaisee sydämellemme autuuden tien, rohkenemme uskoa syntimme anteeksi annetuiksi. Tulemme Jumalan edessä vanhurskaiksi uskosta ilman omia tekoja, pelkästä armosta Kristuksen tähden. Tällaisen Kristukseen turvautuvan uskon Jumala lukee meille vanhurskaudeksi, eikä Jumala lainkaan katso syntejämme, vaan kutsuu meitä lapsikseen ja käyttää meistä nimeä "pyhä".

Vanhurskauttaminen on samaa kuin syntien anteeksiantaminen. Jumala armahtaa syntistä, Hän "vanhurskauttaa jumalattoman" (Room. 4:5). Se on sama asia kuin, että Jumala lukee syntisen vanhurskaaksi Kristuksen ansion tähden eli antaa hänelle synnit anteeksi armosta uskon kautta. Henkilökohtainenkin vanhurskauttaminen tapahtuu Jumalan sydämessä, – ei kuitenkaan sillä tavalla, että Jumala omassa taivaallisessa käräjäsälissään julistaisi, että tämä syntinen on saanut syntinsä anteeksi, mutta syntisellä ei olisi harmaata aavistustakaan siitä, mitä Jumala on tehnyt. Ei niin, vaan Kristus tulee luoksemme sanassa ja sakramenteissa ja julistaa meille armonsa. Siihen usko tarttuu kiinni ja omistaa lupauksen anteeksiantamuksesta. Siis samalla, kun Jumala vanhurskauttaa jumalattoman, hän synnyttää uskon, joka omistaa armon. Henkilökohtainen vanhurskauttaminen tapahtuu uskon kautta eikä se ole yksin hetkeäkään, vaan aina yhdessä uskon kanssa. Samoin myöskään pelastava usko ei ole milloinkaan

yksin ilman vanhurskaaksi lukemista.

Roomalaiskirjeensä kymmenennessä luvussa apostoli Paavali puhuu tästä asiasta. Hän sanoo, ettei Kristusta ole haettava taivaasta, vaan että hän on läsnä apostolisessa uskon sanassa. Hän sanoo: "Sillä Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo. Kirjoittaahan Mooses siitä vanhurskaudesta, joka laista tulee, että ihminen, joka sen täyttää, on siitä elävä. Mutta se vanhurskaus, joka uskosta tulee, sanoo näin: 'Älä sano sydämessäsi: Kuka nousee taivaaseen?' se on: tuomaan Kristusta alas, tahi: 'Kuka astuu alas syvyyteen?' se on: nostamaan Kristusta kuolleista. Mutta mitä se sanoo? 'Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi'; se on se uskon sana, jota me saarnaamme." Tämä sana ei ole turha eikä hyödytön, vaan siinä on elämämme (5 Moos. 32:47). Se on "elämän sana" (Fil. 2:16), joka tuo sydämiimme iankaikkisen elämän ja tekee meistä Jumalan omia.

Koska kuolema on synnin palkka, niin siellä, missä synti on anteeksiannettu, on pakosta myös elämä. Onhan kuoleman aiheutus poistettu. Kun uudestisyntyimme kasteen ja sanan vaikutuksesta uskon kautta, virkoamme eloon ja astumme sisälle Jumalan valtakuntaan. Saamme sanoa kastettamme muistaen: "Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal. 2:19–20.)

Kun elämme Jumalalle, olemme hänen omiaan

Jumalalle voi elää sanan kahdessa eri merkityksessä. Ensimmäinen merkitys on, että nyt kun olemme saaneet uskon lahjan, olemme osallisia iankaikkisesta elämästä ja nimemme on kirjoitettuna elämän kirjassa. Toinen merkitys on, että elämme hänelle myös vaelluksemme puolesta.

Jumala ei lue uskoviaan kuolleitten joukkoon kuuluviksi, vaan elävien juhla joukkoon, ja olemme todella uudestisyntyneitä, uuden hengellisen elämän saaneita. Tämä elämä ei kuitenkaan ole näkyvisä, vaan se on kätöksä, kuten Raamattu sanoo: "Teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkau-

nessa" (Kol. 3:3–4). Tästä on tekstissämme kysymys, sillä apostoli sanoo: "Sen tähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat. Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi se-
kä kuolleitten että elävien Herra."

Kun olemme uskossa, elämme Jumalalle. Silloin olemme hänen edessään kuoleman voittajia ja hengellisesti eläviä. Kun kuolemme, kuolemme Jumalalle. Saamme uskoa sielumme hänen armollisiin käsiinsä elämässä ja kuolemassa. Jeesus sanoo: "Mutta mitä kuolleitten ylösnousemukseen tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut teille, sanoen: 'Minä olen Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala'? Ei hän ole kuolleitten Jumala, vaan elävien." (Matt. 22:31–32.) "Sillä kaikki hänelle elävät" (Luuk. 20:38). Niin ajallinen kuolema ei ole joutumista elämästä kuoleman kolkkoon sy-
leilyyn, vaan lähtöimme tullessa meidät saatetaan enkelten käsivarsil-
la taivaalliseen paratiisiin Kristuksen tykö.

Pyhässä kasteessa meidät on haudattu Kristuksen kanssa kuolemaan ja hänen kanssaan herätetty uuteen elämään (Room. 6:4). Niin saamme pitää itseämme "synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa" (Room. 6:11).

Niin miten on sinun laitasi? Elätkö sinä Jumalalle? Elätkö kasteesi armoliitossa? Oletko hengissä? Muista, että Jumalan puolelta kasteesi armoliitto on voimassa. Siihen saat palata joka päivä, sillä Jumala on uskollinen. Hän ei kiellä itseään eikä pyörrä sanojaan.

Elämme Jumalalle palvellen häntä

Olemme tähän asti puhuneet Jumalalle elämisestä evankeliumin lohdutuksen kannalta. Nyt puhumme muutaman sanan siitä, millaisen kehotuksen se meille tarjoaa. Toiseksi Jumalalle voi näet elää siinä mielessä, että olemme hänen palveluksessaan, teemme työmme – ei niin kuin ihmisille, vaan niin kuin Jumalalle, elämme hänen kasvojen edessä ja pyrimme kaikessa täyttämään hänen tahtoaan. Siihen ei tarvita mitään erityistä elämänmuotoa, vaan saamme palvella Jumalaa eläen normaalia Jumalan tarkoittamaa elämää arkena ja pyhänä – kuitenkin niin, että käytämme hänen Sanaansa ja saamme siitä sielunravinnon. Kaikki rehelliset työt ja kutsumukset ovat Jumalalle otollisia, kunhan ensin persoonamme on hänelle otollinen uskossa Jeesukseen. Näistä asioista Raamattu puhuu paljon. Jeesus sanoo: "Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu

huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan" (Matt. 12:33). Epäuskoinen ihminen ei voi elää Jumalalle. Hänen täytyy ensiksi kääntyä ja uudestisyntyä. Mutta niille, jotka uskovat, voidaan antaa sama kehoitus, minkä Herra lausui Aabrahamille, kun hän sanoi: "Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton" (1 Moos. 17:1). Apostoli Paavali opettaa jokapäiväisen kutsumuksemme asioista: "Kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa... Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niin kuin Herralle eikä ihmisille, tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta." (Kol. 3:17,23–24.) Äidin kutsumuksesta apostoli sanoo: "Mutta hän on pelastuva lastensynnytämisen kautta, jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhityksessä ynnä siveydessä. (1 Tim. 2:15). Tämä sopii oikein sovellettuna jokaiseen kutsumukseen. Tällainen kristityn elämä on Herralle elämistä. Se on oikeata jumalanpalvelusta.

Tekstimme alussa apostoli puhuu taidollisesta elämästä ehdonvallan asioissa, ettemme aiheuttaisi pahennusta heikoille. Heitä tulee hoivata. Uudessa liitossa ei ole hengelliseltä kannalta eroa päivien eikä ruokien suhteen. Näissä asioissa otamme huomioon yhteisen järjestyksen ja rakkauden, ja niin palvelemme siinäkin Jumalaa ja elämme hänelle.

Siitamaja 17.9.2006. Virret VK 1938: 531:1,2,4–6; 305:4; 425:1,4–6; 304:1,4,7,9; 306.

"Ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi..."

Neljäntenätoista Pyhän Kolmiykseyden jälkeisenä sunnuntaina.
II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Sen jälkeen oli juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Ja Jerusalemissa on Lammassportin luona lammikko, jonka nimi hebreankielellä on Betsda, ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia, jotka odottivat veden liikuttamista. Ajoittain astui näet enkeli alas lammikkoon ja kuohutti veden. Joka silloin veden kuohuttamisen jälkeen ensimmäisenä siihen astui, se tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa. Ja siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentä kahdeksan vuotta. Kun Jeesus näki hänen siinä makaavan ja tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen, sanoi hän hänelle: "Tahdotko tulla terveeksi?" Sairas vastasi hänelle: "Herra, minulla ei ole kehtään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua." Jeesus sanoi hänelle: "Nouse, ota vuoteesi ja käy." Ja mies tuli kohta terveeksi ja otti vuoteensa ja kävi. Mutta se päivä oli sapatti. Sen tähden juutalaiset sanoivat parannetulle: "Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta." Hän vastasi heille: "Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja käy'." He kysyivät häneltä: "Kuka on se mies, joka sanoi sinulle: 'Ota vuoteesi ja käy'?" Mutta parannettu ei tiennyt, kuka se oli; sillä Jeesus oli poistunut, kun siinä paikassa oli paljon kansaa. Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet pyhäkössä ja sanoi hänelle: "Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi." Joh. 5:1–14.

Israelin keskelle asetettu merkki

Jumala oli laupeudessaan valinnut Israelin siksi kansaksi, jonka keskuuteen hän lähetti oman Poikansa koko maailman Vapahtajaksi. Hän oli asettanut sen keskelle erityisen merkin kertomaan tulevasta Messiaan valtakunnasta. Olihan Messiaasta kirjoitettu: "Meidän kippumme hän sälytti päällensä" (Jes. 53:4). Tämä merkki oli Betsdan

lammikko. Aina kun enkeli astui alas ja kuohutti lammikon, se, joka ensiksi astui siihen, parani, sairasti hän mitä tautia tahansa. Kysymyksessä ei ollut tavanomainen terveyslähde. Betesdan lammikko näet paransi vain yhden kerrallaan, mutta valikoimatta sen, joka ehti siihen ensiksi. Niinpä sitä kutsuttiin Betesdan eli armohuoneen lammikoksi. Paraneminen ymmärrettiin Jumalan armon osoitukseksi, mitä se olikin.

Paraneminen Messiaan valtakunnassa

Ihmeet eivät ole koskaan olleet mikään itsetarkoitus, vaan niiden on ollut määrä kertoa jostakin vielä suuremmasta asiasta. Raamattu nimittääkin niitä merkeiksi. Betesdan ihme ennusti siitä suuresta paranemisesta, mikä tapahtuu Messiaan valtakunnassa. Malakia oli ennustanut: "Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkätte, on koittava vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla, ja te käytte ulos ja hypitte kuin syöttövasikat" (Mal. 4:2). Tämä vanhurskauden aurinko on Herra Kristus, ja parantuminen on lopulta täydellinen. Armon huoneessa eli Kristuksen Seurakunnassa tulemme ensiksi osallisiksi syntien anteeksisaamisesta ja sitten ylösnousemuksessa olemme ruumiinemme ja sieluinemme kokonaan vapaita synnistä ja kaikista sen seurauksista, kuten sairauksista ja kuolemasta.

Raamattu kytkee yhteen Jeesuksen sovitusteon ja kaikinpuolisen paranemisen. Se ei tee sitä lakimaisella, hurmoksellisella tavalla, jossa ajallisen terveyden katsotaan seuraavan pakosta, jos ihminen vain uskoo. Paraneminen sairaudesta ajassa ei estä kuolemaa, joka kohtaa jokaisen. Paraneminen syntisairaudesta uskon kautta Jeesukseen sen sijaan herättää hengellisestä kuolemasta ja antaa iankaikkisen elämän.

Nyt kun Messias on jo tullut, saamme kokea evankeliumin alla Jumalan armon parantavaa voimaa. Se herättää meidät hengellisesti kuolleet eloon, antaa syntimme anteeksi ja uudestisyntyttää meidät lahjoittaen iankaikkisen elämän. Saamme paljon, paljon enemmän kuin nuo, jotka muinoin paranivat sairaudestaan Betesdan lammikolla. Saamme sen, mistä noiden parantuminen oli pelkkä merkki. Silloin parani vain muutamia. Nyt koko maailma on vanhurskauden auringon siipien alla. Evankeliumi kutsuu kaikkia omistamaan uskolla

Jumalan armon ja palaamaan Jumalan tykö ja tulemaan sinne, missä kerran ei ole oleva itkua eikä parkua eikä kuolemaa. Tosin kaikki eivät usko evankeliumia eivätkä ota vastaan tätä paranemista, vaan heidän omasta syystään jää heidän osakseen, se mitä Raamattu sanoo: "Heidän matonsa ei kuole, eikä heidän tulensa sammu, ja he ovat kauhistukseksi kaikelle lihalle" (Jes. 66:24). Mutta kaikille paranemista tarjotaan ja jokaista varten se on jo Kristuksessa olemassa.

Se, että jokin asia on merkki, tarkoittaa sitä, ettei se tapahdu kaikille, mutta että sillä on sanoma kaikille. Tämä sanoma tulee meidän oikein ymmärtää, ottaa uskolla vastaan eikä meidän pidä tavoitella uusia merkkejä.

Jumalan salatut tiet ja pääasia

Lammikon reunalla oli viisi pylväskäytävää. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia, jotka odottivat veden liikuttamista. Siitä, ettei heitä kaikkia parannettu, aukenevat eteemme toisaalta Jumalan salatut tiet, toisaalta se pakottaa meidät kiinnittämään huomiomme pääasiaan.

Emme voi yksittäistapauksissa selittää, miksi toiset joutuvat sairastamaan koko ikänsä, toiset syntymästään, toiset nuoresta lähtien tai toiset kestävänsä hyvin kivulloisia ja rajoittavia sairauksia pitkiäkin aikoja. Vaikka ehkä jotakin ajan kanssa ymmärrämme, emme kuitenkaan kaikkea. Aina jää vastaamattomia kysymyksiä. Emme käsitä, miksi eivät kaikki pääse vähillä sairauksilla ja miksi toiset saavat olla terveitä lähes koko elämänsä. Jumalan kaitselmuksen perusteet on meiltä peitetty. Betesdan lammikolla opiskelemme tyytymistä Jumalan tahtoon ja omaan elämänsänsä. Siihen on paljon helpompaa tyytyä, jos olemme parantuneet vanhurskauden auringon siipien alla syntisairaudestamme ja saaneet armon uskoa hänessä syntimme anteeksiannetuiksi. Sairauden kestäminen katkeroitumatta kysy uskoa Jumalan rakkauteen ja sen odottamista kärsivällisyydellä, mistä sanotaan: "Katso, uudeksi minä teen kaikki" (Ilm. 21:5).

Merkki sekin, että Jeesus paransi sapattina

Jeesus paransi tämän 38 vuotta sairastaneen miehen sapattina.

Miehellä oli ollut lähes kaksituhatta kivuliasta sapattia, lähes 12000 yhtä vaikeata arkea, ja nyt tuli siitä lepo, todellinen sapatti fyysisessä merkityksessä. Sitä eivät evankeliumin viholliset voineet ymmärtää, he kun tekivät sapatinvietostaan itselleen ansion, mutta eivät voineet suoda lepoa kärsiville. Kun Jeesus paransi miehen sapattina, siinä oli jälleen merkki. Se oli merkki siitä, että sapatin Herra oli paikalla ja että hän antaa levon niin ruumiille kuin sielulle. Se oli merkki erityisesti siitä, että sapatinlepo on varmasti tuleva Jumalan kansalle ja että se on oleva iankaikkinen lepo.

Sunnuntaina, maailman ensimmäisenä päivänä, Jumala loi taivaan ja maan. Sapattina hän lepäsi kaikesta luomistyöstään. Elämänsä pitkänä arkena Kristus teki sen, mitä lunastuksemme vaati, ja lauantaina hän lepäsi haudassa. Sunnuntaina, viikon ensimmäisenä päivänä, hän nousi kuolleista kirkastetussa ruumiissa sen takeena, että hän on uuden, hengellisen maailman, uuden luomisen esikoinen, sen alku ja Herra ja että hänen kansalleen on loputon, autuas sapatinlepo varmasti tuleva. Hän kutsuu ja lupaa jo nyt: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). Minkä hän sanoo, se hänellä on valta täyttää.

Jumalan Seurakunta on pari tuhatta vuotta kokoontunut erityisesti sunnuntaisin kuulemaan evankeliumia iankaikkisesta sapatinlevosta. Pyhä kaste on siirtänyt meidät Jumalan valtakuntaan, siihen uuteen maailmaan, jossa Kristus armollaan hallitsee uskoviaan ja joka tulee ilmeiseksi ylösnousemuksen suurena päivänä. Evankeliumin suloinen sana, kasteemme luja liitto ja pyhän ehtoollisen lohdullinen sakramentti säilyttävät meidät tässä valtakunnassa. Sielumme on ankuroitu lujasti iankaikkisen elämän autuaaseen toivoon (Hebr. 6:19).

Lain tarkoitus

Juutalaisten kirjanoppineitten perinnäissääntöjen mukaan vuoteen kantaminen sapattina oli kielletty. Köyhän, sairaan ihmisen vuode oli vaippa, jota saattoi kantaa kainalossa. Jeesus kuitenkin käski miestä ottamaan vuoteensa ja kävelemään. Mies teki, kuten Jeesus oli hänelle sanonut. Jeesus ei ollut muutomenojen tähdentäjä, formalisti, joka olisi vaatinut lain kirjaimen muodollista täyttämistä,

vaan hän kiinnitti huomionsa lain sisältöön ja tarkoitukseen. Laissa oli kysymys rakkaudesta ja laupeudesta, eikä laki tullut täytetyksi, jos näitä rikottiin. Jeesus vetosi opetuksissaan muun muassa Raamatun sanoihin: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria." ja: "Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi."

Ihminen ei ansaitse teoillaan Jumalan suosiota. Sillä tavoin ei tule selittää lain tarkoitusta, vaan laissa on kysymys rakkaudesta Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Myöskään rakkautta ei saa selittää sellaiseksi, joka saa palvella ihmisen synnillisiä himoja, itsekkyyttä ja olla kapinaa vanhempia ja yhteiskuntaa kohtaan. Se, joka on parantunut vanhurskauden auringon siipien alla, ahkeroi elää Jumalalle mieliksi rakkaudesta häneen, ei palkan toivossa eikä myöskään rangaistuksen pelosta, vaan vapaaehtoisesti, sydämen halusta, sillä "pelkoa ei rakkaudessa ole" (1 Joh. 4:18).

Älä enää syntiä tee

Myöhemmin Jeesus tapasi miehen pyhäkössä. Mies oli ruumiiltaan terve. Hänellä ei ollut kiirettä omille asioilleen, vaan hän oleili pyhäkössä. Nyt hänellä oli siihen mahdollisuus. Jeesus sanoi hänelle: "Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi."

Jumala johtaa kaitselmuksellaan meidänkin elämäämme ja varjelee meitä enkeleittensä palveluksella. Varmaan jokaisen ihmisen elämään sisältyy asioita, jotka voimme nähdä Jumalan hyvänä johdatuksena: pahojen onnettomuuksien välttämistä, varjeltumista pahemmalta, paranemista vaikeista sairauksista ja muuta sellaista. Tämän hyvyiden kautta Jumala vetää meitä parannukseen. Välistä hän antaa vaikeita aikoja niin kuin Betesdan lammikon äärellä viruneelle miehelle. Niidenkin tarkoitus on saada meidät näkemään oma tilamme ja parannuksen tarve. Jumala vetää meitä välistä itseään lähemmäksi sairauksia ja muita koettelemuksia hyväksi käyttäen.

Saamamme apu kehottaa meitä: "Älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi." Toisin sanoen: Älä kulje epäuskon teitä, vaan säilytä usko, voita kiusaukset Herran voimassa ja elä tästä lähin armollisen Jumalan kasvojen edessä. Ajattele Jumalan hyvyttä ja turvaa Jeesukseen, ettet vain epäuskon tähden joudu kadotukseen.

Tämä on armon aikaa

Elämämme on armon aikaa. Jumalan hyvä armollinen tahto on, että tulemme tuntemaan hänen rakkautensa Kristuksessa. Hän haluaa, ettei yksikään hukkuisi, vaan että kaikki tulisivat tuntemaan totuuden ja pelastuisivat. Tämä totuus ei ole filosofinen. Se on pelastuksen tie. Kysymys on siitä, kuinka syntinen ihminen voi kelvata Jumalalle. Se on mahdollista vain armosta, vain uskossa Kristukseen, kun Jumala lukee meille hyväksi uskon kautta Kristuksen vanhurskauden ja antaa lahjana syntimme anteeksi. Kaikki on sitä varten jo valmista. Lunastuksestamme ei puutu mitään. Kristus otti päälleen meidän syntitaakkamme, kantoi sen ruumiissaan ristin puuhun ja maksoi kaiken, mitä pelastukseemme tarvittiin.

Turvaa siis Herraan Kristukseen. Älä epäröi, vaan jää uskossa hänen varaansa ja ole varma pelastuksestasi. Kun olet saanut lahjan uskoa hänen, ota vakavasti hänen sanansa. Hän lausuu: "Älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi:" Älä palaa maailmaan, älä käänny epäuskon tielle, vaan sano Pietarin kanssa: "Herra, minne me menisimme, sinulla on iankaikkisen elämän sanat."

Suhteemme seurakuntaan tulee levätä rehellisesti Jumalan lupauksen varassa

Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta.

Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä siinetti: "Herra tuntee omansa", ja: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee." Mutta suuressa talossa ei ole ainoastaan kulta- ja hopea-astioita, vaan myös puu- ja saviastioita, ja toiset ovat jaloa, toiset halpaa käyttöä varten. Jos nyt joku puhdistaa itsensä tämänkaltaisista, tulee hänestä astia jaloa käyttöä varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekeihin valmis. 2 Tim. 2:19–21.

Rukoilemme: Rakas taivaallinen Isämme! Me kiitämme Sinua, että saamme jälleen kuulla Sinun sanaasi ja rukoilemme: Anna meille kuulevat korvat ja vastaanottava sydän, ettemme olisi vain sanasi kuulijoita, vaan myös sen tekijöitä. Anna sanankuulomme koitua Sinulle kunniaksi ja meille pelastukseksi. Amen.

Kristillisen seurakunnan elämä ja vaiheet näyttävät aivan erilaisilta riippuen siitä, mistä niitä katsellaan.

Jos niitä katsellaan ulkopuolelta, arvioperusteena on ihmisen luonnollinen lain tuntemus, järki, toiminnan ulkonaiset tulokset, toimintamahdollisuudet, menestys, suuruus ja muut sellaiset tekijät. Arvioinnissa voi olla paljon oikeata, mutta yhtä hyvin myös paljon väärrä. Tulokset, menestys ja suuruus eivät voi koskaan olla Seurakunnan tuntomerkkejä. Nooa oli oikea vanhurskauden saarnaaja, ja kuitenkin vain 8 sielua pelastui arkissa. Ulkopuolelta käsin ei ymmärretä Kirkon varsinaista olemusta eikä myöskään yksityisen kristityn uskon taistelua. Kuinka näitä asioita voisivatkaan ymmärtää ne, jotka eivät ole Jumalan lain edessä tulleet tuntemaan syntejään ja syvää turmelustaan? Kuinka ne voisivat ymmärtää Kirkon vaiheita, jotka eivät tunne Kristusta eivätkä hänen lunastustyönsä merkitystä? Kuinka ne voisivat käsittää armonvaltakunnan asioita, jotka eivät elä

armosta, vaan jotka ovat teko-opin vankeina ja sen orjina? Kuinka ne voisivat ymmärtää Kirkkoa, joka on Pyhän Hengen luomus, jotka eivät tunne Jumalan sanan voimaa eivätkä sen arvoa ja ihanuutta.

Jos taas kristillisen seurakunnan elämää tarkastellaan sisältä päin, meillä Jumalan armolapsina voi olla esimerkiksi seuraavia näkökulmia.

Voimme tarkastella, miten ne lapsukaiset, jotka ovat pyhässä kasteessa tulleet Jumalan valtakuntaan, säilyttävät uskonsa, sikäli kuin voimme tehdä siitä havaintoja sen nojalla, kuinka he pitäytyvät oikeaan oppiin ja armonvälineisiin sekä kuinka he vaeltavat ja tunnustavat uskoaan. Miten suuri ilo onkaan vanhemmille uskoville, kun nuori selviää kuohuntavuosistaan uskon säilyttäen tai palaa maailman poluilta, jos on niille eksynyt.

Toinen näkökulma voi olla se, kuinka seurakunnan julistus tavoittaa ulkopuolella olevia ja kuinka heitä tulee mukaan uskonsa tunnustaen. Miten Jumalan Seurakuntaa sävähdyttääkään, kun epäuskosta tullaan uskoon tai sielun pelastusta uhkaavien harhojen keskeltä tullaan käsittämään Jumalan sanan oikea oppi ja tunnustaudutaan siihen.

Nämä ovat oikeita asioita, vaikka ne eivät vielä ratkaise sitä, onko kirkko oikea vai ei.

Kolmas näkökulma voi olla se, kuinka seurakunta Jumalan armosta ja hänen sanansa johtamana varjeltuu puhtaassa opissa ja välttää kiusaajan kavalat ansat.

Voit itse miettiä myös muita näkökulmia.

Apostoli Paavalilla oli eräs asia erityisesti mielessä, kun hän kirjoitti rakkaalle hengelliselle pojalleen Timoteukselle. Se on Jumalan näkökulma, jolla hän haluaa meidän itse kunkin katselevan paikallista seurakuntaa ja jäsenyyttä siinä. Apostoli lausuu: "Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa', ja: 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee.'"

Ilmiselvästi Jumala tahtoo, että suhteemme seurakuntaamme leppää rehellisesti Jumalan varmojen lupausten lujalla pohjalla. Tässä-

kin asiassa kiusaaja haluaa johdattaa meidät väärälle perustalle. Uskallan sanoa rohkeasti: Jos missä, niin tässä asiassa valitettavasti on paljon inhimillistä epärehellisyyttä ja vaarallista epäjohtonmukaisuutta.

1. Jumalan varma lupaus: "Herra tuntee omansa"

Apostoli Paavali lohduttaa Timoteusta ja meitä kaikkia tällä lupauksella: "Herra tuntee omansa." Jos olet saanut kokea armotonta, asiattonta tuomitsemista, olet varmasti kokenut, kuinka ihana lupaus tämä on. Olet saattanut kokea, että Jumalan sanan mukaisia tarkoituseriäsi väaristellään ja sinusta puhutaan perättömiä. Sinua myös tuomitaan ja eteesi aukaistaan helvetin ammottava kita. Kiusaaja syyttää sinua Herran edessä kuten aikanaan ylimmäistä pappia Joo-suaa (Sak. 3). Syntisikin soimaavat sinua. Tarvitset lohdutusta ja saat lohdutuksen. Kuulet Jumalan oman, vapauttavan sanan: "Herra tuntee omansa." Olet armahdettuna Herrasi edessä, joka kysyy: "Missä ovat tuomitsijasi?" Vaikka heitä olisi sankat parvet ympärilläsi, tiedät, että vain yksi asia ratkaisee, nimittäin Herran sana. Tuo sana, joka lausuu: "Mene rauhaan; en minä sinua tuomitse."

Vain sillä on viime kädessä merkitystä, mitä Jumala sanoo. Saat siirtyä ihmisten edestä Jumalan eteen, ihmistuomioista Jumalan armotuomion alle, Jumalan lasten onnelliseen vapauteen.

Apostoli Paavali oli kokenut monenlaisia vaiheita. Hän kertoo niistä Timoteukselle. Hän on vankina ja odottaa mestausta. Paljon hänellä ei enää ole aikaa. Kohta hän saa nukkua odottamaan ylönousemuksen aamua ollakseen aina Herransa luona. Hän saa herätä viimeisenä päivänä ja hänen päähänsä painetaan vanhurskauden kuihtumaton sepple. Nyt hän lohduttaa Timoteusta, jonka asiana on yhdessä toisten kanssa hänen jälkeensä jatkaa Jumalan evankeliumin julistamista. Hän sanoo: "Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepple, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat" (2 Tim. 4:8). Sepple on varattuna, valmiina kaikille uskoville. Vanhurskas tuomari antaa sen vanhurskaille, siis niille, joiden turva on Jumalan armo Kristuksessa.

Paavali oli joutunut jättämään saatanan haltuun ja poistamaan seurakunnasta synteihinsä sidottuina Hymeneuksen ja Filetuksen. Nämä olivat väärällä opilla turmelleet monen uskon. He opettivat ylösnousemuksen jo tapahtuneen. Vakava häiriötila oli tullut seurakuntaan. Apostolin oli täytynyt korjata häiriö poistamalla mainitut harhaopettajat seurakunnasta. Monet seurasivat harhaopettajia ja jättivät apostolisen seurakuntayhteyden. Miten murheellista! Järkyttävää! Oikea Jumalan sana ei heille kelvannut, vaan harhaopettajat olivat heidät lumonneet. He seurasivat ihmisiä eivätkä hyvän Paimenen ääntä. Toiset heistä olivat sydämessäänkin omaksuneet harhan ja kadottaneet pelastavan uskon. Mutta eivät kaikki. Oli yksinkertaisia sieluja, jotka eivät olleet käsittäneet harhaopettajien oikeata olemusta ja sydämessään turvasivat armoon. Ehkä oli myös nuoria ja lapsia, jotka eivät kenneet arvioimaan tapahtunutta. Paavali lohdutti: "Herra tuntee omansa."

Paavali ei voinut nähdä, kuka harhaopettajien seuraajista oli uskossa, kuka ei. Mutta Herra näki. Hän ei erehdy. Hänen tuomionsa on ehdottoman oikea.

Paavali selittää asiaa tarkemmin vertauksella: "Suuressa talossa ei ole ainoastaan kulta- ja hopea-astioita, vaan myös puu- ja saviastioita, ja toiset ovat jaloa, toiset halpaa käyttöä varten." Niin myös maailmassa ihmisten elämässä toteutuu erilainen tarkoitus siitä riippuen, ovatko he uskossa vai eivät.

Kun Jumala kaitselmuksellaan hallitsee maailmaa, hän panee kaiken palvelemaan niiden parasta, jotka saavat autuuden periä. Epäuskoisetkin joutuvat monin tavoin palvelemaan pyhää evankeliumia. Saanen havainnollistaa sitä.

Kun kristillinen oikeaoppinen kirjallisuus kulkee maasta toiseen määränpäähensä lukijan käteen, se voi kulkea epäuskoisten ihmisten kuljettamana. Lentokoneet ja muut kulkuneuvot saattavat olla kristinuskon vihollisten suunnittelempia ja rakentamia, ja kuitenkin evankeliumin palvelijat pääsevät niiden avulla kohteeseensa. Polttoaine, jota tarvitaan, voi olla peräisin esimerkiksi islamilaisista maista, joissa kristinuskko on kielletty. Venäjällä ateismi vaikutti välillisesti oven avautumiseen luterilaiselle opille. Se ei olisi ollut mahdollista, jos

uskonnolliset olosuhteet olisivat säilyneet sellaisina, kuin ne olivat vielä ennen ns. suurta lokakuun vallankumousta vuonna 1917.

Astioita on monenlaista käyttöä varten. Paatuneinkaan Jumalan vihollinen tai harhaopettaja ei voi tehdä tyhjäksi Jumalan kaitselmusta ja hänen valtaansa. Mutta voi sitä ihmistä, joka on astia halpaa käyttöä varten. Hän toteuttaa Jumalan tahtoa Jumalan kaitselmuksen alueella vastoin omaa tahtoaan, eikä tällainen ihminen saa siitä mitään etua Jumalan tuomion edessä, missä yksin armo ratkaisee. Onhan kirjoitettu: "Ilman uskoa on mahdotonta olla otollinen Jumalalle."

Sen sijaan se, joka on astia jaloa käyttöä varten, on sydäimestään mukana evankeliumin asialla. Siitä, joka kääntyy epäuskosta uskoon, tulee astia jaloa käyttöä varten, "pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmis".

Katsokaamme siis, ettemme hylkää uskoa emmekä karkota Pyhää Henkeä, vaan päinvastoin olkaamme uskollisia sanankuulijoita, jotka etsivät Jumalan armoa sanasta ja sakramenteista ja panevat turvansa Kristukseen.

Voi kunpa tajuaisimme, mitenkä suuret aarteet ovat Kristuksessa valmiina meitä varten. On syntien anteeksiantamus, iankaikkinen elämä ja autuus. On Jumalan kaikinpuolinen huolenpito.

2. "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee."

Uskovalla on kavaliala kiusauksia armon tiellä. Voisimme niputtaa ne yhden nimikkeen alle. Se on epärehellisyys. Sillä kiusaaja pyrkii saamaan uskovan tekemään itselleen luvalliseksi sen, mikä ei ole luvallista, ja silti pitämään itseään uskovana. Se on äärimmäisen vaarallinen tila. Jos uskova menee maailmaan, hän tietää, mistä hänen on parannus tehtävä, ja jonakin päivänä ehkä hän löytää armon ja palaa tuhlaajapoikana Herransa luo. Mutta miten sellainen voi palata, joka luulee olevansa laumassa?

Kun Paavali vakuuttaa, että Herra tuntee omansa, hän lisää arkaimmalla: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mai-

nitsee." Tätä samaa asiaa opettaa tämän sunnuntain Vanhan testamentin teksti: "Jumalattomalle Jumala sanoo: 'Mikä sinä olet puhumaan minun käskyistäni ja ottamaan minun liittoni suuhusi? Sinä, joka vihaat kuritusta ja heität minun sanani selkäsi taakse! Jos sinä näet varkaan, niin sinä mielistyt häneen, ja sinä pidät yhtä avionrikkojain kanssa. Sinä päästät suusi puhumaan pahaa, ja sinun kielesi punoo petosta. Sinä istut ja puhut veljeäsi vastaan, sinä panettelet äitisi poikaa. Näitä sinä teet, ja minäkö olisin vaiti? Luuletko, että minä olen sinun kaltaisesi? Minä nuhtelen sinua ja asetan nämä sinun silmäisi eteen.'" (Ps. 50:16–21.)

Niillä, jotka vastoin selvää Jumalan sanaa pysyvät harhassa tai vaeltavat karkeasti vastoin Jumalan käskyjä, ei ole oikeutta Jumalan edessä pitää itseään pelastuvina; ei edes lupaa ottaa Jumalan nimeä suuhunsa, elleivät tule parannukseen.

Ei se tosiasia, että myös harhassa olevissa yhteisöissä voi olla Jumalan lapsia, anna kenellekään oikeutta seurata harhaa ja antaa sille tukeansa. Ei, vaan jos haluamme käydä Jumalan lapsista ja säilyttää hyvän omantunnon, meidän on uskossa kuultava Herran sanaa ja sitä seurattava. Se lausuu: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee."

Raamatun mukaan yksin Jumala on totinen, mutta jokainen ihmisen valhetteli (Room. 3:4). Jeesus Kristus on tie, totuus ja elämä. Jumalan Henki on totuuden Henki. Emme saa rakentaa uskonelämäämme emmekä oppiamme ja toimintamalliamme kirkollisesta yhteydestä omien ajatustemme varaan, vaan uskon lahjan saaneina ja Kristuksen omiksi tulleana tulee meidän kuulla sydämemme halusta Hyvän Paimenen ääntä Raamatussa ja seurata sitä. Se on ainoa tapa pysyä oikealla tiellä ja välttää lopunajan kavalat eksytykset.

Tarvitsemme rehellisyyttä – ei vain jokapäiväisiin lähimmäissuhteisiimme – vaan myös kirkollisen yhteyden asioihin. Kun väärät profeetat sekoittivat israelilaisten tajun oikeasta ja väärästä, profeetta Elia astui kaiken kansan eteen ja sanoi: "Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal on Jumala, seuratkaa häntä." (1 Kun. 18:21.)

Nyt voimme sanoa: Jos paavikirkko on oikea kirkko, menkää

sinne. Jos kansankirkko on oikea kirkko, menkää sinne tai pysykää siellä ja seuratkaa sen päätöksiä. Mutta jos tunnustuksellinen luterilainen kirkko on oikea kirkko, tulkaa siihen ja pysykää siinä rehellisesti, johdonmukaisesti ja uskollisesti.

Kun Israelin kuninkaat liittoutuivat pakanoiden kanssa selviytyäkseen vihollisistaan, profeetat moittivat heitä siitä, etteivät he luottaneet Herraan, vaan panivat turvansa ihmisiin. Mutta oikeat israelilaiset rukoilivat: "Emme mahda mitään tätä suurta joukkoa vastaan, joka hyökkää kimppuamme, emmekä itse tiedä mitä tehdä, vaan sinuun meidän silmämme katsovat." (2 Aik. 20:12) He uskoivat ja pelastuivat.

Luokaamme mekin silmämme uskon alkajaan ja päättäjään Herraan Kristukseen ja uskokaamme sielumme hänen hoidettavikseen, sillä hän on luvannut apostolinsa kautta: "Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadokseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme." (Room. 8:33–34.)

Rukoilemme: Herra, anna meille jokaiselle oikea usko, jossa ei vilppiä ole. Auta meitä totuudessa etsimään Sinun kasvojasi ja löytämään armo oikeaan aikaan. Me kiitämme Sinua siitä, että Sinä olet lupauksesi mukaan meille armollinen ja annat anteeksi meille syntimme. Me kiitämme Sinua kasteen armoliitosta, jonka turvissa saamme tulla Sinun tykösi, ja muistaa, että sitä, joka Sinun tykösi tulee, Sinä et heitä ulos. Tee meistä astioita jaloa käyttöä varten, että olisimme edistämässä Sinun valtakuntasi asiaa ja että Sinä, armollinen Isä, jolle kunnia kuuluu, saisit sen myös meidän keskellämme. Amen.

Lohdullinen ja velvoittava sinetti

Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

III vuosikerta. Epistolateksti.

Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: "Herra tuntee omansa", ja: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee". 2 Tim. 2:19.

Ketkä ovat uskovia ja ketkä pelastuvat? Tämä aina ajankohdainen kysymys askarruttaa monia. Se saattaa painaakin toisia. Siihen vastaa apostoli Paavali sanoessaan: "Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa' ja: 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee'" (2 Tim. 2:19).

Lohdullinen sinettisana

Pelastavalla uskolla on perustuksensa, jonka itse Jumala on laskenut ja joka sen vuoksi on vahva ja horjuttamaton. Siitä Raamattu sanoo: "Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus" (1 Kor. 3:11). Pelastava usko turvautuu Kristukseen, joka uhrasi itsensä koko maailman syntien edestä. Olemme lunastetut Jumalan Pojan pyhällä ja kalliilla verellä, viattomalla kärsimisellä ja kuolemalla. Jokainen, joka on saanut sen suuren Jumalan armon, että turvaa omantunnon syytöksissä Kristukseen ja hänen lunastustyöhönsä, saa olla aivan varmalla ja lohdullisella mielellä siitä, että hänellä on pelastava, autuuttava usko ja ettei hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään. Taivaan autuus odottaa häntä. Kaikki on armoa, lahjaa, jonka Jumala antaa ansiottomille ilman heidän tekojaan ja ponnistelujaan yksinomaan uskon kautta Kristukseen.

Tämä vahva Kristus-perustus pysyy lujana. Sitä eivät muuta aikain vaihtelut, eivät edes viimeisten aikojen suuret ahdistukset. Yksittäinen, pieni, heikko ihminen saa olla varma siitä, että tämä perustus ei horju. Niin sinäkin, etsiessäsi turvaa Kristukselta

omantunnon vaivoihin ja kadotuksen pelkoon ja uskoessasi häneen, saat olla aivan varma, että olet taivaallisen Isän turvallisella kämmenellä ja ettei kukaan voi ryöstää sinua hänen kädestään.

Jumala on halunnut tehdä asian vieläkin varmemmaksi paneamalla tähän perustukseen sinetin, jossa lukee: "Herra tuntee omansa." Pelastava usko on sydämessä eikä sitä voi ihmissilmin havaita. Jumalalta se ei ole salassa. Olkoon usko sankarillinen ja vahva tai alkava ja heikko tahi ahdistuksissa horjuva, Jumala näkee sen. Hän tuntee omansa eikä hylkää heitä, vaan rientää avuksi. Hän on sanonut: "Heikkoja minä tahdon vahvistaa." Kun Jumala tuntee omansa, hän tunnustaa heidät omikseen sekä nyt että viimeisenä päivänä, eikä ihmisillä ole siihen mitään sanomista. Hän tunnustaa omakseen sinutkin, joka vasta ehkä tätä kuunnellessasi rohkaistut uskomaan. Tämä Jumalan sinetti on lohdullinen.

Saamme uskoa, että Jumalan lapsia on kaikkialla siellä, missä Kristusta julistetaan, niin että usko häneen voi syntyä. Apostoli Johannes näki Ilmestyskirjan näyssä valkovaatteisten joukon. Se oli koottu kaikista kansanheimoista, sukukunnista, kansoista ja kielistä. Se oli niin suuri, ettei kukaan voinut sitä lukea (Ilm. 7:9).

Velvoittava sinettisana

Ihmisen perisynnin turmelema luonto on muotojumalinen ja ulkokultaileva. Niinpä se haluaisi, että ihmisellä olisi vapaus elää, toimia ja opettaa mielensä mukaan Raamatun opetuksista piittaamatta. Tämän estämiseksi Jumala on kirjoittanut perustukseen lohdullisen sinettisanan lisäksi myös velvoittavan ja varjelevan sinettisanan. Se kuuluu: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee." Jokainen, jonka Herra tuntee omakseen, haluaa luopua vääryydestä. Hänellä on arka tunto Jumalan pyhän sanan edessä.

Kaikki, jotka Herran nimeä mainitsevat, eivät kuitenkaan niin tee. Kun Paavalin aikana totuudesta eksyneet Hymeneus ja Filetus turmelivat väärällä opilla useiden uskon, apostoli muistutti, ettei heidän opetustaan tule seurata. Olkoon jokaiselle Herran omalle puhdas Jumalan sana kallisarvoinen, rakas ja luovuttamaton. Tun-

nustakaamme jokainen Pietarin kanssa: "Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat. Ja me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä." (Joh. 6:68–69.)

Rukoilemme: Herra, kaikki me Sinun uskovaisesi, missä ikinä meitä maailmassa liekin, ylistämme Sinun kallista nimeäsi sen johdosta, että Sinä olet antanut meille uskon lahjan ja että Sinä tunnet omasi ja Sinun omasi tuntevat Sinut. Herra, anna tämä lahja niillekin, jotka elävät ilman Sinua ja ilman toivoa maailmassa, että hekin pelastuisivat. Varjele uskovasi totuuden sanalla iankaikkiseen elämään. Amen.

Radion iltahartaus 30.10.1995. VK 1938: 301:8–12.

Ketä voi uskoa

Neljäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Niin Jeesus sanoi heille: "Kaiketi aiotte sanoa minulle tämän sananlaskun: 'Parantaja, paranna itsesi'; 'tee täälläkin, kotikaupungissasi, niitä suuria tekoja, joita olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa.'" Ja hän sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen kotikaupungissaan. Minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan, eikä Eliasta lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan ainoastaan leskivaimon tykö Siidonin maan Sareptaan. Ja monta pitalista miestä oli Israelissa profeetta Elisan aikana, eikä kukaan heistä tullut puhdistetuksi, vaan ainoastaan Naiman, syyrialainen." Tämän kuullessaan kaikki, jotka olivat synagogassa, tulivat kiukkua täyteen ja nousivat ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja veivät hänet sen vuoren jyrkänteelle asti, jolle heidän kaupunkinsa oli rakennettu, syöstäkseen hänet alas. Mutta hän lähti pois käyden heidän keskitsensä. Luuk. 4:23–30.

Oppeja ja julistajia on monenlaisia. Keitä voi uskoa on tärkeä kysymys. Ne, joille autuuden asia ei ole kirkastunut, päättelevät omilla perusteillaan, keitä uskovat. Jumalan lapsilla on taas aivan toiset perusteet.

1. Meidän ei tule pahentua Kirkon vainonalaisuuteen

Uskosta osattomat ihmiset arvostavat sananjulistajia ajallisten arvojen perusteella. Heille oppiarvot ja korkea asema merkitsevät korkeampaa arvovaltaa kuin Raamattu. Elialla ja Elisalla ei ollut arvovaltaa kuninkaiden ja papiston edessä. Heitä ei kuunneltu, ja he saivat kärsiä vainoa. Kristusta ei otettu vastaan omassa kotisynagogassaan, vaan hänet ajettiin sieltä pois, vietiin kaupungin ulkopuolelle jyrkänteelle ja aiottiin syöstä siitä alas. Se merkitsi Jeesukselle Nasaretissa kirkosta ja yhteiskunnasta erottamista ja tappotuomiota.

Jeesuksen kuoleman aika ei kuitenkaan ollut vielä tullut, ja niin hän käveli pois heidän keskeltänsä heidän voimatta sitä estää. Jeesus ei voinut paljon toimia Nasaretissa, vaan hän opetti ympäristössä kulkien kylästä kylään. Jeesus siirtyi pois Nasaretista ja asui tämän jälkeen Kapernaumissa Pietarin kodissa (Mark. 9:33).

Jeesusta ei arvostettu hänen kotikaupungissaan. Hänellä ei ollut ulkoisia arvovallan merkkejä. Tosin hän oli kuninkaallista sukua, mitä ei ehkä siellä kuitenkaan laajasti tiedetty, ja jos tiedettiin, sille ei pantu painoa, koska kauan sitten asemansa menettäneellä ja köyhytyneellä kuningassuvulla ei ollut arvoa ihmisten mielessä.

Kun neitsyt Maria vei viestin sukulaiselleen Elisabetille Messiaan tulosta maailmaan, hän sanoi Pyhässä Hengessä: "Hän on osoittanut voimansa käsivarrellaan; hän on hajottanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on kukistanut valtiat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset." (Luuk. 1:51–52.) Tämä on aina ollut Jumalan tapa hallita Kirkkoansa. Sen, joka ei mitään ole ihmisten silmissä, hän valitsee palvelukseensa. Niin hänen aivoitustensa mukaan Messias oli ennen julkista toimintaansa köyhä puuseppä (Mark. 6:3) Nasaretin halveksituissa kaupungissa. Jeesus oli opetellut isänsä ammatin. Hän ei ollut kasvanut joutilaisuuteen, vaan osoittautui tässäkin asiassa lain alaiseksi ja lain täyttäjäksi.

Vaikka Jeesus Jumalan Poikana oli Isän vertainen, hän ihmisenä oli Isää alempi ja toisiin ihmisiin verrattuna alhainen, jota ihmiset eivät pitäneet minään (Jes. 53:3). Jeesusta ei hyljännyt vain Jerusalemin kaupunki, vaan myös Nasaretin kaupunkipahanen. Kuitenkin hän oli ihmiskunnan lunastaja, jonka Jumala asetti Daavidin valtaistuimelle ja korotti oikealle puolelleen yhtäläiseen kunniaan kanssaan.

Jeesuksen toiminta, opetus ja rakkaudenteot, saivat kuitenkin aikaan liikettä kansassa. Sen vuoksi juutalaisten täytyi ottaa sitä huomioon. Niinpä he laskeskelivat: "Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä maan että kansan" (Joh. 11:48). Pääasiana heillä oli isänmaan tulevaisuus ja heidän oma kohtalonsa. Oikea järjestys on se, että isänmaa, Jumalan suuri ajallinen lahja, palvelee Jumalan kaitselmuksen alla Kristuksen Kirkon asiaa. Sanoohan Raamattu: "Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa

rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut" (Room. 8:28). Pyhien enkeleitten välityksellä Jumala johdattaa kaikkea valittujensa parhaaksi. Enkeleistä on kirjoitettu: "Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä?" (Hebr. 1:14).

Tekstissämme Jeesus haluaa opettaa meille, ettei meidän pidä pahentua siihen, ettei häntä arvosteta maailmassa. Meidän ei tule loukkaantua myöskään siihen, että Kristuksen Kirkko on maailman silmissä halpa eikä sen uskollisia palvelijoita kuunnella. Silti heidän todistuksensa löytää tiensä monien sydämiin.

Maailma tosin arvostaa omista vaikuttimistaan käsin Jumalan miehiä, joiden kuolemasta on kulunut pitkä aika. Arvostivathan Jeesuksen ajan juutalaiset Eliaa ja Elisaa sekä monia muita, kuten Aabrahamia ja Moosesta. Näiden päällä oli historian sädekehä. He olivat kansallisia sankareita. Kuitenkaan heidän uskonsa ei heille kelvannut. He myös käsittivät väärin heidän uskonsa. Niin nytkin ihmiset arvostavat ulkonaista kirkkoinstituutiota, kun sillä on pitkä, lihaan perustuva jatkumo vanhan kirkon kanssa. Tämä arvostus ei kuitenkaan estä poikkeamasta apostolien opista ja sen mukaisesta käytännöstä ja mukautumasta maailman vaatimiin uudistuksiin. Kun kirkko ymmärretään ulkonaisena jatkumona ja vaaditaan siltä pohjalta kirkon ykseyden vaalimista, ei ole ihme, että sen pitäisi tapahtua Kristuksen Kirkon opista luopumalla sekä irtautumalla ja eroamalla todellisesta Kristuksen Kirkosta.

Jeesus haluaa sanoa meille: "Älkää tätä ihmetelkö! Ottakaa te toinen asenne, uskon mukainen suhtautumistapa! Rikkaus ja valta eivät tuo teille syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää. Te tarvitsette syntisten ystävän." Jumalan ihmeellisiin teihin kuuluu, että hän kuljettaa omiansa alhaista tietä ja sallii heidän elämänsä paljon koettelemuksia. On kuin Jumalan omat olisivat Jumalan hylkäämiä, mutta evankeliumin vastustajat Jumalan hemmottelemia ja rakastamia. Älkää antako tämän pettää itseänne.

Joidenkin harvojen uskollisten Jumala antaa nousta korkeaan asemaan. Mutta enimmäkseen on, kuten Raamattu sanoo: "Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hul-

luutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä" (1 Kor. 1:26–29).

Maailman suhtautumistavasta huolimatta ristiinnaulittu Kristus ja hänen evankeliuminsa on se Jumalan viisaus, jonka varassa pelastuksemme lepää. Sen tunteminen on arvossaan Jumalan Seurakunnan keskellä.

2. Seuratkaa niitä, joilla on oikea kutsumus ja puhdas sana

Profeetat saivat kutsunsa suoraan Jumalalta, ja vahvistivat sen usein ihmeillä. He eivät esiintyneet omasta päähänpistostaan, vaan heillä oli Jumalan käsky julistaa saamansa Jumalan sana. Jeesus oli taivaallisen Isänsä lähettämä. Hän oli Vapahtaja, profeetta ja opettaja. Häinkin vahvisti saamansa kutsun ihmeillä. Nasaretissakin niistä tiedettiin, vaikka Jeesus ei siellä voinut tehdä kovin paljon ihmetekojakaan heidän vastustuksensa tähden. Hän sanoi: "Jos minä en tee Isäni tekoja, alkää uskoko minua. Mutta jos minä niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa minun tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä." (Joh. 10:37–38.) Hän sanoi kutsumuksestaan: "Ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut lähettänyt" (Joh. 5:36).

Nykyisin Jumala ei kutsu saarnavirkaan välittömästi. Enää ei nouse profeettoja, jotka ihmeillä vahvistaisivat kutsumuksensa. Mistä sen tiedämme? Siitä, että usko on pyhille kerta kaikkiaan annettu, kuten Juuda sanoo (Juuda 3). Tiedämme sen siitä, että Raamatun mukaan nyt on "viimeinen aika" (1 Joh. 2:18) eikä uutta ilmoitusta ja uutta aikakautta tule. Uusi liitto pysyy vahvana tuomiopäivään asti. Tiedämme sen siitä, että Kristuksen Seurakunta on apostolien perustuksella (Ef. 2:20) kulmakivenä itse Herra Kristus eikä muuta perustusta voi sille panna (1 Kor. 3:11). Uutta Messiasta ja uusia apostoleja ei voi tulla. Tämä on Pyhän Raamatun selvä todistus. Kun näistä pidät kiinni, silloin et joudu väärien ihmeiden pettämäksi, kun niiden valheellisuus ei ole aina niin helposti havaittavissa.

Jumala kutsuu pastorit nykyisin seurakunnan välityksellä. Uskonpuhdistajamme Martti Luther kehottaa ensimmäiseksi, kun kaikenlaisia saarnaajia esiintyy, kysymään saarnaajan kutsua. Jos hänellä ei ole sitä esittää, siitä jo tietää, ettei hänen toimintansa ole Jumalasta. Jeesus opettaa kutsun välttämättömyyttä puhuessaan pedoista, jotka eivät tule ovesta tarhaan, vaan nousevat sinne yli muurin. Ne, joilla ei ole kutsua, ovat petoja, jotka tulevat raateleman laumaa.

Kutsu ei ole kuitenkaan ainoa asia, mihin tulee kiinnittää huomiota. On tarkattava myös opetusta. Voihan olla, että jollakulla on aivan oikea kutsu, mutta hänen oppinsa on pielessä. Fariseuksetkin istuivat Mooseksen istuimella, kuitenkin heidän oppiaan piti varoa ja kavahtaa (Matt. 16:6,11–12). Lampaan tulee lampaankorvallaan tarkata kuulemaansa ja erottaa Jeesuksen ääni muista äänistä. Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua... mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä" (Joh. 10:27,5).

Profeetat julistivat sen sanan, minkä saivat Jumalalta. He kumosivat valheprofeettojen opetuksen ja ohjasivat palvelemaan oikeata Jumalaa. Naiman, joka oli syyrialainen epäjumalanpalvelija, tuli profeetta Elisan julistuksesta ja toiminnasta tuntemaan oikean Israelin Jumalan. Hän sanoi: "Katso, nyt minä tiedän, ettei Jumalaa ole missään muualla maan päällä kuin Israelissa" (2 Kun. 5:15). Jeesus varoitti turhasta, ihmistekoisesta jumalanpalveluksesta. Jumalan miehet ovat aina käyneet rajaa oikean ja väärän opin välillä. He ovat kääntäneet sydämiä todelliseen Jumalan tuntemiseen ja tuominneet omatekoisen opin. Oikea Jumalan sana vie Kristuksen tuntemiseen. Se johdattaa elämään armosta ja suuntaamaan katseen taivaallisiin.

Huomaamme, että meidän tulee seurata niiden julistusta, joilla on oikea Jumalan sana ja jotka Jumala on asettanut meille paimeniksi. Näin tehdessämme kiinnitämme uskossa katseemme ristiinnaulittuun Kristukseen ja hänen sanaansa. Kristuksessa näet meillä on syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. Hän on vahva toivomme ja luja turvamme.

Vainotun rukous

Viidentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Psalmiteksti.

Ilahduta palvelijasi sielu, sillä sinun puoleesi, Herra, minä ylennän sieluni. Sillä sinä, Herra, olet hyvä ja anteeksiantavainen, suuri armossa kaikille, jotka sinua avuksensa huutavat. Ota, Herra, korviisi minun rukoukseni, tarkkaa minun anomiseni ääntä. Hätäni päivänä minä sinua avukseni huudan, sillä sinä vastaat minulle. Ei ole sinun vertaistasi, Herra, jumalien joukossa, eikä ole vertaa sinun töillesi. Kaikki kansat, jotka sinä tehnyt olet, tulevat ja kumartuvat sinun edessäsi, Herra, ja kunnioittavat sinun nimeäsi. Sillä sinä olet suuri ja teet ihmeitä, sinä ainoa olet Jumala. Neuvo minulle tiesi, Herra, että minä vaeltaisin sinun totuudessasi. Kiinnitä minun sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäsi pelkäisin. Ps. 86:4–11.

Daavid joutui vainotuksi nuoruudessaan, kun Saul ajoi häntä takaa. Kun Daavid tuli vanhaksi, hänen poikansa Absalom nousi kapinaan. Hän joutui myös taisteluihin ympäristökansoja vastaan. Tekstimme on Daavidin psalmista. Se on vainotun Jumalan lapsen rukous.

1. Vainonkin aikana saamme lohdutusta Jumalan armolla

Daavid pyytää saada kokea iloa. Hän sanoo: "Ilahduta palvelijasi sielu, sillä sinun puoleesi, Herra, minä ylennän sieluni." Ilo on valtava voimavara silloin, kun joutuu kärsimään Kristuksen nimen tähden. Kun sisimmässämme on varmuus syntiemme anteeksisaamisesta, iloitemme autuudesta ja kaikesta siitä avusta ja hyvästä, mitä Jumala meille suo. Meillä on luottamus Jumalaan. Hän on Isä, ja me olemme lapsia. Tässä luottamuksessa Daavid riemuitsee: "Sillä sinä, Herra, olet hyvä ja anteeksiantavainen, suuri armossa kaikille, jotka sinua avuksensa huutavat." Emme käänny turhaan Herran puoleen.

Vaino ei ole merkki siitä, että Jumala olisi hylännyt. Sen sijaan ristin puuttuminen on huono merkki. Jos risti puuttuu, meidän on kysyttävä, tunnustammeko Herramme nimeä ja kuljemmeko kaitaa tietä vai mukaudummeko maailman menoon.

Ristin alla saamme etsiä apua Jumalalta. Daavid sanoo: "Hätäni päivänä minä sinua avuksi huudan, sillä sinä vastaat minulle." Kun välisi ovat kunnossa Jumalan kanssa, voit turvallisesti kääntyä hänen puoleensa.

Jumala vastaa hädässä olevan rukouksiin. Se voi tapahtua kahdella eri tavalla. Ensimmäinen tapa on vapautuminen pulmatilanteesta. Saamme ottaa sen Jumalan vastauksena pyyntöömme edellyttäen, ettei vaikeudesta selviämisen ehtona ole synty ja Jumalan sanan kieltäminen. Jos selvittääksemme joutuisimme ristiriitaan Jumalan sanan kanssa, kysymyksessä ei olisi Jumalan apu, vaan kiusaajan petos. Toinen tapa, jolla Jumala vastaa rukoukseemme, on se, ettei Jumala vapauta meitä hädästä, vaan vahvistaa meidät tyytymään osaamme ja kestämykseen. Opimme tarttumaan Jumalan lupaukseen: "Minun armossani on sinulle kyllin."

2. Vainot ovat usein lähetystyölle hedelmällistä aikaa

Vainon ajat ovat uskoville vaikeita aikoja, mutta usein myös aikoja, jolloin avautuu ovia hedelmälliseen työhön. Meidän ei tulisi masentua vastustuksen tähden, vaan ennemminkin innostua. Daavid sanoo tekstissämme: "Ei ole sinun vertaistasi, Herra, jumalien joukossa, eikä ole vertaa sinun töillesi. Kaikki kansat, jotka sinä tehnyt olet, tulevat ja kumartuvat sinun edessäsi, Herra, ja kunnioittavat sinun nimeäsi. Sillä sinä olet suuri ja teet ihmeitä, sinä ainoa olet Jumala."

Kuningas Daavidin aikana vallitsi Lähi-idän kansojen keskuudessa räikeä epäjumalanpalvelus. Pakanoilla oli monia jumalia, komeita temppeleitä ja sellaisia jumalanpalvelusmenoja, jotka siveettömyydessään ja raakuudessaan pöyristyttivät. Israel oli joka taholta saarrettu, kuin nurkkaan ajettu. Pakanat eivät antaneet arvoa sen uskolle. Ne väijivät tilaisuutta tuhotakseen sen.

Daavid oli paitsi kuningas myös profeetta. Hän näki eteenpäin Uuden liiton aikaan, jolloin evankeliumi leviää kaikkien kansojen keskuuteen ja ainoa, tosi Jumala saa kiitoksen nimellensä. Se on suuri Jumalan ihme. Näin on usein. Vastustuksen tullessa meidän ei pidä masentua, vaan silloin tulee tehdä työtä Jumalan sanassa pysyen sielujen voittamiseksi.

Daavid sai jo elinaikanaan kokea Israelin valtakunnan leviämistä laajalle. Se merkitsi samalla Israelin uskon tunnetuksi tulemistä laajoilla alueilla myös Israelin rajojen ulkopuolella. Evankeliumille eri-

tyisen otollista aikaa oli sitten Salomon aika, sillä se oli rauhan aikaa. Kuitenkin se, mitä Daavid profeettana edeltä näki, toteutui varsinaisesti vasta Messiaan tultua ja evankeliumin alkaessa levitä kaikkeen maailmaan.

Monasti vainon ajat ovat olleet evankeliumille suotuisia. Kun kristittyjen veri on vuotanut areenoilla tai punerruttanut mahtavien virtojen vedet, Jumalan asiaa ei ole kuitenkaan voitu tuhota. Rooman vainoista kiiri sana: "Marttyyrien veri on kirkon siemen." Moni näet kääntyi, kun näki kristittyjen urheasti ilman vihaa ja uhmaa Kristuksen nimeen turvaten käyvän kuolemaan.

Joskus vaino voi kuitenkin olla niin järjestelmällistä, ettei evankeliumin työtä voi juurikaan tehdä. Saamme uskoa, että silloinkin Jumalla on omat keinonsa eikä hänen valtakuntaansa voida hävittää.

3. Vainon aikana on pidettävä kiinni Jumalan sanasta

Vainon aikana kristityt voivat kokea houkutusta livetä suoran totuuden tieltä. Tinkimällä totuudesta voisi saada enemmän kannattajia ja saisi suuremman joukon asian taakse. Tämä houkutus nousee lihas-ta. Se ei kysy millä hinnalla kannatus hankitaan. Se ei ota selvää, miksi kaikki eivät voi asettua yhtenä miehenä totuuden taakse.

Daavid sen sijaan rukoilee: "Neuvo minulle tiesi, Herra, että minä vaeltais sinun totuudessasi. Kiinnitä minun sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäsi pelkäisin." Jumalan totuus on yksi, kuten Jumala on yksi. Siinä meidän on lohdullista ja turvallista vaeltaa.

Jokainen väärä oppi pystyttää uuden jumalan ja uuden rukoushuoneen. Jos taas palvelemme elävää, ainoata Jumalaa, silloin pysymme hänen sanassaan ja pelkäämme hänen nimeään. Ei ole niin ankaraa vainoa, että se antaisi meille oikeuden luopua missään kohden Jumalan sanasta. Jos vaino suuntautuu sellaisiin, jotka erehtyvät jossakin kohden Jumalan sanan opissa, tulee meidän suojella heitä ruumiin puolesta, mutta heidän erehdyksiään meidän ei pidä suojella, vaan jos mahdollista on, heitä tulee auttaa totuuden tuntemiseen.

Vaikeimmassakin paikassa saamme pyytää ja myös uskoa saavamme sen, mitä Daavid rukoili, kun hän sanoi: "Kiinnitä minun sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäsi pelkäisin."

Vaeltakaamme Hengessä

15. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.

I vuosikerta. Epistolateksti.

Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme. Älkäämme olko turhan kunnian pyytäjiä, niin että toisiamme ärsyttelemme, toisiamme kadehdimme. Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, niin ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä; ja ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi kiusaukseen. Kantakaa toisenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain. Sillä jos joku luulee jotakin olevansa, vaikka ei ole mitään, niin hän pettää itsensä. Mutta tutkikoon kukin omat tekonsa, ja silloin hänen kerskaamisensa on vain siinä, mitä hän itse on, ei siinä, mitä toinen on; sillä kunkin on kannettava oma taakkansa. Jolle sanaa opetetaan, se jakakoon kaikkea hyvää opettajallensa. Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä iankaikkisen elämän niittää. Ja kun hyvää teemme, älkäämme lannistuko, sillä me saamme ajan tullen niittää, jos emme väsy. Sen tähden, kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille. Gal. 5:25–6:10.

Jumalan Seurakunnassa on ensisijaista Hengessä eläminen ja Hengessä vaeltaminen. Se koskee sekä hengellisen olemassaolomme perusteita että tekojamme. On kysymyksessä usko ja rakkaus ja niiden oikeat perusteet.

Jos ei ole uskoa, ei ole oikeata rakkauttaakaan. Jos ei ole rakkautta, ei ole uskoakaan. Jos ihminen ei ole uudestisyntynyt vedestä ja Hengestä, hän ei ole sisällä Jumalan valtakunnassa eikä todellisuudessa ymmärrä, mikä on seurakunnan olemassaolon ja toiminnan tarkoitus.

Jos hengellinen pimeys vallitsee seurakunnan pastorin sydämessä, hän aiheuttaa toiminnallaan paljon vahinkoa. Jos seurakunnan toimelissa jäsenissä on epäuskoisia, se tarjoaa seurakunnalle suuren vaaran. He näet pyrkivät viemään seurakunnan pois sen oikealta hengelliseltä perustalta, koska he eivät sitä ymmärrä. Seurakunnan on aina valvottava, että se vaeltaa Hengessä, kuten apostoli tekstissämme kehottaa.

Tämä kehoitus koskee sekä seurakunnan pastoria että sen kaikkia jäseniä.

1. Uskovat elävät Hengessä

Tekstimme sanoo: "Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme." Toisin sanoen: jos olemme Jumalan lapsia, niin osoitakaamme se myös elämällemme.

Seurakunta koostuu Jumalan sanan mukaan pyhistä ja uskovista. Tosin täällä maailmassa sanan ja sakramenttien ympärille kokoontuvaan seurakuntaan sekaantuu myös teeskentelijöitä. He eivät kuitenkaan ole seurakunnan oikeita jäseniä hengelliseltä kannalta katsottuna. He eivät elä Hengessä, vaan lihassa. Jos ehkä heidän jonkin yksittäisen mielipiteensä saa oikaistuksi uskon mukaiseksi, se ei korjaa heidän väärää perusasennettaan, koska he eivät liiku ajatuksissaan hengellisellä pohjalla. On elettävä Hengessä, jotta voisimme myös Hengessä vaeltaa.

Jumalan valtakunta on hengellinen valtakunta. Vapahtaja nimitti sitä taivastenvaltakunnaksi. Se ei tule nähtävällä tavalla, vaan on sisäisesti uskovissa. Hengessä eläminen on uusi, hengellinen, iankaikkinen elämä uskon kautta Kristukseen. Se ei nouse ihmisestä itsestään. Luonnollinen ihminen on näet synteihinsä kuollut eikä hänessä ole hengellistä elämää.

Hengellinen elämä on Kristus meissä, uskon kautta armonvälineistä omistettuna. Profeetta Habakuk sanoo: "Vanhurskas on elävä uskostansa" (Hab. 2:4). Profeetta Aamos puolestaan lausuu Herran sanan: "Etsikää minua, niin te saatte elää" (Aam. 5:4). Elämä tulee Herralta uskon kautta. Muuta tietä ei ole. Jeesus sanoo: "Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä Jumalan valtakuntaan" (Joh. 3:5).

Huomatkaamme, että uskovien elämä on Pyhän Hengen synnyttämä hengellisillä välineillä. Jeesus sanoo: "Minun sanani ovat henki ja ne ovat elämä" (Joh. 6:63). Armonvälineet ovat kylläkin ulkonaisia ja havaittavia, mutta niiden alkuperä on Jumalasta ja niiden vaikutus on hengellinen. Ne eivät ole sisäisiä, sillä ne eivät nouse ihmisen omasta hengestä ja turmeltuneesta lihasta. Kun olemme uskossa osallisia armonvälineisiin, sanaan ja sakramentteihin, elämme Hen-

gessä emmekä lihassa. Hengessä eläminen on uskonelämää. Se taas on pitäytymistä armolupauksiin.

Onhan sinulla turvanasi Jumalan armo Kristuksessa? Uskot, että syntisi ovat sovitetut ja anteeksiannetut. Pelastuksesi asiassa et nojaudu omaan ymmärrykseesi etkä omiin tekoihisi. Muistat kasteesi liittoa, jossa olet päässyt Jumalan lapseksi ja taivaan perilliseksi. Elät armosta. Rakennat pelastuksesi yksin Kristuksen työn varaan, et omille teoillesi etkä pyhityselämällesi. Sellaista on elämä Hengessä.

2. Uskovat vaeltavat Hengessä

Tekstimme sanoo: "Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme." Galatian seurakunnissa oli monia vaaroja langeta uskosta ja samalla oikeasta vaelluksesta. Harhaopettajat pyrkivät saamaan uskovat pois Kristuksesta omien tekemisiensä varaan. Valheapostolit pilkkasivat ja vähättelivät apostolista evankeliumia ja tarjosivat tilalle vääriä oppejaan pitäen niitä oikeana evankeliumina. He pyrkivät saamaan itselleen kunniaa ja olivat kateellisia, kun apostolinen sana menestyi. He hävittivät seurakuntaa ja synnyttivät eriseuroja ja lahkoja. Heitä silmälläpitäen Paavali sanoo: "Jos Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme."

Jumala ei ole antanut meille evankeliumia sitä varten, että me siitä etsisimme itsellemme kunniaa ja menestystä, vaan sitä varten, että me pelastuisimme, Jumalan valtakunta menestyisi ja Jumala saisi kunnian. Kun seurakunta vaeltaa Hengessä, sen jäsenet asettavat hengelliset asiat etusijalle, ahkeroinvat elää Jumalan käskyjen mukaan ja kuolettavat päivittäin vanhaa ihmistänsä. Jos emme vaella Hengessä, se on varma merkki siitä, ettemme myöskään elä Hengessä, vaan lihassa ja maailmassa. Jos emme ole uudestisyntyneitä, olemme hengellisen kuoleman tilassa.

3. Uskovat kylvävät Henkeen

Tekstimme sanoo: "Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää. Joka Henkeen kylvää, se hengestä iankaikkisen elämän niittää." Kylvö tuottaa satonsa siemenensä mukaan sille ominaisella kasvualustalla. Siemen, joka tuottaa lihallisuutta, kylvetään lihaan. Siemen, joka tuottaa hengellistä satoa, kylvetään Henkeen. Kumpikin siemen näet

kasvaa omalla kasvualustallaan. Jumalan lapsi haluaa tuottaa Hengen hedelmiä. Sen vuoksi hän kylvää Henkeen.

Edellä apostoli oli kuvannut Hengen hedelmiä. Niitä ovat "rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen" (Gal. 5:22). Lihan tekoja ovat taasen "haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomin-git, mässäykset ja muut senkaltaiset" (Gal. 5:19–21). Hengen hedelmät ja lihan teot ovat toistensa vastakohtia. Niitä ei voi sovittaa yhteen.

Ne, jotka eivät elä uskossa, vaan harjoittavat lihan tekoja, eivät peri Jumalan valtakuntaa. He voivat nähdä paljonkin vaivaa väärän uskonsa eteen, mutta se ei heitä hyödytä. Kaiken turhan vaivannäön seurauksena on jääminen ulkopuolelle Jumalan valtakunnan ja Jumalan vihan alle.

Sen sijaan ne, jotka Henkeen kylvävät, Hengestä iankaikkisen elämän niittävät. Se ei tarkoita iankaikkisen elämän ansaitsemista teoilla, sillä sellainen olisi Galatalaiskirjeen ja muunkin Raamatun valossa lihan ajatus eikä Hengestä niittämistä. Hengen elovainiolta saamme niittää pelastukseksimme sitä satoa, jonka Kristus on tuottanut. Kun sitä niitämme armonvälineistä, se tuottaa edelleen meissä Hengen hedelmiä ja ne osoittavat uskomme oikeaksi ja aidoksi.

Apostoli opettaa, että yksikin lain teko, olkoon se ympärileikkaus tai mikä muu teko tahansa, jolla yritämme autuutta ansaita, aiheuttaa, ettei Kristus ole meille miksikään hyödyksi ja että olemme velvolliset täyttämään koko lain (Gal. 5:2–3).

Hyvät teot, jotka uskossa tehdään, eivät avaa taivasta. Yksin Kristuksen teko on avannut taivaan. Jumala ei kuitenkaan hylkää uskovien tekoja. Ne ovat hänelle otollisia, sillä uskon kautta ne tulevat puhdistetuiksi Kristuksen verellä. Ne seuraavat uskovia iankaikkiseen elämään, kuten Ilmestyskirjassa sanotaan: "Heidän tekonsa seuraavat heitä" (Ilm. 14:13). Jumalaisuudella on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen" (1 Tim. 4:8). Jumala on hyvydessään maksava uskoille armopalkan heidän hyvistä teoistaan.

Jumala haluaa kannustaa uskovia Hengen hedelmiin. Tekstimme tähdentää, että uskovien tulee osoittaa kristillistä rakkautta kaikkia kohtaan ja varsinkin niitä kohtaan, jotka ovat uskonveljiä. Erityisesti

heidän tulee jakaa kaikkea hyvää niille, jotka opettavat Jumalan sanaa. Jeesus sanoi kerran opetuslapsilleen: "Joka antaa teille juodaksenne maljallisen vettä siinä nimessä, että te olette Kristuksen omia, totisesti minä sanon teille: se ei jää palkkaansa vaille" (Mark. 9:41). Evankeliumin saarna antaa edellytykset Hengessä vaeltamiselle, koska Jumala vaikuttaa sekä uskon että hyvät teot evankeliumilla.

Rakkaat Jumalan lapset, te, jotka olette armosta pelastettuja, rakastakaa Jeesusta, rakastakaa evankeliumia, rakastakaa sitä, mikä Hengen on.

15..4.2008. Virret VK 1938: 44; 401:4; 102:1–5; 304:1,4,7,8; 401:1,6–8.

Raittiin kristityn puku

Viidentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vapaa epistolateksti.

Mutta me, jotka olemme päivän lapsia, olkaamme raittiit, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypärinämme pelastuksen toivo. Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan. 1 Tess. 5:8–10.

Jumalan sana kehottaa meitä olemaan uskossa raittiita. Tämä raittius kestää kaikessa päivän valon. Sen, joka on raitis, ei tarvitse kätkeytyä pimeyden verhoon. Olemme päivän lapsia. Se on Kristuksen, valon, seuraamista taivastiellä. On itsestään selvää, ettei raittiuteen kuulu alkoholin aiheuttama harkintakyvyn puute eikä juopuneena toikkaroiminen. Se raittius, mistä apostoli puhuu, on kuitenkin paljon laajempi asia. Jumalan tahto on, että kristityt ovat uskossaan kaikin tavoin raittiita, niin että valvovatpa he tai nukkuvat, he elävät yhdessä Kristuksen kanssa.

1. Meidän tulee olla raittiita pelastuksen omistamisen asiassa

Kristikunnassa vallitsee suuri epäraittius kysymyksessä pelastuksesta. Mainitsen eräitä pahimpia epäraittiuden ilmiöitä.

Paavikirkko opettaa, ettei Kristus ole sovittanut ihmisen kaikkia syntejä, vaan että ihmisen itse pitää sovittaa niistä osa kiirastulessa. Se opettaa edelleen, että kirkko voi esirukouksillaan vapauttaa kiirastulesta ja että eräiden hyvien pyhien ihmisten, ns. pyhimysten, ansiota voidaan käyttää siinä apuna. Se voi esimerkiksi luvata, että kun maksaa 5 dollaria, niin pääsee kiirastuliyhdistykseen (tämä on 1960-luvun hinnasto), kun maksaa 25 dollaria, saa koko perheensä mukaan. Silloin kirkko rukoilee niin ja niin monta rukousta näiden puolesta, jotta pääsisivät kiirastulesta nopeammin pois. Näin Kristuksen koko maailman syntien edestä tapahtunut sovitus työnnetään sivuun ja pystytetään ihmisen omaa vanhurskautta. Se ei ole raittiutta, vaan hengellistä juopumusta ja pimeydessä toikkaroimista.

Reformoidut etsivät Pyhää Henkeä ohi sanan ja sakramenttien ja

korostavat ihmisen osuutta kääntymyksessä, kuten myös sekä roomalaiskatoliset että ortodoksit tekevät. Reformoidut sivuuttavat tässä asiassa armonvälineet, joilla Pyhä Henki vaikuttaa uskon, ja väittävät, ettei Pyhä Henki tarvitse kulkuneuvoja. Kristus on kuitenkin säättänyt evankeliumin saarnan ja synninpäästön, kasteen ja ehtoollisen ja on liittänyt Henkensä ja armonsa niihin. Jos aiomme pysyä raittiisista kaidalla tiellä, on meidän pysyttävä sanan ja sakramenttien hoidossa, muuten hoipertelemme minne sattuu ja joudumme pois Hengen ohjauksesta.

Kysymys ei ole siitä, mitä Jumala valtasuuruudessaan voi tehdä, vaan siitä, mitä hän on luvannut ja mihin hän, Majesteetti, on meidät sitonut. Yksin hänen armollisen lupauksensa, sääntämyksensä ja käskynsä tulee antaa suunta meidän uskollemme, eikä niin, että me saisimme määrätä hänelle, että hänen olisi toimittava niin, kuin hän valtasuuruudessaan voi. Tuollainen väärä asenne on hengellisesti juopuneen rehvastelua. Uskossaan raitis sen sijaan etsii Jumalan armoa, Kristusta ja pelastusta armonvälineistä eikä halveksi niitä, vaan elää niiden osallisuudessa.

Kaikki ne, jotka uskovat itse voivansa myötävaikuttaa kääntymykseensä, nuo ns. synergistit, rehvastelevat juopuneen tavoin omilla hengellisillä kyvyillään, vaikka olisi synnintunnustuksen ja nöyrytymisen paikka.

Kun Jumala vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, kuuluu uskon raittiuteen etsiä Jumalaa silloin, kun hänet löytää voidaan, ja sieltä, mistä hänet löytää voidaan. Siis sieltä, missä evankeliumia saarnataan, ja silloin, kun sanotaan: "tänä päivänä". Jättäytyminen evankeliumin saarnan ulkopuolelle, on sammumista omaan öiseen humalatilansa. Mutta kun saamme tulla kuulemaan evankeliumia, se on kuin kesäpäivän koitto ja uusi huomen.

Raitis usko etsii omantunnon turvaksi Jumalan edessä Kristusta armonvälineistä, löytää ja omistaa hänet ja tuo tunnolle rauhan. Sillä tekstimme sanoo: "Ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan." Nämä ovat tavattoman lohdulliset sanat kaikille, mutta erityisesti niille, jotka tuntevat huonoutensa, ehkä ovat väsyneitä tai sairaita eivätkä sen vuoksi tiedä, näkevätkö huomista päivää. "Valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä

hänen kanssaan." Sitä varten Kristus on kuollut – kuollut meidän edestämme, ja siinä on koko lunastus.

2. Raitis usko asettaa meidät vaeltamaan Jumalan kasvojen edessä

Humalainen ei pysy kaidalla tiellä, vaan hoipertelee sinne tänne ja lopulta ehkä tuupertuu ojan pohjalle. Sen sijaan sillä, jolla on raitis usko, on elämälleen selkeä suunta. Hän vaeltaa Jumalan kasvojen edessä. Sinne päin on matka, mistä Jumalan kasvot siunaavina katsovat meihin. Meitä on siunattu näillä sanoilla: "Herra valistakoon kasvonsa teille!", "Herra kääntäköön teille kasvonsa!" – ahdistuksisammekin. Tässä siunauksessa, Jumalan kasvot meihin päin ja meidän kasvomme Jumalaan päin, olemme lähteneet jumalanpalveluksesta, palataksemme jälleen saamaan uudelleen tämän siunauksen.

Kun uskova vaeltaa Herran kasvojen edessä, hän vaeltaa pannen sydämelleen hänen sanansa ja käskynsä. Hän tietää olevansa aina kaikinäkevän Jumalan kasvojen edessä, hänen, joka on meille laupias ja joka haluaa suoda ja antaa meille vain hyvää kuin isä lapselleen. Kun olemme häneltä niin paljon saaneet ja yhä saamme armoa armon päälle, haluamme kiittää häntä ja osoittaa häntä kohtaan kuuliaisuutta ja kiitollisuutta kulkemalla hänen viitoittamaansa tietä suoraan eteenpäin. Niin haluamme olla raittiita. Emme halua horjua oikean ja väärän opin välillä. Emme halua myöskään ottaa mallia maailmasta ja sen menosta, vaan rakkaudessa ja kiitollisuudessa haluamme palvella Jumalaa ja säilyttää sen kalliin uskon, minkä hän on meille antanut.

Armahdettuina syntisinä pyhän Jumalan edessä

Viidentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vanhan testamentin vapaa teksti.

Pystytä itsellesi kivimerkkejä, aseta itsellesi tienviittoja, paina mieleesi tie, polku, jota olet kulkenut. Jer. 31:21.

Jumala on ollut meille armollinen ja kärsivällinen, josta on osoitukseksi se, että kirkkokunnankokouksemme on jo neljäskymmenes vuosinainen kokous. On aihetta juhlaan ja kiitokseen. Meille läsnä oleville on suuri ilo ja ansaitsematon kunnia saada olla mukana tässäkin Jumalan kansan kokoontumisessa.

Yhteisellä tiellä

Saksaksi kirkkokunnankokousta sanotaan synodiksi ja samaa sanaa käytetään englanniksi kirkkokunnista. Varhainen, ensimmäisten vuosisatojen kirkko kutsui synodeiksi kirkolliskokouksia. Sana synodi tulee kreikan kielestä ja tarkoittaa suomeksi yhteistä tietä. Samasta, yhdessä kuljettavasta uskon tiestä oli kysymys entisajan kirkolliskokouksissa ja siitä on kysymys myös tämän päivän oikein opettavissa luterilaisissa kirkkokunnissa ja niiden kirkkokunnankokouksissa. Tämä tie on yhteisen uskon, opin ja tunnustuksen tie Jumalan ja ihmisten edessä. Tähän liittyy kiinteästi kokouksemme teema ja juhlaesitelmän aihe: Armahdettuina syntisinä pyhän Jumalan edessä.

Kristuksessa armahdettuina syntisinä ja hänessä autuaiksi tehtyinä haluamme kulkea samaa tietä, mitä todellinen Jumalan kansa on aina kulkenut yhdessä profeettojen ja apostolien kanssa Herraamme luottaen ja hänen paimenääntään seuraten. Sanoohan Kristus: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni." (Joh. 10:27–28.) Tähän autuaitten joukkoon on meidätkin jo pyhässä kasteessa saatettu ja siinä on meitä kaikilla armonvälineillä hoidettu. Haluamme samaistua siihen saamamme kutsumuksen mukaan ja olla osa sitä tässä ristinalaisessa maailmassa ja nähdä kerran lujan toivomme to-

teutuvan, kun armosta uskon kautta Jumalan avulla saavutamme Herran Kristuksen Seurakunnan päämäärän ja saamme Herramme ilmes-
tyessä astua yhdessä kaikkien pyhien kanssa taivaalliseen hääjuhlaan.

Täällä alhaalla vaivassa Kristuksen nimeä tunnustaessamme ja ottaessamme veritodistajat ja muut pyhät vaivankestämisen ja kärsivällisyyden esikuviksi (Jaak. 5:10), emme katso taaksepäin vain kirkkomme ensimmäiseen synodiin, vaan paljon, paljon kauemmaksi, aina apostoleihin ja profeettoihin, jopa ensimmäiseen marttyyriin, Aabeliin, asti. Tähytessämme eteenpäin emme ajattele ainoastaan seuraavaa kaksivuotiskautta, vaan ennen muuta sitä autuasta, lopulista lepoa, joka on Jumalan kansalle hänen lujan lupauksensa mukaan varmasti tuleva (Hebr. 4:9). Kaiken tämän haluamme tehdä kiinnittäen sydämemme uskon alkajaan ja päättäjään, Herraan Jeesukseen, tietäen, ettei uskomme häneen ole turha.

Tiemme on armahdettujen syntisten tie

Ulkopuoliset arvostelevat seurakuntiamme ja kirkkoamme kukin omista lähtökohdistaan käsin; toiset olkapäitään kohauttaen, toiset parjaten ja valheita levittäen, mutta jotkut myös kunnioittaen ja arvostaen. Mutta se, mitä me itse sydämeistämme haluamme olla ja minkä kuvan haluaisimme muille välittää, on tämä: tiemme on armahdettujen syntisten tie.

Kun uskovan koko elämä asetetaan Jumalan lain suurennuslasin alle, löytyy siitä paljon moitittavaa niidenkin kohdalla, jotka ovat kunnioitettavia esikuviamme, saati sitten kaikkein heikoimpien vael-
tajien kohdalla. Vaikka ahkeroimme, että meillä olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä, ja vaikka se on hyvin tärkeä asia, se ei ole kuitenkaan olennaisin asia. Olennaista ei ole se, kuinka hyvin elämässämme onnistumme, vaan jokin aivan muu. Apostoli Paavali lausui: "Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni, sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti [= siitä syystä] ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra." (1 Kor. 4:3–4) On toinen peruste sille, että kelpaamme Jumalalle, ja se on pelkkä armo.

Uskonpuhdistaja Martti Luther sanoo osuvasti uskovan ihmisen syntisyydestä: "Juuri Kirkossa tahdon saarnattavan Sodoman tuhosta [, Jumala sanoo]. Mistä syystä? Koska Kirkko ei koskaan ole täysin

puhdas. Aivan suurin osa on pahoja, niin kuin kylväjävertaus osoittaa (Matt. 13:3). Vieläpä todella pyhissäkin, jotka uskossa Jumalan Poikaan ovat vanhurskaita, on liha, joka tekee syntiä; sitä täytyy jatkuvalla nuhtelulla kuolettaa niin kuin Paavali sanoo: 'Jos me itseämme tuomitsisimme, ei Herra meitä nuhtelisi' (1. Kor. 11:31). Muistakaa siis tämä raamatunkohta [1 Moos. 18:19], joka jo sekin riittää kumoamaan antinomilaiset [lainvastustajat]." (1. Mooseksen kirjan selitys 18–24, s. 51.) Kristitty on samalla kertaa vanhurskas ja syntinen.

Ihmisen syntiturmelus, jonka olemme Aadamilta perineet, on niin syvä, että armo on ainoa mahdollisuus pelastua ja kelvata Jumalalle. Mutta siitä iloitsemme, että Jumala on antanut meidän tuntea ja omistaa armonsa, sen suuren rakkauden, jolla hän on meitä rakastanut antaessaan Poikansa uhriksi syntiemme edestä. Haluaisimme, että meidät tunnettaisiin sellaisina, jotka ilman omaa ansiotamme olemme saaneet osaksemme Jumalan armon Kristuksessa, sen armon, jonka Kristus hankki kaikille. Olemme armosta osallisia. Emme ole muita parempia. Apostoli Paavali sanoo: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin" (1 Tim. 1:15).

On verrattoman hyvä, lahjaksi saatu osa, että saamme omistaa Jumalan armon ja koko evankeliumin opin puhtaana ja lohdullisena, vapaana kaikista kuvitelluista ihmisansioista ja niiden elämää raskauttavasta ja omaatuntoa rasittavasta tavoittelusta.

Syntisiä olemme ja syntisinä pysymme hautaan asti, mutta Jumalan armo peittää syntisyytemme koko syvyyden. Toki haluaisimme olla parempia kuin olemme. Syntiä voimme Jumalan lailla kuolettaa, mutta sitä emme voi juurittaa itsestämme pois. Johonkin määrään asti voimme toki Jumalan armon avulla hillitä synnin ulkonaista ilmenemistä, mutta synnittömiksi ja irti periturmeluksestamme emme voi tulla ajan rahdun pienimmäksikään osaksi.

Saamme kiittää Jumalaa siitä, ettei hän ole asettanut pelastuksen tieksi asteittaisen pyhäksi tulemisen tietä, vaan täyden, kertakaikkisen armahtamisen tien. Kun Jeesus kohtasi tunnossaan vaivattuja, hän ei sanonut heille: kilvoittele kohti täydellisyyttä, että pelastut, vaan hän sanoi heille aivan yksinkertaisesti: "Sinun syntisi ovat anteeksiannetut." Tämän sanan olemme mekin kuulleet ja sen uskoneet Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Kun Jumala antaa syntimme anteeksi Kristuksen sovitustyön no-

jalla, hän samalla siinä samassa silmänräpäyksessä lukee meidät vanhurskaiksi, ja niin olemme hänen silmissään täysin pyhiä. Tosin itssämme ja lähimmäistemme edessä pysymme täällä syntisinä. Kuitenkin on aivan paikallaan, että seurakuntaelämässä ajatteleimme uskonveljistämme ja -sisaristamme kauniilla tavalla muistaen, että he – ihmisten edessä vajavaiset ihmiset – ovat täysin puhtaita Jumalan edessä Kristuksessa häneen kastettuina ja pukeutuneina.

Tiemme on lain ja evankeliumin julistamisen ja kuulemisen tie

Jumala on selkeällä lain saarnalla asettanut meidät eteensä tilille. Olemme joutuneet syyllisen ja syytetyn paikalle Tuomarin eteen, joka etsii totuutta salatuimpaan saakka (Ps. 51:8) ja jonka edessä kaikki on avointa ja paljastettua ja jolle meidän on tehtävä tili (Hebr. 4:13). Ei meistä löydy puolusteltavaa, jolla voisimme hänen edessään lieventää tuomiotamme. "Syyllinen" (Room. 3:19), "ansainnut helvetin tulen" (Matt. 5:22) ovat selvät Pyhän Raamatun sanat meistä. Tarvitsemme jatkuvasti tätä ankaraa syyllistämisen sanaa pysyäksemme todellisessa synnintunnossa ja armoa tarvitsevina Jumalan edessä ja jotta Jumala olisi meille sitä, mitä hän on, nimittäin pyhä, kaikkivaltias Jumala, taivaan ja maan Herra, joka on tuomitseva sekä ihmiset että enkelit. Tiemme Jumalan lapsina ja hänen nimessään kokoontuvina seurakuntina on se kaita tie, jolla tunnustamme hänen koko lakinsa meitä koskeväksi, meidän yläpuolellamme olevaksi, meidät tuomitseväksi ja syyllistäväksi, jonka syytöksiä vastaan meillä ei ole itssämme eikä teoissamme mitään puolustusta.

Laittomuus ei ole Kristuksen kirkon tie, vaan antikristuksen tie. Kun antikristukselta eli paavikirkolta puuttuu todellinen evankeliumi ja sen tuntemus, sen koko uskonnollisuus pyörii lain ympärillä. Äkkiä katsoen saattaa näyttää, ettei antikristus olekaan laittomuuden ihminen (2 Tess. 2:3), vaan lain puolustaja. Tarkemmin tutkien huomaamme, että se on lain typistäjä ja vääristäjä. Kun se rajoittaa Kristuksen sovitus työn koskemaan vain osaa syntejä, kun se käskää tekemään jumalanpalveluksena itse keksimiään tekoja ja pitää uskovien hyviä tekoja autuutta ansaitsevina, se poistaa lain ensisijaisen tarkoituksen. Lain tarkoitus on näet tämä: "Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain te-

oista; sillä lain kautta tulee synnin tunto" (Room. 3:19–20).

Kun Jumala on pannut kirkkonsa julistamaan koko totuutta, siihen kuuluu myös koko lain sisältö ja sen tarkoitus. Jos laki typistyy, vääristyy tai sitä ei käytetä synnintunnon herättämiseksi, hukataan evankeliumikin.

Samalla on muistettava, ettei laki ole kuitenkaan Raamatun pääoppi, vaan se on Jumalan Hengen ns. vieras virka, "outo työ" (Jes. 28:21). Hengen varsinainen työ on evankeliumin julistus (Mark. 16:15), Kristuksen kirkastaminen, hänen omastaan ottaminen (Joh. 16:14–15), jo tehdyn rauhan julistaminen (Ef. 2:17).

Koska Kristus on jo saattanut ristillä päätökseen lunastustyönsä, tulee nyt Kristuksen Kirkossa kaikua julistus: "Se on täytetty." Tätä ei ole pantava ihmisten täydennettäväksi, vaan sitä on julistettava sellaisenaan uskottavaksi ja omistettavaksi. Uhri, jonka Ylimmäinen pappimme antoi, on kertakaikkinen, iankaikkisesti, lopullisesti Jumalan edessä kelpaava uhri. Sitä ei tarvitse eikä voi paikkailla eikä täydentää. Sillä viaton, Jumalan pyhälle laille kuuliainen Kristus meni kärsimykseen ja kuolemaan kantaen ihmiskunnan syntitaakkaa. Hän kärsi ruumiissaan ja sielussaan Jumalan vihan meidän edestämme. sitten hän nousi ylös kuolleista kirkastettuna, ihmiskunnan synneistä vapautettuna, niistä Jumalalle kelpaavan uhrin antaneena, vapaana Jumalan vanhurskaasta vihasta, Isän Jumalan kirkkaudella ja kunnialla seppelöimänä.

Kun haluat tietää, mitä evankeliumi on, katso Kristusta hänen kahdessa tilassaan. Katso ensiksi häntä hänen alennuksen tilassaan kärsivänä ja kuuliaisena hamaan ristin kuolemaan asti. Katso sitten häntä hänen korotuksen tilassaan riemuitsevana kaiken yläpuolelle korotettuna vihollistemme voittajana. Sinun edestäsi hän kärsi ja toimitti lunastuksen ja on edustajanasi mennyt edeltä taivaaseen vetääkseen sinutkin sinne. Lunnat on annettu ja sovitushinta on maksetuksi kuitattu. Tämän takaa meille Jumalan oma sana monen monine ihanine lupauksineen. Se kutsuu sinut armosta taivasten valtakuntaan ilman sitä hirvittävää tuskaa ja raatamista, mihin lakimainen uskonnollisuus on niin monet kietonut ja mitä maailma on tulvillaan. Saamme kulkea täyden, kaikista synneistä päästävän, todella vapauttavan evankeliumin tietä. Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minun sanasani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi" (Joh. 8:31–32).

Tiemme on täyden, meidät suuret syntiset kaikista synneistämme yksin armosta, lahjaksi, uskon kautta Kristukseen vapauttavan evankeliumin tie.

Tiemme on kokonaisen Jumalan sanan tie

Voisitko ajatella, että Jumala, taivaan ja maan Herra, joka yksin on pyhä ja jonka edessä korkeimmatkin taivasten vallat ja pyhät enkeliolennot esiintyvät nöyrää alamaisuutta osoittaen, puhuisi sinulle, tomu ja tuhka, ja sinä voisit päättää, koska kuuntelet ja mitä kuuntelet ja mitä tottelet? Ajatus on mahdollon. Mutta niin ihmiset yleensä tekevät eivätkä edes huomaa tekevänsä syntiä. Niin suuri, käsittämätön on ihmisen pimeys, tuo uskonnollisen, hurskastelevan ihmisen hengellinen pimeys. Hän ei näe syntisyyttään, ellei Pyhä Henki sitä hänelle näytä.

On kuitenkin yksi joukko, joka kuuntelee Jumalan puhetta kokonaisena, sitä seulomatta, luottaen siihen, että Jumala tietää mitä puhuu ja ettei hänelle tapahdu lipsahduksia. Tämä joukko on todellinen Kristuksen Kirkko, ihmissilmälle näkymätön, mutta kuitenkin löydettävissä oleva sen tuntomerkkien perusteella. Siellä näet, missä evankeliumi saarnataan yksimielisesti oikein ja puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan, on varmasti Kristuksen Kirkko toiminnassa ja löydettävissä ja siellä siihen voidaan uskollisesti pitäytyä ja eheästi tunnustautua. Siellä taas, missä on valhetta totuuden seassa, on ristiriitainen ja vaarallinen tilanne, sillä "vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan" (Gal. 5:9).

Kristus on antanut Kirkolleen Pyhän Raamatun sanan, tuon apostoleitten ja profeettojen laskeman perustuksen, jossa on "kulmakivenä itse Jeesus Kristus" (Ef. 2:20). Se ei voi pettää, eikä muuta perustusta ole eikä voida panna. "Ei pidä viisastella yli sen, mikä on kirjoitettu" (1 Kor. 4:6 alkukielen mukaan). Pyhän Jumalan edessä olemme kuulemassa tarkasti, mitä hän sanoo. Kun meille on avautunut hänen rakkautensa, haluamme sydämemme pohjasta kuulla, mitä hänellä on meille sanottavaa. Kun Jumalan sanat avautuvat meille, koemme samaa, mitä Emmauksen tien kulkijat kokivat. He sanoivat: "Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?" (Luuk. 24:32).

Kun Jumala puhuu, hänen Kirkkonsa kuuntelee. Pyhän kaikkivaltiaan ja kaikkitietävän Jumalan puheen täytyy olla jotakin hyvin

arvokasta ja kunnioitettavaa, vaikka hän näyttäisi puhuvan aivan vähäpätöisistä asioista. Sillä jos kerran kaikkiviisas Jumala puhuu, hänen puheensa ei voi olla joutavaa jaarittelua, vaan meille hyvin tarpeellista opetusta. Koska hän on rakkaus, hänen kaikella puheellaan täytyy olla jokin hyvä tarkoitus, vaikka me emme sitä käsittäisikään. Ne, jotka eivät kuuntele Jumalan puhetta, tai ne, jotka sitä valikoivat, eivät ole hänen Kirkkoaan. He ovat mielestään Jumalaa viisaampia, häntä tietävämpiä ja häntä parempia opettajia. Mutta tätä ylpeyttä Jumala ei ole koskaan sietänyt, ei siedä nyt eikä vasta. Sen on luopiokristikunta katkerasti kokeva.

Tiemme on kokonaisen Jumalan sanan turvallinen tie.

Katso niitä, jotka ovat hyljänneet Jumalan sanan arvovallan ja jotka ymmärtävät sen kuten haluavat ja jotka ottavat siitä, minkä katsovat voivansa pahuudessaan ja paatumuksessaan hyväksyä. Eikö heidän tiensä pelota? Tuhoa he ovat kylväneet maailmaan. Heidän jäljiltään sivistyneimmässäkin maailmassa vallitsevat mitä riettain haureus, jopa lasten seksuaalinen hyväksikäyttö, juopottelu, huumeet, omaisuusrikokset, aborttimurhat, eutanasiat ja lukemattomat muut moraalittomuudet. Ja vielä paljon pahempaa: todellisen evankeliumin kynttilä valaisee hyvin harvassa lampunjalassa, ja ne, jotka sanovat olevansa Kirkko, mutta eivät ole, ovat valmiita luopumaan lähes kaikesta Jumalan sanan opista toisaalta säilyttääkseen epäuskoisen maailman kunnioituksen ja toisaalta lähentyäkseen mahtavaa paavikirkkoa ja toteuttaakseen haavettaan maailmankirkosta. Mutta hyvät suhteet Jumalaan ja kuuliaisuus hänen sanalleen eivät heitä ohjaa. On kuin Jumala ei olisi heille persoonallinen, elävä, läsnä oleva, saati pyhä, tilinteon vaativa Herra.

Tarvitsemme oikean tunnon Jumalan sanan edessä. Herra sanoo: "Minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä... Joka teurastaa härän [uhriksi], mutta myös tappaa miehen ... joka polttaa suitsuketta, mutta myös ylistää epäjumalaa: nämä ovat valinneet omat tiensä. Ja niin kuin heidän sielunsa on mielistynyt heidän iljetyksiinsä, niin minäkin valitsen heidän vaivaamisensa ja annan heille tulla sen, mitä he pelkäävät, koska ei kukaan vastannut, kun minä kutsuin, koska he eivät kuulleet, kun minä puhuin, vaan tekivät sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, ja valitsivat sen, mikä ei ole minulle otollista. Kuulkaa Herran sana, te, jotka olette aralla tunnolla hänen sanansa edessä:

Teidän veljenne, jotka vihaavat teitä ja työntävät teidät luotaan minun nimeni tähden, sanovat: 'Osoittakoon Herra kunniansa, että me näemme teidän ilonne!' Mutta he joutuvat häpeään." (Jes. 66:2–5.)

Miten suuri sekä hengellinen että ajallinenkin siunaus onkaan aina levinnyt sinne, missä Jumalan sanaa on seurattu kokonaisena ja puhtaana ja missä on tuotu esiin evankeliumi selvästi ja lohdullisesti sielujen autuudeksi. Myös me saamme odottaa sellaista siunausta pitaessämme tarjolla kokonaista elämän sanaa. Tämä siunaus kumpuaa Jumalan sanasta ja perustuu hänen hyvyyteensä. Se ei lähde meistä eikä perustu meihin. Siunaus on meillä, sikäli kuin sana on käytössä ja sen uskomme. Tosin ulkonaisesti nähtävä siunaus ei virtaile jatkuvasti enentyvänä, vaan on muistettava, että Jumala koettelee uskomme ja voi antaa suurenkin ristin ja monenlaista ajallista ahdistusta. Mutta se kaikki koituu lopulta sittenkin uskoVILLE siunaukseksi. Jumala ei hylkää kansaansa, oli heitä paljon tai vähän. Siihen saamme luottaa ja kulkea turvallisesti uskossa tunnustuksellisen luterilaisen kirkon tietä ja kutsua sille muitakin. Se tie on Kristuksen Kirkon taitavastie.

STLK:n XL:n varsinaisen kirkkokunnankokouksen juhlaesitelmä 28.5.2005.

Kuljemme pyhien riemusaatossa

Kristuksen askelissa

Jumalan kaitselmuksen alla

Viidentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä.
Vapaa epistolateksti.

Kun Karitsa oli ottanut kirjan, niin ne neljä olentoa ja kaksikymmentä neljä vanhinta lanquesivat Karitsan eteen, ja heillä oli kantele kullakin, ja heillä oli kultaiset maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset, ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: "Sinä olet arvollinen otamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." Ja minä näin, ja minä kuulin monien enkelien äänen valtaistuimen ja olentojen ja vanhinten ympäriltä, ja heidän lukunsa oli kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat, ja he sanoivat suurella äänellä: "Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen." Ja kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren päällä, ja kaikkien niissä olevain minä kuulin sanovan: "Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!" Ja ne neljä olentoa sanoivat: "Amen", ja vanhimmat lanquesivat kasvoilleen ja kumartaen rukoilivat. Ilm. 5:8–14.

Johdanto

Miten ihmeellisten vaihteitten läpi Kristuksen uskovaiset ja pyhät kulkevatkaan täällä maailmassa. Tähän autuaaseen Jumalan kansaan mekin rohkenemme itsemme lukea. Riippumatta siitä, minä aikakautena Jumalan lapset elävät, heidän uskoaan ravitsee Kristuksen evankeliumi. Iloitsemme siitä, että olemme armosta osallisia ja saamme lahjaksi ilman tekojamme sen vanhurskauden, joka Jumalan edessä kelpaa. Se on Herramme ja Vapahtajamme meitä varten hankkima. Hän ohjtaa ja lahjoittaa sen meille armonvälineissä uskolla vastaan

otettavaksi. Ylistämme Jumalan Karitsaa, joka on kantanut koko maailman synnin ja lunastanut meidät.

Samoin kuin evankeliumi on Jumalan kansan yhteinen aarre kaikkina aikoina, meillä on myös yhteinen vastustaja ja yhteinen taistelu, koska evankeliumilla on vihollisensa tässä maailmassa. Tämä vihollinen on perkele, tuo kapinoiva enkeliruhtinas, tuo ristiriitojen henki, joka halusi Kristuksen luopuvan ristin tiestä (Matt. 16:22) ja kuitenkin luuli kukistavansa hänet ristinkuolemalla, tuo henki, joka tekee kaikkensa estääkseen maailmassa kaikumasta saarnan ristiinnaulitusta Kristuksesta, johon uskoen me pelastumme sulasta armosta ilman lain tekoja. Tämän kirkkaan autuuden lähteen kiusaaja haluaa samentaa teko-opin myrkyllä ja saattaa sielut kadotukseen. Tuosta samentamattomasta lähteestä Jumalan kansa ilolla ammentaa elämän vettä ja tarjoaa sitä kaikille janoisille ja käy laantumaton taistelua sen turmelijoita vastaan.

Joukossamme on muutamia, jotka muistavat vielä niitä alkuaikoja, jolloin maassamme jälleen opittiin tuntemaan ja saatiin panna käytäntöön koko evankeliumin oppi kaikissa sen uskonkohdissa. Mikä valtava riemun aihe se olikaan perustajapastoreille ja seurakuntalaisille. Ja minkälaiseen raivoon se nostikaan kiusaajan. Olemme saaneet nähdä, millaisiin taisteluihin tämä on meidät johtanut ja miten kaita ja ristinalainen on ollut tiemme ja kuinka tarpeellinen meille on ollut jokainen Jumalan sana.

Olemme tulleet myös aikaan, jolloin on entistä selvemmin nähtävissä, että tiemme on ollut ehdottoman oikea. Näemme myös, että pahan voimat nyt aivan erityisellä tavalla yhdistyvät. Puhtaan evankeliumin pedolle antama kuolinhaava on paranemassa. Oikean opin tunnustajat ovat ahtaalla, ja toisoppinen kirkollinen maailma kokoaa joukkojaan yhteen Kristuksen evankeliumia vastaan.

Älkäämme antako pettää itseämme. Vaikka antikristus eli paavikunta on "laittomuuden ihminen" (2 Tess. 2:3), se silti operoi lailla antaen itsestään hurskaalta vaikuttavan kuvan. Sillä on jossakin määrin oikeata lakia, mutta samalla se sitoo omientuntojen kannettavaksi taakkoja, joita Jumala ei ole asettanut, ja vääristää Jumalan lain ja oikeuden. Se opettaa monessa kohdin oikein Kristuksen persoonasta ja työstä, mutta ei salli syntisen panna häneen yksinomaista autuuden turvaansa, vaan vaatii pelastukseen hyviä tekoja, ja siten kätkee synti-

siltä todellisen Kristuksen, syntisten armahtajan, ja ohjaa heidät Marian ja pyhimysten luo ja luottamaan omiin tekoihinsa. Itse asiassa se tekee Kristuksesta pelottavan ja ohjaa heidät pois Kristuksen luota "lempeän Marian" syliin ja kadottaa heidän sielunsa. Sen hurskaus on ihmisperäistä, sen lempeys on näennäistä ja sen jumalisuus on epäjumalanpalvelusta.

Mikä on Kristuksen Kirkon kohtalo näissä vaiheissa? Puristavatko pahan mahdit sen kestävämmään asemaan? Mikä on uskovien nuorten ja lasten kohtalo? Onko heillä toivoa? Kuka vastaa meidän kysymyksiimme?

1. Jumalan lasten vaiheet on kirjaan kirjoitettu

Apostoli Johannekselle ilmoitettiin näyssä, että Jumalan kansan ihmeelliset kohtalot on kirjoitettu kirjaan. Kirja oli kirjoitettu täyteen sisältä ja päältä. Siinä olivat tarkasti ylhäällä jokaisen Jumalan lapsen kohtalot, mutta se oli seitsemän sinetä lukittu eikä ollut ketään arvolista sitä avaamaan.

Tutkimattomat ovat Herran tiet ja hänen johdatuksensa. Emme tiedä, millaisten vaihteiden läpi meidän on kuljettava. On hyvä, että emme tiedä.

Oli kuitenkin yksi, joka saattoi avata kirjan ja joka oli siihen arvolinen. Raamattu sanoo: "Eikä kukaan taivaassa eikä maan päällä eikä maan alla voinut avata kirjaa eikä katsoa siihen. Ja minä itkin kovin siitä, ettei ketään havaittu arvolliseksi avaamaan kirjaa eikä katsomaan siihen. Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: "Älä itke; katso, jalopeura Juudan sukukunnasta, Daavidin juurivesa, on voittanut, niin että hän voi avata kirjan ja sen seitsemän sinettiä."

Tästä näemme, kenellä on tiedossa Jumalan lasten kohtalot. Eivät niitä tiedä ennustajaeukot eivätkä kristallipallon tiiraajat eikä niitä saada selville muillakaan taikauskaisilla keinoilla. Yksin Kristus tietää ne, ja yksin hänellä on oikeus ne paljastaa ja ilmoittaa kansalleen. Jumalan kansa voi käsittää Jumalan Seurakunnan kohtaloita, maailma vain sikäli kuin se ulkonaisesti saa tietoja pyhiltä, mutta se ei ymmärrä asioiden todellista laatua. Niin kuin Herodes tiesi Messiaan syntyvän Beethlehemissä ja halusi tuhota hänet, niin maailmakin käsittää jotakin siitä, missä ehkä pyhiä on ja ketkä heitä ehkä ovat, mutta se ei ymmärrä Jumalan varjelevan käden voimaa eikä hänen viisauttaan.

Kristus on Raamatun sanassa paljastanut Kirkkonsa kohtaloita, ei yksityiskohtaisesti, vaan vertauskuvin kuin verhon takaa. Tärkeintä ei ole, millaisia vaiheita juuri minulla on, eikä mitä juuri nyt tulee tapahtumaan, vaan Raamattu kuvaa, mitenkä Jumalan kansa selviytyy taisteluista pahan voimia vastaan ja minkälaituisia nuo pahan voimat ovat. Näin Raamattu nostaa katseemme Juudan leijonaan, joka on voittanut, ja siihen valtavaan enkeliarmeijaan, joka on Kristuksen lähettämänä pyhien tukena. Tärkeintä on saada uskoa, että vaiheemme ovat Hyvän Paimenen hyvissä käsissä, hänen, joka on sanonut: "Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä." (Joh. 10:28–30.)

Karitsan käsissä on tuo kirja, ja hän on arvollinen avaamaan sen sinetit. Tekstimme lausuu: Kun Karitsa "oli ottanut kirjan, niin ne neljä olentoa ja kaksikymmentä neljä vanhinta lankesivat Karitsan eteen, ja heillä oli kantele kullakin, ja heillä oli kultaiset maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset, ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: 'Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä.'"

Jumalan lasten kohtaloita ei ole määrätty jollakin kohtalonomaisella, fatalistisella tavalla, niin että tapahtui mitä tapahtui, aina voisi sanoa: nyt toteutui Jumalan tahto. Maailmassa on paljon asioita, jotka ovat pahan aikaansaamia. Vaikka Kristus on jo saavuttanut voiton, taistelu hyvän ja pahan välillä jatkuu, jopa niin että pahan raivo loppua kohden vain yltyy. Tässä taisteluvaiheessa pahaa voidaan sitoa ja estää vain Jumalan antamin välinein: yhteiskunnan ja kodin toimesta ulkoisesti kurilla, laeilla ja rangaistuksilla, kirkon toimesta hengellisesti Jumalan sanalla, Kristuksen voittoon perustuvalla evankeliumilla. Missä nämä hylätään, siellä paha vapautuu kahleistaan. Jumalan lapset elävät täällä sellaisissa olosuhteissa, joissa paha raivoaa heidän ympärillään ja pyrkii valtaan myös sisälle heidän sieluunsa.

Tästä taistelusta johtuu, että Jumalan lapsilla on paljon asiaa Isäleen. Ilmestyskirjan näyssä 24 vanhinta edustavat sekä Vanhan että

Uuden testamentin Kirkkoa ja saarnavirkaa. He edustavat sekä profeettoja että apostoleja. Onhan Kristuksen Kirkko rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle. Heillä on kantelet käsissään, ja he ylistävät kiitollisina Jumalaa ja veisaavat uutta virttä. Se on ylistysvirsi Kristuksen ja hänen Seurakuntansa taistelusta ja voitosta. Heillä oli näyssä myös kultaiset maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset.

Tämä on selvä osoitus siitä, että pyhien rukoukset tulevat Karitsan eteen ja kuulluiksi. Se kertoo siitä, ettei kaikkea ole kirjattu kirjaan kohtaloukon tapaan, vaan sillä tavoin, että pyhien rukouksilla on merkitystä ja rukous voi paljon, kunhan se on todellinen. Kuitenkin siihen kuuluu nöyryä alistuminen Jumalan tahtoon. Opettelemme päivittäin sanomaan: "Tapahtukoon sinun tahtosi."

2. Miten Jumala kuljettaa kansaansa?

On sangen turvallista nähdä, miten määrätietoisissa ja voimallisissa käsissä ovat Jumalan lasten vaiheet.

Tekstimme puhuu neljästä olennosta, jotka Hesekielin kirjan vastaavan opetuksen valossa ymmärrämme Jumalan kaitselmuksen eli maailman hallinnan edustajiksi. Sitä ohjaavat pyhät enkelit, joille Jumala on antanut sen tehtäväksi. He vaeltavat suoraan Jumalan tahdon mukaan. Hesekiel lausuu: "Minne Henki vaati kulkemaan, sinne ne kulkivat – minne vain Henki kulkemaan vaati." Enkeleillä ovat välikappaleina ihmiset, hyvät ja pahat sekä koko luomakunta kaikkine järjestyksineen: valtiomahdit, koti ja avioliitto, jokaisen yksilön ja kaikkien sukupolvien työ, toiminta, tieto, tutkimus ja tiede, taidot, taide ja saavutukset, vapaa-aika ja harrastukset, sää ja ilma, eläinkunta, kasvikunta, maa ja meri, maailmankaikkeus ja kaikki muukin, mitä vain on olemassa, mutta aivan erityisesti Jumalan sana, saarnavirka ja Jumalan kansa ja hänen Seurakuntansa.

"Minä näin, ja minä kuulin monien enkelien äänen valtaistuimen ja olentojen ja vanhinten ympäriltä, ja heidän lukunsa oli kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat." Tällainen luku tarkoittaa hyvin suurta määrää. Sen tarkoituksena ei ole ilmoittaa täsmälukua. Tämä on mahtava näky. Kaiken maailmassa täytyy palvella niiden parasta, jotka saavat autuuden periä, ja heidän suojanaan ja heitä auttamassa evankeliumin asiassa on tämä mahtava näkymätön armeija. Vihollisemme eivät voi käydä heihin käsiksi eivätkä heitä pelo-

tella tai uhata, ei edes atomiasein. He menevät suoraan sinne, minne Henki vaatii heitä kulkemaan, kun Herra kuulee pyhien rukoukset ja lähettää heille avun, jopa jo ennen heidän rukoustaansa.

Suurella äänellä enkelit kuuluttavat: "Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen." Karitsa ja evankeliumi ovat taivaallisen riemun aihe. Niin todella on asia, kuin Pietari lausuu. Enkelitkin halajavat katsahtaa evankeliumiin (1 Piet. 1:12). He eivät itse sitä tarvitse, vaan taivaassa on ilo enkeleillä, kun yksikin syntinen tulee parannukseen. Tätä varten toimii Jumalan kaitselmuksella, ja sen toteuttamiseksi enkelit toimittavat palvelustehtäväänsä.

Jumala ei ole kuitenkaan pannut enkeleitä julistamaan evankeliumia ihmisille. Eräistä poikkeuksista Raamattu kertoo, kuten esimerkiksi enkelit toivat jouluyönä taivaallisen sanoman kedon paimenille. Jumala on uskonut sanansa Kirkolleen eli Seurakunnalleen. Hän kutsuu saarnavirkkaan vajavaisia ihmisiä sen järjestyksen mukaan, minkä hän on antanut Raamatussa.

Nyt on meille tavattoman rohkaisevaa nähdä, että tämä Kristuksen Seurakunnan kautta tapahtuva evankeliumin julistus on Jumalan enkelimaailman erityisessä johdatuksessa ja suojeluksessa. He huolehtivat Jumalan kaitselmuksen alueella siitä, että evankeliumi tulee julistetuksi kaikille kansoille ja kielille ennen kuin loppu tulee. Tekstimme lausuu: "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä."

Enkelit iloitsevat sekä Karitsan lunastusteosta että siitä, että uskovat on tehty meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja että he hallitsevat maan päällä. Enkelit eivät ole vain iloitsevia katsojia, vaan he ovat johdattamassa, auttamassa ja tukemassa Kristuksen Kirkkoa evankeliumin julistustyössä.

Maailma luulee, että se hallitsee asioita. Harvinaiseksi onkin käynyt, että vakailla kristityillä olisi jotakin sanomista, mitä tulee yhteiskunnalliseen lainsäädäntöön tai koulujen oppikirjoihin ja opetuksen sisältöön tai mediaan. Maailma pitää langat tarkasti käsissään. Kuitenkin sanotaan uskovista, että he Kristuksen kuoleman jälkeen hallitsevat

maan päällä. Uskovilla on täällä valta, ei kuitenkaan maallinen, vaan hengellinen. Se on valta, joka määrää ihmisen iankaikkisen kohtalon. Se on avaintenvalta, päästöavain katuja varten ja sideavain katumattomia varten. Päästöavain on tuon rakkaan evankeliumin valta. Se on kirjoittanut meidät lain syytöksistä ja tunnon ahdistuksesta. Se antoi meille varmuuden syntien anteeksisaamisesta Kristuksen täytetyn teon nojalla. Se palautti meidät Isän lapsiksi. Siitä virtasi sydämiimme autuuden ilo. Se antoi elämällemme taivassuunnan. Se lahjoitti meille uskonveljet ja -sisaret. Se avasi eteemme Jumalan mahdollisuudet. Se teki meille tärkeäksi evankeliumin saarnan, oman oikeinopettavan seurakunnan ja lähetystyön. Se antoi meille lähimmäisrakkauden ja uskonveljellisen rakkauden.

Sinä autuas Jumalan lapsi, saat olla mukana yhtenä toisten kanssa siinä riemusaatossa, joka Vapahtajansa askelissa Kaikkivaltiaan kaitselmuksen alla suurten enkelijoukkojen suojaamana kulkee kohti iankaikkista autuutta ja josta kaikkialle maailmaan kiirii kutsu: "Tulkaa mukaan" (Jes. 2:3).

Koettelemusten siunaus

Viidentenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
Vanhan testamentin teksti.

Elialle tuli tämä Herran sana: "Nouse ja mene Sarpatiin, joka on Siidonin aluetta, ja asetu sinne. Katso, minä olen käsenyt leskivaimon elättää sinua siellä." Niin hän nousi ja meni Sarpatiin. Ja kun hän tuli kaupungin portille, niin katso, siellä oli leskivaimo keräilemässä puita. Hän huusi tälle ja sanoi: "Tuo minulle vähän vettä astiassa juodaksesi." Kun hän meni hakemaan, huusi hän hänelle ja sanoi: "Tuo minulle myös palanen leipää kädessäsi." Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leipäkakuakaan, vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän öljyä astiassa. Ja katso, kerättyäni pari puuta minä menen leipomaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme ja sitten kuollaksemme." Niin Elia sanoi hänelle: "Älä pelkää; mene ja tee, niin kuin olet sanonut. Mutta leivo minulle ensin pieni kaltainen ja tuo se minulle. Leivo sitten itsellesi ja pojallesi. Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jauhot eivät lopu ruukusta, eikä öljyä ole puuttuva astiasta siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle." Niin hän meni ja teki, niin kuin Elia oli sanonut. Ja hänellä sekä myös Elialla ja vaimon perheellä oli syötävää pitkäksi aikaa. Jauhot eivät loppuneet ruukusta, eikä öljyä puuttunut astiasta, sen Herran sanan mukaan, jonka hän oli Eliaan kautta puhunut. 1 Kun. 17:8–16.

Kerran Jumala sanoi kansalleen Israelille: "Minä olen Herra, sinun Jumalasi." Näin Herra tunnustautui Israelin Jumalaksi, niiden Jumalaksi, jotka uskovat ja turvaavat häneen. Kristuksen kautta meillä on tämä Jumala. "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän", sanoo Vapahtajamme. Jeesus todistaa, että hänen kauttansa tullaan Isän tykö.

Jumala sanoo myös tämän päivän Israelille, uskovilleen: "Minä olen Herra, sinun Jumalasi." Tämä on ihmeellinen, suuri lupaus, jonka Jumala meille antaa. Hän, taivaan ja maan Herra, tunnustautuu meidän Jumalaksemme, meidän Isäksemme, joka huolehtii meistä. Tämä tapahtui jo silloin, kun meidät kastettiin kolmiyhteisen Jumalan nimeen. Kasteessa Isä Jumala otti meidät lapsikseen, Poika verhosi vanhurskau-

dellaan ja Pyhä Henki uudestisyntytti. Tämä on yhä voimassa, sillä Jumala ei kutsumistansa kadu. Saamme palata siihen joka päivä jatkuvassa parannuksessa.

Tekstimme kertomus Eliasta ja Sarpatin leskestä tuo ilmi, että tosi Jumala on Israelin Jumala ja "Herra, sinun Jumalasi".

I. Jumalan ihmeellinen johdatus koettelemuksissa

Tekstistämme käy ensiksikin ilmi Jumalan ihmeellinen johdatus, se, mitenkä hän johdatti lastensa vaiheita tuohon aikaan ja kuinka hän johdattaa niitä myös tänään, sillä hän ei muutu.

Aahab oli silloin Israelin kuninkaana. Hän oli jumalaton, ei kuitenkaan uskonnoton, vaan hän palveli baaleja, epäjumalia. Koko Israelin virallinen jumalanpalvelus oli kääntynyt väärään suuntaan. Herran sana ei kaikunut. Elia oli ainoa Herran profeetta, mutta baalin profeettoja oli satoja. Nämä julistivat, mitä julistivat. He eivät ravinneet Jumalan kansaa Jumalan sanalla eivätkä hänen armollaan. Uskovat olivat käyneet vähiin ja olivat suurissa vaikeuksissa, ristin alla ja vainottuina.

Silloin Jumala antoi Israelille koettelemuksia. Elia kautta hän julisti, että tulee olemaan pitkä kuivuuden kausi. Maa ei anna hedelmäänsä, taivas ei anna vettä. Tulee nälänhätä. Jumala näyttää, että ihmisen ei pidä kapinoida häntä vastaan, vaan Jumalan voimat riittävät musertamaan ihmisen voiman. Mutta useinkaan epäuskoinen ihminen ei siitä välitä. Harva kääntyy. Ihminen on ihmeellinen olento epäuskon ja paa-tumuksen tilassaan. Hän torjuu Jumalan avun, kun Jumala vetää häntä hyvyydellä. Ja silloinkin, kun Jumala näyttää mahtinsa ja voimansa, ihminen jatkaa kapinaansa Jumalaa vastaan. Niin teki myös tuon ajan Israel, niin kuin tekee maailma tänäänkin. Ethän sinä vain ole sillä tiellä? On Jumalan ihme, että kuitenkin joku saa armon kääntyä.

Elia joutui lähtemään pakoon henkensä edestä. Jumala johdatti hänet ensiksi Keritin purolle, jossa häntä ruokittiin, niin kauan kuin vettä purossa riitti. Kuitenkin vesi loppui. Se loppui Herran profeetaltakin. Jumalattomuuden tähden eivät kärsi vain jumalattomat, vaan myös uskovat, jopa koko luomakunta huokaa. Niin Jumala johdattaa asioita, mutta hän johtaa myös siitä eteenpäin.

Elia siirtyi purolta Sarpatiin. Se oli Siidonin aluetta, Filistea. Filis-

tealaiset olivat Israelin vihollisia. Sitä he olivat olleet niin monta kertaa. Nyt israelilaisten vihollisten keskuudesta Jumalan profeetta löytää turvapaikan, mitä hänellä ei ollut luopio-Israelissa. Siellä hänet ravitaan ja ruokitaan nälänhädän yli. Eikö ole ihmeellinen asia? Eikö vastaavaa tapahdu tänäänkin? Jopa ateistit voivat olla turvaamassa uskonnonvapautta. Usein Jumalasta piittaamaton bisnesmaailma myy palvelujaan uskovillekin ja ulkonaisesti edistää Kristuksen Kirkon asiaa. Kristityillä voi olla luotettavia ystäviä pakanoiden ja epäuskoisten joukossa.

Ajattele myös omaa elämääsi, sen kohtaloita ja vaihteita, kuinka Jumala on sinua johdattanut. Ehkä löydät joitakin tapahtumia, jotka kertovat sinulle, että olet päässyt Keritin purolle, jonne kaarneet toivat sinulle leipää. Olet saanut juoda raikasta vettä ja olet saanut todeta: vesi loppui. Mutta Jumalan tiet ja mahdollisuudet eivät lopu siihen, vaan hänellä on kaikki maailman asiat käsissään. Hän ohjaa ja hallitsee niitä. Hän johdattaa Eliaan uuteen paikkaan. Hän vie sinutkin kuivilta puroilta toiseen paikkaan, missä hän auttaa ja varjelee sinua. Jumala pystyy varjelemaan omansa myös vihollisten keskellä.

Kun Elia menee Sarpatiin, hän tapaa kaupungin portin luona erään lesken, joka on hakemassa puita, ja huutaa hänelle: "Tuo minulle vähän vettä astiassa" ja lisää: "Tuo minulle myös palanen leipää kädessäsi."

Nainen tunnistaa miehen israelilaiseksi ja sanoo: "Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leipäkakkuakaan, vaan ainoastaan kourallinen jauhoja vakkasessa ja vähän öljyä astiassa." Emme varmuudella tiedä, mitä kansallisuutta nainen oli, ehkä hänkin oli alun perin israelilaisia, ehkä ei, sillä Jeesus sanoo hänestä: "Minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan, eikä Eliasta lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan ainoastaan leskivaimon tykö Siidonin-maan Sareptaan." (Luuk. 4:25–26.)

Profeetta Obadja tosin kertoo, että israelilaisia oli hajaantunut ja heitä oli viety myös Siidonin alueelle. Pääasia on, että nainen on uskotaan oikea israelilainen. Hänhän tunnustaa: "Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää." Israelin Jumalan nimeen hän puhuu. Hän tietää, että Jumala on sanonut: "Minä olen Herra, sinun Jumalasi." Ei sellainen Jumala kuin oli niillä israelilaisilla, jotka palvelivat baalia ja joille Elia joutui Karmelin vuorella sanomaan: "Huutakaa kovemmin; hän on to-

sin Jumala, mutta hänellä voi olla jotakin toimittamista, tai hän on poistunut johonkin tai on matkalla; kenties hän nukkuu, mutta kyllä hän herää." Meidän Jumalamme ei nuku, ei torku, ei ole matkoilla, ei ole poistunut jonnekin, vaan hän on elävä Jumala, joka on aina omiensa luona. "Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi elää." Niin muista sinäkin: sinun Jumalasi elää. Meillä ei ole kuollut Jumala, vaan elävä Jumala. Hän tuntee sinun asiasi, kaiken, mikä sinulle on läheistä ja kallista, uhattua ja vaarassa. Hän tietää myös varjella sinua uskon tiellä. Hän tietää vahvistaa sinua, että saavutat uskon päämäärän, sielusi pelastuksen.

Ihmeellinen on Jumalan johdatus. Leski elää oloissa, joissa suuri valtaenemmistö ei Herraa palvele, ja hänen luoksensa tulee Herran profeetta. Nyt on hänellä joku toinen, joka kulkee samaa tietä kuin hän. Mutta matkaa ei näytä olevan paljon edessä. Leipä on loppumassa. Viimeiset jauhot ovat vakassa. Öljyä ei ole kuin nimeksi. Kuolema odottaa.

Niin nainen sanoo: "Katso, kerättyäni pari puuta, minä menen leipomaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme ja sitten kuollaksemme."

Yksi asia on kuitenkin tarpeen. On tarpeen uskoa siihen, että Jumala elää ja että hän on meidän Jumalamme.

Tekstimme esiin tuomat koettelemukset eivät olleet vähäisiä. Jumalan sana oli Israelissa uhanalaisempi kuin mitä ehkä koskaan. Sillä ei ollut minkäänlaista asemaa. Sekin profeetta, joka siellä oli, oli vainottu. Niinpä uskovat olivat pakotetut olemaan kuin maan alla. Nälänhätä koetteli kaikkia: epäuskoisia ja uskovia, eläimiä ja kasveja. Tai ajatteleme tätä leskeä. Vakavat koettelemukset olivat häntä kohdanneet.

Tässä kaikessa ajallisessa vaikeudessa ja ulkonaisessa lohduttomuudessa oli Jumalan hyvä käsi läsnä. Hän varjeli naisen oikeassa uskossa siihen, että Herra elää, ja että Israelin Jumala on oikea Jumala, se Jumala, joka on meidän syntiemme sovittaja ja anteeksiantaja. Kun Herra elää, kuolemakaan ei ole kauhistus. Jumala kääntää monenlaiset, vaikeatkin olosuhteet palvelemaan omia hyviä tarkoituksiaan. Siinä, mikä meistä näyttää ylivoimaisen vaikealta, Jumalan hyvä, armollinen, meitä rakastava käsi ohjaa tapahtumien kulkua.

Näin saamme ajatella myös omista kohtaloistamme ja vaikeuksistamme. Voimme nähdä niissä tosin paljon sellaista, minkä olemme itse aiheuttaneet: syntiämme, heikkouttamme, voimattomuuttamme, kestä-

mättömyyttämme. Mutta nämäkin Jumala voi panna palvelemaan omia hyviä tarkoituksiaan. Synnin hän antaa anteeksi Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman tähden.

Voimattomuutemme varaan hän ei rakenna uskoamme. Tekojemme ja kykeneväisyytemme varaan hän ei rakenna pelastustamme, vaan sitä varten hän on antanut oman Poikansa, Herran Kristuksen, jossa meillä on syntien anteeksiantamus.

Pyhän Henkensä kautta sanallansa hän ohjaa meitä Kristuksen tykö, vahvistaa meitä, auttaa meitä ja kuljettaa meitä alusta alkaen joka askeleella perille iankaikkiseen elämään. Tämä on Jumalan ihmeellistä rakkautta meitä kohtaan, mitä emme ole ansainneet.

Kyllä Sarpatin leskikin tiesi, ettei hänellä ollut mitään ansiota Jumalan edessä. Kun hän oli saanut Jumalalta leipää sekä pojalleen että itselleen, niin että ruokaa riitti lopulta koko nälänhädän ajan, hänen poikansa kuitenkin sairastui. Pojan tauti kävi niin kovaksi, että sanotaan, ettei hänessä enää ollut henkeä.

Silloin nainen parahti ja sanoi: "Mitä minulla on tekemistä sinun kanssasi, Jumalan mies. Sinä olet tullut minun luokseni saattamaan minun pahat tekoni muistoon ja tuottamaan kuoleman minun pojalleni." Nainen näki elämänsä raskaissa koettelemuksissa omat syntinsä.

II. Jumala auttaa ja varjelee uskon koettelemuksissa

Usein on näin, että kun Jumala sallii koettelemusten kohdata meitä, hän puhuu omalletunnollemme. Mutta hän ei puhu nujertaaksensa meidät, vaan että me sittenkin uskoisimme. Tekstimme saarnaa meille – ei ainoastaan Jumalan johdatusta, ei vain Jumalan lasten koettelemuksia – vaan se puhuu meille myös Jumalan lasten uskosta, siitä uskosta, jonka Herra, sinun Jumalasi, vaikuttaa sydämessäsi sanansa kautta.

Katsokaamme tarkemmin tekstiämme ja nähkäämme, miten lesken usko ilmenee. Nainen on poikansa kanssa. Hän hakee puita valmistaakseen viimeisen aterian. Voitte kuvitella, miltä äidistä mahtoi tuntua. Hän oli kulkemassa kohti nälkäkuolemaa lapsensa kanssa. Mutta vielä yksi ateria oli jäljellä. Hän sanoo, että hän laittaa tämän "sitten kuollaksemme". Kuitenkin hän sanoo: "Herra, sinun Jumalasi." Siis myös tämän raskaimman, kovimman taistelun edessä, mitä on, hän tunnustau-

tuu Herraan uskovaksi ja on valmis ottamaan hänen kädestään sen, mikä on tuleva. Näin hän uskoo oman sielunsa ja poikansa sielun armollisen Jumalan käteen. Tämähän on uskoa, uskoa, joka vaikeimmassakin paikassa sittenkin kestää, sittenkin tähyää ylöspäin ja tietää, että on olemassa iankaikkinen elämä. Sitten Elia sanoo hänelle Herran sanan: Anna ensin minulle ja sitten pojalle ja itsellesi, ja lisää, että näin on Herra sanonut. Nainen ottaa sanan vastaan ja noudattaa sitä. Se, mitä Jumala on hänelle sanonut, on hänelle ohje, jota on noudatettava. Hän tekee sen mukaan. Hän luottaa siihen.

Eihän tällaista uskoa voi ihmisestä itsestään lähteä. Sanokaa epäuskiselle ihmiselle: Tee noin, sillä Jumala on niin sanonut, ja koet siunasta. Ei, hän ajattelee asian itse ja toteaa: Eihän tuolla tavalla voi elää, eihän siitä mitään tule. Joutuu vararikoon ja perikatoon. Mutta Jumalan lapsi uskoo elämänsä ja vaiheensa Jumalan käteen. Hän muistaa Jumalan sanan, joka sanoo: "Älkää korkeita mielitekko." Muistaa sanan, jossa puhutaan siitä, että ne, jotka rikastua tahtovat, saattavat kiedotuksi itsensä moneen ansaan ja vahinkoon. Mutta hän muistaa myös sen, että Jumala pitää meistä huolen sekä ajallisissa että iankaikkisissa asioissamme. Muistamme Jeesuksen vuorisaarnasta, että hän kehottaa meitä ensin etsimään Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Kun tämän vanhurskauden saamme omistaa lahjana, armosta, koko oman turmeluksemme ja syntisyytemme peitteeksi, silloin näemme kedon kukkasen, näemme taivaan linnut, näemme, miten Jumala on ne vaattanut, miten Jumala ne ruokkii, ja ymmärrämme: ei hiuskarvakaan katoa päästämme taivaallisen Isämme sitä tietämättä. Kaikki on sittenkin hänen käsissään.

Uskomme lupauksen sanan, sittenkin. Jälleen suuri Jumalan ihme! Niin paljon kuin meissä on epäuskoa, niin paljon kuin meissä on järjen väitteitä, niin Herra, meidän Jumalamme, siirtää ne sivuun, asettaa ne uskon alle, ja me uskomme, että Jumala on meidän Jumalamme.

Mistäpä muusta tällainen usko voi syntyä kuin siitä, että tiedämme, että meidän Jumalamme on sovitettu Jumala, että lunnaat meidät synneistämme on maksettu. Synnit ovat anteeksiannetut Kristuksen nimesä ja kalliissa sovintoveressä. Kun leskivaimo hetkeksi vajoaa epäilyyn pojan sairastuttua, hän muistaa syntinsä. Mutta kun hän muistaa Jumalan armon, hän selviää jälleen kestäämään.

Jumala tulee luoksemme armollisena Jumalana, rakastavana taivaallisena Isänä, ja hän rakentaa uskomme sen sanan varaan, jonka hän itse on antanut.

Kun profeetta sanoo, anna minulle ensin ja syö sinä sitten ja lupaa, etteivät jauhot lopu ruukustasi eikä öljy astiastasi, niin myös tapahtuu. Raamattu opettaa meille, että Jumala on armossaan ja anteeksiantamuksessaan ylenpalttisen runsas ja että tämä armon malja on aivan ylitsevuotavainen. Nämä sanat eivät ole turhia sanoja, vaan ne ovat Jumalan sanoja ja osoittavat, että taivaalliset aarteet, taivaallinen leipä ja taivaallinen öljy, Jumalan armosana, anteeksiantamuksen sana, autuuden sana ja pyhien sakramenttien lupaukset, eivät suinkaan lopu, vaan Jumalan armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen. Silloin meidän on helppoa uskoa myös siihen, ettei meiltä lopu sekään, mitä tähän ajalliseen elämään tarvitaan. Jumala antaa sitä tahtonsa mukaan ja oman viisautensa ja rakkautensa mukaan meille riittävässä määrin. Vaikka ajallinen leipä yli ymmärryksen käyvissä koettelemuksissa loppuisikin, ei kuitenkaan iankaikkinen.

Niin nämä kolme asiaa kulkevat käsi kädessä: Jumalan johdatus, Jumalan lasten koettelemukset ja Jumalan lasten usko. Mutta kaiken yllä lukee: "Minä olen Herra, sinun Jumalasi." Meillä on Jumala, joka elää.

Siitamaja 4.9.1983. Virret: 527:1,2,4,5; 116; 209:1,4–7; 145:1,5–8. 164.

Voittajina sodasta

Mikkelin päivänä. I vuosikerta. Epistolateksti.

Syttyi sota taivaassa: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa. Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa. Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: "Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos. Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti. Sen tähden riemuitkaa, taivaat, ja te, jotka niissä asutte! Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!" Ilm. 12:7–12.

Kun viime sodan veteraanit palasivat rintamalta kotiin, he olivat saavuttaneet tärkeän torjuntavoiton. Maamme oli säilyttänyt itsenäisyytensä ja vapautensa, ja voitiin omistautua rauhan töille. Kun Jumalan Seurakunnan hengellinen taistelu päättyy, on edessä iankaikkinen rauha ja voimme ylistää Jumalan Karitsaa minkään sitä häiritsemättä. Voittajat saavat käydä riemullisessa voittosaatossa Herransa kanssa ilojuhlaan. Mutta mikä on se sota, jossa täällä on taisteltava, ja ketkä selviytyvät siitä voittajina?

Tekstimme on Ilmestyskirjasta. Kun apostoli Johannes oli vainon johdosta karkotettu Patmos- saarelle, Jumala näytti hänelle kuvina filmin tavoin tulevia tapahtumia. Kuvien tarkoituksena oli lohduttaa Johannesta ja muita vainottuja kaikkina aikoina ja osoittaa, että Jumalan Seurakunnan asia päättyy sittenkin kaikista vastustuksista huolimatta voittoon. Ilmestyskirjan kuvat ovat suurelta osin Vanhasta testamentista ja olivat tuttuja sen ajan Israelissa. Selittäessämme Ilmestyskirjaa meidän on ymmärrettävä paitsi sen vertauskuvallinen luonne myös sen vanhatestamentillinen tausta. Emme saa selittää sen

vanhatestamentillisia kuvia nykyhetkestä käsin ja ujuttaa tekstiin omia ajatuksiamme.

1. Sodan juuret

Johannes näkee näyssä sodan syttyvän taivaassa. Hän ei näe ainoastaan pienen riidanpoikasen tai jonkin yksittäisen taistelutilanteen syttymistä, vaan pitkäaikaisen hengellisen sodan syttymisen. Kysymys on kapinasta, Jumalan syrjäyttämisestä ja yrityksestä alistaa hänet pahalaisen alhaisia päämääriä varten. Siitähän kaikki alkoi, kun eräs enkeliruhtinas ensin nousi taivaassa kapinaan eräiden toisten enkelien kanssa ja sitten vietteli ihmisen syntiin. Tämän jälkeen on käyty taistelua ihmissieluista. Jumala haluaa pelastaa, kiusaaja hukuttaa. Jumala ryhtyi taisteluun lupaamalla vaimon Siemenen, joka oli polkeva rikki käärmeen pään.

Kiusaaja langetti ensimmäiset ihmiset ja heidän mukanaan koko ihmissuvun saattamalla epäilyn alaiseksi sen, oliko Jumala todella puhunut. Kysymys ei ollut vain Jumalan sanan paikkansa pitämisestä. Tosin kiusaaja ei sitäkään tunnusta. Vaan kysymys oli vieläkin perustavammasta asiasta, nimittäin siitä, oliko Jumala todella puhunut sen, mitä Aadam oli Eevalle kertonut Jumalan sanoneen. Eeva meni tähän ansaan, mutta Aadam rikkoi tieteen, vaikka tunsikin asian todellisen laidan. Aadam halusi päästä tietämään sellaista, mikä ihmiseltä oli kiellettyä ja minkä yksin Jumala tietää. Nykyisin ei haluta tunnustaa sitä, minkä Nikaian uskontunnustus lausuu, että Jumala on puhunut. Raamattu esitetään ihmisten sanana. Jumalan sana on ihmisiltä hukassa. Väärän kokemuksen hankkiminen asetetaan kuuliaisuuden tilalle. Peruskiusaus toistaa itseään.

Alkulankeemuksen jälkeen kiusaaja on syyttänyt uskovia Jumalan edessä ja vaatinut itselleen omistusoikeutta kaikkiin ihmisiin, ei vain epäuskoisiin ja lopullisesti paatuneisiin, vaan myös niihin, joiden turvana on Jumalan armo Kristuksessa. Näitä syytöksiä vastaan Jumala on asettanut oman anteeksiantamuksen sanansa. Sen näemme Sakarjan kirjasta, kun saatana syytti ylimmäistä pappia Joosuaa, mutta Jumala puetti hänet juhla vaatteisiin. Kiusaajan raivo kohdistuu erityisesti Kristukseen ja hänestä kertovaan, meidät armahtavaan evankeliumiin.

Tätä sotaa Jumalan puolelta johtaa tekstimme mainitsema Miika-el. Suomeksi se on ihaileva huudahdus: "Kuka on niin kuin Herra!" Tämä ei tässä yhteydessä tarkoita pyhää enkeliä, vaan itse Herraa Kristusta, joka on tosi Jumala, jumaluuden toinen persoona, Jumalan Poika. Hän on käynyt ja käy tätä sotaa kahdella tavalla. Toisaalta lunastustyöllään, toisaalta sillä sanomalla, joka tuo meille hänen lunastustyönsä hedelmän eli hänen voittonsa, siis evankeliumilla. Lunastustyö on jo tapahtunut ja loppuun suoritettu. Sen on Kristus yksin tehnyt. Se on päättynyt Kristuksen voitolliseen ruumiilliseen ylösnousemukseen kuolleista. Nyt voidaan riemullisesti sanoa: "Kuolema on nieltä ja voitto saatu. Kuolema, missä on sinun voittonsi? Kuolema, missä on sinun otasi? Mutta kuoleman ota on synty, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!" (1 Kor. 15:54–57). Evankeliumin julistus, joka antaa meille tämän voiton, sen sijaan jatkuu. Sitä Kristus toimittaa profeettallisen virkansa välityksellä Pyhälä Hengellään uskovan Seurakuntansa kautta.

Kristuksen lunastustyö oli ratkaisutaistelu, jossa Kristus voitti. Mekin samalla voitimme hänen kauttansa, mutta kiusaaja hävisi. Se suuri voitto, jonka Kristus sai kärsimyksellään ja kuolemallaan, sai sinettinsä hänen ylösnousemuksessaan. Niin kaikkialla siellä, missä evankeliumia julistetaan, syöstään saatana alas taivaasta. Niin tapahtui ennen Kristusta, hänen aikanaan ja hänen taivaaseen astumisensa jälkeen sekä myös yhä edelleen. Toteutuu se, mistä Jeesus sanoi, kun hänen opetuslapsensa palasivat saarnaamasta valtakunnan evankeliumia: "Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman" (Luuk. 10:18). Niin siis siellä, missä evankeliumi Kristuksesta ja hänen voitostaan päästää meidät synneistä, kiusaajalla ei ole mitään oikeutta syyttää meitä Jumalan edessä.

Vaikka ratkaiseva taistelu on jo käyty, silti sota jatkuu. Se jatkuu täällä alhaalla. Raamattu sanoo: "Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!" (Ilm. 12:12). Lopullisesti Kristus on tuhoava vastustajansa tullessaan tuomiolle. Silloin Herra Jeesus on surmaava laittomuuden ihmisen, antikristuksen, "suunsa henkäyksellä ja tuhoava [hänet] tulemuksensa ilmestyksellä" (2 Tess. 2:8). Silloin tulee julkisesti ilmi antikristillisen paaviuden todellinen luonne.

Täällä se on nauttinut suurta kunnioitusta, mutta silloin se on joutuva ikuiseen häpeään, kun sen liittoutuminen perkeleen kanssa käy ilmi. Jumalan sanan ja oikean autuuden tien tunteville se ei ole oleva yllätys, mutta kylläkin kaikille niille, jotka ovat sitä kunnioittaneet.

2. Taistelu jatkuu maan päällä

Tekstimme kertoo, että kiusaaja enkeleineen heitettiin pois taivaasta maan päälle, missä tämä nyt pitää suurta vihaansa. Koska perkele vastustaa Jumalaa kaikissa asioissa, sekä ajallisissa että iankaikisissa, hän hyökkää niitä koskevia Jumalan säädöksiä vastaan. Koti, vanhemmat, avioliitto, esivalta, lainsäädäntö, yhteiskunnallinen vanhurskaus, kansojen rajat ja asuinpaikat, ihmisten ulkonainen elämä ja toimeentulo jne., kaikki ne ovat perkeleen moninaisen tihutyön kohteina. Mutta aivan erityisesti perkele haluaa estää ihmisen pelastumisen iankaikkiseen elämään, ja siksi kiusaaja hyökkää evankeliumin sanaa ja sakramenteja, sananjulistusta, todellista Kirkkoa ja oikeita saarnaajia vastaan ja haluaa estää evankeliumin voittokulun.

Meillä on taipumus ajatella taivaasta kovin paikanomaisesti. Se johtuu siitä, että meidän kokemuksemme on tästä fyysisestä maailmasta ja meille voidaan puhua iankaikkisista vain ajallisin kuvin. Niinpä tekstimme lohduttaa meitä sillä, että perkele on heitetty pois taivaasta Jumalan luota maan päälle. Ymmärrämme tämän todellisenä tapahtumana, mutta emme kuitenkaan esimerkiksi sellaisena, että avaruudesta olisi perkele heitetty konkreettisesti kuin peto maan päälle ja että se sitten olisi noussut jaloilleen ja alkanut vihaisena saalistuksensa. Kun kiusaaja on ajettu pois taivaasta, hänet on karkotettu Jumalan edestä, niin ettei hänellä ole mitään millä syyttää Jumalan valituita Jumalan edessä. Kun täällä lausutaan synninpäästön sana, se on voimassa myös taivaassa. Täällä olevaa uskovaa kiusaaja voi tosin ahdistaa, mutta sillä ei ole pätevyyttä Jumalan edessä. Kun uskova omistaa omalle kohdalleen evankeliumin lohdutuksen, hän saa voiton kiusaajasta ja tämän syytöksistä ja saa olla varma siitä, että se on voitto, jonka Jumala tunnustaa. Vain sillä on todellista merkitystä pelastuksen asiassa, minkä Jumala hyväksyy. Kun kiusaaja on heitetty pois taivaasta Jumalan edestä, merkitsee se siis sitä, että usko saa sen, mitä Jumalan armolupaukset lupaavat eikä perkeleellä ole

pienintäkään valtaa tulla armolupausten ja Jumalan väliin.

3. Uskovien voitto

Tekstimme lausuu: "He ovat voittaneet hänet Karitsan veren tähden ja todistuksensa sanan tähden ['tähden' on täsmällisempi käännös kuin Kirkkoraamatun 'kautta'], eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti." Niissä, jotka voittavat kiusaajan, ei ole mitään erityistä ja ihmeellistä siinä, minkä vuoksi he voittavat. Voiton salaisuus on toisaalla. Se on Kristuksen veressä ja veren voimaa julistavassa todistuksen sanassa. Kristus voitti alistumalla kärsimykseen ja kuolemaan, joka näytti tappiolta ja häviöltä. Kiusaaja karkasi häntä vastaan valheellisin todistuksin ja laittomalla, epäoikeudenmukaisella väkivallalla ja saattoi hänet Israelin paimenten ja roomalaisen esivallan tuomitsemana ristinkuolemaan Golgatalle rikkollisten paikalle pyhän kaupungin ulkopuolelle.

Se, minkä piti olla Kirkko, erotti hänet yhteydestään ja kirosi hänet, ja se, minkä piti vaalia oikeutta, kielsi häneltä oikeuden. Niin nuo molemmat, ulkonainen kirkko ja maallinen esivalta, toimivat kiusaajan käsikassaroina. Mutta Kristuksen eheä kuuliaisuus Isän tahdolle ja hänen viaton jumalverensä ei voinut kärsiä tappiota edes äärimmäisessä häpeässä ja kaikkein hirvittävimmissä, totaalisisessa hyljätyn tulemisessa eikä kuolemassakaan, vaan juuri sillä tavalla kiusaaja koki häviön ja kokee sen yhä jokaisen kohdalla, joka panee turvansa tähän vereen.

Vaikka kiusaaja yhä yrittää kieltää Kristuksen ylösnousemuksen valheita levittämällä, Kristuksen Seurakunnan todistus siitä kantaa siunattua hedelmää ja tuo hänen omilleen voiton. Sillä Seurakunta ei todista omilla ajatuksillaan, vaan Jumalan sanalla. Vanhan ja Uuden testamentin sana on se sana, minkä Jumala on puhunut. "Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään" (Joh. 20:31).

Varmuus Herran Jeesuksen Kristuksen ruumiillisesta ylösnousemuksesta antoi apostoleille rohkeuden ja voiman lähteä julistamaan evankeliumia kaikkeen maailmaan. Moni sai voiman kärsiä siinä uskossa marttyyrikuolemankin. Ristin saarna, vaikka se on maailmalle hullutus, on pelastavan uskon voimanlähde Seurakunnal-

le sen rauhan aikoina, mutta myös siihen kohdistuvissa verisissä vainoissa.

Kun sinulla on vaikeata, muista Jeesuksen veren ja Jumalan sanan voimaa. Veren ja todistuksen sanan tähden et vain kanna ristiäsi, vaan voitat. Kristus näytti asiansa kanssa joutuvan tappiolle, kun sen ajan kirkko ei ottanut häntä vastaan, vaan pilkaten hylkäsi hänen sanansa ja tuomitsi hänet kuolemaan. Kristus näytti häviävän taistelunsa, kun sen ajan esivallan edustajat eivät rientäneet hänelle avuksi vääryyttä vastaan, vaikka Rooman esivalta ei löytänytäkään hänestä syytä. Kuitenkin Raamattu todistaa hänen voitostaan: "Sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra" (Fil. 2:9–11).

Vaikeuksien ja murheiden keskellä muista: Kristus voitti sitä varten, että sinä voittaisit. Voitat hänen seurassaan. Se ei ole vain torjuntavoitto, vaan lopullinen voitto. Saat sanoa apostoli Johanneksen kanssa: "Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?" (1 Joh. 5:5).

2.10.2005. Virret 1938: 123; 215; 73; 92; 168:1,6,7.

Jeesuksen hemmoteltavina

Mikkelinpäivänä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käännä ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sen tähden, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa. Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut. Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen. Voi maailmaa viettelysten tähden! Viettelysten täytyy kyllä tulla; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys tulee! Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se pois ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen. Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; parempi on sinun silmäpuolena mennä elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvetin tuleen. Katsokaa, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa. Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut. Matt. 18:1–11.

Nykyisin pidetään hemmottelupäiviä niille, joiden elämä on raskasta. Olkoon kristityllä usein hemmottelupäiviä, jolloin hän saa Jumalan sanan äärellä kokea, mitenkä Jumala häntä hoivaa ja pajjaa evankeliumin suloisella sanalla, niin että hän saa sanaan tarttuen uskoa olevansa Jumalan hyvän huolenpidon kohteena ja jopa tuntea sydämessään siitä iloa.

Onhan kristitynkin elämässä paljon raskaita asioita; ei niin, että ne uskon kannalta olisivat raskaita, sillä uskolle kuorma on keveä, mutta ne ovat raskaita meidän heikolle lihallemme.

Ajatelkaamme, millaisiin rikkomuksiin ja synteihin olemme syylistyneet. Eikö Jumalan laki tuomitse meitä sen johdosta? Eikö omatuntomme ole arka niiden tähden? Emmekö pelkää tilintekoa tuomiolla? Kun perkele ampuu meitä kohden palavia nuoliaan ja syyttää sekä oikeista että vääristä teoista ja sanoo, ettet sinä pääse taivaaseen, on siinä kestämistä.

Mutta Vapahtajamme järjestää meille hemmottelupäiviä, jolloin hän sanallaan kaikin tavoin rohkaisee meitä, virvoittaa sielumme ja antaa tunnollemme levon tuntemisensa kautta. Tänä mikkelinpäivänä kiinnitämme huomiomme Jeesuksen suurenmoiseen rakkauteen, joka hänellä on pieniä ja kadonneita kohtaan.

1. Keitä ovat nämä pienet, joista on pidettävä huolta?

Jeesus sanoo tekstissämme opetuslapsilleen: "Katsokaa, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä." Sen, minkä Jeesus sanoo opetuslapsilleen, hän sanoo koko Kirkolleen ja samalla saarnaviran hoitajille. Sanoihan hän Pietarille: "Ruoki minun karitsoitani" (Joh. 21:15). Jeesus tahtoo, että hänen pienistään pidetään hyvä huoli.

Keitä sitten ovat nämä pienet? Sen Vapahtaja ilmaisee tekstissämme. Hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. — — Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen." Nämä pienet ovat lapsia, jotka uskovat Jeesukseen.

Toisaalla Raamatussa Jeesus sanoo: "Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle." (Mark. 10:15.) Heidän uskonsa on sitä, että he ovat ottaneet vastaan Jumalan valtakunnan. Usko on vastaanottamista. Se on sellaisen vastanottamista, joka on jo olemassa. Usko ei siis vaikuta tai aikaansaa sitä, minkä se vastaanottaa. Usko ottaa vastaan pelastuksen lahjan, sen valtakunnan, joka on vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä. Usko ottaa vastaan syntien anteeksiantamuksen, joka meille tarjotaan sanassa ja sakramenteissa. Kysymyksessä on lahjan vastaanottaminen.

Onko lasten usko sitten erilainen kuin aikuisten usko? Onko lapsissa jokin sellainen ansiollinen hyve, mikä tekee heidän uskonsa esikuvalliseksi?

Meidän on pidettävä kiinni siitä Raamatun yksiselitteisestä ja yksimielisestä tuomiosta, että jokainen ihminen on synnissä siinnyt ja syntynyt ja on itsessään syntinen eikä ole itsessään ilman uskoa Jumalalle kelvollinen. "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet." Koska tämä koskee kaikkia, se koskee myös pieniä lapsia. Pieni lapsi ei tee poikkeusta; jos tekisi, hänellä olisi kerskaamista, eikä hän aikuisenakaan olisi niin paha kuin on. Mikään lapsessa oleva ominaisuus ei tee lasta Jumalalle otolliseksi eikä hänen uskoaan esikuvalliseksi.

Mutta mikä sen tekee? Se, että hänen uskonsa on Pyhän Hengen vaikuttama. Se, että se on Jumalan teko eikä ihmisratkaisu. Sanoohan Vapahtaja: "Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt" (Joh. 6:29). Koska on kysymyksessä Pyhän Hengen vaikuttama ja aikaansaama usko eikä ihmisen ominaisuus tai ratkaisu, tämä usko on aitoa, todellista ja luottavaista. Se ei epäile eikä järkeile. Lapselle ei ole haittaa siitä, ettei hän osaa järkeillä niin kuin aikuinen. Eikä aikuisellakaan ole Jumalan valtakunnan vastaanottamisessa mitään etua järjestään, päinvastoin haittaa, koskapa Jeesus sanoo tekstissämme: "Totisesti minä sanon teille: ellette käännä ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan." Luther lausuu osuvasti: "Aikuiset käsittävät sanan korvillaan ja järjellään, usein ilman uskoa; lapset sitä vastoin kuulevat sen korvillaan, ilman järkeä ja uskolla: ja usko on sitä lähempänä, mitä vähemmän on järkeä." (W² XI, 496,42.)

Se, että lapsi ei järkeile, ei anna hänelle kykyä omasta voimastaan uskoa. Se ei tee häntä otolliseksi eikä uskovaksi. Lapsi uskoo yksistään siitä syystä, että Pyhä Henki vaikuttaa hänessä uskon. Raamatun tapa on esittää asia siten, että "rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan" (Matt. 19:23) ja ettei uskovien joukossa ole monta viisasta eikä jalosukuista (1 Kor. 1:26). Vaikka yhdelläkään ihmisellä ei ole luontaisia kykyjä myötävaikuttaa kääntymiseensä, ei edes pienellä lapsella, niin ihmisellä voi olla erilaisia vaikeuttavia tekijöitä ja uskon esteitä. Kaikissa Pyhä Henki haluaa vaikuttaa uskon, mutta totuudeksi jää, että tämä maailma rikkauksineen ja muine ihmistä kiehtovine asioineen on ihmiselle monta kertaa rakkaampi kuin Jumala ja hänen armonsa – sil-

loinkin kun Pyhä Henki totuudellaan kirkastaa tällaisille evankeliumia.

Emme ole vielä tyhjentävästi vastanneet kysymykseen, keitä nämä Jeesuksen pienet ovat. Huomasimme, että he ovat uskovia lapsia ja että heidän uskonsa on laadultaan sellaista Kristus-uskoa, jonka jokainen aikuinenkin tarvitsee taivaaseen päästäkseen. Ei ole siis eroa pienen lapsen uskolla ja aikuisen todellisella uskolla. Kysymyksessä on sama Kristukseen turvaava, syntien anteeksiantamuksen ja taivasten valtakunnan omistava usko, saman Pyhän Hengen vaikuttama usko, kohteeltaan ja sisällöltään sama usko, kuten apostoli sanoo: "yksi usko" (Ef. 4:5).

Ainakin yhteen tärkeään asiaan on vielä tämän lisäksi kiinnitettävä huomio, jotta käsittäisimme tarkasti, keitä nämä pienet ovat ja jotta osaisimme soveltaa oikein tätä lohdullista sanaa.

Se asia on tämä: pienet lapset joutuvat varttumaan monien viettelysten uhatessa, ja Jeesus haluaa, ettei mikään eikä kukaan milloinkaan saa vietellä heitä uskosta ja kadottaa heitä. Huomaatko, mitä tämä tarkoittaa? Tarkoittaahan se sitä, että myös sinä, vaikka et enää ole pieni, olet kuitenkin kerran ollut pieni ja juuri sinuunkin kohdistuu tämä Jeesuksen huolenpito. Kun sinut on pyhässä kasteessa tuotu Jeesuksen tykö ja Pyhä Henki siinä otti sinut valtakuntaansa ja Kristus siunasi sinua armollaan, saat siitä lähtien elämäsi loppuun asti olla Jeesuksen rakkaassa huolenpidossa. Voit siis hemmotella itseäsi tällä suloisella sanalla, jonka Jeesus lausuu kohta tekstimme jälkeen: "Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen" (Matt. 18:14). Kaikki Jeesukseen uskovat iästä riippumatta saavat lohduttaa itseään tällä sanalla.

2. Enkelitkin palvelevat pelastustamme

Jeesus sanoo tekstissämme: "Sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa."

Jumalan suurta rakkautta näitä Jeesuksen pieniä kohtaan osoittaa se, että hän kaitselmuksensa alueella käyttää pyhiä enkeleitään kootessaan valittunsa maailman neljältä kulmalta ja johdattaessaan Seurakuntansa perille taivaan autuuteen. Jumala ohjaa heidän avullaan tätä luomakuntaa siten, että kaiken, jopa pahankin, täytyy koitua niiden hyväk-

si, jotka saavat autuuden periä. Enkelit varjelevat meitä vaaroissa, auttavat sairaudesta paranemisessa, kuten tapahtui Betesdan lammikolla. Siitä Raamattu sanoo: "Sillä enkeli tuli määrätyllä ajalla alas lammikkoon ja sekoitti veden; se, joka siis ensimmäisenä veteen astui, kun se oli sekoitettu, parani, vaikka hän oli missä tahansa taudissa" (Joh. 5:4). Enkelit toteuttavat sairauteenkin liittyviä Jumalan rukousvastauksia. He ovat ohjaamassa ihmiselämän ratkaisevissa käänteissä, kuten elämänuran valinnassa, aviopuolison löytämisessä, vääriä ratkaisuilta varjeltumisessa, siinä, että ihminen joutuu evankeliumin vaikutuspiiriin ja että hänen on mahdollista säilyä Jumalan sanan yhteydessä tai päästä palaamaan siihen takaisin. Tällä toiminnalla kerubien silmämääränä ei ole ihmisen itsekäs ajallinen etu ja hyöty, vaan hänen iankaikkinen pelastuksensa. He johdattavat ajallisiakin asioita Jumalan toimeksiannosta siten, ettei mikään koituisi meille viettelykseksi, ja että kaikki se hyvä, mitä Jumalalta saamme, sekä myös se paha, jonka hän sallii meitä kohdata, koituisi meille ja myös muille lopulta sielun pelastukseksi. Jumala kaiken tekee ja kaiken vaikuttaa; hän on kuitenkin ilmoittanut, että hän kaitselmuksensa alueella käyttää enkeleitä palvelukseensa. Enkelit ovat "palvelevia henkiä, lähetetyt niitä varten, jotka saavat autuuden periä", sanoo Hebrealaiskirje (Hebr. 1:14).

Tämä Jumalan kaitselmuksen piiriin kuuluva enkelien toiminta on tavattoman lohdullinen. Jumala pitää meistä niin suuren huolen, että hän on komentanut enkeliruhtinaansa kaikkien muiden enkelien kanssa varjelemaan, auttamaan ja palvelemaan Jeesuksen pieniä. Jumala ei ota pois tätä palveluaan, kun lapsi varttuu aikuiseksi. Valitettavasti tämä Raamatun opetus on nykyisin paljolti ulkonaisessa kristikunnassa hämartyntä ja jäänyt sivuun, tai eräitä näitä ensimmäisen uskonkappaleen asioita sotketaan kolmannen uskonkappaleen piiriin sellaisella tavalla, jossa Jumalalle kuuluva kunnia otetaan itselle. Enkelien toiminta ei sinänsä johdata ketään uskoon, vaan he ohjaavat tätä *Jumalan luomaa maailmaa* siten, että kaikesta vastustuksesta huolimatta uskoa synnyttävät sana ja sakramentit voivat olla käytössä. Niin seurakunnat voivat toimia ja yksittäiset ihmiset voivat käyttää sanaa ja sakramentteja.

Tästä enkelien ensimmäisen uskonkappaleen piiriin kuuluvasta toiminnasta Jumalan Seurakunta antaa kiitoksen Jumalalle. Se sanoo Ilmestyskirjan kahdenkymmenen neljän vanhimman eli kaikkien aikojen Jumalan Seurakunnan kanssa: "Sinä, meidän Herramme ja meidän

Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä *sinä olet luonut kaikki, ja sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut*" (Ilm. 4:11).

Nuorempana ihmettelin, miksi tässä puhutaan vain luomisesta eikä myös lunastuksesta. Sitten tämä kohta on avautunut minulle. Siinä Seurakunta kiittää Jumalaa hänen kaitselmuksestaan, jota hän toteuttaa enkeleittensä kautta ja jossa enkelit käyttävät tätä luotua maailmaa niin, että sen on palveltava niiden parasta, jotka saavat autuuden periiä.

Kun Kristuksen armon evankeliumi kaikuu lohdutukseksemme, tuottaa se mitä suurinta iloa enkeleille. Vain yhdenkin syntisen käännytymys on niin valtava asia, että taivaassa iloitaan suuresti. Jeesus sanoo: "– on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen" (Luuk. 15:10). Saarnaviran asiana on julistaa Kristusta ristiinnaulittuna ja siten synnyttää sanalla ja kasteella lapsia Jumalalle. Tästä iloiten enkelijoukot, nuo kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta, ylistävät Kristusta ja sanovat: "Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen" (Ilm. 5:12).

Miten läheinen yhteys pyhillä enkeleillä onkaan Jumalaan. Jeesus sanoo: "Heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa." Täällä maan päällä he palvelevat meitä, taivaissa he aina näkevät Isän kasvot. Kun Jumala johdattaa ihmislasta taivaaseen enkeleittensä kautta, aika ja iankaikkisuus kohtaavat toisensa meille saatulla tavalla, mutta siten, että me saamme olla turvallisella mielellä.

3. Kristuksen pelastusteko on kaikkien pienten lohdutus

Tekstimme sanoo: "Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut." Jokainen ihminen, pienimmästä suurimpaan, oli kadonnut niin kuin eksyksissä oleva lammas tai hukassa oleva raha. Itse emme osanneet takaisin Jumalan laumaan. Jonkun täytyi meidät etsiä ja löytää. Jeesus tuli maailmaan, että hän antaisi henkensä lunnaiksi koko maailman edestä ja kantaisi ruumiissaan sen kaikki synnit ristinpuulle. Sen hän teki. Nyt hän etsii meitä niin kuin hyvä paimen etsii yhtäkin kadonnutta lammasta.

Pyhä Henki kirkastaa meille Kristusta, että me hänen voimastaan

rohkenisimme uskoa Jeesukseen ja omistaa hänen valtakuntansa. Pyhä Henki on Kristuksen Henki. Siellä missä Kristusta saarnataan uskon syntymiseksi ja säilyttämiseksi, toimii Pyhä Henki. Missä Kristuksen sovitustyöstä vaietaan, siellä ei toimi Pyhä Henki, vaan muut henget, riivaajien henget, jotka saavat ihmisen valtaansa.

Kun Pyhä Henki puhuu, hän puhuu Jumalan sanassa, ja hän puhuu niille, jotka ovat syntisiä ja tuntevat syntinsä. Hän lohduttaa heitä ja kuvaa heidän eteensä ristiinnaulitun Kristuksen. Pyhä Henki ei estä Jeesuksen tykö tulemistä, vaan hän käyttää työvälineinään evankeliumin sanaa, rippiä, pyhää kastetta ja ehtoollisen sakramenttia ja vetää niillä meidät tykönsä. Hän synnyttää ja säilyttää uskon. Hän aloittaa työnsä kristillisen kodin lapsessa jo silloin, kun hän on vielä pieni lapsi, ja hän jatkaa viime hengenvetoon asti. Tällaisessa hoivassa on meidän hyvä olla. Pyhä Henki hemmottelee meitä Jeesuksen pieniä ylenpalttisella Jumalan armolla. Kun hän saarnaa Kristusta, hän osoittaa, että Jeesus tuli sitä varten, että meillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys (Joh. 10:10). Hän kuvaa sanassa Jumalan armon ylenpalttiseksi. Hän vakuuttaa sydämemme siitä, että Kristus sovitti meidänkin syntimme ja että Jumala tahtoo juuri meidän pelastuvan. Eikä hän kutsu meitä uskomaan vain ajaksi, vaan loppuun asti, niin että voimme saada sen varmuuden, että "hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Jeesuksen Kristuksen päivään saakka" (Fil. 1:6).

Viettelyksiä on maailma täynnä. Älä sorru niihin, vaan pitäydy uskollisesti niihin välineisiin, joilla Jumala meidät varjelee. Eksymme, jos meillä ei ole rakkautta totuuteen (2 Tess. 2), varjellumme, kun Jumalan puhdas sana meidät varjelee. Pysykäämme siis sen varjeltavina, sen lohdutettavina ja sen hemmoteltavina. Sanasta avautuu kurjille syntisille ihmeellinen Jumalan rakkaus Kristuksessa. Sieltä se on tulvinut sydämellisesti meitä monia kohden. Sieltä sen armovirrat tulevat sinuakin virkistämään. Jumalan sanasta sinullekin avautuu rakastavan Isän armias syleily, jolla hän ottaa tuhlaajalapset hoiviinsa omaan kotiinsa.

Jos jo enkeleitten palvelu on ihmeellinen ja lohdullinen asia, niin sitäkin suurempi ja ihmeellisempi on Kristuksen lunastustyö. Jumala antoi ainokaisen Poikansa meille lunastukseksi, hänet, joka on Isän kanssa yhtä ja samaa jumalallista olemusta, hänet, jonka kunnia on yhdenvertainen Isän kunnian kanssa, hänet, jota kaikki Jumalan enkelit kumartavat (Hebr. 1:3,6). Raamattu sanoo: "Hän, joka ei säästänyt omaa Poi-

kaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?" (Room. 8:32). Hän vie perille asti. Herra lohduttaa ja lupaa: "Kuulkaa minua, te Jaakobin heimo, te kaikki Israelin heimon tähteet, te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti, nostaa hamasta äidinhelmasta. Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan." (Jes. 46:3–4.)

Helsinki 3.10.1999. Virret VK 1938/1943: 123; 395:1; 478:1–3,7; 479; 344.

Lapset kuuluvat kirkonpenkkiin

Mikkelinpäivänä. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

He toivat Jeesuksen tykö lapsia, että hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, nörkästyi hän ja sanoi heille: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle." Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä. Mark. 10:13–16.

Lapset ovat rakkaita vanhemmille ja isovanhemmille, mutta aivan erityisesti Jeesukselle. Omaisilla, kummeilla ja muilla läheisillä on erityinen syy tuoda lapset Jeesuksen luo ja auttaa, että lapset pienestä pitäen olisivat kuulemassa Jeesuksen puhetta ja ottamassa uskolla vastaan hänen siunauksensa. Ei riitä, että heidät on tuotu kasteessa Jeesuksen luo, vaan he kuuluvat toistuvasti kirkonpenkkiin. Tämä on nyt saarnamme aiheena.

1. Lapset tulee tuoda Jeesuksen luo

Evankeliumimme kertoo: "He toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin." Luukas sanoo: "He toivat hänen tykönsä myös pieniä lapsia" (Luuk. 18:15). Ihmisiä oli kokoontunut Jeesuksen ympärille kuulemaan hänen opetustaan. Aikuiset, varsinkin äidit, saattoivat tulla kuulemaan häntä useimmiten vain, jos he ottivat vastuulleen olevat lapset mukaansa. Nyt he olivat itse saaneet kuulla Jeesuksen opetusta, mm. avioliittoon kuuluvista kysymyksistä (Mark. 10:2–12). Mutta oli aikuisia, jotka eivät tyytyneet siihen, että he itse saivat opetusta, vaan myös lapset olivat heidän sydämellään. Asiat, joista Jeesus heille silloin puhui, olivat vielä etäällä pienen lapsen ajatusmaailmasta. He toivat lapsiaan Jeesuksen luo, että hän koskisi heihin ja siunaisi heitä.

Huomaamme, että Jeesus täysin hyväksyy tuojien toiminnan. Hän nuhtelee ankarasti estelijöitä ja ottaa lapset vastaan ja antaa heil-

le siunauksensa. Tästä havaitsemme, että ihminen tarvitsee Jeesuksen siunauksen jo pienenä lapsena, jo ennen kuin hän itse voi päättää tulemisestaan Jeesuksen luo. Tarkoituksena on saattaa lapsi sisälle Jumalan valtakuntaan, eli kuten Jeesus sanoo Matteuksen evankeliumissa: "Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut... Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen." (Matt. 18:11,14.) Kysymys on siitä, että lapset välttäisivät kadotuksen ja tulisivat taivaan iloon, sinne, missä heidän enkelinsäkin ovat. On kysymys Jeesuksen rakkaudesta kaikkia meitä ihmisiä kohtaan. Jeesus haluaa, että me kaikki tulemme osallisiksi hänen rakkaudesta jo elämämme ensi päivästä alkaen. Silloin on siihen kaikkein otollisin aika.

Lapsi tarvitsee anteeksiantamusta, koska hänellä on perisynti. Nyt kun Jeesus ei ole enää täällä kävelemässä keskellämme ja ottamassa syliinsä, meidän on tuotava lapset Jeesuksen luo siellä, minne hän on säättänyt nimensä muiston ja luvannut siunata meitä. Tämä tapahtuu pyhässä kasteessa. Siinä Jeesus tekee saman, mitä hän teki tuolloin ilman välineitä. Siinä hän ottaa lapsen syliinsä, laskee kätensä hänen päälleen ja siunaa häntä.

Meidän on hyvä palauttaa mieliimme, että itsekin olemme olleet noita Jeesuksen pieniä, kun meidät lapsena tuotiin pyhässä kasteessa Jeesuksen siunattaviksi. Meitäkin, jotka nyt olemme isoja, koskee yhä Jeesuksen sana: "Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut... Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen." Jotta siunaus ei jäisi vain lyhyeksi aikaa lapsuutemme ensi vuosiin, vaan tuottaisi satoa iankaikkiseen elämään ja säilyttäisi meidät uskossa loppuun asti, Jeesus käski opettaa meille Jumalan sanaa, niin että hänen hoitava ja ruokkiva paimenäänensä veisi meitä päivällä viheriäille niityille ja yöksi suojaan lammastarhaan ja pitäisi meidät myös tietoisina siitä siunauksesta, jonka kasteessa saimme. Sitä varten hän on antanut meille seurakunnan ja pastorin. Kun meille opetetaan, että kasteessa olemme uudestisyntyneet Jumalan lapsiksi ja päässeet Jumalan kanssamme tekemään lujaa armoliittoa, kasteemme lohduttaa meitä. Koska se on Jumalan puolelta vahva, sitä ei voi meiltä riistää koko elämämme aikana, vaan saamme siihen parannuksessa aina palata.

On kuitenkin oma taistelunsa lasten tuomisessa Jeesuksen tykö. Estelijöitä on, koska juuri tähän asiaan kiusaaja haluaa puuttua ja estää sen. On murheellista nähdä, miten suuri penseys lasten kristillisessä kasvatuksessa vallitsee. On vaikeata saada pyhäkoulunopettajia. Lapsia ei tuoda mukaan, vaikka heille järjestetään opetusta. Heitä jätetään pois, kun seurakunta kokoontuu yhteiseen jumalanpalvelukseensa. Sillä, joka estää lapsia tulemasta, on oleva kova tilinteko. Onhan Jeesus sanonut: "Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen" (Matt. 18:6). Viettelemisen ei tarvitse olla aktiivista ollakseen tehokasta. Passiivisuus tekee aivan saman. Lapsi näantyy nälkään, vaikka muu perhe söisi kuinka hyvin, jos lapselle ei anneta ruokaa. Lapsen paikka on kirkonpenkissä, oman seurakunnan pyhäkoulussa, raamattuleireillä ja muissa tilaisuuksissa.

Niillä, joiden kotiin tai lähipiiriin Jumala on uskonut lapsia, on oivallinen tilaisuus olla Jeesuksen työtovereita ja viedä lapsia hänen siunattavikseen, ei vain kasteessa, vaan myös sen jälkeen Jumalan sanalla. Se on paljon iloa antava tilaisuus.

Vanhuudessa palautuu mieleen lapsuus. Kun sen paljon puhuviin mielikuviin kuuluvat kauniit, turvalliset muistot Jeesuksesta, hänen rakkauttaan julistavat Raamatun kertomukset, ja herkä, puhuttelevat laulut ja virret, vanhus voi kokea turvallisuutta, rauhaa ja autuuden iloa Jeesuksen tähden, joka antoi henkensä hänen edestään ja sovitti hänen syntinsä.

Jos Jeesus puuttuu lapsuuden muistoista, puuttuu jotakin hyvin tärkeitä.

2. Mitä tapahtuu, jos lapsia ei tuoda Jeesuksen luo

Jos lapsia ei tuoda kirkonpenkkiin, sillä on omat vaaralliset seurauksensa. Sen näemme Jeesuksen sanasta: "Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle." Taivaaseen pääsemme vain, jos meillä on lapsenomainen usko. Jeesus osoittaa, että taivas on suljettu niiltä, jotka järjeilevät uskonasioissa. Usko, joka pelastaa ja jonka Pyhä Henki vaikuttaa, on lapsenomainen. Se ottaa vastaan Jumalan lahjan sellai-

sena kuin se on. Jos emme kanna huolta lastemme hengellisestä hyvinvoinnista ja jos torjumme lapset kirkonpenkistä, emme ole lapsenomaisia Jeesuksen opetuslapsia. Korkeitten apostoleitten oli palattava lasten tasolle uskon asioissa ja sallittava lasten tuominen Jeesuksen tykö. Emme ole poikkeus.

Jos kuitenkin jäämme järkeilymme vangeiksi, meiltä häviää lapsenomainen luottamus Jumalan armoon Kristuksessa ja me itse olemme suuressa vaarassa menettää ne vähäisetkin uskon rippeet, mitä vielä ehkä on jäljellä. Jos emme tee parannusta, usko häviää ja jäljelle jää jokin merkityksetön aivousko. Lapset ja nuoret kirkonpenkissä on merkki seurakunnasta, jolla on vielä näinä luopumuksenkin aikoina tulevaisuutta. Heidän puuttumisensa on lähestyvän lopun merkki.

Seurakunnalle on annettu iankaikkisen elämän sana, tuo lohdullinen anteeksiantamuksen evankeliumi. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee sitä. Jokainen saa sen itselleen uskolla omistaa. Jumalan kunnian ja armon evankeliumi on Kirkon korkein aarre, kuten Luther lausui 62. teesissään. Pitäkäämme se käytössä ja samalla arvossa ja kunnialla. Tarjotkaamme ja välittäkäämme se lapsille, nuorille ja keille hyvänsä saamme tilaisuuden sitä julistaa. Muistakaamme, että Jumala on pitkämielinen, armollinen ja laupias. Hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat tuntemaan totuuden ja pelastuvat. Pitäkäämme samalla mielissämme, että Jumalan kärsivällisyydellä on rajansa, joiden määrittäminen ei ole meidän vallassamme.

Mikä on suurinta Jumalan valtakunnassa

Mikkelinpäivänä. III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

He saapuivat Kapernaumiin. Ja kotiin tultuaan hän kysyi heiltä: "Mistä te tiellä keskustelitte?" Mutta he olivat vaiti; sillä he olivat tiellä keskustelleet toistensa kanssa siitä, kuka oli suurin. Ja hän istuutui, kutsui ne kaksitoista ja sanoi heille: "Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija." Ja hän otti lapsen ja asetti sen heidän keskellensä; ja otettuaan sen syliinsä hän sanoi heille: "Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut; ja joka minut ottaa tykönsä, se ei ota tykönsä minua, vaan hänet, joka on minut lähettänyt." Johannes sanoi hänelle: "Opettaja, me näimme erään, joka ei seuraa meitä, sinun nimessäsi ajavan ulos riivaajia; ja me kielsimme häntä, koska hän ei seurannut meitä." Mutta Jeesus sanoi: "Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa. Sillä joka ei ole meitä vastaan, se on meidän puolellamme. Mark. 9:33–40

Mikä on suurinta Jumalan valtakunnassa, Kristuksen Kirkossa? Mitä asioita sinä arvostat? Ihailenko paaveja, metropoliittoja ja piispoja heidän komeissa virkapuvuissaan ja ajatteletko, että juuri sellainen edustaa sitä, mikä on suurta ja korkeasti pyhää? Vai onko sinulla ehkä mielessäsi jokin toinen arvostuksen kohde? Jeesus ohjaa meidät tekstissämme katsomaan, mikä Jumalan valtakunnassa ja pelastuksemme asiassa on tärkeintä.

1. Lapsenomainen usko omistaa sen pelastuksen, minkä Kristus on meitä varten valmistanut

Pelastuksessamme on perustavan tärkeä asia se palvelus, jonka Herramme Kristus suoritti meidän hyväksemme. Välttämätöntä on myös sen vastaanottaminen uskolla. Muuten emme pelastu. Sen vuoksi siinä palvelustoimessa, jonka Jeesus oli uskonut apostoleilleen, oli tärkeätä ymmärtää lasten arvo, noiden pienten karitsaisten, jotka uskovat Jeesukseen. Jeesus asetti apostoliensa eteen pienen lap-

sen ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sen tähden, joka nöyryyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa." (Matt. 18:3–4.) Hän sanoi myös: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle." (Mark. 10:14–15.) Pieni, pyhässä kasteessa Jeesuksen luo tuotu lapsi uskoo ja on puhdas Jumalan edessä Jeesuksen vanhurskauteen pukeutuneena. Se on Pyhän Hengen työ. Siihen ei liity mitään lapsen omaa tekoa. Se vuoksi se on pyhää ja Jumalalle otollista, ja sen suuremmaksi ei kukaan meistä voi tulla taivasten valtakunnassa. Tämä suuruus on Kristuksen vanhurskautta, pyhyyttä ja puhtautta. Siinä Kristuksen kärsimys ja kuolema, sovitus ja verenvuodatus ovat kaikki kaikessa ja Kristus saa kiitoksen työstään ja Jumala kunnian armostaan ja rakkaudesta.

Muistamme Jeesuksen sanat: "Ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä monen edestä" (Mark. 10:45). Tällä sanalla hän osoitti maailmaan tulonsa tarkoituksen. Tämän ottaa vastaan usko, sellainen usko, joka on lapsella ja jollainen meilläkin tulee olla, jos mielimme pelastua. Haluathan sinäkin päästä taivaaseen? Sinne tulet armosta, yksin Jeesuksen sijaissovituksen tähden, ilman omia tekojasi. Kaikki on armoa, ansaitsematonta Jumalan hyvyyttä meitä suuria syntisiä kohtaan. Onkin suuresta, aivan korvaamattomasta merkityksestä, että niin on. Voimme olla varmoja pelastuksesta, koska se perustuu Jeesuksen täytettyyn työhön ja koska uskon vaikuttaa Pyhä Henki sanalla ja sakramenteilla. Jos se riippuisi meidän teoistamme tai persoonamme suuruudesta ja arvosta, emme koskaan voisi olla varmoja, että tekomme riittävät tai että olemme kyllin arvokkaita. Samalla vielä halveksisimme Kristuksen työtä, koska emme katsoisi sitä riittäväksi. Kulkisimme kuuroina ohi Jeesuksen sanan, kun hän sanoi ristillä: "Se on täytetty."

Lapsenomainen usko iloitsee Kristuksen tuomasta pelastuksesta ja kiittää siitä Jumalaa. Suurella työllään ja mittaamattoman arvokkaalla jumalverellään hän osti meidät vapaiksi kaikesta, mistä emme voineet vapaiksi tulla omien tekojemme varassa.

2. Suurinta elämässämme on palvelu, toiminta toisten pelastuksen hyväksi

Kristus tuli etsimään sitä, mikä on kadonnut. Tässä hän ei halveksinut ketään, ei lasta eikä aikuista. Samalla hän osoitti apostoleilleen, etteivät he saa halveksia pieniä lapsia, vaan heidän tulee sallia heidän tuomisensa Jeesuksen tykö. Matteuksen evankeliumin 18. luvussa Jeesus asettaa ensiksi lapsen opetuslasten eteen uskovan esikuvaksi. Sitten hän kertoo vertauksen kadonneesta lampaasta ja lausuu: "Katsokaa, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa. Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut." (Matt. 18:10–11.) Sitten hän puhuu rikkoneen veljen voittamisesta kolmessa asteessa. Sitten hän vastaa kysymykseen: kuinka monta kertaa tulee antaa anteeksi, ja lopuksi kertoo vertauksen armottomasta palvelijasta. Näin hän osoittaa suuren rakkautensa ja armotahtonsa syntisiä kohtaan ja samalla esittää apostoleilleen, mikä on heidän tehtävänsä syntisen etsimisessä ja pelastamisessa. Sen tulee alkaa lapsista ja ulottua kaikkiin.

Etsimisen tulee olla palvelemista, itsensä alttiiksi antamista. Lähökohtana eivät ole suuret massat, vaan yksi ihminen. Huomaa, miten Raamattu korostaa yhtä ihmistä. Näin se sanoo: "Joka viettelee *yhden* näistä pienimmistä..." "Jollakin ihmisellä on sata lammasta ja *yksi* eksyy..." "Jos sinun veljesi rikkoo sinua vastaan..." "Tuotiin hänen eteensä *eräs*, joka oli velkaa kymmenen tuhatta leiviskää..." "Niin *eräs* hänen kanssapalvelijoistaan..." Toistuvasti on puhe yhdestä, jota etsitään. Evankeliumit sisältävät monia kertomuksia siitä, kuinka Jeesus keskusteli yksittäisten ihmisten kanssa ja ohjasi heitä uskon tielle ja uskon tiellä. Niin myös apostolien tuli tehdä eivätkä he saaneet halveksia pientä lasta eikä yksittäistä ihmistä. Samoin tulee toimia seurakunnan ja sen palvelijoiden saarnavirassa kaikkina aikoina. Kun jo yksikin on Jeesukselle tärkeä, olet sinä myös. Hän etsii sinua nostaakseen sinut olalleen ja kantaakseen sinut taivaan kotiin pyhien enkeliensä, noiden vanhurskaiden luo, jotka eivät ole eksyneet.

Kun Jeesuksen asettama saarnavirka etsii palvelullaan syntisiä, se etsii heitä, jotta he tuntisivat hänet, joka on antanut itsensä alttiiksi kaikkien edestä. Tässä työssä ei ole mitään Jumalan asettamaa arvojärjestystä eri työntekijöiden välillä, vaan Jeesus sanoo: Yksi on tei-

dän Isänne ja te olette kaikki veljiä. Hän on myös sanonut: Jolle on paljon annettu, siltä sitä enemmän vaaditaan. Lahjat ovat erilaisia, ja siinä suhteessa on eroa palvelijoiden kesken. Kenelle on annettu runsaasti leivisköitä, hänen tulee niillä palvella uskollisesti toisia eikä vaatia niiden vuoksi itselleen palvelua. Jeesus sanoo: "Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija." Tällä Jeesus ei tarkoita antikristillistä matkimista, jolla annetaan sellainen kuva kuin seurattaisiin tätä sanaa, vaikka itse asiassa tehdään päinvastoin. Kun paavi vaatii itselleen johtoasemaa maailman ruhtinaiden joukossa ja määrää asioita, jotka ovat yksin Jumalalle kuuluvia, hän ei ole viimeinen eikä kaikkien palvelija, vaikka käyttääkin itsestään nimeä "Jumalan palvelijain palvelija". Jeesuksen asettama esikuva on ylen korkea, johon yksikään ihminen ei yllä. Jäämme siihen, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Olemme monessa asiassa turmeluksemme tähden viimeisiä. Jumalan mielen mukaisessa palvelussa saisimme olla ensimmäisiä, mutta valitettavasti emme ole.

Tekstissämme kerrotaan miehestä, joka paransi sairaita Jeesuksen nimessä. Hän ei kulkenut opetuslapsijoukon mukana. Niinpä opetuslapset kielsivät häntä toimimasta. Jeesus sanoi silloin: "Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa. Sillä joka ei ole meitä vastaan, se on meidän puolellamme." Tämä on harvinainen ja monessa suhteessa ihmeellinen kohta. Jeesus tunnustaa miehen toiminnan. Millä tavoin mies oli saanut kutsun toimia Jeesuksen asialla, on meille salaisuus. Raamattu ei sitä kerro. Tuolloin elettiin murrosvaihetta. Jeesus vasta ohjasi opetuslapsiaan kohti Uuden liiton seurakunnallisuutta, jossa saarnavirkaan kutsutaan seurakunnan välityksellä. Mies näyttää olleen kuin Vanhan liiton profeetta, joka oli saanut suoran kutsun Jumalalta. Markus kertoo evankeliumissaan tämän tapauksen tässä yhteydessä, jossa on kysymys siitä, kuka on suurin ja jossa Jeesus torjuu antikristillisen hengen. Niin hän osoittaa, ettei pätevään toimintaan kristillisen Kirkon saarnavirassa tarvita ns. apostolistaa seuraantoa, kuten paavikirkko opettaa. Saarnavirkaan voidaan pätevästi tulla jopa ohi apostolien, myös ohi ns. Pietarin istuimen eli paavin. Siihen ei kuitenkaan tulla skismaattisesti siten, että ollaan apostoleja ja heidän perustukselleen rakennettua Seurakuntaa vas-

taan. Kirkolla ei myöskään tarvitse olla yhteistä yli maapallon ulottuvaa organisaatiota, jonka päänä olisi paavi tai joku muu. Silloin, kun toimitaan oikein, palvellaan pyhällä saarnaviralla sieluja niin, että ne tulevat pimeyden vallasta Jumalan sanan valkeuteen ja armon osallisuuteen. Tämä taas tapahtuu paikallisissa seurakunnissa, joita yhdistää Hengen yhteys, kun ne ymmärtävät Jumalan sanan evankeliumin mukaisesti, mutta joilla ei välttämättä tarvitse olla yhteistä ulkonaista maailmanlaajuista organisaatiota.

Kun Kristus on tullut palvelemaan meitä, mekin haluamme palvella toisiamme Kristuksen armon uskollisina huoneenhaltijoina hänen paikallisena seurakuntanaan.

Tampere 3.10.2004.

Anna kunnia Jeesukselle

Mikkelinpäivänä. III vuosikerta. Evankeliumi.

Hänen tykönsä pyhäkössä tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät. Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: "Hoosianna Daavidin pojalle", niin he närkästyivät ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Niin Jeesus sanoi heille: "Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen'?" Matt. 21:14–16.

Mikkelin päivänä on tullut tavaksi puhua paitsi enkeleistä myös lapsista, koska heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina taivaallisen Isän kasvot. Jeesus asetti uskovan lapsen kaikille uskon esikuvaksi. Kun Jeesus ratsasti julkisesti Messiaana Jerusalemiin, lapset antoivat hänelle ylistyksen. Jeesus lainasi Raamattua: "Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen." Niin ottakaamme mekin lapset esikuviksemme ja antakaamme kunnia Jeesukselle.

1. Anna kunnia Jeesukselle hänen persoonansa tähden

Lapset huusivat Jeesukselle: "Hoosianna Daavidin pojalle." Jeesukselle kuuluu kunnia hänen persoonansa vuoksi. Lapset kutsuvat Jeesusta Messias-nimellä "Daavidin poika". Jumala oli luvannut kuningas Daavidille asettavansa hänen kupeittensa hedelmän hänen valtaistuimelleen. Tästä pojastaan Daavid kirjoittaa: "Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi" (Ps. 110:1). Messias oli oleva sekä Daavidin poika että Daavidin Herra.

Tällainen usko oli niillä, jotka odottivat Messiaaksi syntisten Vapahtajaa. He antoivat kunnian Jeesukselle. Sellaista uskoa ei ollut niillä, jotka odottivat Messiaaksi kansallista vapauttajakuningasta. He eivät antaneet kunniaa Jeesukselle, vaan ristiinnaulitsivat hänet rikollisena rikollisten paikalle. Tekstimme kutsuu meitä lasten joukkoon ylistämään Jeesusta Daavidin poikana, joka on Daavidin Herra.

Kun kristillinen Kirkko tunnustaa Jeesuksen todellisen jumaluuden, se ei tee sitä vain muodollisena oppilauseena, vaan yhdistää Jeesuksen jumaluuteen myös Jumalan teot ja Jumalan ominaisuudet. Siihen kuuluvat luominen, kaikkivalta, kaikkietävyys ja erehtymättömyys. Alennuksen tilassa Jeesus ei kuitenkaan aina käyttänyt kaikkia jumalallisia ominaisuuksiaan. Niinpä hän ratsastaa aasilla ilman jumalallista kirkkautta. Se ei estä lapsia ja muita lapsenmielisiä antamasta hänelle ylistystä. Taivaaseen astuttuaan Jeesus on inhimillisen luontonsa puolesta korotettu Jumalan oikealle puolelle yhtäläiseen kunniaan ja valtaan Isän kanssa ja hallitsee iankaikkisesti.

Raamatun mukaan Jeesukselle kuuluu antaa yhtäläinen kunnia kuin Isälle. Jeesus sanoo: Isä "on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt." (Joh. 5:22–23.) Ne, jotka eivät anna Jeesukselle yhtäläistä kunniaa Isän kanssa, eivät ole kristittyjä eivätkä palvele oikeata Jumalaa.

Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen opetuslapset ymmärsivät entistä syvemmällä tavalla Jeesuksen jumaluuden. Tuomas huudahti: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" (Joh. 20:28). Kun Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen Galileassa ja antoi lähetyskäskynsä, "he kumartaen rukoilivat häntä", vaikka vielä "muutamat epäilivät" (Matt. 28:17). Siellä, missä Jeesusta uskossa avuksi huudetaan, tunnustetaan hänen jumaluutensa. Tunnustamme Pyhässä Kolmiykseydessä yhden Jumalan ja kolme persoonaa, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen. Siten jokainen jumaluuden persoona saa jumalallisen kunnian. Tämä tieto Jumalan kolmiykseydestä on salaisuus, jonka Jumala on ilmoittanut ja jonka käsittämiseen älymme ei riitä. Se on vain uskossa otettava vastaan.

Jerusalemiin ratsastaa mies, joka oli varttunut lapsesta miehuuteen, ei vain kokonsa puolesta, vaan myös "viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä" (Luuk. 2:52) syntiin syyllistymättä. "Niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden" (Hebr. 5:8). "Sillä sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa" (Hebr. 2:18). Vapahtajamme ei ole vain tosi Jumala, vaan myös tosi ihminen yhdessä ja samassa persoonassa. Niin kuin lapset ja lapsenmieliset ylistivät heidän keskitseen ratsastavaa miestä ja levittivät hänen tielleen vaatteita, niin

meidänkin tulee antaa kunnia Jeesuksen koko persoonalle. Tämän jumalihmisen edessä pitää kaikkien polvien notkistuman ja tunnustaman, että hän on Herra, kun hän ilmestyy kirkkaudessaan kaikkien pyhien enkeleittensä kanssa. Silloin osoittautuvat silmänräpäyksessä valheellisiksi kaikki ihmisten puheet, joilla he ovat kieltäneet hänen jumaluutensa.

2. Anna kunnia Jeesukselle hänen työnsä tähden

Kun Jeesus ratsasti Jerusalemiin, pääsiäisjuhla oli lähellä ja kansa valmistautui siihen. Mutta se ei tiennyt, millainen juhla siitä tulee. Pääsiäislammas oli katsottu valmiiksi teurastusta varten Egyptistä vapautumisen muistoksi. Kansaa oli kokoontunut Jerusalemiin. Elettiin suuren juhlan odotuksen tunnelmissa. Samalla hetkellä, kun oli määrä teurastaa pääsiäislammas temppelissä, Jeesus, Jumalan Karitsa, antoi henkensä. Tuskinpa pääsiäislammasta voitiin teurastaa, sillä temppelin esirippu repesi kahtia ja kaikkeinpyhin paljastui, maa järisi ja kalliot halesivat. Varsinaisen pääsiäisjuhlan päätapahtumat siirtyivät pois kaupungista. Ne olivat kaupungin ulkopuolella rikollisten paikalla Golgatalla ja läheisessä yrttitarhassa, minne Jeesus haudattiin ja mistä hän nousi ylös kuolleista. Sen jälkeen oikea pääsiäinen on siellä, missä saarnataan evankeliumia Jeesuksesta ja se uskotaan.

Kun Jeesus ratsasti aasilla Jerusalemiin, hän oli menossa avaamaan meille esiripun päästäksemme hänen kanssaan Jumalan luo. "Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on suuri pappi, Jumalan huoneen haltija, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä" (Hebr. 10:19–22). Kun Jeesus maksoi syntivelkamme, hän poisti kaikki esteet, jotka sulkiput meiltä pääsyn Jumalan tykö. Jeesuksen, Jumalan Pojan, pyhä veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä, ja me saamme käydä Jumalamme tykö. Tämän Jeesus on saanut aikaan. Antakaamme siis kunnia – ei vain Jeesuksen persoonalle – vaan myös hänen työelleen.

Miten voimme antaa kunnian Jeesuksen työlle?

Kun lapset ja kansa sanoivat häntä Daavidin pojaksi, he tunnustivat hänet Messiaaksi ja yhdistivät häneen häntä koskevat Raamatun Messias-ennustukset. Niissä kuvataan hänen lunastustyönsä. Nämä kuvaukset ovat toisaalta kaikenkattavia, kuten ensimmäinen evankeliumi, joka kertoo, että vaimon siemen on polkeva rikki käärmeen päähän. Toisaalta ne ovat kuvia hänen elämästään, kärsimyksensä ja voitostaan. Sellaisia olivat seremonialain säädökset uhreineen, juhliineen ja Israelin valtiota koskevina lakeineen. Sitten olivat monet yksityiskohtaiset ennustukset hänen neitseellisestä syntymästään, hänen opetuksestaan, ihmeteoistaan, kärsimyksensä ja voitollisesta ylösnousemuksestaan. Messiaan työssä oli uskovien israelilaisten sielun turva. Me annamme kunnian Jeesuksen työlle turvautumalla hänen lunastustyöhönsä. Siinä, kun uskomme Jeesukseen, saa Jeesus ja koko Kolmiykeys kunnian.

Jos sen sijaan ajattelempa, että Jeesus on enemmän tai vähemmän apuna pelastuksessamme ja me itse suoritamme siitä osan, emme anna kunniakaan Jeesukselle. Silloin vähennämme siitä, mitä Jeesus on tehnyt meidän edestämme. Paavikirkko vähentää karkealla tavalla Jeesuksen lunastustyöstä, kun se opettaa, ettei Jeesus ole sovittanut kaikkia syntejä, vaan että ihmiselle itselleen jää vielä osaksi syntien sovitus. Kristuksen kärsimyksen ja ansion vähättelyyn syyllistyvät myös kaikki synergistit, kun he katsovat ihmisessä olevan syntiinlankeemuksen jälkeen vielä hengellisiä voimia, niin että hän kykenisi vaikuttamaan myötä kääntymyksessään.

Kristus maksoi täyden hinnan koko syntiturmeluksemme tähden. Olimme synteihimme kuolleita. Emme pystyneet tekemään mitään pelastuaksemme. Jeesus kärsi koko hengellisen kuolemantilamme tähden, myös sen synnillisyytemme tähden, että olemme niin turmeltuneita, ettemme voi myötävaikuttaa kääntymyksessä. Turmeluksemme merkitsee täydellistä hengellisen turmeluksen tilaa. Se oli kapinaan nousu Jumalaa vastaan ja yritys panna hänet pois valtaistuimelta. Sen tähden Jeesus joutui huutamaan suuressa tuskassa: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit." Koska ihminen oli hylännyt Jumalan eikä sitten enää muuta voinut, Jeesus joutui vastavasti meidän sijaisena Jumalan hylkäämäksi. Häneltä saamme täyden avun kurjaan tilaamme. "Hoosianna Daavidin pojalle." Antaamme kunnian Jeesuksen työlle, tunnustamalla turmeluksemme pe-

rinpohjaisuus ja tarttumalla täyteen armoon, jonka Jeesus meille hankki.

Jeesuksen ansiosta meillä on evankeliumi. Enkelit halajavat siihen katsahtaa. He iloitsevat, kun sitä julistetaan, ja edistävät sen kulkua maailmassa. Kun syntinen kääntyy ja uskoo evankeliumin, on taivaassa suuri ilo. Kun Kristus viimeisenä päivänä tulee noutamaan Seurakuntansa taivaaseen, hän saapuu kirkkaudessaan kaikkien enkeleittensä kanssa. Silloin yhdymme täydestä sydäimestä Jeesuksen saanaan: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt." (Matt. 11:25–26.)

Virret VK 1938: 524; 215; 123; 122; 232; 237; 236.

Tule taivaan portille!

Mikkelinpäivänä. Vanhan testamentin teksti.

Niin Jaakob lähti Beersebasta mennäksensä Harraniin. Ja hän osui erääseen paikkaan, johon yöpyi, sillä aurinko oli laskenut; ja hän otti sen paikan kivistä yhden, pani sen päänsä alaiseksi ja asettui nukkumaan siihen paikkaan. Niin hän näki unta, ja katso, maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat niitä myöten ylös ja alas. Ja katso, Herra seisoi hänen edessään ja sanoi: "Minä olen Herra, sinun Isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala. Tämän maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi. Ja sinun jälkeläistesi paljous on oleva kuin maan tomu, ja sinä leviät länteen ja itään, pohjoiseen ja etelään, ja sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä. Ja katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennen kuin olen toteuttanut sen, minkä minä olen sinulle puhunut." Silloin Jaakob heräsi unestansa ja sanoi: "Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt". Ja pelko valtasi hänet, ja hän sanoi: "Kuinka pelottava onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti." Ja Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle. Ja hän kutsui paikan Beeteliksi; mutta ennen oli kaupungin nimenä Luus. Ja Jaakob teki lupauksen, sanoen: "Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenyksin". 1 Moos. 28:10–22.

Johdantoa

Raamatun aikoihin kaupungin portilla oli vilinää: käytiin kauppaa, kannettiin tullia, hoidettiin avioliitto- ja oikeusasioita, luettiin

kuulutuksia, kerrottiin ennustuksia, istuttiin ja tarinoitiin, kuultiin kuulumisia, tultiin sisään kaupunkiin ja lähdettiin siitä ulos. Porttia puolustettiin, sillä jos vihollinen sai sen haltuunsa, kaupungin katsottiin kukistuneen ja alistuneen vihollisen valtaan.

Vilkas, mielenkiintoinen hyörinän paikka on myös taivaan portti. Meitä kutsutaan: Tule taivaan portille!

1. Missä on taivaan portti?

Joku voi kuvitella, että taivaan portille tullaan vasta kuoleman jälkeen ja että pyhä Pietari katsoo siellä tarkasti, kenet laskee sisään, kenet ei. Tämä on surkea kuva taivaan portista. Ei sinne tulla vasta kuoleman jälkeen, vaan jo ennen kuolemaa. Raamattu nimittäin sanoo: "Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio" (Hebr. 9:27). Ja: "Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai paha." (2 Kor. 5:10) Raamattu sanoo täällä ajassa olevalle Seurakunnalle: "Te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö" (Hebr. 12:22). Jumalan kaupunkiin käydään sisälle jo täällä ajassa, ei vasta kuoleman jälkeen.

Jos haluamme tulla elämään sisälle, on taivaan portille tultava jo tässä elämässä ja päästävä taivaallisen Jerusalemin asukkaaksi, sillä kuoleman jälkeen on tuomio. Se pidetään sen mukaan, onko täällä uskonut vai ei. Jeesus on sanonut: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:20). Uskon kautta käymme sisälle Jumalan valtakuntaan.

Katso Jaakobia! Hän on matkalla Beersebasta Harraniin. Hänen jalkansa ovat tukevasti maan kamaralla. Hän panee kovan kiven pielukseksi päänsä alle ja nukkuu. Ei hän uneksi olevansa poissa tästä elämästä, vaan Herra ilmestyy hänelle unessa ja antaa hänelle lupauksen siunauksestaan. Kun Jaakob herää, hän sanoo: "Kuinka pelottava onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti." Siinä oli taivaan portti, siinä, missä Jumala oli hänelle puhunut ja missä hän herättyäänkin vielä oli.

Niin, missä on taivaan portti? Onko meidän mentävä Israelin maalle? Ei suinkaan. Ei edes myöhemmin Beeteliksi sanotusta kaupungista tullut Israelin kansalle se paikka, johon Herra keskitti jumalanpalveluksen, vaan Jerusalemistä. Välillä sekin hävitettiin, ja kansa vietiin karkotukseen.

Vanha testamentti kuvaa taivaan portille käymistä seuraavasti: "Kaikki pakanakansat virtaavat sinne" (Jes. 2:2). Tämän johdosta uskonpuhdistaja Martti Luther lausuu: "[Tämä] kaikki on ymmärrettävä hengellisesti, vaikka hän puhuukin konkreettisesta paikasta. Täytyi näet olla jokin tietty paikka, missä evankeliumi sai ensin alkunsa." (W² VI, 31,g). Luther selittää asiaa tarkemmin: "Yleistävää sanontaa 'kaikki pakanat' ei tule ymmärtää siten, että kaikki pakanat kääntyisivät. Tosin sanassa ilmoitettu Jumalan tahto on, että hän haluaa kaikkien pelastuvan (1 Tim. 2:4), ja siksi evankeliumi leviää kaikkeen maailmaan, niin ettei ole paikkaa, missä evankeliumia ei saarnata. Mutta vaikka kaikki eivät ota evankeliumia vastaan, niin kaikkialla kääntyy joitakuita. Evankeliumia ei näet saarnata turhaan, vaan se pyhittää ja tuottaa hedelmää joka paikassa, kuten profeetta sanoo (Jes. 55:10–11). Sen vuoksi tämä kohta palvelee sananpalvelijoiden vahvistukseksi, jotta he eivät epäilisi sanan hengellistä eteenpäin menoa, kun he näkevät, että vain harvat sitä kuulevat. Sillä sanan virran kautta tulee päivittäin yhä lisää uskovia Kirkkoon." (W² VI,33).

Taivaan portti on siis täällä maan päällä. Se on siellä, missä Jumala asuu, ja hän asuu siellä, missä on hänen sanansa, pyhä evankeliumi, siellä, missä on side- ja päästöavain, siellä, missä ovat laki ja evankeliumi, kumpikin sille kuuluvalla paikalla ja toisistaan oikein erotettuina. "Siellä on Jumalan huone ja taivaan portti kaikkialla maanpiirissä, missä vain Jumalan sanasta ja sakramenteista puhtaasti opetetaan", lausuu uskonpuhdistaja. (Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25 – 31, s. 330.)

Kun sinulle julistetaan Jumalan sanaa, olet tullut taivaan portille. Mutta älä jää ulkopuolelle, vaan astu sisään taivaalliseen Jerusalemiin. Käy sisään uskossa ollaksesi siellä kerran myös näkemisessä osallisena autuaitten ylösnousemuksesta. Ota taivasten valtakunta vastaan lapsen tavoin.

2. Mitä taivaan portilla tapahtuu?

Katsokaamme nyt toiseksi, millaisia tapahtumia on taivaan portilla. Jaakob näki näyssä: "Maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat niitä myöten ylös ja alas." Tästä samasta asiasta Jeesus lausui: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle" (Joh. 1:51).

Tämä on ihmeellinen salaisuus, joka on ilmoitettu Jumalan lapsille. Taivas on avoinna, ei suljettuna eikä miekoin vartioituna, kuten lankeemuksen jälkeen oli paratiisin portti. Vaan pyhät enkelit nousevat ylös ja laskeutuvat alas Ihmisen Pojan päälle. Kristus, ihmiskunnan edustaja ja takuumies, ei ole ainoastaan välittömässä yhteydessä taivaalliseen Isään oman persoonansa puolesta, vaan hän edusti Jumalan edessä meitä ja koko ihmiskuntaa lunastustyötä tehdessään. Siinä enkelit tekivät hänelle palvelusta. Jaakob sai ilmoituksen, että hänen siemenessään kaikki kansat tulevat siunatuiksi. Mutta sen lisäksi hänelle, tuolle yksinäiselle taivaltajalle, luvattiin, että hänen jälkeläistensä "paljous on oleva kuin maan tomu, ja sinä leviät länteen ja itään, pohjoiseen ja etelään". Jaakobille luvattiin, että Kirkko, Jumalan kansa, ei kuole eikä häviä, vaan Messias tulee, lunastaa maailman, hankkii kirouksen tilalle siunauksen, ja Kirkko kasvaa ja leviää koko maailmaan. Tässä sillä on osanaan pyhien enkelien johdatus ja varjelus. Jumala kaitselmuksellaan säättää ja ohjaa kansansa vaiheet enkelivaltojen kautta. Se, mitä Herra lupasi Jaakobille, on toteutunut ja toteutuu myös koko Kristuksen Kirkolle ja sen jokaiselle yksittäiselle jäsenelle: "Katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennen kuin olen toteuttanut sen, minkä minä olen sinulle puhunut."

Tämä toteutuu tässä ajassa. Se on ymmärrettävä Uuden testamentin hengellisen sanoman valossa. Taivaan portilla Jumala vie meidät sisälle Jumalan valtakuntaan, ja moninaisten ulkoisten vaihteiden kautta hän lopulta saattaa meidät katselemaan autuuttamme taivaan ilossa.

Taivaan portti on Jumalan Seurakunta. Luther: "Siellä, missä

Jumala asuu, on Kirkko, eikä missään muualla. Sillä Kirkko on Jumalan huone ja taivaan portti, missä on sisäänkäynti iankaikkiseen elämään, ja jossa tästä ajallisesta elämästä vedetään taivaalliseen elämään. Kun taas siellä, missä Jumala ei ole asunut eikä puhunut, ei ole koskaan ollut Kirkkoa." (W² II, 430.)

Taivaan portilla, on monenlaista vilskettä, kuten alussa mainitsin. Katsokaamme nyt sitä tarkemmin.

On kaupankäyntiä. Sivuutamme nyt vähällä, mutta valittaen, sen halpahintaisen kaupustelun, jolla pyritään hyötymään maallisesti Herramme Kristuksen kuolemasta ja hänen asiastaan. Apostoli sanoo: "Sillä me emme ole niin kuin nuo monet, jotka myyskentelevät Jumalan sanaa; vaan puhtaasta mielestä, niin kuin Jumalan vaikutuksesta, Jumalan edessä, me Kristuksessa puhumme" (2 Kor. 2:17).

Sen sijaan kiinnitämme pysyvästi mieleemme siihen kaupankäyntiin, josta profeetta Jesaja puhuu: "Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahaa, ilman hintaa viiniä ja maitoa." (Jes. 55:1.) Koska Kristus on ostanut meidät Jumalalle, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan ja niin lepyttänyt Jumalan ankaran vihan meitä syntisiä kohtaan, on armo meille ilmainen. Saamme syntimme anteeksi ilman tekojamme, lahjana. Kun olemme avuttomina Jumalan edessä emmekä voi millään syntivelkaamme maksaa, evankeliumi vakuutamalla vakuuttaa sydämillemme, että kaikki on jo maksettu.

Tule sinäkin näille ostoksille! Tule ilolla, tule yhä uudestaan ja uudestaan! Kerää itsellesi aarre taivaisiin, armoaarre. Sitä ei ruoste raiskaa eivätkä varkaat varasta.

Taivaan portilla käydään oikeutta. Syntinen luontomme heti pelästyy siitä kuullessaan. Mutta tämä oikeudenkäynti on erilainen kuin luulemme. Se on sitä varten, ettei meitä viimeisenä päivänä tuomittaisi siinä Korkeimman oikeuden päätöksessä, josta ei voi valittaa ja jota ei muuteta. Nyt taivaan portilla on lohdullinen oikeudenkäynti. Kuulepa sitä! "Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi." (Jes. 1:18) Ihana tuomio: Syyllinen julistetaan Kristuksen sovi-

tustyön tähden synneistään päästetyksi. Hänet julistetaan vanhurskaaksi. Jumalan ankan, pyhän lain edessä hänelle annetaan vapauttava päätös: syytön. Tämän armotuomion kuullessamme ja sen uskoessamme pukeudumme Kristuksen vanhurskauteen, eikä laki pysty Kristukseen, joka on toimittanut täydellisen sovituksen.

Taivaan portilla käytetään avaimia Jeesuksen sanan mukaan: "Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa." (Matt. 18:18) Sen, mistä päästämisestä ja sitomisesta tässä on kysymys, Jeesus selitti: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." (Joh. 20:21,22.) Kun Kristus on kaiken täyttänyt, nyt on kysymys vain sen omistamisesta, mitä hän on meille hankkinut. Sinun ei tarvitse jäädä kipuilemaan omien voimattomien pyrkimystesi varaan, vaan saat omistaa valmiin autuuden, ilmaiseksi, lahjana, ilman tekoja.

Taivaan portilla kutsutaan häihin ja vietetään hääjuhlaa, "Vielä hän lähetti toisia palvelijoita lausuen: 'Sanokaa kutsutuille: Katso, minä olen valmistanut ateriani, minun härkäni ja syöttiläni ovat teurastetut, ja kaikki on valmiina; tulkaa häihin'" (Matt. 22:4). Nämä ovat Kuninkaan Pojan häät. Pöytä on koreana ja notkuu evankeliumin herkkuja: On pyhän kasteen armo, evankeliumin sanan ja siihen liittyvän synninpäästön armoaarteet, on Herran pöytä, jossa saamme Kristuksen tosi ruumiin ja tosi veren. Tulemme ravituiksi nyt armonvälineistä, tullaksemme kerran ravituiksi Kristuksen katselemisesta. Kutsu kaikuu kaikille, erottelematta ketään. Se on vakava, todella vastaanotettavaksi tarkoitettu kutsu: "Pakota heitä tulemaan sisälle" (Luuk. 14:23). Kunpa me saisimmekin tämän sisäisen pakon Jumalan sanasta omalletunnollemme. Tämä pakko näet tulee ilman ulkonaista pakkoa, johon Kirkolla ei ole valtaa ja jota se ei tarvitse.

Taivaan portilla kerrotaan ihmeellisiä tapahtumia, menneitä ja tulevia. Herra sanoo Seurakunnallensa, uskovillensa: "Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa" (1 Piet. 2:9). Ristin sanoma ja Kristuksen ylösnousemus ovat se suuri valtava teko, jota kaiken keskuksena julistamme. Puhumme myös siitä, mitä Jumala vielä on tekevä. Siitä,

kuinka hän kokoaa kansansa maan ääristä, kuinka hän varjelee Seurakuntansa lopun vaikeina aikoina ja kuinka Herra kerran tulee kuniassa kaikkien pyhien enkelien kanssa ja pitää tuomion sekä vie omansa autuuteen.

Taivaan portilla vaihdetaan Herran Seurakunnan kuulumisia. Taivaan portilla uusia tulijoita käy sisään, ja niin valittujen täysi luku lähenee täyttymistään ja samalla lähestyy Kristuksen viimeisen tulemisen aika. Taivaan portilla on myös murheita, kun monet hylkäävät uskon ja tunnustuksen asian. Taivaan portilla on odotuksen jännitystä: Milloin tuhlaajapoika palaa Isän kotiin? Milloin Ylkä saapuu?

Taivaan porttia vastaan hyökkäävät epäuskon voimat, mutta koskaan vihollinen ei saa sitä vallatuksi, sillä Herra on luvannut: "Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani eivätkä helvetin portit sitä voita" (Matt. 16:18). Nämä ovat hengellisiä taisteluita, joissa kiusaaja käyttää sekä sisältämme että ulkoapäin tulevia keinoja pelottaakseen niillä meidät pois sanasta ja uskosta. "Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Sen tähden ottakaa päällemme Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä." (Ef. 6:12–13.)

Taivaan portilla uhrataan. Jaakob teki lupauksen: "Kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset." Uuden liiton Seurakunta uhraa Jumalan lasten kiitollisuudessa ja vapaudessa, ei vain varoistaan, vaan myös itsensä Herran palvelukseen. "Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi" (Room. 12:1).

Lopuksi

Olethan sinäkin tullut taivaan portille? Olethan käynyt sisälle Jumalan kaupunkiin? Sanothan Jaakobin kanssa pyhässä kunnioituksessa ja autuuden löytäjän ilossa: "Kuinka pelottava onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti."

Herran enkeli

Mikkelin päivänä. Vanhan testamentin teksti.

Katso, minä lähetän enkelin sinun edellesi varjelemaan sinua tiellä ja johdattamaan sinua siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut. Ole varuillasi hänen edessään ja kuule häntä äläkä pahoita hänen mieltänsä. Hän ei jätä teidän rikoksianne rankaisematta, sillä minun nimeni on hänessä. Mutta jos sinä kuulet häntä ja teet kaikki, mitä minä käsken, niin minä olen sinun vihollistesi vihollinen ja vastustajaisi vastustaja. Sillä minun enkelini käy sinun edelläsi ja johdattaa sinut amorilaisten, heettiläisten, perissiläisten, kanaanilaisten, hivvilläisten ja jebusilaisten maahan, ja minä hävitän heidät. 2 Moos. 23:20–23.

Vanha testamentti kuvaa meille, kuinka Jumala johdatti kansansa vaiheita siten, että Messias saattoi aikanaan syntyä Israelin kansan keskuuteen. Vedenpaisumuksen jälkeen epäjumalanpalvelu oli levinnyt nopeasti laajalle ihmiskuntaan. Syntyi merkittäviä kulttuurikansoja, joilla oli upeita kaupunkeja ja vireä henkinen elämä, mutta ne eivät palvelleet elävää Jumalaa.

Vaikka Jumalan tuntemus ei ollut tykkänään hävinnyt, oikeuskoinen kirkko saattoi saada tilaa ja toimintavapautta vain Jumalan erityisestä johduksesta patriarkkojen Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin aikana. He asuivat vaeltelevina paimentolaisina teltoissa ilman pysyviä asuinsijoja. He edustivat Messias-uskolla oikeata Kirkkoa. He olivat halveksittuja kulttuurinsa, ammattinsa, köyhyytensä ja varsinkin uskonsa tähden. Oikealla, näkyvällä kirkolla ei ollut asemaa mahtavien silmissä.

Jumala ohjasi kuitenkin omiensa vaiheita lupauksensa mukaan niin, että he lisääntyivät ja heistä muodostui Egyptissä monilukuinen kansa. Nyt he olivat matkalla luvattuun Kanaanin maahan. Siitä oli määrä tulla heille vakinainen kotimaa hyvin pitkäksi aikaa Messiaan aikaan asti.

Kaikissa näissä vaiheissa Jumalan kansa sai kestää monenlaisia kohtaloita. Se joutui kokemaan puutetta, nälkää, sotia ja hävitystä,

mutta sai myös siunausta ja varjelusta. Tapahtui myös luopumusta, kun kaikki eivät vaeltaneet uskossa. Toisinaan se oli hyvinkin suurta. Kaikki se on kerrottu meille opiksi, sillä se, mitä Israelille tapahtui, on esikuvallista. Jumalan lasten kulkua taivaalliseen isänmaahan verrataan Raamatussa Israelin erämaavaellukseen.

1. Herran enkelin persoona

Jumala johdatti kansansa kulkua. Sitä varten hän lähetti enkelinsä kulkemaan sen edellä. Tämä Raamatun mainitsema Herran enkeli on ainutlaatuinen, sillä häntä kutsutaan Jumalaksi ja palvellaan Jumalana. Häntä sanotaan vanhoissa raamattulaitoksissa luomattomaksi enkeliksi (*angelus increatus*). Hän on enkeli sekä virkansa että ilmes-
tymistapansa puolesta, mutta ei kuitenkaan persoonansa puolesta. Hän on jumaluuden toinen persoona, Jumalan Poika. Hän ilmestyi valitsemilleen ihmisille enkelien tavalla ihmishahmossa ennen lihaan tuloaan omaksumatta vielä persoonaansa ihmisyyttä. Ihmisyyden hän omaksui persoonaansa vasta sitten, kun hän sikisi Pyhästä Hengestä neitsyt Mariassa. Raamattu käyttää hänestä myös nimitystä "liiton enkeli" (Mal. 3:1). Enkeli on virkanimi, sillä enkeli on suomeksi lähettiläs. Tekstissämme Jumala sanoo hänestä: "Katso, minä lähetän enkelin sinun edellesi varjelemaan sinua tiellä ja johdattamaan sinua siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut."

Tekstimme sanoo edelleen tästä enkelistä, että Jumalan nimi on "hänessä". Se on tavallisuudesta poikkeava sanonta. Alkuteksti ei vain sano, että Jumalan nimi on "hänessä", vaan että se on hänen sisimmässään. Hänellä ei ole Jumalan nimi hänen ylitseen lausuttuna, niin kuin meidän ylitsemme se on lausuttu pyhässä kasteessa, kun meidät kastettiin kolmiyhteisen Jumalan, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen, nimeen, ja kun me siinä synnyimme Jumalan lapsiksi. Hänellä on Jumalan nimi sisäisen olemuksensa puolesta, koska hän on tosi Jumala. Häntä ei vain kutsuta Jumalaksi hänen tehtävänsä nojalla, niin kuin Raamattu käyttää Jumalan nimeä niistä, jotka ovat Jumalalta saamassaan virassa, vaan hän on kuten Nikaian uskontunnustuksessa tunnustamme: "Jumala Jumalasta, valkeus valkeudesta, tosi Jumala tosi Jumalasta."

Niin sanotuista jumalista Jeesus sanoo: "Eikö teidän laissanne ole

kirjoitettuna: 'Minä sanoin: te olette jumalia'? Jos hän sanoo jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli – ja Raamattu ei voi raueta tyhjiin – niin kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', sen tähden että minä sanoin: 'Minä olen Jumalan Poika?'" (Joh. 10:34–36.) Niille, jotka hoitavat esimerkiksi esivallan virkaa, kuuluu kunnioitus neljännen käskyn mukaan, mutta ensimmäisen käskyn mukainen palvonta kuuluu vain Jumalalle, yhtäläisesti jumaluuden jokaiselle persoonalle. Kun Rooman keisarit vaativat kristittyjä palvomaan itseään jumalana, kristityt kieltäytyivät tottelemasta ja olivat valmiita käymään uskonsa tähden kuolemaan. Niin suuri ero on tosi Jumalalla ja niillä, jotka ovat saaneet häneltä jonkin viran.

2. Herran enkelin työ

Herran enkeli kulki kansansa edellä erämaavaelluksen aikana pilvessä ja tulenpatsaassa. Päivin ja öin Herra näytti sille tietä ja samalla suojasi sitä sen vihollisilta. Siitä Raamattu kertoo: "Herra kulki heidän edellensä, päivällä pilvenpatsaassa johdattaaksensa heitä tietä myöten ja yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa, niin että he voivat vaeltaa sekä päivällä että yöllä. Pilvenpatsas ei poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä kansan edestä." (2 Moos. 13:21–22.)

Kun Israelin kansa oli Punaisen meren edessä ja Egyptin sotajoukot sen kintereillä, pilvi suojasi Israelia. Raamattu kertoo: "Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista." (2 Moos. 14:19–20.)

Herramme Kristus on mennyt Seurakuntansa edellä taivaaseen Isän tykö. Jeesus sanoi: "Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Ja mihin minä menen – tien sinne te tiedätte." (Joh. 14:2–4.) Kristus on tullut meille "uudeksi ja eläväksi tieksi" (Hebr.

10:20), jonka kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään. "Hän on tie, totuus ja elämä" (Joh. 14:6). Pyhässä kasteessa olemme saatetut tälle tielle, niin että "me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa" ja "samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa" (Room. 6:5). Tämä kaikki on annettu meille jo kasteessa, ja se on meillä omana uskossa. Nyt odotamme vain sitä, että se toteutuu myös näkemisessä.

Kristus johdattaa kulkuamme taivaalliseen päämäärään – ei irrallaan siitä tiestä, jonka hän itse kulki täältä Isän tykö, – vaan nimenomaan siten, että hänen Seurakuntansa on siitä osallinen. Olemme osallisia Kristuksessa uskon kautta syntien anteeksisaamisesta, joka evankeliumissa on meille annettu ja siinä jatkuvasti meille lahjoitetaan. Koska Kristus kuljettaa Seurakuntaansa tällä tavalla taivaaseen, uskovat tahtavat taivaltaan kokoontuen armonvälineiden ympärille elääkseen sanasta ja sakramenteista.

Kun Herran enkeli, hyvä Paimenemme johdattaa uskoviaan, on otettava huomioon seuraava tärkeä jako.

Hengellisissä asioissa, siis kaikissa kolmannen uskonkappaleen asioissa, Jumala johdattaa uskovia sanallaan, lailla ja evankeliumilla, ei millään muulla. Sana sakramentit mukaan lukien vaikuttaa ja säilyttää uskon. Se antaa uskollemme sisällön. Se ratkaisee, mikä on oikeata oppia ja mikä väärää. Se kertoo, mikä on uskon tie ja uskon päämäärä. Tällaisissa asioissa ei ole mitään muuta Jumalan johdatus- kuin hänen sanansa johdatus.

Ensimmäisen uskonkappaleen asioissa Jumala sitä vastoin johdattaa uskoviaan ja koko maailmaa kaitselmuksella. Siinä pyhillä enkeleillä on tärkeä asema. Jumala ohjaa asioita siten, että hän valmista uskoille pöydän heidän vihollistensa silmien eteen (Ps. 24:5). Jumala johdattaa asioita sillä tavoin, että Jumalan Seurakunnan kokoontuminen sanan ja sakramenttien äärelle on mahdollista eivätkä sen viholliset voi sitä estää. On kuin pilvi epäuskon joukkojen edessä estämässä sitä käymästä Jumalan kansan kimppeun. Jumala johdattaa myös yksittäisen ihmisen elämää niin, että hän tulee kosketuksiin evankeliumin kanssa ja voi pelastua sen voimasta.

Ensimmäisen uskonkappaleen alueelle kuuluvat luominen ja maailman ylläpito sekä niitä koskevat luomisjärjestykset tätä ajallista

elämää varten. Näissä voimme kokea erikoisia asioiden käännteitä, ihmeellistä varjelusta ja monenlaista elämän vaihetta, jonka usein vasta perästäpäin tajuamme Jumalan hyväksi huolenpidoksi. Kaikkeen siihen sopii Raamatun sana: "Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut" (Room. 8:28).

Jumalan johdatuksella ensimmäisen ja kolmannen uskonkappaleitten alueilla on tietty vuorovaikutus. Ensimmäisen uskonkappaleen asiat eivät saata ketään uskoon, mutta niiden avulla Jumala johdattaa asioita siten, että evankeliumi voi tulla kuultavaksi ja uskotuksi. Missä evankeliumi uskotaan, siellä se ryhdistää kansojen elämää, mikä taas voi luoda edellytyksiä evankeliumin julistukselle. Kuitenkaan evankeliumi ei ole palvelemissa tarkoitusperältään maallisia, vaan maalliset ovat palvelemissa Jumalan yleistä pelastustahtoa. Kirkko ei ole olemassa isänmaan tähden, vaikka se voi sitä hyödyttää, vaan isänmaa on olemassa Kirkon tähden. Isänmaita on maailmassa monta, mutta Kirkko on yksi ja globaali.

Tekstimme muistuttaa meitä vakavasti Herramme äänen seuraamisesta. Se sanoo: "Ole varuillasi hänen edessään ja kuule häntä äläkä pahoita hänen mieltänsä. Hän ei jätä teidän rikoksianne rankaisematta, sillä minun nimeni on hänessä." Kristus on luvannut olla Seurakuntansa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Jos työnnämme hänet pois kääntämällä selkämme hänen sanalleen, meillä on surkea loppu. Kun Israel hylkäsi Messiaansa, Jeesus itki kansan paatumusta. Kun Israel pahoitti Herran mielen, se lopulta koki Jerusalemin hävityksen ja kansa ajettiin maailman tuuliin. Kristus johdattaa omiaan kärsivällisesti rakkaudessa sietäen meissä moninaista heikkoutta ja puutteita, mutta paatumusta hän ei loputtomiin kärsi.

Israelin kansalla oli paljon vihollisia. Vaikka Jumala moninaisin väkevin ihmein osoitti olevansa ainoa tosi Jumala, kansat eivät antaneet tilaa Israelille, vaan ryhtyivät vastustamaan Israelin kulkua erämaavaelluksen aikana. Israelilla oli kuitenkin tekstimme lupaus: "Mutta jos sinä kuulet häntä [Herran enkeliä] ja teet kaikki, mitä minä käsken, niin minä olen sinun vihollistesi vihollinen ja vastustajaisi vastustaja. Sillä minun enkelini käy sinun edelläsi ja johdattaa sinut amorilaisten, heettiläisten, perissiläisten, kanaanilaisten, hivviläisten ja jebusilaisten maahan, ja minä hävitän heidät."

Israelin kansa pääsi luvattuun maahan Herran johdolla, vaikka monet jäivät taipaleelle epäuskonsa tähden. Kun Israel asettui Kanaanin maahan, sillä oli lähes jatkuvasti taisteluita pakanakansojen kanssa. Jumala pelasti kuitenkin monia sieluja näistäkin kansoista. Jeesuksen esiäiti Raahab oli Jerikosta, ja Ruut, toinen Jeesuksen esiäiti, oli mooabilainen. Kun Jumalan Poika tuli ihmiseksi, hän otti ihmislunnon neitsyt Mariasta, jossa oli sekä Aabrahamin että pakanain verta. Hänestä tuli koko maailman Vapahtaja. Niin hän johdattaa Kirkkonsa vaihteita täällä maailmassa kootakseen itsellensä Seurakunnan kaikista kansoista ja kielistä ja viedäkseen sen taivaalliseen Kanaanin maahan.

Virret VK 1938: 534; 403:5–6; 307:1–5; 482; 611:1–6.

Armon valoa elämän synkkiin vaiheisiin

Joskus sellainenkin henkilö, joka kirkkaasti tuntee evankeliumin, joutuu pois uskon tieltä. A. Aijal Uppala kertoi eräästä kansankirkon pastorista, joka ennen tunnustuksellisten seurakuntien syntyä oli kirkastanut hänelle, kuten monelle muullekin, että Kristus oli kuollut hänenkin syntiensä tähden. Kyseinen pastori oli alkuvaiheessa mukana, kun toimittiin tunnustuksellisten seurakuntien saamiseksi. Sitten hän "joutui synkkiin vaiheisiin", kun epäuskoinen maailma vei hänet mukanaan. Tällaiset asiat ovat erittäin valitettavia ja voivat koitua monelle suureksi pahennukseksi.

Maailmaan menoa edeltää välistä sotkeutuminen asioihin, jotka eivät kuulu omaan kutsumukseen, tai halu edistää Jumalan valtakunnan työtä väärin keinoin. Niin oli myös kerrotussa tapauksessa. Taistelu epäpuhtain asein puhtaan asian puolesta ei voi onnistua. Tarkoitus ei pyhitä keinoja. Jumalan valtakunnan asian edistäminen inhimillisin menetelmin on hyvin kavala kiusaajan juoni, jossa lampaankorva tärveltyy sekä itseltä että toisilta mukana olevilta.

Pastori Uppala kertoi käyneensä tapaamassa mainittua pastoria vankilassa ja esittäneensä hänelle kaksi kysymystä. Ensimmäinen kysymys koski Jumalan lakia ja synnintuntoa. Se kuului: Oletko tehnyt tiliä Jumalalle elämästäsi hänen täyden, sataprosenttisen lakinsa vaatimusten edessä? Saatuaan myönteisen vastauksen Uppala esitti toisen, nyt uskoa koskevan kysymyksen: Oletko pannut sielusi turvan Jumalan täyteen, sataprosenttiseen armoon Kristuksessa ja uskotko, että Kristus on kuuliaisuudellaan ja kärsimyksellään sovittanut syntisi? Uppala saattoi iloita myönteisestä vastauksesta tähänkin kysymykseen.

Tässä on hyvä opetus meille kaikille, varsinkin kun lähtö lähestyy. Meidän on tehtävä tiliä Jumalan lain edessä ja tunnustettava itsemme syntisiksi. Sitten meidän on vain turvautuminen armoon Kristuksessa ja siihen yksinomaan, ei mihinkään omaan. On suurenmoista, että meitä syntisiä varten on tullut täysi Jumalan armo ja että saamme sen itsellemme omistaa lahjana. Jumalan viha on sovitettu ja Kristuksessa poistettu jokaiselta, joka uskoo.

"Emme lannistu"

Apostoli Paavali kuvaa kirjeissään niitä moninaisia vastuksia ja kärsimyksiä, joita hänellä oli viranhoidossaan yhdessä toisten sananpalvelijoiden kanssa, ja sanoo rohkaisuksi kaikille kärsiville: "Me emme lannistu" (2 Kor. 4:1).

Kullakin on oma taakkansa kannettavana. Meitä koettelevat elämän olosuhteet, vanhuuden vaivat sekä uskon tuoma risti. Paavali sanoo: "Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut" (2 Kor. 4:8–9). Hän säilytti kaikissa ahdingoissa uskon Jumalan apuun. Kuolemassakin hänellä oli vielä jäljellä ylösnousemustoivo. Hän sanoo: "... tietäen, että hän, joka herätti Herran Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa ja asettava esiin yhdessä teidän kanssanne" (2 Kor. 4:14).

Paavalin sana "yhdessä teidän kanssanne" on täynnä kristillistä toivoa. "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää mennä sisälle Jumalan valtakuntaan" (Apt. 14:22). Nyt näemme ja koemme ahdinkoa, neuvottomuutta, vainoa, hyljätyksi tulemistä ja maahan kukistamista. Jumalaan turvamme pannen saamme kuitenkin sanoa: "Me emme lannistu" ja: "Hän on herättävä meidätkin".

Olkoon meille lohduttavana toivona uskon päämäärä, taivas. Jumala on meidät kerran kuolleista herättävä. Hän vie meidät sinne yhdessä koko Kristuksen Kirkon kanssa.

Saarnatekstien kohdat

1 Moos. 28:10–22	465	Mark. 9:33–40	455	Room. 11:33–36	11
1 Moos. 50:15–21	154	Mark. 10:13–16	451	Room. 14:1–9	378
2 Moos. 19:3–6	186	Luuk. 1:57–66	192	1 Kor. 2:1–5	166
2 Moos. 23:20–23	473	Luuk. 4:23–30	399	1 Kor. 4:1	479
1 Sam. 15:22–29	229	Luuk. 6:36–42	140	1 Kor. 4:6	162
1 Kun. 17:8–16	430	Luuk. 9:51–62	98	2 Kor. 3:4–9	322
Ps. 25:1–7	103	Luuk. 10:23–24	344	2 Kor. 7:5–11	90
Ps. 36:6–11	71	Luuk. 10:30–37	346	Gal. 5:25–6:10	407
Ps. 71:16–20	318	Luuk. 12:13–21	85	Ef. 2:1–10	125
Ps. 86:4–11	404	Luuk. 14:16–24	76	Kol. 1:14–23	29
Ps. 119:97–105	264	Luuk. 14:25–35	94	1 Tess. 5:8–10	412
Ps. 147:1–11	369	Luuk. 15:1–10	114	1 Tim. 1:12–17	181
Kork.V. 8:6–7	364	Luuk. 16:1–12	270	1 Tim. 1:15	354
Jes. 6:1–9	251	Luuk. 16:19–31	46	1 Tim. 6:6–12	56
Jes. 48:22	200	Luuk. 17:11–19	373	2 Tim. 2:11–14	119
Jes. 54:7–10	207	Luuk. 18:9–14	307	2 Tim. 2:19	396
Jer. 31:21	415	Luuk. 19:41–47	279	2 Tim. 2:19–21	389
Hes. 3:17–19	65	Joh. 2:13–25	332	Hebr. 3:12–19	294
Matt. 5:20–25	211	Joh. 3:1–15	17	Hebr. 9:27–28	297
Matt. 7:1–6	149	Joh. 5:1–14	383	1 Piet. 5:5–11	107
Matt. 7:13–14	261	Joh. 8:1–11	145	1 Joh. 1:1–7	240
Matt. 7:15–21	257	Joh. 15:1–9	35	1 Joh. 3:1–9	24
Matt. 9:9–13	130	Apt. 17:29–30	197	1 Joh. 4:16–21	338
Matt. 11:25–30	360	Apt. 24:14	159	Jaak. 2:14–26	222
Matt. 16:16	170	Apt. 26:14–18	176	Ilm. 1:9–18	245
Matt. 16:24–27	60	Room. 1:16–17	51	Ilm. 5:8–14	423
Matt. 17:1–8	236	Room. 1:18–25	81	Ilm. 12:7–12	437
Matt. 18:1–11	443	Room. 3:21–31	299		
Matt. 21:14–16	460	Room. 3:28–31	215		
Matt. 21:28–31	315	Room. 5:1–11	288		
Matt. 28:15–20	40	Room. 5:6–11	282		
Mark. 1:16–20	274	Room. 5:12–21	311		
Mark. 7:31–37	328	Room. 7:1–6	350		
		Room. 8: 26–28	136		